

Tiểu bạch thỏ,
Em chạy đâu
cho thoát

TIẾU BẠCH THỎ, EM CHẠY ĐÂU CHO THOÁT

Nguyễn Ngọc Trân Quế

Ngôn Tình, Sắc, Sủng

Thể loại: 1x1, nữ sạch, sủng, sắc, ngôn tình hiện đại

Nhân vật chính: Hắc Bạch Lam và Lâm Mạn Ninh

Lâm Mạn Ninh một ngày liền "ăn" sạch Hắc Bạch Lam sau đó chuồn đi không để lại dấu vết nào.

Đối với việc bị người ta "ăn" xong bỏ chạy rất tức giận, quyết định phải đi tìm cô bằng được, bắt cô chịu trách nhiệm với hành động của mình.

Không chỉ có thế, Lâm Mạn Ninh còn giống như chiếc vòng kim cô chuyên để đối phó với tính trăng hoa của Hắc Bạch Lam. Trời đất đều không thể khiến anh sợ, chỉ sợ mỗi việc cô biến mất.

Mục lục

- Chương 1: Phòng tổng thống
- Chương 2: Mây mưa một đêm (18+)
- Chương 3: Rời đi
- Chương 4: Điều tra Lâm Mạn Ninh
- Chương 5: Gặp lại tiểu bạch thỏ - Một đêm ướt át (18+)
- Chương 6: Cha con xích mích?
- Chương 7: Chuyện quá khứ khó quên
- Chương 8: Trốn ra ngoài bị phát hiện
- Chương 9: Hắc biến thái
- Chương 10: Vận động trên giường(18+)
- Chương 11: Cuộc điện thoại khiến Tiểu Ninh tức giận
- Chương 12: Đột nhập vào phòng
- Chương 13: Nhớ em nên đến
- Chương 14: Đến Lâm gia
- Chương 15: Chu Diệu Mẫn đến tìm anh
- Chương 16: Hoắc Thuyền trở về
- Chương 17: Về nước
- Chương 18: Em vẫn ổn chứ?
- Chương 19: Mùi nước hoa của phụ nữ
- Chương 20: Trịnh Kiều Ân đến
- Chương 21: Bữa cơm tối
- Chương 22: Ngã cầu thang
- Chương 23: Phát hiện sự thật
- Chương 24: Lạnh lùng từ chối lời xin lỗi
- Chương 25: Gặp ở nhà hàng
- Chương 26: Bắt về
- Chương 27: Điều kiện
- Chương 28: Bữa cơm tối
- Chương 29: Âm mưu
- Chương 30: Chu Diệu Mẫn chết
- Chương 31: Đến nơi

Chương 32: Một đêm mây mưa (18+)
Chương 33: Thi học kì
Chương 34: Giám thị coi thi
Chương 35: Vụ án
Chương 36: Sự thật
Chương 37: Phạt(18+)
Chương 38: "VẬY ẶN ANH NHÉ?"
Chương 39: Bệnh
Chương 40: Chúng ta có hôn ước từ trước
Chương 41: Trị bệnh trắng hoa
Chương 42: Tên biến thái
Chương 43: Tô Duệ đến nhà tìm
Chương 44: Phòng tắm(18+)
Chương 45: Tìm gặp
Chương 46: Tốt với em là vì yêu em
Chương 47: Phòng vệ sinh
Chương 48: Giới thiệu em với gia đình anh
Chương 49: Căng thẳng
Chương 50: Hắc Bạch Lam, em yêu anh!
Chương 51: Cuồng nhiệt(18+)
Chương 52: Say xỉn
Chương 53: Có qua phải có lại!
Chương 54: Làm loạn trong phòng vệ sinh
Chương 55: Lời nhắc nhở
Chương 56: Bị phá đám
Chương 57: Mang thai
Chương 58: Cơm tối
Chương 59: Giúp đỡ
Chương 60: Cơm tối(18+)
Chương 61: Bắt cóc
Chương 62: Ngất xỉu trong phòng thay đồ
Chương 63: Tất cả đều bình thường
Chương 64: Chiếc ly vỡ?

Chương 65: Xe bị hư
Chương 66: Lấy anh nhé!
Chương 67: Em sao vậy?
Chương 68: Hấn ta là thụ
Chương 69: Xảy ra chuyện
Chương 70: Đi nhờ xe
Chương 71: Bài báo
Chương 72: Đưa ra quyết định
Chương 73: Em nói tôi là thụ sao?
Chương 74: Chúng ta kết thúc rồi!
Chương 75: Thiệp mời
Chương 76: Rối loạn trí nhớ
Chương 77: Thuốc giải
Chương 78: Xảy ra tai nạn
Chương 79: Đêm tân hôn
Chương 80: Bắt tại trận
Chương 81: Quyết định ra đi
Chương 82: Biết chuyện
Chương 83: Bước đầu kế hoạch
Chương 84: Rắc rối
Chương 85: Xử lí
Chương 86: Tình trạng của Mạn Ninh
Chương 87: Đưa Mạn Ninh về nước
Chương 88: Đơn li hôn
Chương 89: Hắc Bạch Lam xảy ra tai nạn
Chương 90: Tỉnh lại
Chương 91: Cuồng dã(18+)
Chương 92: Nói chuyện cùng với bố của anh
Chương 93: Bất ngờ
Chương 94: Cầu hôn
Chương 95: Đại kết cục(18+)
Chương 96: Ngoại truyện: Thời gian mang thai
Chương 97: Ngoại truyện: Bốc thăm trúng thưởng

Chương 98: Ngoại truyện: Buổi giã ngoại

Chương 99: Lời của tác giả

Chương 1: Phòng tổng thống

Khách sạn Thiên Long - một trong những khách sạn lớn nhất nhì thành phố.

Hôm nay Lâm gia bao toàn bộ khách sạn này để tổ chức bữa tiệc kỉ niệm Lâm thị phát triển được ba mươi năm, họ chỉ trừ một phòng tổng thống ra vì phòng này đã có người thuê, người thuê được phòng tổng thống ở khách sạn này hẳn là người có máu mặt, tốt nhất không nên đụng đến.

Đến sáu giờ tối tất cả trên dưới người trong Lâm gia đều có mặt tại đây, riêng chỉ còn thiếu mỗi Lâm Mạn Ninh.

Cha Lâm nhìn ra phía cửa lớn, lông mày khẽ cau lại, mẹ Lâm đi qua đi lại ở đó. Cha Lâm uy nghiêm hỏi.

- "Con bé Lâm Mạn Ninh đó vẫn chưa đến sao?"

Mẹ Lâm nói: "Con bé nói hôm nay ở trường nó có buổi liên hoan, ông chờ thêm một chút."

- "Có phải do chúng ta đã cưng chiều nó quá độ, xem việc liên hoan ở trường lớn hơn cả việc này của Lâm gia?" Cha Lâm nói.

Lâm gia chỉ có mỗi Lâm Mạn Ninh là đứa con duy nhất, cô được ông bà cưng chiều lên tận trời, thành ra tính tình có chút ngang bướng, khó bảo.

Chỉ còn vài phút nữa sẽ đến giờ tiến hành buổi lễ, đứa con này vẫn

chưa có mặt làm cho ông bà có chút tức giận.

Một chiếc xe màu đen đỗ trước khách sạn, Lâm Mạn Ninh một thân váy màu đỏ bước xuống xe, cô đi vào bên trong nhanh chóng thu hút được ánh nhìn của những người xung quanh.

Cô chỉ mới mười bảy tuổi nhưng lại có sự vượt trội hơn bạn bè một chút, mái tóc dài đến lưng được uốn nhẹ bồng bềnh, đôi mắt bồ câu hút hồn những người khác. Sống mũi cao, đôi môi anh đào được tô lên lớp son màu đỏ. nhìn cô lúc này rất xinh đẹp.

- "Con bé này, con đi đâu mà giờ mới chịu đến hả? Liên hoa vui đến vậy sao?" Mẹ Lâm nhìn thấy cô liền kéo tay cô lại, nói.

Lâm Mạn Ninh đối với thái độ này của mẹ chỉ mỉm cười thật tươi, cha Lâm nói:"Thật không có phép tắc, con là tiểu thư của Lâm gia mà những chuyện này có thể đến muộn."

Lâm Mạn Ninh nói:"Không phải vẫn còn hai phút nữa mới đến giờ sao? Hai người làm như con đến muộn cả tiếng đồng hồ không bằng ấy."

Cha Lâm tiến về phía sân khấu cùng mẹ Lâm, đây là cơ ngơi của ông bà gây dựng lên từ hai bàn tay trắng, nhớ năm đó vì muốn con của ông bà có cuộc sống tốt đẹp nên mới tích cực làm việc đến nỗi quên cả việc sinh con cái, về sau phải tốn rất nhiều tiền thuốc thang mới sinh được Lâm Mạn Ninh, bảo bối của ông bà.

- "Tôi thay mặt cho Lâm thị chân thành cảm ơn sự có mặt của các vị, hôm nay các vị có mặt tại nơi này cùng Lâm thị để kỉ niệm ba mươi năm thành lập công ty, buổi tối hôm nay các vị cứ thoải mái vui vẻ." Cha Lâm nói.

Mọi người gạt đầu giờ ly rượu lên, Lâm Mạn Ninh nhàm chán ngồi phía dưới, họ gọi cô tới đây làm gì chứ? Không phải là vì muốn tìm cho cô một đối tượng tốt sao?

- "Sau đây tôi xin giới thiệu đưa con gái duy nhất của Lâm gia, con bé rất vui khi được gặp các vị tiền bối ở đây." Cha Lâm nói.

Lâm Mạn Ninh cố nở một nụ cười tươi như ánh mặt trời sớm mai, cô nâng chiếc váy lên, nhẹ nhàng tiến về phía sân khấu.

Mẹ Lâm nắm tay cô, những vị tiền bối có con trai phía dưới đều gạt đầu, ý muốn cô làm con dâu nhà họ.

Lâm Mạn Ninh nói:"Cha, mẹ, con chỉ mới mười bảy tuổi, hai người đã lo con không lấy được chồng sao?".

Mẹ Lâm cười:"Không có, ta chỉ muốn tìm cho con một đối tượng thật tốt rồi để đó thôi, thời bây giờ tìm đàn ông thành đạt rất khó đấy."

Lâm Mạn Ninh thở dài, lắc đầu đi xuống phía dưới, cô cầm lấy một ly rượu lên. Mẹ Lâm đi đến.

- "Con bé này, ai cho con uống rượu chứ."

Lâm Mạn Ninh nói:"Không phải chúng ta thuê phòng nghỉ ở đây luôn rồi sao? Nếu uống say thì con lên đó nghỉ là được rồi."

- "Nhớ uống ít thôi, cha con mà thấy là chết chắc đó." Mẹ Lâm nói rồi đi ra chỗ mấy người bạn của mình.

Một vài người đàn ông tầm hai mươi tuổi chuẩn bị thừa kế sự nghiệp của cha mẹ mình đi đến bắt chuyện cùng cô, Lâm Mạn Ninh đối với chuyện này cũng có chút hứng thú, dù gì cũng đang chán.

- "Cô bé, em biết uống rượu rồi sao?"

Lâm Mạn Ninh cười lạnh, ghé sát vào tai anh ta nói: "Không chỉ là uống, mọi thứ tôi đều đã thử qua, rất tuyệt."

Anh ta nhìn cô rồi quay người bỏ đi, Lâm Mạn Ninh cười lạnh rồi đi lên phòng. Cô lúc này đã say mèm, đầu óc quay cuồng, chẳng nghĩ được gì.

Lâm Mạn Ninh bám tay vào tường rồi bước khập khiễng vào thang máy, cô lắc lắc đầu cố giữ cho mình tỉnh táo hơn, nhưng đâu biết rằng mình đã bấm nhầm số tầng.

"Tinh" Thang máy mở ra, Lâm Mạn Ninh đi từng bước loạng choạng ra ngoài, cô cau mày. Sao trên đây chỉ có một phòng?

Không nghĩ ngợi gì nữa, không phải khách sạn đã được cha mẹ cô bao trọn rồi sao? Vậy là phòng nào cũng có thể nghỉ ngơi được, cô liền mở cửa bước vào trong.

Không quan tâm đến trong phòng tối như mực cô liền chậm rãi đi đến chiếc giường.

- "A...êem quá!" Cô nói rồi thiếp đi.

Mười một giờ đêm, buổi tiệc cũng tan dần, một chiếc xe Ferrari dừng trước cửa khách sạn,, Hắc Bạch Lam bước xuống xe với bộ âu phục đen huyền bí, trong người anh cũng có chút men rượu. Anh nhìn khách sạn.

- "Hôm nay ở đây có chuyện gì sao?" Anh hỏi thư kí bên cạnh mình.

Thư kí là một cô gái hai mươi lăm tuổi, thoạt nhìn cũng xinh đẹp, cô ta cúi đầu nói: "Hôm nay ở đây có buổi lễ kỉ niệm ba mươi năm thành lập Lâm thị, cả khách sạn đều đã được bao, chỉ trừ một phòng tổng thống của Hắc tổng."

Hắc Bạch Lam không nói gì nữa, anh ta phát tay: "Được rồi, về hết đi."

Chiếc xe từ từ rời đi, Hắc Bạch Lam đi vào đại sảnh rồi bước vào thang máy. Thang máy mở ra, Hắc Bạch Lam đi đến trước phòng mình.

Anh giơ tay nhập mật khẩu chợt phát hiện cửa phòng đang khép lại, anh cau mày đi vào trong. Nhưng vài giây sau anh đã đoán ra, chắc là Chu Diệu Mẫn, cô ta bên cạnh anh cũng đã mấy tháng, sau đêm nay đến lúc cho cô ta biến mất được rồi.

Anh không bật điện mà đi vào phòng tắm, vừa đi anh vừa nói lỏng chiếc cravat của mình và tháo đồng hồ.

Vài phút sau anh bước ra ngoài, trên người chỉ quấn mỗi chiếc khăn, trên tóc có mùi thơm nhẹ nhàng rất dễ chịu.

Anh đi về phía chiếc giường, nếu đã đến đây thì phải làm tròn nhiệm vụ của mình rồi. Anh khẽ chạm vào thân thể mềm mại đang nằm trên giường.

Da thịt mát mẻ, mềm mại, hơi thở nhẹ nhàng vương chút mùi rượu vang, Chu Diệu Mẫn từ khi nào đã trở nên như vậy?

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 2: Mây mưa một đêm (18+)

Không cần một chút ánh sáng nào anh liền có thể chạm trực tiếp đến ngực cô, bầu ngực ấm nóng, căng tròn. Bàn tay điêu luyện của anh khẽ xoa nắn đôi gò bồng.

- "Ừm..." Lâm Mạn Ninh đang ngủ bị bàn tay kia càn rỡ thì cảm giác được nơi ngực mình rất nóng.

Tiếng rên yêu kiều như vậy, nghe chân thật như vậy khiến anh khẽ nuốt nước bọt, yết hầu di chuyển khó khăn.

Tay anh bỏ qua bầu ngực kia lần mò xuống xoa hông cô, Lâm Mạn Ninh khẽ cau mày.

- "Đừng nháo nữa...ừm.." Giọng cô vang lên trong đêm tối nghe thật hay, như một tiếng dương cầm nhẹ nhàng.

Hắc Bạch Lam cau mày, giọng nói này không phải của Chu Diệu Mẫn, anh đưa tay bật công tắc đèn lên.

Bỗng chốc căn phòng sáng trưng, Lâm Mạn Ninh với chiếc váy đỏ nằm trên giường được ánh sáng vàng nhạt chiếu xuống trông thật xinh đẹp.

Anh khẽ nâng cằm cô lên: "Cô bé, cô là ai?"

Lâm Mạn Ninh hất tay anh ra: "Đừng chạm...nhột quá."

Hắc Bạch Lam mỉm cười, một tiểu bạch thỏ ngây thơ như thế tự nguyện dâng cho anh, anh có ngu mới không hưởng.

- "Cô bé, muốn bao nhiêu, em cứ nói, chỉ cần tối nay ngoan ngoãn."

Lâm Mạn Ninh nắm lấy cổ tay anh, đôi mắt nhất quyết không mở ra. Hắc Bạch Lam nắm chặt hai cổ tay cô giờ lên đỉnh đầu.

Đôi môi anh nhắm trúng môi cô mà hôn ngẫu nhiên, lưỡi anh đi vào khoang miệng cô càn quét, tuy có mùi rượu nhưng cô lại không làm anh ghét bỏ, chỉ thấy vị trong miệng cô thật đặc biệt, thật ngọt.

Lâm Mạn Ninh cảm nhận được thứ gì đó mát mát ở miệng mình, cô khẽ mở đôi môi ra hứng lấy, điều này làm cho anh dễ dàng xâm nhập vào bên trong hơn.

- "Ừm...ừ..." Lâm Mạn Ninh khẽ rên lên, nụ hôn quá nóng bỏng, đối với anh là như vậy, nhưng đối với cô thì khó thở muôn vạn lần.

Anh rời khỏi đôi môi đã sưng tấy của cô, lưỡi liếm nhẹ lên xương quai xanh, hai cánh môi anh mút nhẹ lên từng tắc da thịt ở cổ của cô.

Từng dấu hôn đỏ chót được lưu lại, Hắc Bạch Lam hài lòng nhìn tác phẩm do mình tạo ra. Lưỡi anh di chuyển xuống bên dưới ngực cô, vì mặc váy dạ hội nên Lâm Mạn Ninh không mặc áo ngực mà chỉ dán một miếng be bé để che đi đầu ngực của mình.

Lưỡi anh gạt qua miếng dán đó, trực tiếp mút lên đầu ngực cô.

- "Ừm...ừ...a..." Lâm Mạn Ninh thốt lên những tiếng câu hồn.

Hắc Bạch Lam đưa tay cời đi bộ váy vướng víu trên người cô, một thân hình đẹp đẽ như tạo hóa của trời đất hiện ra, làn da trắng hồng

không tì vết, bầu ngực phập phồng, huyết động lấp ló sau tấm vải mỏng của quần trong.

Anh hôn nhẹ lên huyết động của cô, nơi đây vẫn chưa ướt lắm, cách một lớp vải anh khẽ hít hà mùi hương. Thật tuyệt!

Anh khẽ tách chân cô ra, Lâm Mạn Ninh trong men rượu chỉ biết nắm chặt lấy drap giường.

Anh cởi chiếc quần trong của cô đi, nơi tư mật hiện ra không chút che đậy, anh thở hắt rồi cúi đầu xuống, đưa lưỡi liếm nhẹ lên huyết động cô.

- "A...nhột quá...ừm...ừ.." Lâm Mạn Ninh ưỡn người.

Hắc Bạch Lam sục sạo bên trong hoa huyết cô, rốt cuộc cũng có nước, vì chưa phát triển hết nên nơi đây sẽ lâu ướt hơn những người phụ nữ khác.

Theo kinh nghiệm của anh thì đây là một cô gái sạch sẽ, vẫn còn lần đầu tiên, điều này càng làm anh cao hứng hơn, nhất định sẽ cho cô một trải nghiệm đầu đời đáng nhớ.

Ngón tay thon dài của anh miết nhẹ huyết động, nơi đó hồng hào trông thật đẹp mắt. Ngón tay anh khó khăn đi vào bên trong.

- "Ừm...thoải mái quá..ừ..ừ..a.." Lâm Mạn Ninh không còn biết được điều gì ngoài nói ra tất cả những gì mình cảm nhận được.

Lưỡi và tay anh thay phiên làm càn ở huyết động non nớt của cô, Lâm Mạn Ninh rốt cuộc cũng đã chịu khuất phục, khi anh chuẩn bị đi vào bên trong cô thì đôi mắt nhắm lệ khẽ mở ra.

Hắc Bạch Lam không hề bất ngờ vì việc cô thức giấc, anh chưa để cô định thần lại đã cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Lâm Mạn Ninh khẽ mở miệng cho anh đi vào, đây là nụ hôn vừa rồi cô cảm nhận được.

- "Ừm...đau quá...a..." Cô khẽ la lên.

Hắc Bạch Lam cau mày, trán lấm tấm mồ hôi, chết tiệt, anh không ngờ được bên trong sẽ chật hẹp như thế.

Lâm Mạn Ninh cấu vào vai anh:"A...đau quá...đồ khốn này, ra ngoài nhanh...ừ."

Hắc Bạch Lam anh giây phút này có thể ra ngoài thì chỉ có bị điên thôi, anh dùng lực đi vào bên trong cô.

Lâm Mạn Ninh rơm rớm nước mắt, bên dưới đau như xé cơ thể cô làm đôi vẩy. Anh nằm im đợi cô thích ứng, miệng khẽ vờn nhẹ cánh môi cô.

Vật nóng ấm nằm bên trong đã dần lớn hơn, Lâm Mạn Ninh cũng đã thích ứng được kích thích của anh, cô bạo gan ôm lấy cổ anh.

- "Cử động đi..ừ..khó chịu quá."

Hắc Bạch Lam chính là muốn nhìn thấy cô bé này mở miệng cầu xin mình, Lâm Mạn Ninh khó chịu:"Anh bị liệt dương rồi sao? Ừ..khó chịu quá..không được thì ra ngoài.."

Mặt anh đen lại, cô bé này nói anh liệt dương sao? Anh dùng lực.

- "Được lắm, bảo bố nhỏ, tôi sẽ cho em biết tôi có bị liệt dương hay

không?"

Anh nhấp mạnh vào bên trong cô, Lâm Mạn Ninh nắm chặt drap giường, lâu lâu cào cấu vào cơ thể anh.

- "A...thoải mái quá..ừm...a...nhẹ..a..nhẹ thôi." Lâm Mạn Ninh cao hứng rên rỉ.

- "Mệt quá...ừ...không được rồi...a...dừng....dừng lại".

Hắc Bạch Lam nguyên một đêm đè cô ra muốn không biết bao nhiêu lần, đến khi Lâm Mạn Ninh mệt mỏi ngất đi trong sung sướng thì anh mới bỏ qua cho cô.

Anh rút tiểu đệ của mình ra rồi nằm xuống bên cạnh cô, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Chương 3: Rời đi

Sáng hôm sau....

Mặt trời đã lên từ lúc nào, bên ngoài cửa sổ sáng trưng, nhưng hai thân ảnh trên giường vẫn đang chìm trong giấc mộng, không một chút động đậy.

Lâm Mạn Ninh theo đồng hồ sinh học của mình, cô cau mày mở mắt ra.

Nhìn xung quanh căn phòng, đây là phòng khách sạn, đêm qua cô đã vào nghỉ sau khi uống rượu. Lâm Mạn Ninh cảm nhận được thân thể mình man mát, ở giữa chân có chút đau.

Cô nhìn xuống thân thể không mảnh vải che đậy của mình.

Sao cô không mặc quần áo? Lâm Mạn Ninh nhìn sang bên cạnh giường mình.

Hai mắt cô mở to ra, cái...cái quái gì thế này?

Cô nhanh chóng nhảy xuống giường, tên này là ai? Tại sao lại trên giường cùng với cô? Cô và hắn đêm qua đã xảy ra chuyện kia rồi sao? Đây là phòng ai? Rốt cuộc là cô nhầm phòng hay người đàn ông này nhầm phòng? Hàng ngàn câu hỏi xuất hiện trong đầu cô, Lâm Mạn Ninh không tài nào có thể lí giải nổi.

Cô nhìn lại vết máu trên giường, thêm vài vết trắng đục và mùi vị ám muội, cô cũng đã mười bảy tuổi, biết chắc chắn cô và hắn đã xảy ra

chuyện gì.

Tên háo sắc này, dám đụng đến cô sao? Nhưng giờ lôi hẳn dậy rồi thì làm gì chứ? Thời đại này rồi chẳng nhẽ bắt hẳn chịu trách nhiệm với cô, cưới cô làm vợ sao?

Lâm Mạn Ninh ôm một bụng phẫn nộ vào phòng tắm, cô ngồi vào bồn tắm hưởng thụ. Thật quá thoải mái, tắm rửa xong Lâm Mạn Ninh đứng trước gương cau có.

Chết tiệt, tại sao lại có nhiều vết xanh tím trên cổ cô thế này? Phải làm sao đây? Để vậy về nhà thế nào cô cũng bị cha mẹ nghi ngờ, hay đến kí túc xá của trường ở tạm nhỉ?

Nhưng hôm nay cuối tuần, làm sao mở cổng cho cô vào chứ. Thôi kệ, rời khỏi đây rồi tính tiếp. Lâm Mạn Ninh mặc lại chiếc váy của mình rồi chải lại đầu tóc, cô nhìn lại Hắc Bạch Lam đang nằm trên giường.

Tính ra cũng đẹp trai phết, mái tóc màu đen, đôi lông mày rậm, sống mũi cao, làn da màu đồng trông thật nam tính, nhưng đôi môi mỏng quá, môi mỏng thường bạc tình.

Lâm Mạn Ninh mỉm cười, vừa đẹp trai, kĩ thuật vừa tốt, kích thước cũng rất được, nhưng tình một đêm mãi là tình một đêm.

Lâm Mạn Ninh mở cửa bước ra ngoài, cô đi ra khỏi cửa khách sạn rồi vẫy một chiếc taxi.

Đến gần trưa, Hắc Bạch Lam cau mày thức dậy, tối qua uống hơi nhiều thêm việc hoạt động cả đêm nên anh ngủ đến giờ mới có thể mở mắt. Hắc Bạch Lam nhìn chỗ bên cạnh đã trống thì có chút tức giận, anh bước xuống giường, lượm lại chiếc khăn rồi quấn ngang

eo mình.

Hắc Bạch Lam đi vào phòng tắm, cô đã đi rồi, chẳng để lại dấu vết nào, ngoại trừ hai miếng dán ngực.

Anh lượm lên rồi cười gian tà, ở với anh một đêm tuyệt vời mà sáng dậy còn đòi bỏ trốn sao? Không bắt anh chịu trách nhiệm, vậy anh sẽ bắt tiểu bạch thỏ này chịu trách nhiệm với anh.

Hắc Bạch Lam đánh răng xong rồi đi tắm, khi đi ra trên người anh mặc một chiếc quần dài và chiếc sơ mi trắng, hai chiếc cúc áo đầu mở toang ra để lộ vòm ngực vạm vỡ, rắn chắc của anh, mái tóc vẫn còn dính nước, trông anh lúc này thật quyến rũ.

"Cốc...cốc..cốc.." Lúc này ngoài cửa có người đến, anh ngồi ở ghế nhâm nhi ly rượu vang.

- "Vào đi". Anh khẽ nói, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào vết máu đỏ chót ở trên giường.

Người ngoài cửa đi vào:"Xin lỗi Hắc tiên sinh, đến giờ tôi dọn phòng ạ."

- "Hôm qua tại sao phòng tôi không khóa cửa?" Hắc Bạch Lam hỏi.

Người lao công cau mày:"Hắc tiên sinh, chuyện này tôi thật sự không biết, hôm qua sau khi dọn phòng tôi nhớ đã khóa cửa cẩn thận."

- "Gọi quản lí của các người đến đây." Anh nói.

Người lao công vội đi ra gọi quản lí lên, một người đàn ông tầm ba mươi tuổi đi vào, cung kính nói.

- "Hắc tiên sinh, ngài có gì cần dặn."

Hắc Bạch Lam nói:"Hôm qua, tại sao cửa phòng của tôi lại không khóa?"

Người quản lí xanh mặt:"Xin lỗi Hắc tiên sinh, là do chúng tôi sơ suất, hôm qua công ty Lâm thị có đặt chỗ chúng tôi một đêm để tổ chức một buổi lễ."

Ông ta quan sát sắc mặt anh rồi nói tiếp:"Tôi đã sai nhân viên mở sẵn hết tất cả các cửa phòng, là do nhân viên mới vào nên không biết đây là phòng của ngài, Hắc tiên sinh, mong ngài bỏ qua sơ suất của chúng tôi."

Hắc Bạch Lam nhếch môi:"Liên hệ với công ty tôi nhận tiền, hai trăm vạn sẽ là số tiền ông nhận được."

- "Tại sao ạ? Hắc tiên sinh, tôi xin lỗi, chúng tôi hứa sẽ không có lần sau, mong ngài đừng làm như vậy."

Hắc Bạch Lam cười:"Tôi rất hài lòng về việc các người quên khóa cửa phòng của tôi, thưởng ông hai trăm vạn."

- "Hả? Cảm ơn Hắc tiên sinh, cảm ơn Hắc tiên sinh." Vị quản lí cảm ơn anh rối rít, không ngờ được anh sẽ thưởng một số tiền hậu hĩnh như thế.

Hắc Bạch Lam đặt ly rượu xuống rồi đi vào phòng tắm thay quần áo. Anh một thân một mình phẩy phiu bước ra ngoài, một chiếc xe công vụ đã đứng chờ anh ở đó.

Lâm Mạn Ninh trở về trường, hôm nay là cuối tuần bảo vệ được về nhà, cổng trường đã bị khóa, kí túc xá chỉ còn vài người ở lại, trong

đó có Tần Á Á - bạn thân nhất của cô.

Lâm Mạn Ninh khó khăn chui qua lỗ chó phía sau trường, cũng may cô không mập nên chui qua lỗ này một cách dễ dàng.

Cô đi về phòng của mình, Tần Á Á đang đọc sách thấy cô quay về trường liền lại gần nói.

- "Tiểu Ninh, cậu không ở nhà sao? Mà sao cậu có thể vào đây được vậy?"

- "Ây, Tiểu Ninh, cổ của cậu có vết..vết gì vậy? Còn nữa, tướng đi của cậu hôm nay sao khác thế?"

Tần Á Á hỏi một tràng dài, cô căn bản không thể trả lời được câu nào. Lâm Mạn Ninh xua xua tay.

- "Đừng..đừng hỏi nữa...tớ mệt quá, rót cốc nước."

Tần Á Á đưa cô cốc nước, Lâm Mạn Ninh uống xong liền nằm kềnh xuống giường. Tần Á Á ngồi xuống hỏi.

- "Tiểu Ninh, hôm nay cậu không về nhà sao?"

Lâm Mạn Ninh lắc đầu:"Không."

- "Cổ cậu có vết gì vậy? Đừng nói với tớ là dấu hôn nhé!"

Lâm Mạn Ninh đưa tay sờ lên cổ mình:"Nói không phải dấu hôn, cậu tin sao?"

- "Hả, nhưng mà cậu đâu có yêu ai, sao lại có dấu hôn, chẳng lẽ..?"

Lâm Mạn Ninh thở dài:"Chẳng nhẽ cái quái gì? Tối qua tớ bị một tên biến thái cướp sạch sẽ, thật quá xui xẻo."

- "Hả? Tên đó cướp của cậu sao? Vậy kĩ thuật hôn của hắn chắc tốt lắm mới để lại cho cậu nhiều dấu hôn như thế, còn nữa cậu thấy thế nào?"

Tần Á Á gian tà hỏi:"Cảm giác khi đó sướng chứ? Hay đau? Hoặc là mê mẩn? Tiểu Ninh, cậu nói cho tớ biết đi."

Lâm Mạn Ninh mỉm cười, ngời thẳng dậy:"Tần Á Á, tôi hỏi cậu, cái đó của hắn chỉ bằng que tăm thì sẽ có cảm giác thế nào?"

Chương 4: Điều tra Lâm Mạn Ninh

Tần Á Á cau mày: "Hả? Chỉ bằng cây tăm thôi sao? Vậy Tiểu Ninh, lần đầu tiên của cậu coi như uống phí rồi."

Lâm Mạn Ninh nghĩ tới gương mặt đẹp trai của Hắc Bạch Lam, nghĩ đến đêm qua anh nồng nhiệt và kĩ thuật của anh thì mỉm cười, không uống, không uống, lần đầu tiên làm cô rất hài lòng.

Nhưng cô lại cố tình nói khác đi, Lâm Mạn Ninh gật đầu: "Phải vậy, biết sao giờ, giờ tớ mệt quá, để tớ ngủ một lát."

- "Nhỏ vậy cũng làm cậu mệt được sao? Lâm Mạn Ninh, hôm qua tớ có mượn được của chị họ vài cuốn phim đen, có muốn cùng xem không?"

Lâm Mạn Ninh bật dậy: "Thật sao? Nhanh, mở lên, chúng ta cùng xem."

Tần Á Á lấy vài cuốn phim để lên giường rồi cầm đồ ăn vặt ra, cô cho một cuốn phim vào máy tính rồi bóc gói socola.

Trên màn hình xuất hiện một nam một nữ đang quấn lấy nhau, nam mạnh mẽ, nữ cuồng nhiệt, nhưng nhìn hấn còn thua xa người đàn ông tối qua của cô.

Hắc thị...

Hắc Bạch Lam ngồi trên tầng cao nhất của công ty, anh nhâm nhi ly

rượu vang và ngắm nhìn thành phố.

"Cốc...cốc...cốc..." Lúc này có tiếng gõ cửa, Hắc Bạch Lam đặt ly rượu xuống:"Vào đi."

Cô thư kí Lê đi vào:"Hắc tổng, đã điều tra ra được vị tiểu thư tối hôm qua ạ."

Hắc Bạch Lam nâng khóe miệng:"Nói."

- "Cô ấy tên là Lâm Mạn Ninh, là vị tiểu thư của Lâm gia, rất được cha mẹ cưng chiều, năm nay cô ấy mười bảy tuổi."

Hắc Bạch Lam cau mày:"Mười bảy tuổi?"

- "Vâng." Thư kí Lê nói.

Hắc Bạch Lam mỉm cười, với thân hình đó anh cứ nghĩ cô đã hai mươi, không ngờ tiểu bạch thỏ này lại phát triển sớm đến thế.

- "Còn gì nữa?" Anh hỏi.

Thư kí Lê nói:"Lâm tiểu thư này thường ngày rất ăn chơi, nhưng thành tích học tập lại rất tốt, trong trường cũng chưa vướng vào mối tình nào."

Anh mỉm cười, thật quá hứng thú với cô, một tiểu thư danh giá khi qua đêm cùng người đàn ông khác không hề bắt anh chịu trách nhiệm, còn chủ động bỏ trốn.

- "Được rồi, lui đi."

Thư kí Lê gật đầu:"Vâng ạ."

Kí túc xá, Lâm Mạn Ninh chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, nhưng đầu óc cứ nghĩ đến mỗi lần người đàn ông kia ra vào trong cơ thể cô, thật sững phát điên lên.

- "Tiểu Ninh, cậu chảy máu mũi kìa." Tần Á Á vỗ vai cô.

Lâm Mạn Ninh đặt bịch bánh xuống, ngẩng đầu lên, cô dùng tay bịt mũi mình lại chạy vào phòng tắm.

- "Tiểu Ninh, cậu suy nghĩ gì mà chảy máu mũi vậy? Từ trước đến nay xem phim này, cậu có biểu hiện như thế đâu?"

Lâm Mạn Ninh xua tay: "Trời nóng quá, đi ra đi, tớ muốn đi tắm."

- "Ây, Tiểu Ninh, tối qua hấn... người đó có dùng bao không? Cậu cẩn thận.."

Lâm Mạn Ninh cau mày, phải rồi đêm qua hấn đều ra bên trong cô, cơ hội mang thai rất cao.

Không được, không được rồi, cô nhìn Tần á Á: "Tiểu Á, thay quần áo đi, lát ra ngoài cùng tớ."

- "Được."

Lâm Mạn Ninh tắm rửa xong thay một bộ váy khác rồi cầm theo túi xách ra ngoài cùng Tần Á Á.

- "Cậu đi đâu vậy?" Tần á Á hỏi.

Lâm Mạn Ninh bắt một chiếc taxi: "Đi mua thuốc tránh thai."

- "Tiểu Ninh, cậu không sợ bố mẹ cậu phát hiện sẽ tức giận sao?"

Lâm Mạn Ninh nhún vai: "Thế thì giấu đi đừng để họ phát hiện."

Bảy giờ tối, tại quán bar Áo cư, tiếng nhạc rập rình kéo theo hàng trăm người điên cuồng lắc lư, Tần á Á và Lâm Mạn Ninh ngồi trong góc uống rượu.

- "Tiểu Á, ra nhảy thôi."

Tần Á Á cau mày: "Tiểu Ninh, cậu đừng uống nữa, lát chúng ta phải về trường, mai là ngày đầu tuần bảo vệ sẽ kiểm tra đó. Nếu ông ta nói với hiệu trưởng chúng ta về khuya sẽ..."

Lâm Mạn Ninh kéo theo cô bạn đang nhiều lời đứng dậy: "Nào, nhảy đi."

Lâm Mạn Ninh lắc lư cơ thể theo tiếng nhạc, ánh mắt mơ hồ, mái tóc cô đung đưa theo cơ thể, trông lúc này thật xinh đẹp.

Phía xa, một người đàn ông đang nhìn cô với ánh mắt đầy thú vị.

- "Hắc thiếu, lâu lắm rồi anh mới trở lại đây, đêm nay anh có muốn em làm gì không?"

Hắc Bạch Lam vuốt ve gương mặt cô: "Bảo bối, muốn bao nhiêu?"

- "Em không cần tiền nữa, em muốn anh."

Hắc Bạch Lam cười lạnh: "Nhưng hôm nay anh không muốn em, ngoan ngoãn ngồi sang một bên."

Lúc này Chu Diệu Mẫn đi vào, cô ta thấy anh đang ngồi cùng người

phụ nữ khác liền tức giận.

- "Tiện nhân, đi chỗ khác." Cô ta quát.

Người phụ nữ kia lo sợ vội rời đi, Chu Diệu Mẫn lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống cạnh anh.

- "Lam, chúng ta về nhà thôi." Giọng cô ta khiến người khác nghe thật kích tình nhưng đối với Hắc Bạch Lam thì thật chán ghét.

Anh ta uống hết ly rượu trong tay: "Hôm nay tôi không hứng, để hôm khác, đi đi."

- "Lam, anh không quan tâm em nữa sao? Chúng ta về nhà đi."

Hắc Bạch Lam bóp chặt ly rượu trong tay: "Cút."

Chu Diệu Mẫn nhìn tay anh rồi nhìn sang gương mặt lạnh lùng của anh, cô ta thở dài rồi đứng dậy rời đi.

Không được, anh ta sắp chán cô rồi, cô không thể ngu ngốc để anh ta đá cô đi như những người phụ nữ khác, cô muốn tài sản của anh ta, muốn cả con người anh ta. Chu Diệu Mẫn quay lại nhìn anh một lần nữa rồi đi ra khỏi quán bar.

Đến khuya, khi cả hai cô gái đều đã say không biết được gì, cả hai đỡ nhau ra khỏi quán bar.

- "Taxi, taxi."

Lúc này hai chiếc xe sang trọng đỗ đến, Hắc Bạch Lam bước xuống xe.

- "Đưa cô ấy về." Anh nhìn vào Tần Á Á.

Rồi cúi người xuống bế ngang Lâm Mạn Ninh lên ngồi vào một chiếc xe khác.

Chương 5: Gặp lại tiểu bạch thỏ - Một đêm ướt át (18+)

Một thuộc hạ đi ra đỡ Tần Á Á vào một chiếc xe rồi đưa cô ta về kí túc xá, chiếc xe chở anh và Lâm Mạn Ninh đi về biệt thự.

- "Tiểu Á, hôm nay người cậu cứng vậy sao?" Lâm Mạn Ninh sờ lên ngực anh.

- "Ngực của cậu đâu rồi, eo nữa, sao eo lại cứng thế?" Vừa nói cô vừa nắn bóp ngực và hông của anh.

Hắc Bạch Lam thở dài, ánh mắt tối sầm lại: "Bảo bối, ngoan một chút."

Lâm Mạn Ninh rụt tay lại, dụi dụi đầu rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. Hắc Bạch Lam ôn nhu vén mái tóc của cô lên, không biết đối với vật nhỏ này anh có cảm giác gì lại đi điều tra cô rồi một lần nữa muốn cô.

Chắc là do trước nay cùng nhiều phụ nữ kinh nghiệm bây giờ đối với vật nhỏ này có chút tò mò và thấy thú vị, thôi kệ, cứ làm theo điều bản thân mình muốn đi đã.

Xe dừng trước cửa biệt thự, Hắc Bạch Lam bế Tiểu Ninh vào trong nhà, hai tên vệ sĩ đi theo sau đứng ngay cửa. Người giúp việc thấy anh liền cúi đầu chào.

Hắc Bạch Lam lạnh lùng đi lên phòng, nhẹ nhàng đặt Tiểu Ninh lên giường, tiếp teo anh đi vào phòng tắm. Khi đi ra anh chỉ ấn mỗi chiếc khăn, nhìn vật nhỏ trên giường tiểu đệ của anh đã nhanh chóng

đứng thẳng lên.

"Tít..tít..tít.." Lúc này có người gọi đến, anh cau mày nhấc máy lên, là Hàn Thiên Lãnh, dạo gần đây có con nhỏ liền quên đi người bạn này, bao nhiêu công việc anh cũng thay Hàn Thiên Lãnh quán xuyến, giờ lại định phá bữa tối của anh sao?

- "Tôi mắc nợ cậu sao?" Hắc Bạch Lam hỏi.

Đầu dây bên kia có tiếng cười của khúc khích của trẻ con, Hàn Thiên Lãnh nói:"Ngày mai có cuộc họp, cậu giúp tôi.."

- "Giúp cái mẹ, tôi còn có việc, giao cho thư kí Hoàng đi." Hắc Bạch Lam tức giận nói rồi cúp máy, kể từ ngày Mộc Nhiên sinh, Hàn Thiên Lãnh như trở thành bà mẹ thứ hai vậy, ăn rồi suốt ngày ở nhà.

Hắc Bạch Lam gọi điện cho thư kí Hoàng:"Cuộc họp ngày mai cậu sắp xếp đi, nhớ làm việc cẩn thận."

Thư kí Hoàng thở dài:"Hắc tổng, lần này anh không định giúp tôi sao?"

- "Tôi giúp cậu chuẩn bị công việc, vậy ai sẽ giúp tôi thỏa mãn nhu cầu?" Hắc Bạch Lam nói rồi cúp máy.

Thư kí Hoàng ngoài kêu khổ thì chẳng biết làm gì. Hắc Bạch Lam đặt máy xuống rồi đi về phía giường.

Lúc này, Tiểu Ninh có chút lạnh nên co rúm lại, Hắc Bạch Lam ghé sát vào tai cô.

- "Bảo bối, em lạnh sao?"

Tiểu Ninh dường như nghe được câu hỏi của anh, cô xoay người:"Ừm.."

Hắc Bạch Lam gian tà hỏi lại:"Vậy tôi sẽ giúp em làm nóng cơ thể nhé, từ trong ra ngoài sẽ nóng như lửa đốt."

Tiểu Ninh cau mày, giọng nói này dễ nghe quá.

Hắc Bạch Lam xuống giường tìm chiếc cravat rồi cột hai cổ tay cô lại, anh mỉm cười:"Bảo bối, một đêm vui vẻ."

Anh cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán cô, hôn dần xuống đôi môi anh đào ấy, lưỡi anh liếm nhẹ lên ngoài rồi đi vào khoang miệng cô.

- "Ừm..nước..ừ.." Tiểu Ninh đưa lưỡi liếm lấy lưỡi anh, cô nghĩ đấy là dòng nước nên nhiệt tình đáp lại, quấn lấy lưỡi anh, dây dưa không rời.

Bàn tay anh đã bắt đầu phạm thượng lên cơ thể của cô, bàn tay anh đặt lên một bên ngực đầy đặn kia mà khẽ bóp.

Tiểu Ninh rên khẽ, anh đưa tay cởi đi chiếc áo của cô:"Bảo bối, lần sau không được mặc áo như thế này nữa, biết chưa?"

- "Ừm.." Tiểu Ninh khẽ rên.

Anh mỉm cười hôn nhẹ lên ngực cô, Tiểu Ninh trong men rượu cảm nhận được ngực mình đang ướt, cô khẽ mở mắt.

- "Ừm.."

Hắc Bạch Lam ngẩng đầu lên nhìn cô:"Tình rồi?"

- "Là chú?" Tiểu Ninh hỏi lại mơ màng hỏi lại.

Hắc Bạch Lam cau mày, chú sao?

- "Bảo bối, em còn nhớ tôi sao?"

Tiểu Ninh gật đầu: "Chú là người biến thái đó, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Hắc Bạch Lam cắn nhẹ lên đầu ngực cô: "Không chỉ gặp nhau, tôi còn muốn em sẽ cảm nhận được tôi ở bên trong em một lần nữa."

Tiểu Ninh ưỡn người: "Ừm.."

Hắc Bạch Lam hôn khắp cơ thể của cô, huyết động đã sớm ẩm ướt, anh mỉm cười rồi liếm nhẹ lên đó.

- "A..um...ừ..a...ừ.." Tiểu Ninh không ngừng thờ gáp.

Hắc Bạch Lam vẫn kiên trì với màn dạo đầu này, tiếp theo anh bỏ khăn tắm ra, tiểu đệ hùng dũng hiện ra trước mắt.

Tiểu Ninh nhìn vào nó không chớp mắt, lớn quá, còn lớn hơn cả những người đàn ông mà cô xem trong phim cấm nữa.

Hắc Bạch Lam tích thú nhìn cô, đây là do hoảng sợ trước kích thước của anh hay là đã nhìn qua vật này nhiều lần rồi?

Hắc Bạch Lam mỉm cười, cầm lấy tay cô đặt lên tiểu đệ của mình.

- "Hự".

- "A" Hai tiếng rên đồng thời vang lên, Tiểu Ninh nhìn anh, đối mắt

phủ một lớp nước mỏng.

Hắc Bạch Lam mỉm cười:"Thấy nó thế nào?".

- "Lớn quá..ừ.." Tiểu Ninh không ngần ngại nói ra suy nghĩ của mình.

Hắc Bạch Lam hài lòng gật đầu, anh khẽ tách chân cô ra rồi chen mình vào giữa cô.

Anh đặt nhẹ tiểu đệ lên cửa mình của cô, hai tay đan nhẹ vào tay cô.

- "Tôi vào nhé."

Tiểu Ninh ngoảnh mặt sang nơi khác, bên dưới đã thềm muốn thứ kia đến phát điên, chỉ là cô giấu đi thôi.

Hắc Bạch Lam dùng lực liền đi vào bên trong cô.

- "A...sâu quá..ừ...a" Tiểu Ninh thờ gáp.

Hắc Bạch Lam thật sự phát điên vì cái lỗ nhỏ ẩm ướt này của cô, anh nhẹ nhàng ra vào bên trong cô.

- "A..ừ..nhẹ..nhẹ chút..ừ..a" Tiểu Ninh mặc sức rên la.

Anh lật người cô xuống, hai tay vòng ra trước ôm trọn lấy ngực cô rồi vào bên trong cô từ phía sau.

- "Ừ...nhẹ thôi..a..ừ...chết mất.." Tiểu Ninh úp mặt vào gối.

Hắc Bạch Lam nằm xuống gần thân thể cô, ghé sát vào tai cô:"Bảo bối, thấy thế nào?"

- "Không được...dừng lại..a...dừng lại..ư..ư.."

Anh mỉm cười xoay người đặt cô ngồi lên người mình, hai tay bị trói của cô giơ lên cao, anh bóp nhẹ ngực cô, bên dưới vẫn ra vào như vũ bão.

- "Ư..a..ưm..a..a..a."

Nguyên một đêm Hắc Bạch Lam giày vò cô đến phát mệt, Tiểu Ninh sau khi lên đỉnh đã ngủ thiếp đi, riêng anh vẫn như lúc đầu, không biết muốn cô bao nhiêu lần cho đủ.

Chương 6: Cha con xích mích?

Sáng hôm sau, hai thân ảnh trên giường vẫn đang ngủ say, bên ngoài tiếng chim hót ríu rít, mọi công việc đều phải nhẹ nhàng tránh làm thức giấc anh và cô.

"Tít..tít..tít" Tiếng chuông điện thoại phá tan bầu không khí yên tĩnh đầy ám muội trong căn phòng. Lâm Mạn Ninh cau mày với tay lên chỗ đầu giường.

Lần mò mãi không thấy chiếc điện thoại đâu, thêm việc tiếng chuông điện thoại cứ kéo dài dai dẳng khiến cô ngồi bật dậy, chết tiệt.

Lâm Mạn Ninh bước xuống giường mở túi xách lấy ra điện thoại của mình, mắt cô căng ra, là mẹ cô gọi.

- "Alo, mẹ gọi con có chuyện gì sao?" Cô xua ngay đi giọng buồn ngủ.

Bên kia mẹ Lâm cau mày: "Con nhỏ này, hôm qua tại sao không về nhà, không phải hôm qua cuối tuần sao? May cho con là cha đã đi công tác, nếu không lần này ta cũng không bao che được cho con."

Lâm Mạn Ninh mỉm cười, giải đầu: "Con chợt nhớ ra hôm nay phải nộp báo cáo gấp nên hôm qua thức dậy con đã về kí túc xá, thôi nhé mẹ, con phải vào học đây."

- "Nhưng còn ba mươi phút nữa mới học cơ mà."

Lâm Mạn Ninh vội nói:"Thầy gọi em ạ? Vâng....thôi nhé mẹ, con vào lớp đây. Vâng, em vào ngay đây thầy ạ."

- "Con bé này.." Mẹ Lâm chưa kịp nói hết thì Lâm Mạn Ninh đã tắt máy.

Cô vuốt ngực thờ phào.

- "Ôi mẹ ơi." Cô không cẩn thận làm rớt chiếc điện thoại xuống đất, chỉ vì người đàn ông nằm trên giuwofnng đã thức dậy.

Hắc Bạch Lam thú vị nhìn cô, Lâm Mạn Ninh nhìn xuống cơ thể mình, không một mảnh vải che thân, cô lấy tay che ngực mình rồi che xuống phía dưới.

Đến cuối cùng cô tức giận nói:"Biến thái, chú nhìn cái gì chứ?"

Tiểu Ninh chạy vào phòng tắm, cô khổ sở nhìn ra phía cửa, quần áo cô để bên ngoài rồi, làm sao có thể lấy được đây?

"Cạch" Cánh cửa phòng tắm mở ra, Hắc Bạch Lam xách một túi đồ đứng đó.

Lâm Mạn Ninh la lên:"A..biến thái...ra ngoài nhanh...biến thái"

- "Bảo bối, đồ của em." Hắc Bạch Lam đưa túi đồ cho cô.

Lâm Mạn Ninh giật lấy rồi đẩy anh ra ngoài:"Tên dê già này...ra ngoài nhanh.."

Hắc Bạch Lam ra ngoài, môi mỏng khẽ nhếch lên.

"Tít..tít..tít.." Lúc này có người gọi đến cho anh, anh đi về phía điện

thoại.

- "Có chuyện gf?" Anh lạnh nhạt hỏi.

Vị quản gia của gia đình anh nói:"Cậu chủ, ông chủ bảo cậu về nhà ngay ạ."

- "Có chuyện gì không? Nếu không thì nói tôi bận rồi, không về được."

Vị quản gia nói:"Ông chủ nói cậu nhất định phải về, có việc quan trọng."

Hắc Bạch Lam cúp máy, lúc này Lâm Mạnh Ninh mặc một bộ đồng phục học sinh của trường đi ra.

Hắc Bạch Lam đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo, Lâm Mạnh Ninh bấu môi nhìn cánh cửa đóng lại.

Cô đi xung quanh phòng anh, biệt thự này đẹp quá, phòng ngủ của anh còn rộng hơn cả phòng của cô. Lâm Mạnh Ninh nhìn bức ảnh anh lúc còn bé chụp chung với một người phụ nữ, đây chắc là mẹ anh.

Nhưng sao chỉ có mỗi mẹ, cha của anh đâu? Lâm Mạnh Ninh lắc đầu, quan tâm làm quái gì chứ?

Hắc Bạch Lam đi ra ngoài:"Đi thôi."

- "Đi đâu?" Lâm Mạnh Ninh hỏi.

Hắc Bạch Lam mỉm cười:"Ăn sáng rồi đến trường, không phải em sắp muộn học rồi sao?"

Lâm Mạn Ninh mở to mắt: "Phải rồi, phải rồi, nhanh lên, nhanh lên."

Cô chạy xuống nhà trước anh, Hắc Bạch Lam lắc đầu đi xuống chỗ cô đến trường.

- "Bảo bối, em không bắt tôi chịu trách nhiệm với em sao?"

Lâm Mạn Ninh lau lau chiếc điện thoại: "Nếu tôi bắt chú chịu trách nhiệm, chú sẽ chịu trách nhiệm sao?"

- "Nhìn tôi giống người vô trách nhiệm lắm sao?"

Lâm Mạn Ninh gật đầu: "Phải."

Xe dừng trước cổng trường, Hắc Bạch Lam hỏi lại: "Tại sao tôi lên giường cùng với em, sáng thức dậy em lại không tức giận?"

Tiểu Ninh mỉm cười: "Bởi vì chú đẹp trai, kĩ thuật tốt, chỗ đó lại to."

Hắc Bạch Lam đen mặt: "Chỉ có vậy."

- "Chú thật nhiều lời, tôi đi nhé, bye bye." Tiểu Ninh mở cửa xe bước xuống, cô đi về phía thùng rác vứt chiếc điện thoại vào đó.

Thật là đồ dởm, chỉ rớt có một lần đã bị hỏng. Hắc Bạch Lam nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của cô khuất dần thì mỉm cười rồi lái xe rời đi.

Tiểu bạch thở, tôi chợt nhận ra mình rất hứng thú với em, chúng ta sẽ còn gặp nhau nhiều lần.

Anh lái xe về Hắc gia, đưa chìa khóa cho tên vệ sĩ rồi đi vào trong nhà.

- "Hắc thiếu, anh đã về rồi." Những cô hầu gái thấy anh liền cúi đầu chào.

Hắc Bạch Lam nháy mắt mỉm cười:"Buổi sáng tốt lành."

Mấy cô hầu gái liền đỏ mặt, nhìn nhau mỉm cười. Hắc Bạch Lam đi vào bên trong, quản gia thấy anh liền nói.

- "Cậu chủ, cậu đã về rồi, ông chủ đang trong thư phòng đợi cậu."

Hắc Bạch Lam gật đầu rồi đi vào bên trong, một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi đi xuống, bà ta là mẹ kế của anh.

- "Tiểu Lam, con về rồi sao?"

Hắc Bạch Lam đi về phía bà ta, nghiêng răng nói:"Đừng gọi tôi bằng tên đó, bà nghĩ bà xứng sao? Người mẹ kế?"

Bà ta xanh mặt nhìn anh, anh cười lạnh rồi đi vào thư phòng.

"Rầm." Anh mở cánh cửa đi vào, tạo nên tiếng động rất lớn.

- "Mày về nhà gặp bố mày bằng thái độ này sao?"

Hắc Bạch Lam ngồi xuống đối diện bố anh:"Có chuyện gì không? Nói nhanh một chút, tôi rất bận."

Bố anh nghiêng răng nói:"Mày cũng đã hai bảy tuổi, đã đến lúc lấy vợ sinh con, thôi ngay cái thói ăn chơi lãng nhãng ngoài đường đi."

Hắc Bạch Lam đứng dậy:"Lấy vợ sớm làm cái gì? Lấy sớm để về đi ngoại tình sao? Để hại chết vợ mình sao? Tôi không làm được, ông

hiếu chứ?"

Chương 7: Chuyện quá khứ khó quên

Anh vẫn nhớ như in ngày sinh nhật bốn tuổi của anh, bố anh về nhà rất khuya, còn dẫn theo một người phụ nữ trẻ tuổi, đáng tuổi con của ông ta, bố anh không thương tiếc đuổi mẹ anh ra ngoài.

Một đứa trẻ phải chứng kiến cảnh mẹ mình bị bố đánh đập đuổi ra ngoài, lúc đó anh biết gì ngoài ngòi khóc cơ chứ. Nhưng người phụ nữ bố anh dẫn về thì sao? Cô ta lẳng lơ đến mức anh cũng phải kinh tởm.

Thời gian sau, mẹ anh bệnh nặng, nằm trong bệnh viện cũng chỉ có mỗi mình anh ngồi bên cạnh, bố anh không vào thăm lấy một lần, lúc đó anh chỉ mới bốn tuổi, không biết suy nghĩ rằng mẹ mình sắp đi xa mình mãi mãi, không biết bố mình ngoại tình với rất nhiều người phụ nữ khác.

Ngày mẹ anh mất, trời mưa tầm tã, như thể ông trời cũng đang giúp anh xóa nhòa đi tổn thương lớn ấy, chỉ mới bốn tuổi anh đã mất mẹ, mãi mãi mất đi tình cảm mẫu tử thiêng liêng ấy, mãi mãi mất đi sự ấm áp và chăm sóc của mẹ.

Bố anh lúc đó thuê người về chăm sóc anh, ông ta suốt ngày chỉ có công việc và phụ nữ, ngoài ra chẳng còn gì khác. Có những lúc anh nhớ mẹ phát khóc nhưng anh phải kìm nén lại, bắt bản thân mình phải mạnh mẽ và tàn nhẫn hơn.

Năm anh mười lăm tuổi, trải qua mối tình đầu một cách đẹp đẽ nhất thì bố anh nói sẽ cưới một người phụ nữ về, người phụ nữ đó là ai

chứ? Là chính mẹ của người con gái anh yêu.

Anh hận hết bọn họ, từ đó anh khinh thường tất cả, bắt đầu học hỏi mọi việc ở công ty. Năm anh mười chín tuổi đã đi làm cho công ty khác.

Bố anh lúc đó biết tin rất tức giận, đã sai người bắt nhốt anh, không cho anh đi làm, nhưng bố anh càng như vậy anh càng hận ông ta, càng thề với bản thân rằng nhất định không để ông ta khống chế nữa.

Về sau anh cố gắng, nỗ lực và dần thành lập được công ty cho riêng mình. Thời gian sau, anh bắt đầu nhúng tay vào thế giới ngầm và gặp Hàn Thiên Lãnh, cả hai người chơi thân và xem nhau như anh em ruột.

Cùng trai qua tất cả những gì khó khăn nhất, những lúc bị người của tổ chức khác truy sát, những lúc kho hàng trắng bị đánh cắp, anh và Hàn Thiên Lãnh đều phải ra tay, mặc kệ nguy hiểm.

Bố anh không những không giúp đỡ còn sai người hại thuộc hạ của anh, lần đó anh suýt nữa đã mất mạng. Nằm bệnh viện mấy tháng trời cũng chỉ có mỗi Hàn Thiên Lãnh, hằng ngày anh đều nhìn thấy những bài báo, tin tức về bố anh và những người đàn bà khác.

Cũng kể từ đó anh xem phụ nữ như thứ để thỏa mãn bản thân mình, trong lòng anh chỉ có một người phụ nữ cao cả nhất, anh xem trọng nhất, chính là mẹ anh.

- "Hắc Bạch Lam à Hắc Bạch Lam, chuyện xảy ra bao nhiêu năm rồi, tại sao mày không chịu bỏ qua cơ chứ? Ta nói rồi, sắp tới vị hôn thê của con sẽ về nước, chuẩn bị tiến hành hôn lễ đi."

Hắc Bạch Lam nghiêng rặng nói:"Đừng ép tôi, ông thử nghĩ xem mọi chuyện sẽ thế nào nếu như ngày cưới đó xuất hiện một xác chết."

- "Mày.." Bố anh tức giận chỉ tay vào mặt anh.

Hắc Bạch Lam cười lạnh rồi đi ra khỏi phòng. Lúc này anh bắt gặp người mẹ kế của mình.

Anh lạnh lùng nhìn bà ta rồi rời khỏi biệt thự, mỗi lần về nhà là mỗi lần khiến anh tức giận.

Lâm Mạn Ninh chạy nhanh vào lớp học, may quá giáo viên vẫn chưa đến, cô thở phào ngồi xuống cạnh Tần Á Á.

- "Tiểu Ninh, cậu đi đâu vậy? Tại sao tối qua tớ về kí túc xá rồi mà cậu vẫn chưa về?"

Tiểu Ninh xua xua tay:"Lát kể, lát kể."

Lúc này giáo viên đi vào, Tiểu Ninh đứng dậy.

- "Cả lớp chào cô giáo."

Các bạn học đứng lên:"Chào cô."

- "Chào các em, ngồi xuống đi." Giáo viên mỉm cười nói với cả lớp.

Một tiết học nhanh chóng trôi qua, Tần Á Á kéo Lâm Mạn Ninh vào nhà vệ sinh.

- "Tiểu Ninh, cậu kể tớ nghe đi."

Lâm Mạn Ninh biết cô bạn này sẽ không chịu bỏ qua cho cô nếu như

chưa cạy được tin tức gì, cô thờ dài nói:"Đêm qua tớ cũng chẳng biết tại sao gặp lại người đàn ông kia, việc cậu về kí túc xá mà tớ không về thì chịu đó."

- "Hả? Vậy hai người gặp lại có làm gì không?" Tần Á Á hỏi.,

Lâm Mạn Ninh nhìn cô:"Không, không làm gì cả, đi thôi."

Tần Á Á chạy theo:"Tiểu Ninh, cậu nói tớ biết đi."

Hắc Bạch Lam lái xe về công ty, anh lạnh lùng đi vào phòng của mình, thư kí Lê đi vào theo.

- "Hắc tổng, sao giờ này anh mới đến, lại còn khóa máy?"

Hắc Bạch Lam nói:"Không có gì quan trọng thì ra ngoài đi."

Thư kí Lê nói:"Hắc tổng, sáng nay có cuộc họp, chúng ta đã bỏ lỡ rồi."

- "Ra ngoài." Anh quát lớn.

Thư kí Lê vội vàng đi ra ngoài. Hắc Bạch Lam đứng dậy đi về phía tủ lấy một chai rượu ra.

Chương 8: Trốn ra ngoài bị phát hiện

Anh một hơi uống hết nửa chai rượu, anh đã quá quen với việc này, không có gì đáng để anh tức giận nữa.

Đến tối, Hắc Bạch Lam rời khỏi công ty, anh nói với thư kí Lê.

- "Đến trường học của Lâm Mạn Ninh đi". Anh bỗng chốc rất nhớ đến gương mặt của cô, một cô gái hoạt bát xen chút bướng bỉnh và đặc biệt là xem nhẹ mọi chuyện.

Thư kí Lê nói: "Hắc tổng, giờ này kí túc xá đóng cửa rồi, ngài đến đó làm gì?".

- "Đến gặp cô ấy". Anh dựa đầu vào ghế nói.

Thư kí Lê khó hiểu nhưng vẫn lái xe đến đó, bên cạnh anh bao nhiêu năm cô nghĩ với tính cách của anh, mỗi lần gặp chuyện không vui đều gọi phụ nữ đến cùng vui đùa với mấy người đàn bà một trận, sao lần này lại kiên nhẫn đi tìm một cô bé cơ chứ!

Xe dừng trước cổng trường học, bảo vệ cầm một chiếc đèn pin đi ra gõ vào cửa xe.

- "Ai thế? Khuya rồi còn đến đây sao?".

Thư kí Lê hạ kính xe xuống, đưa bảo vệ một tấm danh thiếp. Bảo vệ đọc xong liền nói.

- "Thì ra là Hắc tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì mà đến vào lúc khuya vậy ạ?".

Thư kí Lê nói:"Hắc tổng của chúng tôi muốn gặp một nữ sinh tên Lâm Mạn Ninh, phiền ông giúp một chút".

- "Được, vậy ngài đợi tôi một lát nhé!".

Bảo vệ liền đi vào khu kí túc xã, lên tầng năm, phòng chín gõ cửa.

- "Bạn họ Lâm Mạn Ninh, có người gặp".

Im lặng...

- "Lâm Mạn Ninh, có người gặp".

Im lặng...

Bảo vệ cau mày, ngủ say vậy sao? Ông ta tiếp tục gõ cửa.

- "Bạn học Lâm Mạn Ninh".

Gọi thêm vài lần nữa nhưng chẳng thấy động tĩnh gì, bảo vệ liền lấy chùm chìa khóa ra.

"Cạch". Cánh cửa mở ra, bên trong tối om, ông ta bật đèn lên.

- "Sao không có ai?". Ông ta hỏi rồi mở mắt to ra, chết rồi, chết rồi, hai người trong phòng đều trốn ra ngoài rồi.

Ông ta đóng cửa rồi đi xuống:"Hắc tiên sinh, ngài thông cảm, Lâm Mạn Ninh có lẽ đã trốn ra ngoài rồi ạ".

- "Trốn ra ngoài? Ông làm bảo vệ kiểu này sao?". Hắc Bạch Lam ngồi phía sau, lúc này mới lên tiếng.

Bảo vệ cúi đầu:"Tôi sẽ báo cáo lên trường, ngày mai bạn học này sẽ bị phạt".

Hắc Bạch Lam nói:"Gọi ngay cho chủ nhiệm đi".

- "Cái này..." Bảo vệ ái ngại nói, trông chừng không cẩn thận ông cũng sẽ bị liên lụy.

Hắc Bạch Lam nhắc lại:"Gọi cho chủ nhiệm, tìm lại cô ấy về trường".

Bảo vệ chậm rãi lấy điện thoại ra:"Chủ nhiệm, bạn học Lâm Mạn Ninh đã trốn ra ngoài cùng Tần Á Á rồi, ở đây đang có Hắc tiên sinh, ngài ấy muốn trường chúng ta giải quyết ngay bây giờ".

Mười lăm phút sau, chủ nhiệm vội vàng chạy đến.

- "Hắc tiên sinh, mời ngài lên phòng ngồi, chuyện này chúng ta cùng nhau giải quyết".

Hắc Bạch Lam bước xuống xe, anh cùng chủ nhiệm đi lên phòng.

- "Trường các người quản học sinh như thế sao? Nếu những học sinh đó gặp phải nguy hiểm sẽ thế nào?".

Chủ nhiệm rót trà cho anh:"Hắc tiên sinh, từ trước đến nay chưa có học sinh nào dám bỏ trốn ra ngoài vào ban đêm cả".

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Chính vì không có nên các người nói lỏng chuyện này".

- "Không có, không có, chúng tôi nhất định sẽ xử lí ổn thoả chuyện này".

Sáng hôm sau....

Tại phòng họp, mẹ Lâm và Lâm Mạn Ninh ngồi đối diện chủ nhiệm.

- "Lâm phu nhân, tôi biết gia thế nhà bà, cũng thuộc là có tiếng, nhưng trường học chính là trường học".

- "Bạn học Lâm Mạn Ninh tối qua đã bỏ trốn ra ngoài, cũng may chúng tôi phát hiện kịp thời".

Mẹ Lâm mỉm cười:"Chủ nhiệm, để tôi về dạy lại con bé, thầy cũng biết nó trước giờ là đứa ngoan ngoãn..."

- "Vâng, chuyện này tôi biết rõ, thôi, hôm nay cho bạn ấy nghỉ một bữa, bà đưa bạn học về rồi nói chuyện tiếp".

Mẹ Lâm gật đầu:"Được, xin phép thầy".

Mẹ Lâm nhìn Lâm Mạn Ninh rồi dắt tay cô ra khỏi phòng, Tần Á Á đang đứng ở ngoài đợi cô.

- "Lâm Mạn Ninh, từ ngày hôm nay con về nhà ở cho mẹ, Lâm gia ta rộng rãi thoải mái, sao lại cứ phải ở kí túc xá chứ".

Lâm Mạn Ninh gỡ tay mẹ ra:"Mẹ, để con nói chuyện với Tiểu Á một lát".

- "Tối qua đi chơi nói chưa đã hay sao hả?".

Lâm Mạn Ninh kéo theo Tiểu Á ra bên kia:"Sao rồi, cậu nghe được gì

không?".

- "Tớ đã hỏi bảo vệ, tối qua có một người đàn ông là Hắc tiên sinh đến tìm cậu, nên chúng ta mới bị phát hiện".

Lâm Mạn Ninh cau mày:"Hắc tiên sinh là ai?".

Tiểu Á lắc đầu, Lâm Mạn Ninh đập tay.

- "Biết rồi, chắc chắn là tên dê già biến thái kia, con mẹ nó, tôi nợ hần ta gì sao?".

Mẹ Lâm đi đến:"Chưa xong?".

- "Xong rồi, xong rồi". Cô nói.

Mẹ Lâm mỉm cười:"Tiểu Á, lần sau muốn gặp Tiểu Ninh thì đến nhà ta chơi nhé! Từ giờ con bé sẽ ở nhà".

Tiểu Á bĩu môi, ánh mắt tỏ vẻ đáng thương:"Bác, bác không cho bạn ấy ở đây nữa sao?".

Mẹ Lâm thở dài:"Con bé phải về nhà, ở lại để hai đứa trốn đi chơi tiếp sao?" Nói xong mặt mẹ Lâm nghiêm lại làm cho hai cô gái đứng bên cạnh không dám hó hé gì.

Về đến Lâm gia, mẹ Lâm nói.

- "Lên phòng đi bà cô của tôi ơi, hên cho con là cha con không ở nhà nhé, không thôi là..."

Lâm Mạn Ninh nhìn mẹ Lâm:"Mẹ, con về đây rồi sẽ rất nhớ trường, nhớ lớp, nhớ bạn bè".

- "Về nhà ở, không phải nghỉ học". Mẹ Lâm nói tiếp:"Thấy con gái bác Mễ chưa? Con bé bằng tuổi con đã tìm được một người đàn ông đẹp trai, là chủ của một cửa hàng lớn. Con đó, lo mà tìm chồng đi, học thì làm gì chứ".

Lâm Mạn Ninh bỏ đi lên lầu:"Mẹ làm như con là bà cô ba mươi tuổi không bằng".

- "Lo mà ở nhà suy nghĩ đi, mẹ đi chơi cùng mấy người bạn đây".

Lâm Mạn Ninh nghe xong liền vui mừng đứng lại:"Được, Tiểu Ninh sẽ ngoan ngoãn ở nhà, mẹ cứ đi đi".

Mẹ Lâm bước ra đến cửa quay lại nhìn cô:"Con đó, nhanh chóng tìm một người...."

- "Một người đàn ông đẹp trai, nhà giàu để kết hôn, rồi sinh con. Con nhớ rồi, mẹ cứ đi đi". Lâm Mạn Ninh ngắt lời bà.

Mẹ Lâm lờm cô rồi đi ra ngoài, Lâm Mạn Ninh thấy bà vừa đi liền đi ra cửa.

Cô phải đi tìm tên kia tính sổ, vì hấn mà cô phải về nhà nghe mẹ càm ràm.

- "Tiểu thư, cô đi đâu vậy?".

Lâm Mạn Ninh sụt sùi nói:"Quản gia, bạn của con bệnh nặng lắm, con chỉ mới đi thăm được một lát mẹ đã bắt con về đây, con phải đến đó tiếp, nếu không sau này e là...."

Quản gia gật đầu:"Vậy con mau đi đi, đi nhanh về nhanh, kéo phu

nhân biết".

Chương 9: Hắc biến thái

Lâm Mạn Ninh bắt một chiếc taxi đi đến biệt thự của Hắc Bạch Lam, cô bước xuống xe trả tiền rồi đi đến trước cổng.

Hai người vệ sĩ ở cổng thấy cô đến liền giơ tay chặn ngang lại, một người nói.

- "Xin lỗi tiểu thư, cô không thể vào".

Lâm Mạn Ninh lùi ra sau, hỏi:"Tại sao tôi không thể vào?"

- "Lão nhị của chúng tôi đã nói những người chưa có sự cho phép của ngài ấy đều không được đặt chân vào đây." Tên kia nói với Lâm Mạn Ninh.

Lâm Mạn Ninh khoanh tay lại:"Được, các người giỏi lắm. Anh gọi điện cho hắc bảo có người tên là Lâm Mạn Ninh muốn gặp."

Hai tên nhìn nhau, cô gái này vừa gọi lão nhị của mình là "hắc" sao? Đây là lần đầu tiên họ thấy người phụ nữ ngông cuồng như vậy? Phải chăng đã chán sống rồi?"

Lâm Mạn Ninh hất cằm:"Sao hả? Hai anh không nghe tôi nói gì sao? Mau gọi cho hắc đi."

Tên kia gật đầu, người còn lại liền lấy điện thoại ra. Hắc cung kính nói.

- "Lão nhị, trước cổng có vị tiểu thư tên là Lâm Mạn Ninh muốn gặp

ngài."

- "..."

Hắn gật đầu:"Vâng, tôi hiểu rồi ạ."

Hắn cất điện thoại rồi nói với Lâm Mạn Ninh:"Tiểu thư, mời cô vào trong. Vừa rồi có gì thất lễ mong cô bỏ qua."

Lâm mạn Ninh đi ngang qua họ, còn cố tình cau mày làm mặt xấu với hai tên đó.

Cô đi vào trong nhà, người giúp việc liền nhận ra cô, họ cúi đầu chào:"Tiểu thư."

- "Họ Hắc nhà các người đang ở đâu?" Lâm Mạn Ninh hỏi.

Mấy người giúp việc nhìn nhau, "họ Hắc" sao? Vị tiểu thư này chắc hẳn đã chê cuộc sống quá dài.

- "Hắc thiếu gia đang trên phòng ngủ ạ." Một người nói.

Lâm Mạn Ninh đi lên cầu thang, từng bước mạnh mẽ, hừ, dám khiến cô phải về nhà ở sao? Tên già biến thái này, cô sẽ xử đẹp hắn ta.

"Rầm" Lâm Mạn Ninh dùng lực đá cánh cửa đang khép hờ ra. Cô cau có.

- "Hắc biến thái, chú ra đây cho tôi." Cô nói rồi nhìn xung quanh, ơ? Sao trong đây không có ai?

Cô nhìn về phía phòng tắm, Lâm Mạn Ninh không chần chừ gì mà bước về phía đó, cô đưa tay mở cánh cửa ra.

- "Hắc biến thái, tôi nói cho chú biết, chú không được làm phiền tôi nữa." Lâm Mạn Ninh mặc kệ Hắc Bạch Lam vừa tắm xong, trên người chỉ quấn một chiếc khăn.

Hắc Bạch Lam quay lại nhìn cô, mỉm cười:"Cô bé, chào mừng em đến với căn nhà này lần thứ hai."

Lâm Mạn Ninh đi về phía anh, cô dùng ngón tay chỉ vào ngực anh.

- "Hắc biến thái, chú biết mình đã làm gì không hả? Tôi bị chú lấy đi lần đầu tiên trong khi tôi chỉ mới mười bảy tuổi, tôi chẳng kiện hay đòi chú bồi thường thì thôi đi, tại sao chú lại còn tìm tôi?"

Hắc Bạch Lam vẫn chăm chú nhìn cái miệng nhỏ nhỏ của cô, Lâm Mạn Ninh tức giận nói.

- "Tất cả là tại chú, nếu không phải chú thì tôi đã không phải về nhà ở, Hắc biến thái, chú thật quá khốn nạn."

Hắc Bạch Lam cau mày:"Em vừa nói gì? Tôi khốn nạn?"

Lâm Mạn Ninh chống nạnh:"Phải, chú là Hắc biến thái, Hắc khốn nạn."

Hắc Bạch Lam ép sát thân thể cô vào tường, bàn tay càn rỡ đặt lên hông cô:"Tôi sẽ cho em biết tôi biến thái hơn những gì em nghĩ."

Lâm Mạn Ninh đứng hình, vật nóng ẩm bên dưới đang cạ vào nơi yếu ớt của cô, từng cơ ngực cơ bụng của anh gằn cô trong gang tấc, đẹp quá, quyến rũ quá.

Lâm Mạn Ninh lắc đầu, không được, cô đến đây là để xử tên này,

không thể để hắn quyến rũ cô được.

- "Chú tránh ra, chú biến thái như thế nào thì tôi đã biết rõ rồi." Lâm Mạn Ninh nói, ánh mắt dán chặt vào lồng ngực anh, đẹp quá, sờ vào chắc cứng lắm.

Hắc Bạch Lam tất nhiên không bỏ qua ánh mắt của cô, anh càng áp sát vào thân thể cô hơn: "Làm sao mà em có thể biết hết được chứ? Bảo bối."

Lâm Mạn Ninh lắc đầu, không được, không được, không thể được, cô cắn mạnh lên ngực anh.

- "A.." Hắc Bạch Lam không kịp được mà la lên một tiếng.

Lâm Mạn Ninh mở miệng ra, trên ngực anh nhanh chóng hằn lên dấu răng.

Lâm Mạn Ninh nói: "Đồ biến thái." Nói rồi Lâm Mạn Ninh bỏ chạy ra ngoài.

Hắc Bạch Lam đặt tay lên ngực mình, vật nhỏ này cùng dùng lực quá đi, đau chết anh. Lâm Mạn Ninh chạy ra khỏi cổng liền bị hai tên vệ sĩ chặn lại.

- "Tiểu thư, lão nhị nói chúng tôi dặn không được để cô rời đi."

Lâm Mạn Ninh cau mày: "Các người bị biến thái giống nhau sao? Tránh ra."

Hai tên vệ sĩ vẫn nhất quyết giữ cô lại: "Tiểu thư, chúng tôi chỉ làm theo lệnh, có gì không vừa lòng cô cứ lên nói với lão nhị."

Lâm Mạn Ninh lườm hăn rồi đi lên phòng, Hắc Bạch Lam đang ngồi nhàn nhã ở ghế sofa uống rượu, anh như thể biết chắc chắn cô sẽ đi lên tìm anh.

Lâm Mạn Ninh đi về phía anh:"Họ Hắc, chú mau bảo họ cho tôi về. Chú đừng quá đáng."

Hắc Bạch Lam đặt ly rượu xuống bàn:"Bảo bối, em cần tôi rồi bỏ chạy như vậy sao? Ít nhất em phải làm gì đó để bù đắp cho tổn thương này của tôi chứ?"

- "Biến thái." Lâm Mạn Ninh chửi rồi ngồi xuống đối diện anh, cô nhìn lên đồng hồ treo tường, bây giờ đã chín giờ sáng, bố cô đi công tác, mẹ cô đi chơi với bạn đến sáu giờ mới về, không sao, ở đây thêm cũng được.

- "Tôi đói rồi, chú mau kêu người làm gì đó cho tôi đi." Cô mặc kệ lời anh, nhẹ giọng nói.

Hắc Bạch Lam mỉm cười:"Được."

Anh sai người chuẩn bị bữa ăn sáng cho cô, Lâm Mạn Ninh đi về phía giường, cô nằm ngang lên chiếc giường.

Tối qua đi về khuya, sáng nay chưa ngủ được bao nhiêu đã phải lên lớp học, thật sự quá buồn ngủ.

Hắc Bạch Lam đi về phía cô, anh ngồi xuống khiến cho chiếc giường lún xuống một khoảng.

- "Bảo bối, em còn nhớ chiếc giường này chứ?"

Lâm Mạn Ninh nhìn trần nhà:"Chiếc giường này có gì đặc biệt sao?"

- "Đêm hôm trước em và tôi cùng ân ái trên chiếc giường này cả một đêm, rất tuyệt vời." Anh mặt dày nói.

Chap sau có thịt nữa rồi:))

Chương 10: Vận động trên giường(18+)

Lâm Mạn Ninh nhìn anh:"Chú có thể dừng biến thái kiểu này không? Mặt dày hơn cả tấm đệm này."

Hắc Bạch Lam mỉm cười, anh xoay người nằm đè lên thân thể cô, Lâm Mạn Ninh nhất thời không tiếp ứng được, tay đặt chặn ngay ngực anh.

- "Hắc biến thái, chú muốn làm gì?"

Hắc Bạch Lam sờ nhẹ tóc cô:"Bảo bối, một đêm tuyệt vời như vậy mà em không muốn nhắc tới sao? Em có muốn chúng ta thử lại lần nữa không?"

Lâm Mạn Ninh quay đầu sang một bên:"Chú tự đi mà thử, tránh ra, tôi đói rồi, muốn đi ăn sáng."

- "Tôi cũng chưa ăn sáng, vậy tôi sẽ "ăn" em, rồi lát nữa em đi ăn sáng." Anh nói.

Lâm Mạn Ninh trợn mắt, quy định kiểu quái gì vậy chứ? Hắc Bạch Lam nhanh chóng áp môi mình lên môi cô.Chiếc lưỡi của anh tách cánh môi của cô ra, lưỡi anh nhẹ nhàng ma sát lưỡi cô.

- "Ừm..ừm..ừm.." Lâm Mạn Ninh khế đẩy ngực anh, nhất quyết không chịu hợp tác.

Hắc Bạch Lam vẫn kiên trì dây dưa cùng lưỡi cô, một tay anh đặt

xuống hông cô khẽ xoa nắn, dần rà nụ hôn trở nên nóng bỏng, Lâm Mạn Ninh đã khống còn kháng cự, cô chủ động vòng tay ôm lấy cổ anh.

Hôn đến ngộp thở anh mới buông đôi môi cô ra, Lâm Mạn Ninh ra sức hít thở khiến cho bầu ngực phập phồng, Hắc Bạch Lam khẽ nuốt nước bọt rồi cởi chiếc cúc áo của cô ra.

Hai chiếc cúc đầu được mở ra, bầu ngực căng tròn của cô hiện ra trước mặt anh, chúng bị lớp áo trong khống chế nhìn thật dễ thương, anh kéo chiếc áo trong xuống, hai đầu ngực hồng hào hiện ra.

- "Bảo bối, chúng đẹp quá." Anh khẽ nói, giọng trầm thấp.

Lâm Mạn Ninh nhắm mắt lại, Hắc Bạch Lam cúi đầu xuống mút nhẹ ngực cô. Đầu ngực bị lưỡi anh chà sát nhanh chóng nở rộ lên, Lâm Mạn Ninh ưỡn cong người.

- "A..a..ừ...a..."

Hắc Bạch Lam thờ dốc, một tay lần mò xuống chiếc váy cô, kéo cao chiếc váy lên, vùng thịt hồng hào lấp ló sau lớp quần mỏng màu trắng.

Thật là muốn lấy mạng anh, miệng vẫn tiếp tục ngấu nghiêng bộ ngực cô, một tay anh vạch chiếc quần của cô sang một bên rồi ngón tay giữa khẽ sờ lên tiểu huyết.

- "A..ừ..đừng..mà...a...Hắc biến thái..a...ừ.." Lâm Mạn Ninh che miệng mình lại, hai lần trước đều say rượu nên cô mạnh bạo chủ động không sao, nhưng lần này cô hoàn toàn tỉnh táo, lại còn phát ra những tiếng rên rỉ như trong những bộ phim mà cô xem nữa.

Ngón tay của anh ấn vào nhị hoa của cô mà xoay một vòng. Lâm Mạn Ninh bám vào vai anh.

- "A..đừng...a....khó...a..chịu quá..ừ...a.."

Một dòng nước ấm áp tràn lên tay anh, huyết động đã ẩm ướt hết mức, anh đưa một ngón tay mình vào trong.

- "A...ừ..đừng...a..mà...ừ...a..a...a.." Lâm Mạn Ninh rên rỉ không ngừng.

Hắc Bạch Lam hài lòng thả bộ ngực cô ra, ngón tay anh rời khỏi huyết động, anh cởi chiếc khăn tắm trên người mình ra.

Vật nam tính mạnh mẽ hiện ra trước mắt, Lâm Mạn Ninh nhìn không chớp mắt vào tiểu đệ anh.

Anh nằm lên thân thể cô một lần nữa, đôi môi liếm nhẹ lên môi cô, hai tay nắn bóp ngực cô theo những hình dáng khác nhau.

Anh hôn dần xuống phía dưới, hôn đến vùng bụng phẳng lì của cô thì dừng lại, anh khẽ tách hai chân cô ra rồi liếm nhẹ lên huyết động. Ngọt quá, ấm nữa, đúng là mùi vị của một thiếu nữ không chê vào đâu được.

Lâm Mạn Ninh nắm chặt drap giường:"Đừng...ừ..a..đừng...chú dừng lại...a..."

Hắc Bạch Lam làm cô sướng đến phát điên, mặc kệ mọi thứ mà thoải mái rên rỉ, đến khi huyết động của cô co thắt, một dòng nước ấm tuôn trào mạnh mẽ ra, thấm xuống drap giường anh mới nhìn cô đầy thỏa mãn.

Hắc Bạch Lam dừng lại nằm trườn lên thân thể cô, tiểu đệ ma sát vào vùng thịt yếu ớt đó. Anh khẽ nhấp thân dưới như thể mình đang nằm bên trong cô.

Lâm Mạn Ninh khó chịu, muốn tiểu đệ của anh nhanh chóng vào bên trong mình nhưng chẳng biết nói làm sao. Cô ôm lấy hông anh.

- "A...đừng..đừng như vậy nữa...a..tôi rất khó chịu..cầu chú..ừ.."

Hắc Bạch Lam gạt nhẹ sợi tóc dính trên trán cô, anh hỏi:"Bảo bối? Em khó chịu như thế nào? Sao lại cầu tôi?"

Lâm Mạn Ninh nỉ non nói:"Chỗ đó..a..rất ngứa...giúp tôi..ừ...chú...hãy vào trong đi..a..a"

Hắc Bạch Lam gật đầu, anh nâng người lên rồi vào thẳng bên trong cô.

- "A"

- "Hự" Hai tiếng rên rỉ sung sướng đồng thời vang lên, vật am tính của anh vừa dài vừa nóng khiến cô mê mẩn, bên trong cô vừa chật hẹp vừa ẩm ướt khiến anh căng cứng, nơi đó càng to hơn.

Anh dùng lực ra vào bên trong cô như vũ bão, Lâm Mạn Ninh nắm chặt drap giường rên la.

Đến cuối cùng khi anh phóng thẳng chất dịch lỏng vào bên trong cô thì cô đã ngủ thiếp đi, anh kéo chăn đắp cho cô rồi nhìn đồng hồ.

Bây giờ là mười một giờ, họ chỉ vận động có hai tiếng mà vật nhỏ này đã mệt mỏi như vậy, phải tắm bổ thêm cho cô rồi.

Anh đi vào nhà tắm tắm sơ qua rồi đi ra ngoài. Lâm Mạn Ninh ngủ một giấc đến chiều mới tỉnh lại.

Cô cau có ngồi dậy, bên dưới lúc sáng thẳng hoa bao nhiêu thì giờ đau rát bấy nhiêu. Cô thầm chửi rồi quấn chiếc chăn đi vào phòng tắm.

- "Bảo bối, dậy rồi sao?" Anh đi vào, trên tay bưng một khay đồ ăn.

Lâm Mạn Ninh lờm anh rồi đi vào phòng tắm đóng sầm cửa lại, cô xả nước rồi ngồi vào bồn tắm. Tắm xong cô quấn một chiếc khăn tắm rồi ra ngoài.

Hắc Bạch Lam suýt chảy cả máu mũi vì cô, cô cư nhiên không mặc gì chỉ quấn một chiếc khăn hiên ngang đi ra ngoài, đứng trước mặt anh.

Lâm Mạn Ninh ngồi xuống ghế:"Hắc biến thái, chú mau đưa đồ ăn cho tôi, tôi đói sắp chết rồi."

Hắc Bạch Lam bưng đồ ăn về phía cô, Lâm Mạn Ninh ngấu nghiến ăn. Sáng nay không ăn gì lại phải vận động mạnh, buổi trưa cũng bỏ lỡ khiến cho giờ cô đói cồn cào, thấy đồ ăn liền lao vào như bị bỏ đói.

Hắc Bạch Lam mỉm cười nhìn cô ăn, lúc này điện thoại của anh reo lên. Là điện thoại của Hàn Thiên Lãnh.

- "Có chuyện gì?"

Hàn Thiên Lãnh nói:"Cuối tuần này con tôi tròn một tuổi, nhớ đến."

Hắc Bạch Lam cười:"Ra là vậy, tất nhiên tôi sẽ có mặt, hai mẹ con cô ấy vẫn khỏe chứ?"

Hàn Thiên Lãnh nói:"Cậu quan tâm làm gì?"

Nói rồi anh tắt máy, Hắc Bạch Lam lắc đầu, tên này đúng là ghen thái quá.

Chương 11: Cuộc điện thoại khiến Tiểu Ninh tức giận

Hắc Bạch Lam nhìn Lâm Mạn Ninh: "Tiểu Ninh, cuối tuần này em rảnh chứ?"

- "Không rảnh lắm, tôi phải đi chơi với Tiểu Á." Lâm Mạn Ninh vừa ăn vừa trả lời, ngay cả nhìn không thèm nhìn anh lấy một cái.

Hắc Bạch Lam gật đầu, có chút tiếc nuối: "Cuối tuần này có thể sắp xếp đi với tôi đến một nơi không?"

- "Khụ, khụ" Lâm Mạn Ninh đang ăn nghe anh nói vậy liền ho sặc sụa: "Hắc biến thái, chú có thể đừng nói chuyện với giọng như vậy được không? Nghe kinh quá."

Hắc Bạch Lam đen mặt, anh chưa bao giờ nói chuyện mềm mỏng với ai như vậy, cô gái này có phúc lại không biết hưởng.

Lâm Mạn Ninh uống cốc nước rồi nói: "Tôi ăn xong rồi, đưa tôi về đi."

- "Vừa rồi em đến đây bằng gì?" Hắc Bạch Lam nói.

Lâm Mạn Ninh đứng dậy: "Taxi."

- "Vậy tôi sẽ gọi taxi đưa em về." Hắc Bạch Lam nói.

Lâm Mạn Ninh nhún vai: "Được thôi, tùy chú, miễn là tôi về nhà là được rồi."

Hắc Bạch Lam đờ mắt, tưởng cô gái này sẽ cầu xin nỉ non anh đưa cô về, ai ngờ được Tiểu Ninh này quá bướng bỉnh, cô chỉ khuất phục anh lúc trên giường mà thôi.

Lâm Mạn Ninh nói:"Chú gọi taxi đi, tôi vào phòng tắm rửa tay, thay quần áo đây".

Lâm Mạn Ninh bước vào phòng tắm, lúc này điện thoại trong túi cô reo lên, Hắc Bạch Lam cầm chiếc túi xách của cô lên rồi mở ra.

- "Tiểu Á?" Anh đọc dòng chữ hiển thị trên màn hình, đây chắc chắn là cô bạn thân của Tiểu Ninh. Anh đặt lại vào trong túi, vô tình bị vật sắc nhọn nào đó đâm trúng tay.

Anh cau mày lấy vật đó ra, là góc của vỉ thuốc tránh thai. Lâm Mạn Ninh đi ra ngoài nhìn anh.

- "Chú gọi taxi cho tôi chưa?" Cô hỏi rồi cầm lấy túi xách trên giường.

Hắc Bạch Lam nhìn vỉ thuốc trên bàn:"Tiểu Ninh, em dùng nó sao?"

Lâm Mạn Ninh lúc này mới để ý đến thuốc, đây là thuốc tránh thai của cô, cô đi đến cầm lấy.

- "Ai cho chú đụng vào đồ của tôi?"

Hắc Bạch Lam đứng dậy:"Ai cho em dùng những thứ thuốc này, có biết nó sẽ nguy hiểm như thế nào không hả?"

Anh hơi lớn tiếng, cũng chẳng hiểu vì sao khi biết cô dùng thuốc tránh thai anh lại tức giận như vậy, là vì lo cho sức khỏe của cô sao?

Lâm Mạn Ninh quát lại:"Hắc biến thái, chú lớn tiếng với ai chứ? Tôi

không dùng nữa mang thai thì phải làm sao? Chú chịu trách nhiệm sao? Hay để tôi mang bầu rồi làm bà mẹ đơn thân, tôi đây mới mười bảy tuổi vẫn chưa nghĩ đến vấn đề đó đâu đấy."

Hắc Bạch Lam lấy lại vỉ thuốc trên tay cô, anh nhẹ giọng:"Được rồi, lần sau tôi sẽ không ra bên trong nữa, từ giờ đừng dùng những thuốc như thế này, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của em."

Lâm Mạn Ninh bĩu môi, bóc một viên thuốc ra. Hắc Bạch Lam cau mày.

- "Em không nghe tôi nói gì sao?"

Lâm Mạn Ninh nói:"Đó là chú nói những lần sau, còn lần vừa rồi tôi chưa uống."

Hắc Bạch Lam gạt đi số thuốc trên tay cô ra rồi nắm lấy tay cô:"Đi theo tôi."

- "Chú đưa tôi về sao?" Lâm Mạn Ninh hỏi.

Hắc Bạch Lam vẫn như cũ, anh lạnh lùng nắm tay cô ra khỏi biệt thự rồi ngồi vào một chiếc xe.

- "Đến bệnh viện." Anh nói với tài xế của anh.

Lâm Mạn Ninh cau mày:"Chú làm gì vậy? Mau đưa tôi về, mẹ tôi sắp về rồi, thấy tôi không ở nhà bà ấy sẽ tức giận."

- "Đến đây chỉ cần mười lăm phút, em yên tâm." Hắc Bạch Lam nói.

Lâm Mạn Ninh tức giận ngồi dựa vào ghế, không thèm nói chuyện tiếp với anh.

"Tít...tít...tít.." Lúc này điện thoại của anh reo lên. Là Chu Diệu Mẫn gọi.

- "Có chuyện gì vậy?" Anh nói.

- "Lam, anh dạo gần đây toàn tránh mặt em, em rất nhớ anh, chúng ta gặp nhau đi, em sẽ đến nhà của anh, được không?"

Loa điện thoại đủ lớn để khiến cho Lâm Mạn Ninh ngồi bên cạnh nghe hết, Tiểu Ninh cau mày, vừa ghê tởm với giọng nói này vừa tức giận Hắc Bạch Lam, tên đàn ông biến thái trắng hoa này.

- "Cứ ở nhà em đi, tối tôi sẽ đến." Hắc Bạch Lam nói, ánh mắt nhìn lên tấm gương nhỏ phía trước, trong đó phản chiếu gương mặt tức tối của Lâm Mạn Ninh.

Lâm Mạn Ninh nhìn anh, anh dám đồng ý còn chủ động đến nhà cô ta sao? Không được, tuy cô không có tình cảm gì với anh nhưng dù sao họ cũng đã xảy ra quan hệ, dù gì cũng đã có cảm tình, lại nói con gái đối với người đàn ông đầu tiên của mình thường sẽ rất quyến luyến.

Chu Diệu Mẫn vui mừng nói:"Được, vậy em sẽ đợi anh."

Lâm Mạn Ninh giật lấy chiếc điện thoại của anh:"Cô là ai? Nói chuyện nghe kinh tởm như vậy."

Hắc Bạch Lam không hề tức giận vì hành động ngang ngược của cô, chỉ thú vị ngồi nhìn cô.

Chu Diệu Mẫn cau mày:"Cô là ai? Lam đâu? Sao cô lại cầm điện thoại của anh ấy?"

- "Tôi cầm điện thoại của anh ấy liên quan đến dì sao? Nghe giọng là biết già như bà cố tôi, dì muốn qua lại với anh ấy sao?"

Chu Diệu Mẫn nghiêng rặng:"Mày là con nhà ai? Nói chuyện ngang ngược như vậy. Mau đưa điện thoại cho anh ấy."

Lâm Mạn Ninh cúp máy, vứt chiếc điện thoại ra ngoài cửa sổ, chiếc điện thoại vô tội vỡ tan tành, Hắc Bạch Lam hỏi.

- "Lâm Mạn Ninh, em làm gì vậy?"

Lâm Mạn Ninh hất cằm:"Sao hả? Chú tiếc chiếc điện thoại kia sao? Nếu vậy tôi sẽ đền cho chú vài chiếc."

Hắc Bạch Lam lắc đầu:"Ý của tôi là tại sao em lại giật điện thoại của tôi, tôi đang nói chuyện với người phụ nữ của tôi."

Lâm Mạn Ninh cầm lấy tay anh, cô mở miệng cắn vào cổ tay anh thật mạnh.

- "A...Em cầm tinh con chó sao?" Hắc Bạch Lam xoa xoa cổ tay hỏi.

Lâm Mạn Ninh quệt mũi:"Tại chú, tại chú trắng hoa, cắn cho chú chết, không thể đi với người phụ nữ khác."

- "Em ghen sao?" Hắc Bạch Lam hỏi.

Lâm Mạn Ninh nhất thời đờ người, ghen sao? Có lẽ là vậy, nhưng ghen với tư cách gì cơ chứ?

- "Thiếu gia đến bệnh viện rồi." Tiếng tài xế phá tan đi bầu không khí im lặng này.

Hắc Bạch Lam lạnh lùng nhìn tài xế, anh đáng lẽ ra đã nghe được câu trả lời.

Lâm Mạn Ninh thầm cảm ơn tài xế rồi mở cửa đi ra ngoài:"Chú muốn đến bệnh viện làm gì?"

- "Vào trong em sẽ biết." Hắc Bạch Lam nói.

Chương 12: Đột nhập vào phòng

Hắc Bạch Lam đưa cô vào trong phòng của viện trưởng, ông ta đã tầm bốn mươi tuổi, thấy anh liền đứng dậy chào hỏi.

- "Hắc tiên sinh, ngài đến có chuyện gì vậy? Sao ngài không báo trước để tôi tiếp đón tử tế".

Hắc Bạch Lam kéo cô lại gần:"Không cần, mau tiêm cho cô ấy một mũi ngừa thai, không được ảnh hưởng đến sức khỏe, còn nữa kiểm tra lại cho cô ấy, cô ấy sử dụng thuốc tránh thai hai lần trong một tháng."

Vị bác sĩ gật đầu:"Được, mời tiểu thư đi theo tôi."

Lâm Mạn Ninh quay đầu lại nhìn anh rồi đi theo vị bác sĩ, xem ra tên Hắc biến thái này cũng rất tốt. Bất quá cô thấy thích anh rồi.

Tiểu Ninh được đưa đi tiêm một mũi tránh thai rồi kiểm tra sức khỏe, xong xuôi cũng đã năm giờ rưỡi.

Vị bác sĩ nói:"Hắc tiên sinh, ngài yên tâm, thuốc tránh thai cô ấy sử dụng tác dụng phụ thấp nên không sao".

Anh gật đầu:"Vậy được rồi".

Tiểu Ninh nhìn đồng hồ trên tay anh.

- "Hắc biến thái, muộn rồi, chú mau đưa tôi về nhà đi, mẹ tôi sắp về

rồi."

Hắc Bạch Lam đi trước cô:"Đi thôi."

Xe dừng trước cổng biệt thự, Lâm Mạn Ninh mở cửa bước xuống thì bị anh nắm tay lại.

- "Cuối tuần này đi với tôi nhé!".

Lâm Mạn Ninh gỡ tay anh ra:"Nếu từ giờ đến cuối tuần chú nhận được không đụng vào phụ nữ."

Hắc Bạch Lam mỉm cười:"Được, nói phải giữ lời, cuối tuần này tôi đến đón em, nhớ đừng quên."

Lâm Mạn Ninh bước xuống xe rồi đi vào trong nhà, quản gia thấy cô liền nói.

- "Tiểu thư, về muộn vậy sao? Người bạn đó của cô sao rồi?"

Lâm Mạn Ninh gãi đầu:"À..chết rồi."

- "Chết rồi?" Quản gia hỏi lại:"Chết rồi sao nhìn cô không chút đau buồn gì vậy?"

Lâm Mạn Ninh cười gượng:"Chết rồi thì thôi chứ phải làm sao giờ ạ, thôi con đi lên phòng đây ạ."

- "Ừ, tắm rửa xong nhớ xuống ăn cơm nhé!".

Lâm Mạn Ninh nói:"Không ạ, cob ăn rồi."

Đến tối, sau khi nói chuyện điện thoại với Tiểu Á xong Lâm Mạn Ninh

chui vào trong chăn ngủ, nửa đêm cô cảm nhận được bên cạnh giường mình lún xuống, một thứ vải gì đó mát mát chạm vào người cô.

Cái gì đây, cô cũng sợ ma lắm, Lâm Mạn Ninh lo sợ co rúm người lại, đến khi có một cánh tay chạm vào người cô thì cô hoảng sợ la lên.

- "Aaaaaa" Cô hét chần ra ngồi bật dậy.

"Tách" Chiếc đèn ngủ bật lên, mẹ Lâm một bộ váy ngủ màu đen ngồi ở giường cô:"Làm cái gì mà la dữ vậy con nhỏ này?"

- "Mẹ...mẹ...sao...sao..mẹ lại vào phòng con, mẹ có biết con tưởng là ma không?"

Mẹ Lâm nhém cái gối về phía cô:"Ma cái đầu cô, chẳng qua là bố cô đi công tác rồi, mẹ ngủ một mình không quen nên qua đây ngủ cùng cô thôi."

Lâm Mạn Ninh ôm lấy cái gối:"Thì ra Lâm phu nhân vắng chòng nên nửa đêm canh ba mò sang giường của thiếu nữ nhà lành hù người ta."

- "Cô có tin tôi cho cô ra ngoài đường ngủ không?". Mẹ Lâm nằm xuống giường.

Lâm Mạn Ninh nằm xuống bên cạnh mẹ cô:"Mẹ ngủ ngon."

- "Ngủ cái gì? Tâm sự một lát đi, bảo bối của mẹ." Mẹ Lâm nhẹ nhàng nói.

Lâm Mạn Ninh phẩy tay:"Người cho con xin, ngày mai con phải đến trường, mẹ mau ngủ đi."

Lâm Mạn Ninh quay người sang bên kia rồi nhắm mắt lại, mẹ Lâm khẽ hỏi.

- "Tiểu Ninh, ở trường con chưa dạy về giáo dục giới tính sao?"

Lâm Mạn Ninh mơ màng nói:"Mấy cái đó đều biết cả rồi học làm gì nữa chứ."

- "Hả? Con biết luôn rồi sao? Vậy Tiểu Ninh, sao giờ con vẫn chưa có bạn trai?"

Lâm Mạn Ninh mở mắt ra, quay người lại nhìn mẹ cô:"Mẹ, con không muốn lấy chồng đâu, Lâm gia ta không phải nghèo đến mức không nuôi nổi con, con sẽ ở bên cạnh cha mẹ đến cuối đời, mẹ đừng hòng đuổi con đi."

Mẹ Lâm chỉ tay vào đầu cô:"Mẹ sẽ không nuôi con cả đời đâu, nhanh chóng tìm người yêu đi, biết chưa hả?"

Lâm Mạn Ninh ôm lấy mẹ Lâm, cô rúc đầu vào ngực mẹ:"Mẹ nói nhiều quá, nào, nào ngủ thôi."

Mẹ Lâm lắc đầu bỏ qua chuyện này, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau....

Lâm Mạn Ninh ăn sáng xong rồi đến trường, Tiểu Á kéo tay cô ngồi xuống ghế của sân thể dục.

- "Tiểu Ninh, cậu mau xin bác Lâm đến kí túc xá ở tiếp đi, tớ ở một mình rất buồn, còn nữa ngày hôm qua cậu đi đâu mau nói cho tớ biết đi."

Lâm Mạn Ninh bẻ miếng socola đút vào miệng Tiểu Á, Tiểu Á há miệng ra ăn hết miếng socola.

Tiểu Ninh hài lòng vuốt tóc cô: "Tiểu Á ngoan, không quấy nữa nha, lần sau chị sẽ cho em biết."

Tiểu Á đánh vào tay cô: "Tớ không phải mèo, hứ."

Lâm Mạn Ninh cười rồi ăn một miếng socola: "Vào lớp thôi."

Tiểu Á đi theo cô, Lâm Mạn Ninh khoác vai Tiểu Á nói.

- "Tạm thời tớ phải ở nhà làm con ngoan trò giỏi cho phụ mẫu yên lòng, sau này có lại niềm tin rồi tớ sẽ xin họ đến đây ở lại."

Tiểu Á gật đầu: "Vậy cậu nhanh lên nhé, ở một mình buồn quá, tớ thì không thích về nhà."

- "Được." Tiểu Ninh nói.

Tối đến, Lâm Mạn Ninh đề phòng trường hợp nửa đêm mẹ lên vào phòng cô nên đã khóa trái cửa lại, tắm xong cô buộc lại mớ tóc rồi ngồi vào bàn học.

Cô chống tay nhìn ra cửa sổ, giờ này mà được đi bar nhảy nhót cùng Tiểu Á thì tuyệt vời biết mấy, hoặc là cùng Tiểu Á xem mấy bộ phim cảm thì thật quá tuyệt vời.

Cô ôm cuốn sách về phía giường, vừa nằm vừa đọc sẽ hiệu quả nhất. Thời gian chậm rãi trôi qua, Tiểu Ninh nhìn chăm chăm vào trần nhà, thường thì mỗi lần cô đọc sách sẽ buồn ngủ, tại sao hôm nay không buồn ngủ, cũng không ngủ được.

Thôi, mở mấy bộ phim lên xem cho dễ ngủ vậy. Nói rồi cô vút cuốn sách sang một bên, cầm lấy chiếc máy tính bảng của mình.

Nằm dài ra giường rồi xem phim, hai mắt cô sáng rực nhìn những người đàn ông cường tráng kia, thật đẹp, nhưng vẫn thua tên Hắc biến thái kia.

- "Bảo bối, thật không ngờ em có thú vui tao nhã như vậy." Hắc Bạch Lam đứng bên cạnh cô hỏi.

Lâm Mạn Ninh giật mình nhìn anh:"Chú..sao chú vào đây được?"

Cô nhìn cửa sổ đang mở, Hắc biến thái trèo cửa sổ vào phòng cô sao? Lâm Mạn Ninh cau mày.

- "Ai cho chú đến đây? Chú mau đi đi, lát nữa mẹ tôi lên sẽ chết chắc."

Hắc Bạch Lam ngồi xuống giường cô:"Không ngờ phòng ngủ lại đẹp như vậy."

Lâm Mạn Ninh hỏi lại:"Chú có nghe tôi nói gì không thế?"

Chương 13: Nhớ em nên đến

Hắc Bạch Lam bỏ qua lời nói của Lâm Mạn Ninh, anh cầm lấy chiếc máy tính bảng rồi bấm sang một bộ phim khác: "Bảo bối, xem nhưng thứ này mà em không có cảm giác gì sao?"

- "Cảm giác gì chứ? Tôi đã xem từ lâu rồi, chẳng có tí cảm xúc nào."

Hắc Bạch Lam hỏi: "Vậy sao em còn xem?"

- "Tại vì quen rồi, nếu thiếu chúng, tôi sẽ cảm thấy như cuộc đời này thiếu đi thứ quan trọng vậy." Lâm Mạn Ninh nói.

Hắc Bạch Lam mỉm cười nằm xuống bên cạnh cô, Lâm Mạn Ninh hỏi: "Này, chú không được nằm ở đây. Chú mau đi đi."

- "Tối nay tôi đến đây là vì nhớ em, muốn ngủ cùng em." Hắc Bạch Lam nhìn vào ánh mắt của cô.

Lâm Mạn Ninh nhất thời đờ người, câu nói này của anh giây phút này rất chân thật, tim cô rung lên từng hồi, hai má nóng dần lên, cô chưa bao giờ trải qua cảm giác này.

Hắc Bạch Lam xoay người nằm đè lên thân thể cô, anh rúc đầu vào cổ, ngửi mùi thơm nhẹ nhàng trên cơ thể cô.

- "Tiểu Ninh, nhớ tôi không? Tôi thì nhớ em, nhớ đến nỗi không thể làm được việc gì."

Chỉ mới một ngày không gặp cô anh có cảm giác mất mát đi thứ gì

đó, cô với anh vốn dĩ không thuộc về nhau, tại sao cô lại làm anh quyến luyến như vậy.

Không phải ban đầu chỉ nghĩ là vui đùa cùng cô thôi sao? Một ngày không gặp anh cảm thấy rất nhớ cô, cứ cho là nhớ hương vị của phụ nữ, nên anh đã gọi những người khác đến.

Nhưng khi nhìn thấy họ anh lại cảm thấy rất chán ghét, lúc đó anh mới biết rằng mình thật sự nhớ cô. Nhưng không biết nhớ với tư cách gì.

Lâm Mạn Ninh thở nhẹ nhẹ, tim đập mạnh mẽ, người cô bỗng chốc cứng ngắc lại, trên đầu giường chiếc máy tính bảng vẫn đang phát bộ phim cấm.

Hắc Bạch Lam không thấy cô nói gì liền ngẩng đầu lên nhìn cô, Lâm Mạn Ninh ngược ngùng quay mặt sang một bên. Hắc Bạch Lam xoay cầm cô lại rồi từ từ hôn lên môi cô.

Nụ hôn nhớ nhung chứa đầy ôn nhu, dịu dàng, Lâm Mạn Ninh bất giác quàng tay ôm lấy cổ anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn đó.

Hôn đến loạn hơi thở anh mới buông cô ra: "Vì em tôi phải leo cửa sổ tận lầu ba chỉ để nhìn thấy em, nói với em rằng tôi nhớ em và muốn được ngủ cùng em. Em có thấy cảm động vì điều đó không?"

Lâm Mạn Ninh khẽ đẩy anh ra: "Cảm động gì chứ? Đây đều là chú tự làm, tôi không bắt ép cú."

Bàn tay anh từ lúc nào đã đi vào bên trong áo cô, nhằm trúng bộ ngực mà xoa nắn, cô không hề mặc bra, thật dễ dàng cho việc hành động.

Lâm Mạn Ninh giật thót người, miệng khẽ ngân nga vài tiếng. Hắc Bạch Lam cười gian tà rồi cúi xuống hôn lên ngực cô cách một lớp áo ngủ.

- "Ư...a""

"Cốc...cốc.." Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, mẹ Lâm nói vọng vào.

- "Lâm Mạn Ninh, con mở cửa ngay cho mẹ, đòi thuở nhà ai có con gái nào lại không muốn ngủ chung với mẹ cơ chứ."

Hắc Bạch Lam vẫn bình tĩnh hôn lên ngực cô, Lâm Mạn Ninh lo sợ đẩy anh ra, nhưng cơ thể lại rất quyến luyến với sự mê hoặc của anh.

- "Lâm Mạn Ninh, con có nghe mẹ nói gì không thế? Mở cửa cho mẹ đi, được rồi, được rồi, con muốn đến kí túc xá thì ta liền cho con ở, mở cửa ra."

Kí túc xá? Lâm Mạn Ninh đẩy anh ra, nhưng anh lại trừng phạt bằng cách cắn nhẹ lên đầu ngực cô.

- "Ưm.." Lâm Mạn Ninh lấy tay che miệng mình lại, cô cố gắng điều chỉnh hơi thở:"Mẹ...con.."

Hắc Bạch Lam nhướn người lên hôn lên môi cô, mẹ Lâm cau mày.

- "Làm gì thế hả?".

Lâm Mạn Ninh khê vổ vào vai anh, Hắc Bạch Lam cũng không làm khó cô nữa, anh thả đôi môi cô ra rồi tiếp tục hôn lên ngực cô.

Lâm Mạn Ninh nắm chặt drap giường:"Con thấy ở nhà..vẫn tốt

hơn...mẹ...con muốn đi ngủ...một mình.."

Mẹ Lâm giận dữ nói:"Được, tôi cho cô không gian riêng, muốn làm gì thì làm, từ giờ đừng hòng sẽ được đến kí túc xá ở."

Lâm Mạn Ninh kêu khổ, cô nhìn Hắc Bạch Lam, có phải vừa rồi cô hiền quá nên lão dê già này không thèm xem lời nói của cô ra gì.

Lâm Mạn Ninh đẩy anh ra:"Hắc biến thái, chú mà không dừng lại thì cuối tuần này chú đi một mình, tôi sẽ không đi đâu."

Hắc Bạch Lam liền dừng lại, anh khàn giọng hỏi:"Vậy là em đồng ý rồi?"

Lâm Mạn Ninh nói:"Điều kiện là chú không được động vào phụ nữ từ giờ đến cuối tuần, ngay cả tôi."

Hắc Bạch Lam ảo não đè nén lại dục vọng của mình, đến khi hơi thở của anh đều đặn lại thì Lâm Mạn Ninh đã ngủ thiếp đi, cũng chẳng còn cách nào khác, gặp được cô là vui lắm rồi, anh ôm lấy cô rồi chìm vào giấc ngủ, họ quên rằng chiếc máy tính bảng vẫn đang phát bộ phim.

Sáng hôm sau...

"Cốc...cốc..cốc.." Lúc này có người gõ cửa phòng cô, mẹ Lâm nói.

- "Lâm Mạn Ninh, không định đi học sao? Giờ này còn ngủ?"

Lâm Mạn Ninh cau có lấy cái gối bịt tai mình lại, nhưng tiếng gõ cửa vẫn vang lên như chuông báo thức, cuối cùng cũng phải ngồi dậy.

- "Được rồi, con dậy ngay đây."

Cô nhìn sang bên cạnh, chỗ đã trống từ lúc nào, ở đó có một cành hoa hồng màu đỏ, Lâm Mạn Ninh cầm lên.

Tên này cũng khá lãng mạn đấy, cô mỉm cười rồi đi vào phòng tắm.

Suốt một tuần Lâm Mạn Ninh chẳng còn gặp lại anh, ngay cả tên của anh cô cũng chẳng hề biết, chỉ biết được anh là Hắc biến thái, điện thoại cũng không có, anh dường như bốc hơi khỏi cuộc sống của cô.

Còn anh, một tuần nay phải đi công tác, nhớ cô nhưng cũng chẳng làm được gì.

Cả hai không biết rằng bản thân mình đang dần nảy sinh tình cảm với đối phương, nhưng lại cố tình xem nhau như người qua đường.

Cuối tuần, từ sáng Hàn Thiên Lãnh đã gọi điện nhắc anh đến đúng giờ, vừa xuống máy bay được ba tiếng đồng hồ, anh chỉ vừa kịp nghỉ ngơi ba mươi phút đã thay quần áo đến đón cô.

Chương 14: Đến Lâm gia

Xe dừng trước cổng biệt thự của Lâm gia, hôm nay là ngày cuối tuần nên ông bà Lâm đều có mặt tại nhà, ông bà đang ở phòng khách đọc báo và uống trà.

Hắc Bạch Lam đích thân lái xe đến đón cô, anh bấm chuông. "Bính boong..bính boong.."

Bà Lâm nhìn vào bếp:"Quản gia, ra xem ai đến. Nay cuối tuần đâu hẹn ai đâu nhỉ?"

Ông Lâm vừa uống trà vừa nhìn vào tờ báo, quản gia đi ra ngoài mở cửa.

- "Chào tiên sinh, cậu gặp ai vậy?"

Hắc Bạch Lam cúi đầu chào bà:"Chào bác, cháu đến tìm Tiểu Ninh."

Quản gia cười, mở cổng cho anh đi vào. Hắc Bạch Lam đi vào nhà, ông bà Lâm nhìn thấy anh liền sửng sốt, ai mà đẹp quá, lại còn phong độ, khí chất ngời ngời.

Anh cúi đầu chào họ:"Lâm lão gia, Lâm phu nhân."

Bà Lâm hỏi:"Cậu là?"

- "Cháu là Hắc Bạch Lam, hôm nay mạn phép đến đây để gặp Tiểu Ninh, cháu có hẹn cô ấy vào cuối tuần."

Bà Lâm ngạc nhiên:"Cậu là bạn của Tiểu Ninh nhà ta sao? Nào, nào, ngồi xuống đây."

Hắc Bạch Lam ngồi xuống, mẹ Lâm hỏi:"Cậu và Tiểu Ninh nhà chúng ta chỉ là bạn bình thường thôi sao?"

Ông Lâm nói:"Bà hỏi gì mà kì vậy, không thấy cậu ấy đã nói rồi sao?"

Bà Lâm cau mày:"Kệ tôi, quản gia, lên phòng gọi Tiểu Ninh xuống đây, có hẹn với người khác mà giờ này còn chưa chịu dậy, cái con bé này."

- "Vâng".

Mẹ Lâm hỏi tiếp:"Cậu làm nghề gì vậy? Cha mẹ vẫn còn cả chứ?"

Hắc Bạch Lam thoáng đờ người, anh nói:"Cháu làm tổng tài của Hắc thị."

- "Trời ơi thì ra tổng tài Hắc thị đẹp trai như vậy sao? Đến giờ ta cũng mới biết. Thế còn cha mẹ cậu, họ vẫn khỏe cả chứ?"

Hắc Bạch Lam nói:"Mẹ cháu mất từ năm cháu bốn tuổi, chỉ còn bố."

- "Không sao? Không sao, như vậy cũng tốt rồi, cậu và Tiểu Ninh định đi đâu vậy?"

Ông Lâm nói:"Bọn nhỏ muốn đi đâu là quyền của nó, bà biết để làm gì."

Mẹ Lâm lờm ông Lâm, rồi nói:"Nếu hai đứa có ý định đến khách sạn thì nói ta nhé, ta có vài địa điểm nghỉ ngơi cực tốt, cực thoải mái."

Hắc Bạch Lam mỉm cười, trên lầu vọng xuống tiếng của Lâm Mạn Ninh.

- "Mẹ, mẹ nói gì mà kì vậy chứ?" Lâm Mạn Ninh một thân váy màu trắng bước xuống, cô nào quên hẹn với anh chứ, chỉ sợ anh quên chuyện này thôi, từ sáng cô đã thức dậy sớm để trang điểm, thay bộ này đến bộ khác đến giờ mới xong.

Hắc Bạch Lam nhìn cô, khoe miệng khẽ nâng lên, mấy ngày không gặp vật nhỏ này có vẻ vẫn sống rất tốt.

Hắc Bạch Lam đứng dậy:"Hai bác cho phép cháu đưa Tiểu Ninh ra ngoài một hôm."

- "Cái gì? Có một hôm thôi sao?" Mẹ Lâm nói:"Trời ạ! Thật ra thì muốn đi mấy hôm cũng được, nhưng cậu nhớ con bé nó còn nhỏ, có gì nhẹ nhàng nhé, nó là bảo bối của tôi đó."

Cha Lâm nói:"Bà này nói chuyện kiểu gì vậy, cậu Hắc này không phải muốn đi mấy ngày thì đi đâu, cậu đưa nó đi luôn cũng được."

Lâm Mạn Ninh phụng phịu nói:"Được, hai người như vậy mà xem con là bảo bối sao? Kể từ giờ con không thèm về đây nữa, hai người có nhớ con đến ăn không ngon con cũng không về."

Hắc Bạch Lam mỉm cười, cúi đầu chào hai vị tiền bối rồi đưa Lâm Mạn Ninh đang cau có bên cạnh rời đi.

Trên đường đi, Lâm Mạn Ninh chẳng nói câu nào, anh cũng chẳng nói một lời, bầu không khí ngưng đọng bao trùm cả xe. Để lấy lại tự nhiên cô mở chiếc hộp nhỏ ở xe, ngăn để nước lấy ra một chai nước, cô vô tình nhìn thấy một hộp socola ở đó. Là loại socola

nguyên chất, đúng loại cô thích ăn luôn, nhưng nó đâu phải của cô.

Lâm mạn Ninh tiếc nuối đóng cửa lại.

- "Tiểu Ninh, em thích ăn socola không?"

Lâm mạn Ninh uống một ngụm nước rồi nói: "Tôi không phải trẻ con."

- "Vậy thì tiếc quá, cái đó là tôi mua cho em, em lại không thích ăn, tính sao nhỉ?" Hắc Bạch Lam vừa lái xe vừa nói.

Lâm Mạn Ninh cười gượng: "À..cái đó..thật ra, tôi cũng hơi thích...nếu chú mua rồi tôi sẽ miễn cưỡng ăn vậy...cảm ơn nhé!"

Cô mở ra lấy hộp socola, ngon lành ngồi ăn chúng, Hắc Bạch Lam hỏi.

- "Có ngon không?"

Tiểu Ninh vừa ăn vừa gật đầu, anh nói tiếp: "Tôi bỏ cả lọ xuân dược, theo em nó có ngon không?"

Tất cả các bộ phận trên cơ thể cô đông cứng lại, con mẹ nó, hẳn là nói đùa hay thật đây.

Hắc Bạch Lam phì cười: "Tôi chỉ đùa cho vui, nhìn em xem."

Lâm Mạn Ninh cau có: "Não anh bị va vào đâu sao?"

Hắc Bạch Lam nhún vai.

Xe dừng trước cổng biệt thự của Hàn Thiên Lãnh, trước cổng hai hàng siêu xe xếp dài, đây là xe của những người có máu mặt khác.

Hắc Bạch Lam vòng ra mở cửa cho cô.

Lâm Mạn Ninh ngỡ ngác nhìn căn biệt thự, Hắc Bạch Lam ôm lấy hông cô đi vào trong. Hàn Thiên Lãnh đang bế con trai của mình đứng ở gần cổng, bé tên Hàn Thiên Minh, nhìn rất đáng yêu, trắng trẻo bụ bẫm, khiến người khác nhìn vào đều muốn được nâng niu trên tay.

- "Cậu đến muộn?" Hàn Thiên Lãnh nhìn thấy anh liền hỏi.

Hắc Bạch Lam nhún vai, Hàn Thiên Lãnh nhìn sang Lâm Mạn Ninh đứng bên cạnh: "Cô ấy là Chu Diệu Mẫn sao? À, không phải, là Tô Nhã?"

Hắc Bạch Lam đen mặt đứng đó, tên này đng là thọc gậy bánh xe đây mà. Lâm Mạn Ninh cười gượng, tay vòng ra bầu chặt vào hông anh, Hắc biến thái, chú thật quá trắng hoa rồi.

- "Tên em là gì?" Hàn Thiên Lãnh hỏi.

Lâm Mạn Ninh mỉm cười: "Lâm Mạn Ninh."

- "Lãnh, anh đưa con cho em" Lúc này Mộc Nhiên đi đến, nói với Hàn Thiên Lãnh.

Hắc Bạch Lam thấy vậy liền nói: "Mộc Nhiên đây sao? Đẻ xong đẹp quá nhỉ? Anh còn tưởng cháu gái của tên này."

Mộc Nhiên mỉm cười, Lâm Mạn Ninh và Hàn Thiên Lãnh lúc này đầu đã một bầu trời khói, Hắc Bạch Lam véo nhẹ má Lâm Mạn Ninh.

- "Bảo bối đây là Hàn Thiên Lãnh, đây là vợ của hấn, Mộc Nhiên."

Lâm Mạn Ninh cúi đầu chào họ, Mộc Nhiên mỉm cười, cô bé này cũng không thoát nổi tay của Hắc Bạch Lam sao?

Mộc Nhiên đưa tay: "Đưa Tiểu Minh em bế cho, anh đi tiếp khách đi."

Hàn Thiên Lãnh nói: "Không sao, anh có thể vừa bế nó vừa tiếp khách được, ngoan."

Lâm Mạn Ninh nói: "Cái đó..có thể cho em bế tiểu bảo bảo này một lát không?"

Mộc Nhiên gật đầu: "Được chứ, Lãnh, anh đưa cho cô bé này đi."

Hàn Thiên Lãnh đành đưa Tiểu Minh cho Lâm Mạn Ninh bế, anh xem đứa nhỏ này và Mộc Nhiên như sinh mạng của mình, từ lúc chào đời anh toàn bên cạnh bé, ngay cả Mộc Nhiên là mẹ cũng chẳng bằng anh và bé.

Hàn Thiên Lãnh và Hắc Bạch Lam đi về phía bàn rượu, đàn ông luôn có những chuyện riêng tư để nói, Lâm Mạn Ninh cẩn thận bế Tiểu Minh trên tay, da trắng quá, mịn nữa, hai má phúng phính trông thật đáng yêu.

Mộc Nhiên nói: "Chúng ta ra phía kia ngồi đi."

Lâm Mạn Ninh đi về phía bàn ngồi xuống cùng Mộc Nhiên, Mộc Nhiên khẽ hỏi.

- "Em tên gì?"

Lâm Mạn Ninh ngẩng đầu lên nói: "Lâm Mạn Ninh."

- "Vậy chị gọi em là Tiểu Ninh nhé."

Lâm Mạn Ninh gật đầu: "Được đó, vậy em gọi chị là chị Nhiên nhé!"

Mộc Nhiên mỉm cười, gật đầu, cô bé này bên ngoài có chút ngây thơ, chút ngang ngạnh và tinh nghịch nhưng chỉ tiếc bị rơi vào tay Hắc Bạch Lam

Chương 15: Chu Diệu Mẫn đến tìm anh

- "Tiểu Ninh, em và Hắc Bạch Lam đang là một cặp sao?" Mộc Nhiên hỏi.

Lâm Mạn Ninh cau mày: "Hắn là Hắc Bạch Lam sao?"

Mộc Nhiên gật đầu, ánh mắt khó hiểu, ngay cả tên cũng không biết sao? Lâm Mạn Ninh phì cười, cô người ngoặt nghẹo khiến cho Tiểu Minh trên tay không biết gì cũng cười theo.

Mộc Nhiên hỏi: "Em sao vậy? Có chuyện gì đáng cười sao?"

Lâm Mạn Ninh gật đầu: "Buồn cười quá, chị nói hắn là Hắc Bạch Lam sao? Vậy tên hắn là đen trắng xanh à? Haha.."

Lâm Mạn Ninh dường như không thể nhịn cười, Mộc Nhiên đờ người nhìn cô, cô bé này dám nói Hắc Bạch Lam như vậy luôn sao?

Lâm Mạn Ninh cố gắng nhịn cười, cô nói: "Ừ..em với chú ấy chỉ là bạn bè bình thường thôi."

Mộc Nhiên gật đầu, Lâm Mạn Ninh nói: "Chị, sinh em bé có phải rất đau không?"

Mộc Nhiên cười: "Em hỏi chuyện này làm gì?"

Lâm Mạn Ninh nhún vai: "Em nghe người ta nói rất đau nên em rất sợ, chị nói em biết đi."

- "Đau chứ. Nhưng sinh xong em sẽ biết chân trọng đứa trẻ do mình đẻ ra, vì nó là máu mủ của mình, nằm trong bụng mình chín tháng mười ngày."

Lâm Mạn Ninh gật đầu, đến tối bữa tiệc kết thúc, Hàn Thiên Lãnh bế Tiểu Minh lên phòng ngủ, để Mộc Nhiên tiễn Hắc Bạch Lam và Lâm Mạn Ninh về.

Trên xe, Lâm Mạn Ninh vừa nhìn anh vừa cười, miệng chẳng cách nào khép lại được.

- "Tiểu Ninh, em cười chuyện gì?"

Lâm Mạn Ninh xua tay: "Không có...haha..."

Hắc Bạch Lam cau mày: "Em mà còn cười nữa tôi sẽ không đưa em về nhà."

Tiểu Ninh ngồi ngay ngắn lại: "Vậy chú đừng đưa tôi về nhà, tôi chẳng về nữa đâu, đến nhà chú đi."

- "Nhà tôi?" Hắc Bạch Lam hỏi.

Lâm Mạn Ninh gật đầu: "Phải."

Hắc Bạch Lam cười gian tà: "Được."

- "Này, chú tên là Hắc Bạch Lam sao?" Tiểu Ninh nhướn người sang bên anh hỏi.

Hắc Bạch Lam gật đầu, Tiểu Ninh cười: "Vậy chú muốn tôi gọi chú là Hắc biến thái hay là Tiểu Xanh Xanh?"

Hắc Bạch Lam cau mày nhìn cô, Tiểu Ninh thu lại nét tinh nghịch: "Đùa thôi."

Về đến biệt thự, Lâm Mạn Ninh và Hắc Bạch Lam đi vào nhà, lúc này Chu Diệu Mẫn đang ở phòng khách đợi anh.

- "Lam, anh về rồi, em gọi cho anh suốt nhưng anh không nghe máy." Cô ta ỏng ẹo nói rồi đi về phía anh.

Lâm Mạn Ninh buồn nôn vì cách nói chuyện của cô ta, Chu Diệu Mẫn cau mày: "Con nhỏ này là ai?"

- "Con nhỏ?" Lâm Mạn Ninh cau có nói, hai tay chống nạnh, cổ ưỡn bộ ngực của mình ra: "Bà già kia, bà nói ai là con nhỏ, bà thấy tôi nhỏ chỗ nào, nói đi, nói đi, bà xem tôi có cái gì nhỏ chứ?"

Chu Diệu Mẫn nghiêng răng nói: "Mày.."

- "Lam, anh nói gì đó đi, em rất nhớ anh, anh không nhớ em sao?"

Lâm Mạn Ninh đi đến kéo cánh tay của Chu Diệu Mẫn ra: "Bà cố nôi của tôi ơ, tôi nghĩ bà nên vào viện dưỡng lão ở, đời thuở nhà ai lại đi quyến rũ cháu mình thế hả?".

- "Mày.." Cô ta nói: "Mày là con cái nhà ai nói chuyện mất dạy như vậy. Coi chừng tao đó."

Lâm Mạn Ninh nhưn mày: "Tôi nói chuyện mất dạy sao? À, vậy cháu xin lỗi bà nhé."

- "Tao nói mày đừng lên mặt, mày cũng như những người phụ nữ khác thôi, Lam chơi chán rồi sẽ bỏ."

Lâm Mạn Ninh gật đầu: "Vậy sao? Nhưng hiện tại hấn vẫn chưa chán tôi, người hấn chán mới là bà đó, bà cố à."

Chua Diệu Mẫn tức tối giơ cánh tay cho Lâm Mạn Ninh một bạt tai, lúc này Hắc Bạch Lam nắm lấy cổ tay cô ta.

- "Không được đụng đến cô ấy." Hắc Bạch Lam nói, giọng chứa đầy cảnh cáo.

Lâm Mạn Ninh đi đến giẫm mạnh vào chân của Hắc Bạch Lam: "Tôi nói, tất cả đều tại chú, chú làm cho người phụ nữ nào bên cạnh chú đều không có cảm giác an toàn, tôi nay tôi sẽ ngủ ở phòng của chú, chú ngủ đâu thì tùy."

Hắc Bạch Lam hất Chu Diệu Mẫn ra, cau mày, đau chết anh rồi, vật nhỏ này đánh căn bản không có chút nương tay.

- "Lam, anh không sao chứ?"

Hắc Bạch Lam nói: "Cút, không phải tôi đã đưa cô quà chia tay rồi sao? Cô phải biết những người phụ nữ bên cạnh tôi phải biết điều, không thôi kết cục chỉ có chết."

Chu Diệu Mẫn lo sợ nói: "Lam, nhưng em yêu anh, em chỉ cần anh, không cần gì hết, anh đừng bỏ em."

Hắc Bạch Lam lạnh lùng đi lên lầu, Lâm Mạn Ninh mở tủ quần áo lấy một chiếc sơ mi của anh rồi đi vào phòng tắm. Tắm xong cô bước ra ngoài, Hắc Bạch Lam đã ở giường chờ cô.

- "Lời tôi nói chú không nghe gì sao?"

Hắc Bạch Lam nói:"Bảo bối, đến nhà tôi ở, ngủ ở phòng của tôi em phải có gì đó để trao đổi."

- "Trao đổi sao? Vừa rồi suýt nữa tôi bị bà cố đó tát vào mặt tôi còn chưa tính sổ với chú, tôi nói chú biết một là chú đi phòng khác ngủ, hai là chú xuống đất ngủ. Chú đừng tưởng tôi hiền để bắt nạt nhé!".

Hắc Bạch Lam nhún vai:"Tôi muốn ngủ trên giường."

Lâm Mạn Ninh cười:"Được, vậy chúng ta sẽ ngủ trên giường."

Hắc Bạch Lam vui mừng nhìn cô tiến về phía mình, Lâm Mạn Ninh leo lên giường ngồi lên người anh, từ dưới anh nhìn trọn bộ ngực của cô thấp thoáng sau lớp áo, nơi yếu ớt chạm vào vật nam tính của anh.

Lâm Mạn Ninh cúi đầu xuống, nhẹ nhàng liến lên má anh, Hắc Bạch Lam thờ dốc.

Lâm Mạn ninh mon men đến vành tai anh.

- "Aaaaaa.." Lúc này tiếng la thất thanh của anh vang lên, Lâm Mạn Ninh cắn mạnh vào vành tai anh.

Cô thả ra, vành tai đỏ ửng, nhưm chút máu:"Hắc biến thái, tôi nói cho chú biết, chú rất trắng hoa, đừng hòng đụng vào người tôi, đi chỗ khác, tôi muốn đi ngủ."

Chương 16: Hoắc Thuyển trở về

Hắc Bạch Lam xoa xoa bên tai vừa bị cắn của mình: "Bảo bối, cô ta chỉ là trước khi anh gặp em, từ khi anh gặp em đã không còn đụng vào người nào khác ngoài em."

- "Dù sao chú cũng đã là hàng bị sử dụng qua, rất bẩn, đi chỗ khác. Chú mà không đi thì tôi đi." Lâm Mạn Ninh nói rồi bước xuống giường.

Hắc Bạch Lam bước xuống giường theo: "Được, anh đi, anh đi là được rồi, em ngủ trên giường anh ngủ ở sofa."

Lâm Mạn Ninh quay lại lờm anh rồi leo lại lên giường kéo chăn trùm kín người, Hắc Bạch Lam thở dài rồi đi vào phòng tắm. Lâm Mạn Ninh bỏ chăn ra, mở mắt nhìn trần nhà, bên tai vẫn còn tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Ba phút sau, Hắc Bạch Lam đi ra ngoài, trên người mặc một bộ áo choàng tắm màu trắng, mái tóc còn dính nước, mùi sữa tắm đầy nam tính lan tỏa cả căn phòng. Lâm Mạn Ninh nhắm mắt lại quay sang bên kia.

Hắc Bạch Lam lấy chiếc khăn lau tóc rồi tắt đèn đi về phía sofa, nhìn trên giường đang nhô lên một khoảng rồi nằm xuống ghế.

Chẳng hiểu sao, anh lại dịu dàng trước vật nhỏ này, trước giờ chỉ có phụ nữ phục tùng anh, anh chưa bao giờ phục tùng hoặc khuất phục trước người nào ngoài Lâm Mạn Ninh này.

Từ từ căn phòng trở nên yên tĩnh, cả hai đều chìm vào giấc ngủ, bên ngoài trời âm ảm cơn mưa.

Lâm gia, ông bà Lâm nằm trên giường nói chuyện. Bà Lâm nói.

- "Ông có thấy con rể của chúng ta quá xuất sắc không?"

Ông Lâm gật đầu:"Phải".

- "Quá được ấy chứ, hơn cả ông hồi còn trẻ."

Ông Lâm cau mày:"Ý bà là gì? Giờ chê tôi già rồi phải không?"

Mẹ Lâm cười:"Đâu có, ông nói gì mà kì thế, ông vẫn là số một. Ông nói xem giờ này con bé và cậu ấy đang làm gì?"

- "Theo bà thì chúng nó sẽ làm gì." Ông Lâm hỏi lại.

Bà Lâm nói:"Con bé ngang ngạnh như vậy, chỉ khổ mỗi cậu ấy."

Sáng hôm sau...

Lâm Mạn Ninh tỉnh dậy, sofa đã không còn anh, cô xuống giường đi vào phòng tắm. Lúc này cánh cửa phòng mở ra, hai người hầu gái đi vào, trên tay bưng những đồ vật.

- "Tiểu thư, đây là quần áo thiếu gia chuẩn bị sẵn cho cho cô, để chúng tôi giúp cô."

Lâm Mạn Ninh xua tay:"Không cần đâu, các chị đi ra ngoài đi, tôi tự làm được."

Thay quần áo xong cô đi xuống nhà, Hắc Bạch Lam đang ngồi ở bàn ăn đợi cô.

- "Bảo bối, mau xuống ăn sáng thôi."

Lâm Mạn Ninh đi đến nhìn bàn ăn:"Lát nữa ai sẽ đưa tôi đi học?"

- "Tôi sẽ đưa em đi học."

Lâm Mạn Ninh ngồi xuống bàn ăn, cô lấy đũa gắp những miếng ngon nhất vào bát của mình, Hắc Bạch Lam mỉm cười nhìn cô rồi ăn sáng.

Ăn sáng xong, Hắc Bạch Lam lái xe đưa cô đến trường, anh nói.

- "Đến chiều tôi sẽ đến đón em."

Lâm Mạn Ninh xua tay:"Không cần đâu, tôi về nhà là được rồi."

- "Tại sao? Ở nhà tôi em không thoải mái sao?"

Lâm Mạn Ninh nói:"Tất nhiên là không thoải mái bằng ở nhà rồi, thôi tôi đi học nhé!." Nói rồi cô mở cửa.

Anh nắm lấy cổ tay cô rồi quay người cô lại, môi anh nhanh chóng áp lên môi cô. Lâm Mạn Ninh bất ngờ mở to mắt ra.

Lưỡi anh vờn nhẹ cánh môi cô, dây dưa mãi không rời, nụ hôn làm hơi thở cả hai loạn nhịp, anh mỉm cười buông cô ra.

- "Tối tôi sẽ đến đón em, dù sao chúng ta cũng đã từng qua đêm, tôi nghĩ em nên ở nhà tôi, những lúc tôi cần không nhất thiết phải chạy đi kiếm em."

Lâm Mạn Ninh đánh mạnh vào người anh, cô cau có:"Chú biến thái."

Hắc Bạch Lam mỉm cười nhìn cô rời đi. "Tít..tít..tít.." Lúc này điện thoại của anh reo lên. Là thư kí Lê gọi.

- "Có chuyện gì?" Anh hỏi.

- "..."

Hàng lông mày thanh tú của anh cau chặt lại, hơi thở dần nặng nề hơn, ánh mắt bỗng chốc sâu thẳm không thấy đáy.

- "Tôi biết rồi." Nói rồi anh cúp máy, lái xe rời đi.

Lâm Mạn Ninh đi vào trong lớp của mình, Tiểu Á thấy cô đến liền kéo lấy tay cô:"Tiểu Ninh, Tiểu Ninh, có chuyện rồi, Hoắc Thuyến về nước rồi, anh ấy vừa mới đến tìm cậu, anh ấy đang ở kí túc xá chờ cậu đó."

Lâm Mạn Ninh cau mày, Hoắc Thuyến hơn cô năm tuổi, là anh em họ hàng xa của cô, cô và anh lớn lên từ nhỏ, tình cảm anh dành cho cô tất nhiên cô hiểu rõ, ba năm trước anh ra nước ngoài để gầy dựng sự nghiệp, thời gian này họ chỉ nói chuyện qua điện thoại, nhưng như vậy cô lại thấy rất thoải mái, bởi vì Hoắc Thuyến này tính chiếm hữu rất cao, nhớ lúc còn nhỏ cô không được nói chuyện với ai ngoài anh.

Ngay cả con gái anh cũng không cho cô lại gần, chỉ trừ Tiểu Á. Giờ anh về cô sẽ càng thấy khó xử, vì cô không thích anh. Chỉ xem anh như anh trai của mình.

- "Để tớ đi tìm anh ấy." Lâm Mạn Ninh nói.

Tiểu Á gật đầu: "VẬY cậu mau đi đi, anh ấy vừa rồi đã nói chuyện với chủ nhiệm để cậu được nghỉ ngày hôm nay rồi."

- "Tại sao anh ấy lại quyết định chuyện này cơ chứ?" Cô nói rồi đi ra khỏi lớp, đi về phía kí túc xá, lên phòng cũ của mình.

Cô nhìn Hoắc Thuyến đang sờ nhẹ những tấm hình trên tường của cô, cô mỉm cười vô tư đi vào.

- "Anh, anh về rồi sao?"

Hoắc Thuyến quay người lại, nhìn cô, nở nụ cười thật tươi: "Tiểu Ninh, càng lớn càng xinh đẹp, anh suýt đã không nhận ra em."

Anh ôm lấy cô vào lòng, tay khẽ vuốt mái tóc của cô, Tiểu Ninh cười gượng khẽ đẩy anh ra.

- "Anh về khi nào sao không gọi em? Cần gì phải đích thân đến tận đây?"

Hoắc Thuyến mỉm cười: "Không sao, anh muốn đến tìm em. Chúng ta về nhà thôi, cô chú vẫn khỏe cả chứ?"

Lâm Mạn Ninh mỉm cười: "Khỏe ạ, khỏe đến mức ngày nào cũng giục em đi lấy chồng, trong khi em mới mười bảy tuổi, không phải bà cô già."

Hoắc Thuyến cau mày: "Họ muốn em lấy chồng sao?"

- "Phải, nhưng em sẽ không lấy đâu, em chỉ muốn ở cạnh họ mãi mãi thôi."

Hoắc Thuyến ngất nhẹ mũi cô: "Ngốc quá, em không còn là con nít,

nói chuyện phải biết suy nghĩ."

Lâm Mạn Ninh gạt tay anh, tay khẽ xoa mũi, Hoắc Thuyến khoác vai cô.

- Được rồi, chúng ta về nhà thôi, anh nhớ cơm mẹ em nấu lắm rồi."

Lâm Mạn Ninh gật đầu:"Được thôi."

Chương 17: Về nước

Hoắc Thuyển lái xe đưa Lâm Mạn Ninh về Lâm gia, cô vừa ăn socola vừa nói.

- "Không ngờ lâu như vậy anh chưa về mà vẫn có thể nhớ được đường ở đây, còn nhớ em thích ăn nhất là loại socola này."

Hoắc Thuyển mỉm cười:"Ngốc quá, ở đây là những gì đáng nhớ nhất nên anh phải nhớ, những nơi có em anh sẽ ghi vào trong lòng."

Lâm Mạn Ninh thoáng đờ người, cô cười gượng:"Lão huynh, ở bên đó có vui không, việc làm ăn thế nào rồi?"

- "Rất ổn, sắp tới anh sẽ mở công ty ở thành phố này, đến lúc đó phải nhờ vả vào cô chú Lâm nhiều rồi."

Lâm Mạn Ninh hất vai:"Anh khách sáo gì chứ! Anh không cần nói thì cha mẹ em cũng giúp rồi."

Xe dừng trước cửa Lâm gia, Hoắc Thuyển mở cửa cho cô rồi ra sau cốp xe xách đồ, đây đều là quà anh mua từ bên kia về cho Lâm Mạn Ninh và cha mẹ Lâm. Lâm Mạn Ninh nói.

- "Anh mua nhiều đồ vậy sao?"

Hoắc Thuyển mỉm cười:"Đi mấy năm mới trở về, không thể mất mặt được."

"Bính boong..bính boong.." Lâm Mạn Ninh ấn chuông, quản gia mở

cửa cổng.

- "Tiểu thư, cô không đến trường sao, giờ này còn ở đây?"

Lâm Mạn Ninh tránh người sang một bên:"Bác nhìn xem đây là ai?"

Hoắc Thuyến xách đồ đi đến gần cô, mỉm cười:"Bác."

Quản gia ngạc nhiên nói:"Âyza, Tiểu Thuyến đây sao? Càng lớn càng đẹp trai nhỉ? Mau vào nhà đi."

Hoắc Thuyến cùng cô đi vào trong nhà, mẹ Lâm từ trên lầu đi xuống:"Quản gia, ai đến vậy?"

- "Con gái người về mà người hỏi vậy sao?" Lâm Mạn Ninh đi vào nói.

Mẹ Lâm mỉm cười.

Hoắc Thuyến cúi đầu chào bà:"Cô Lâm, cháu về rồi."

Mẹ Lâm ngạc nhiên:"Tiểu Thuyến đây sao? Về rồi à? Ngày càng khác."

Hoắc Thuyến mỉm cười, bà đi xuống ngồi vào ghế sofa, Hoắc Thuyến đặt hai túi đồ lên bàn:"Cô Lâm, đây là chút quà biếu cô, là kem dưỡng da và mặt nạ, bên đó rất chuộng loại này, là loại tốt nhất cho da. Nhưng cháu nghĩ cô không cần dùng tới nữa rồi."

- "Tại sao?" Bà Lâm cau mày hỏi.

Hoắc Thuyến nhìn bà:"Vì da mặt của cô đẹp hơn cả con gái, không cần đến những loại này nữa."

- "Ôi trời, thằng bé này, ta càng ngày càng thích con rồi đấy." Bà Lâm cười tươi.

Hoắc Thuyến đặt tiếp hai túi đồ:"Đây là quà của bác trai ạ, là một chiếc đồng hồ và bình rượu cổ, mong bác ấy thích."

- "Ây trời, con về là vui rồi, cần gì quà cáp kệ nệ vậy cơ chứ."

Lâm Mạn Ninh bĩu môi:"Mẹ, con về nhà và ngồi đây lúc giờ rồi."

- "Mẹ thấy rồi. Sao giờ còn ở đây?"

Lâm Mạn Ninh nói:"Anh ấy đã xin cho con nghỉ hôm nay rồi."

Mẹ Lâm gật đầu, quản gia mang trà lên, Hoắc Thuyến nhìn xung quanh nhà:"Bác trai đâu rồi ạ."

- "Sáng nay ông ấy đến công ty họp rồi, tối về thấy con chắc sẽ vui lắm."

Hoắc Thuyến gật đầu:"Vâng."

- "À mà, giờ con ở đâu?" Mẹ Lâm hỏi.

Hoắc Thuyến nói:"Con đã mua một căn biệt thự nhỏ gần thành phố, sắp tới con sẽ xây dựng công ty ạ."

Cả một ngày Hoắc Thuyến ngồi tiếp chuyện cùng mẹ Lâm, Tiểu Ninh hậm hực mang quà của mình đi lên phòng, mẹ của cô lúc nào cũng như vậy.

Đến chiều, Hắc Bạch Lam nhìn đồng hồ chỉ đúng bốn rưỡi liền đứng

dậy đi xuống tầng hầm, lái xe rời khỏi công ty đến trường của Lâm Mạn Ninh.

Anh đỗ xe bên đường, hạ nửa kính xe xuống rồi nhìn về phía đó, từng tốp học sinh đi ra ngoài, rồi đến vài người đi một mình, ngón tay anh bấm nhẹ nơi vô lăng, vật nhỏ này không muốn về sao?

Anh nhìn đồng hồ, đã hơn ba mươi phút trôi qua, cổng trường chỉ còn rải rác vài người, giờ này trong trường không còn ai nữa, hay cô ấy về kí túc xá rồi?

Anh mở cửa xe đi xuống, lạnh lùng đi qua cổng trường, đảo bước về phía kí túc xá. Lúc này gặp Tiểu Á đang ngồi đọc sách ở gần đó.

- "Xin lỗi, cho tôi hỏi chút chuyện."

Tiểu Á ngẩng đầu lên, tròng mắt dẫn ra khi nhìn thấy anh, đẹp trai quá, nhìn mạnh mẽ như vậy, người lại có mùi nước hoa nam tính nữa.

- "Bạn học, em có thể cho tôi hỏi một chuyện được không?" Hắc Bạch Lam cau mày, hỏi lại.

Tiểu Á vội ho khan: "À, được, anh hỏi đi, được chứ."

- "Lâm Mạn Ninh đang ở trong phòng sao? Tôi đợi cô ấy lúc giờ nhưng không thấy."

Tiểu Á cau mày, muốn tìm Tiểu Ninh sao? Vậy người này là ai? Có phải là tên "Hắc biến thái" mà Tiểu Ninh hay kể với cô không?

- "Tiểu Ninh về từ sáng nay rồi, anh họ của cô ấy về nước nên cô ấy đã về cùng anh họ rồi".

Hắc Bạch Lam hỏi lại:"Anh họ?".

- "Phải". Tiểu Á nói.

Hắc Bạch Lam không nói thêm gì nữa, anh xoay người bước đi.

Vật nhỏ này cũng khá quá đi, để anh đợi, tìm được cô xem anh xử lí cô thế nào.

"Tít.....tít...tít" Lúc này điện thoại anh reo lên.

- "Thiếu gia, ông chủ gọi cậu về ăn bữa cơm gia đình, Trịnh tiểu thư về rồi ạ".

Hơi thờ anh có chút ngưng đọng, Trịnh Kiều Ân, mối tình đầu của anh, hiển nhiên trở thành em gái của anh đã trở về.

Sáng nay nghe thư kí Lê báo cô ấy về nước, thật không ngờ nhanh như vậy.

Không biết cuộc sống cô thế nào rồi, dù sao cô cũng là mối tình đầu của anh, trong thâm tâm anh luôn xem cô là người con gái mình yêu nhất.

Anh lái xe về hướng Hắc gia....

Chương 18: Em vẫn ổn chứ?

Xe dừng trước cổng biệt thự Hắc gia, Hắc Bạch Lam mở cửa bước xuống xe, anh đưa chìa khóa cho hai tên vệ sĩ rồi đi vào nhà.

- "Thiếu gia, cậu về rồi". Quản gia thấy anh thì cúi đầu chào hỏi.

Anh đi xuống bếp, mọi người đang ở bàn ăn đợi anh.

- "Tiểu Lam, con về rồi sao? Mau ngồi xuống đây đi, cả nhà đang đợi con đó". Mẹ kế thấy anh liền mỉm cười nói.

Ánh mắt anh quét qua người Trịnh Kiều Ân, cô thay đổi rồi, không còn là người con gái ngây thơ năm đó anh gặp, giờ đây cô trở thành một người phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng.

- "Mau ngồi xuống đi". Bố anh nhắc lại.

Anh cười lạnh rồi kéo ghế ngồi xuống, người giúp việc rót rượu ra bốn chiếc ly, bố anh nâng ly rượu của mình lên rồi nói.

- "Chúng ta cùng nâng ly cho bữa cơm gia đình đông đủ tất cả mọi người, Tiểu Ân nơi đất khách quê người mấy năm mới trở lại, giờ đã trở thành một người xinh đẹp giỏi giang".

Trịnh Kiều Ân mỉm cười e thẹn: "Bác nói quá lời rồi, cháu vẫn như xưa, không có gì thay đổi cả".

Giọng nói cô nghe nhẹ nhàng, như thể rất dễ tan vỡ.

Ba người cùng nâng ly lên, riêng anh vẫn ngồi yên. Ông Hắc thấy vậy liền cau mày.

- "Thái độ gì vậy? Lâu lắm rồi con bé mới trở về, đừng để không khí vui vẻ này vì con mà bị phá đi".

Hắc Bạch Lam nói với quản gia: "Đổi cho tôi ly nước lọc, lát tôi còn phải lái xe".

- "Hắc gia ta thiếu gì tài xế, con lo chuyện gì?". Ông Hắc tức giận nói.

Mẹ kế thấy như vậy liền nói: "Ông đừng tức giận, cẩn thận ảnh hưởng đến sức khỏe, tôi thấy Tiểu Lam nói cũng đúng, quản gia, đổi cho thiếu gia ly nước lọc".

- "Vâng".

Nước lọc được mang ra, anh nâng ly của mình lên rồi cụng ly với họ.

Bữa cơm trôi qua yên tĩnh, bầu không khí ngọt ngào khó chịu. Lúc này ông Hắc lên tiếng.

- "Sắp tới Tô Duệ sẽ về nước, ta nghĩ trong năm nay hai đứa hãy tổ chức lễ kết hôn đi".

Ba người ngồi trên bàn ăn đờ người lại, Tô Duệ là vị hôn thê của anh.

Anh biết bố anh vẫn lo lắng anh và Trịnh Kiều Ân vẫn còn tình cảm nên quyết định nhanh như vậy để tránh đêm dài lắm mộng.

Mẹ kế âm mưu chiếm đoạt gia tài Hắc gia nên nghe như vậy tất nhiên sẽ không vui, riêng Trịnh Kiều Ân, cô còn yêu anh nên không

muốn anh lấy người phụ nữ khác.

Anh cười lạnh:"Tôi không thiếu phụ nữ, không cần ông phải kiếm giúp về để tôi thỏa mãn".

Trịnh Kiều Ân nhìn anh, anh thay đổi rồi, năm xưa là cô có lỗi với anh nên khiến anh thay đổi vậy sao?

Những năm trước, mẹ cô theo dõi gia cảnh nhà anh rồi bắt cô tiếp cận anh, cô theo kế hoạch gặp anh như ngẫu nhiên, mỗi ngày gặp nhau nói chuyện anh càng thích cô hơn, còn cô cũng dần nảy sinh tình cảm với anh.

Nhưng mẹ cô trong khi đó cũng tiếp cận bố anh nên mới để họ đến kết cục này, cô còn nhớ năm đó khi anh phát hiện sự thật đã đau khổ và căm hận cô đến thế nào.

- "Mày...mày tưởng con bé đó giống như những người phụ nữ rẻ tiền ngoài đường sao? Tô Duệ là con của một tập đoàn lớn, lấy nó rồi công ty ta sẽ phát triển hơn".

Hắc Bạch Lam nói:"Ông thiếu tiền sao? Vậy cứ liên hệ với kế toán bên tôi, muốn bao nhiêu tôi cho ông bấy nhiêu".

Anh đứng dậy:"Còn nữa, ông đừng chê những người phụ nữ ngoài đường rẻ tiền, vì họ không rẻ tiền bằng vợ của ông đâu. Đúng không mẹ kế?".

Mặt bà ta xanh lại, ông Hắc tức giận đập bàn. Anh quay người bước ra khỏi biệt thự, Trịnh Kiều Ân nhìn ông Hắc rồi nhìn mẹ cô, cô đứng dậy chạy theo anh ra ngoài.

- "Lam, anh đợi em một lát". Trịnh Kiều Ân gọi anh.

Hắc Bạch Lam đứng lại chờ cô, hai người đối diện nhau, bầu không khí bỗng chốc im lặng như tờ, anh mở lời trước.

- "Cuộc sống em vẫn ổn chứ?".

Trịnh Kiều Ân cắn môi:"Vâng, anh dạo này thế nào".

- "Rất ổn, lần này về đã kiếm được người nào mới chưa? Có cần anh giới thiệu cho không?".

Nơi khóe mắt cô vương một giọt lệ, dưới ánh đèn đường, anh thấy cô thật yếu ớt, nhỏ bé. Anh cau mày.

- "Lam, em biết anh vẫn còn giận em chuyện đó, nhưng em phải nói bao nhiêu lần rằng em yêu anh là sự thật đây?".

Chương 19: Mùi nước hoa của phụ nữ

Trình Kiều Ân nói tiếp: "Anh có biết những năm qua em sống như thế nào không? Em rất hối hận về những gì mình làm."

- "Vậy em có biết những năm qua tôi sống như thế nào không?" Anh hỏi lại, ánh mắt trầm ngâm: "Tôi giờ đã bỏ qua mọi chuyện năm xưa rồi, chúng ta giờ mang danh nghĩa là anh em, đừng lôi chuyện quá khứ ra nói nữa."

Trình Kiều Ân lắc đầu, tiến về phía anh một bước rồi ôm trầm lấy anh, khuôn mặt áp sát vào lồng ngực anh.

- "Lam, em chưa bao giờ chấp nhận việc chúng ta là anh em, em yêu anh và anh vẫn còn yêu em, đúng không?"

Ánh mắt anh xa xăm, hơi thở có chút nặng nề, cô gái này là người con gái anh yêu vào năm mười lăm tuổi, cùng trải qua những gì đẹp đẽ nhất của mỗi tình đầu, đối với bản thân ai cũng vậy, mỗi tình đầu là mối tình mà mình khắc cốt ghi tâm nhất.

- "Tiểu Ân, thời gian đã thay đổi tất cả, chúng ta không thể làm được gì đâu." Giọng anh nhỏ nhẹ, trầm thấp, trong không gian yên tĩnh nghe thật lắng đọng.

Lâm gia...

Hoắc Thuyến và Lâm Mạn Ninh ngồi một bên, đối diện là mẹ Lâm, trên ghế kia là cha Lâm. Cha Lâm vui vẻ nói.

- "Tiểu Thuyến thật không ngờ bây giờ đã lớn nhanh như thế, lại còn rất đẹp trai và thành đạt. Chú chúc mừng con nhé, con như vậy cha mẹ ở trên trời sẽ vui mừng vì con lắm."

Hoắc Thuyến cười, nâng ly rượu lên:"Con được như ngày hôm nay đều là nhờ vào năm đó có cô chú Lâm cứu mang, thật không có gì đền đáp nổi công ơn của hai vị tiền bối."

- "Không có gì, con cháu trong nhà, ta giúp là chuyện bình thường thôi."

Lâm Mạn Ninh nói:"Cha, trong công ty cha có người nào xinh đẹp giỏi giang mau giới thiệu cho anh ấy đi, con thấy bây giờ anh ấy nên lập gia đình rồi đấy."

- "Phải, con bé này lâu lâu nói cũng đúng lắm, Tiểu Thuyến, cô có vài người bạn có con gái gần tuổi con, xinh đẹp và giỏi giang, con thích hình mẫu như thế nào cứ nói ra, để ta tìm giúp con." Mẹ Lâm nói.

Cha Lâm gật đầu:"Ừ, đúng lắm."

- "Cháu vẫn chưa nghĩ đến chuyện đó, cháu đang chờ một người lớn lên khi cô ấy trưởng thành cháu sẽ nghĩ đến chuyện đó." Hoắc Thuyến nói, ánh mắt tràn ngập vẻ cứng chiều.

Mẹ Lâm cười:"Ra là đã có mục tiêu rồi, ai mà được cháu nhìn phải may mắn lắm."

Cha Lâm gật đầu:"Nhưng đợi người đó trưởng thành sao? Vậy con đang yêu một cô bé à?"

Lâm Mạn Ninh tất nhiên hiểu người Hoắc Thuyến nói là ai. Cô cười

gượng.

Hoắc Thuyến mỉm cười:"Cô ấy rất trẻ con, cháu chỉ là đợi cô ấy lớn về bề ngoài, còn tâm hồn cháu vẫn thích cô ấy mãi như vậy."

Bữa cơm trôi qua tràn ngập vui vẻ, cuộc nói chuyện xôn xao diễn ra đến khuya.

Mười giờ hơn, cha Lâm tiễn Hoắc Thuyến về, rồi ông đi lên phòng ngủ, Lâm Mạn Ninh đi lên phòng thì bị mẹ cô kéo lại.

- "Tiểu Ninh, người bạn đó của con thế nào rồi? Hôm qua hai đứa đi chơi vui vẻ chứ? Mẹ thấy cậu ta rất được, con lo mà giữ cho chặt nhé!"

Chết rồi, giờ cô mới nhớ ra tên Hắc biến thái nói với cô sẽ đón cô đi học về, nhưng giờ...

Nếu vậy thì cô là người có lỗi sao? Lâm Mạn Ninh áy náy nói.

- "Sáng nay tụi con có hẹn mà gặp anh Tiểu Thuyến nên đã về ngay đây, bỏ lỡ cuộc hẹn rồi."

Mẹ Lâm ngạc nhiên nói:"Hả? Vậy được sao? Con bé này, cậu ấy hoàn hảo như vậy, con lại không biết đường giữ, mẹ không biết đâu, mẹ đã chấm cậu ấy làm con rể rồi, nếu con không lấy cậu ấy thì đừng trách mẹ."

Lâm Mạn Ninh cau có nói:"Mẹ, con đã nói con và tên đó chỉ là bạn bè bình thường mà".

Mẹ Lâm quay người bước lên phòng, bỏ lại một câu:"Mẹ không biết đâu, mẹ đã chấm cậu ấy rồi, lo mà giữ cho chặt."

Lâm Mạn Ninh ìu xiu quay người đi lên lầu, cô cầm một bộ váy ngủ rồi đi vào phòng tắm. Xả một bồn nước ấm rồi vào trong ngồi, cô lấy sữa tắm xoa lên cơ thể mình.

Chắc tên đó cũng quên hẹn với cô rồi, sẽ không đến đón cô đâu. Không đúng, lần trước hẹn vẫn còn nhớ, lần này không có lí do gì mà quên, nếu vậy cô có lỗi rồi.

- "Hắc biến thái à Hắc biến thái, chú đừng giận tôi, tôi cũng chẳng muốn cho chú leo cây đâu."

Cô ào náo dội sạch cơ thể rồi mặc quần áo vào đi ra ngoài, vừa mới mở cánh cửa phòng tắm ra cô đã thấy một bóng đen từ ngoài lao vào. Cũng may tim cô rất tốt nên không vì thế mà hoảng sợ.

Hắc Bạch Lam leo tường nhảy qua cửa sổ vào phòng cô, anh nhìn cô đang đứng trước cửa phòng tắm.

- "Vật nhỏ, em được lắm, hôm nay để tôi đờ em tận ba mươi phút, em rất vui có phải không?"

Lâm Mạn Ninh cười cười:"Chú, tôi thật sự không cố ý đâu, xin lỗi nhé! Nhưng lần sau chú có thể đừng nhảy qua cửa sổ vào phòng tôi có được không?"

- "Tại sao?" Anh hỏi.

Lâm Mạn Ninh đi về phía anh:"Nhỡ đâu tôi đang làm gì đó bị chú bắt gặp được thì sao?"

- "Bắt gặp em đang xem phim cấm? Hay thay quần áo? Hoặ là làm chuyện gì đó mờ ám?"

Lâm Mạn Ninh bĩu môi:"Dù sao đây cũng là phòng tôi chú không nên tùy tiện như thế."

Hắc Bạch Lam mỉm cười kéo cô vào trong ngực, cúi đầu hôn lên môi cô. Lâm Mạn Ninh nhất thời bất ngờ, mở to mắt nhìn anh, lưỡi anh cạy hàm răng cô ra, đi vào quán lấy lưỡi cô.

- "Ừm..."

Nụ hôn đầy nóng bỏng, Lâm Mạn Ninh thở gấp, cố gắng bám vào người anh để làm điểm tựa, nụ hôn của anh khi nào cũng thành công quét sạch lí trí của cô. Hôn đến loạn nhịp hơi thở Hắc Bạch Lam mới buông cô ra.

Lâm Mạn Ninh khẽ hít thở, cô cau mày:"Trên người chú có mùi nước hoa của phụ nữ."

Chương 20: Trịnh Kiều Ân đến

Hắc Bạch Lam nhìn lại quần áo mình, vừa rồi Trịnh Kiều Ân có ôm anh nên quần áo có dính mùi nước hoa của cô.

Lâm Mạn Ninh véo mạnh vào ngực anh: "Biến thái, trắng hoa, chú cái gì cũng có".

- "Aaaa" Hắc Bạch Lam nắm lấy cổ tay cô.

Lâm Mạn Ninh đẩy anh ra:

- "Hắc biến thái, chú thật quá trắng hoa, chú mau đi về đi, về tắm cho sạch mùi." Cô nói rồi leo lên giường của mình.

Hắc Bạch Lam lắc đầu, mỉm cười rồi đi vào phòng tắm, anh cởi quần áo rồi bật vòi nước lên, để mặc dòng nước mạnh mẽ xối lên cơ thể anh từ trên xuống dưới.

Một lát sau, anh bước ra ngoài, trên người quấn một chiếc khăn tắm, tay đang cầm chiếc khăn khác lau mái tóc ướt nhẹ của mình.

Anh đi về phía cánh cửa, khóa trái cửa lại rồi vớt chiếc khăn lên ghế sofa, anh lên giường cùng cô.

Lâm Mạn Ninh đang thiu thiu ngủ có cảm giác một thứ mát mẻ chạm vào da thịt mình, cánh tay anh vòng sang ôm trọn hông cô, hơi thở ấm muội khẽ phả vào tai cô.

- "Ưm.." Thân người cô khẽ run lên, miệng ngân nga vài tiếng.

Bàn tay anh đi vào trong áo ngủ của cô tìm đến nơi phập phồng, căng tròn kia mà xoa nắn. Bàn tay anh ôm trọn một bên ngực cô, lưỡi khé liếm lên cổ cô.

- "Ừm...a...ừ.." Lâm Mạn Ninh khẽ mở mắt ra, khuôn mặt anh tuấn của anh đang áp sát vào cô, Lâm Mạn Ninh bất ngờ bị anh hôn.

Nụ hôn chứa đầy lửa tình, cô vòng tay ôm lấy cổ anh, lưỡi cả hai dây dưa mãi không rời, cô chủ động quấn lấy lưỡi anh.

- "Ừm...ừ.."

Bàn tay anh xoa nắn ngực cô một cách điêu luyện, bàn tay cô mò mẫm vuốt ve lưng anh. Tiếng thờ dốc của cả hai đan xen nhau đầy ám muội.

Anh rời khỏi đôi môi đỏ ửng của cô, di chuyển xuống phần cổ trắng ngần ấy, gặm cắn chúng một cách nhiệt tình.

- "A..ừm.."

Anh cởi phăng bộ váy ngủ của cô ra, cơ thể lỏa lồ của một thiếu nữ xinh đẹp hiện ra trước mắt anh, Hắc Bạch Lam khó khăn nuốt nước bọt rồi hôn lên ngực cô.

- "A..ừm...ừm...a" Lâm Mạn Ninh rên rỉ không ngừng.

Ngón tay anh khé trêu đùa huyết động của cô, nơi đây một chất lỏng ấm áp chảy ra, thấm xuống drap giường. Nơi đó co thắt hút chặt lấy ngón tay anh, anh bỏ chiếc khăn ra rồi đặt tiểu đệ của mình trước huyết động ấm áp đó.

Anh chống tay xuống giường, chân cô khẽ kẹp lấy hông anh, từ từ anh dùng lực đi vào trong cô.

- "A..lớn quá...đừng...a...nhẹ lại.." Lâm Mạn Ninh nắm chặt drap giường.

Từng giọt mồ hôi rớt xuống ngực cô, sự ấm áp và chạt hẹp ở dưới khiến anh không kìm được mà gầm gừ nhẹ.

Chiếc giường vì hành động của họ mà rung chuyển, tạo ra những tiếng cọt két. Đến gần sáng, Lâm Mạn Ninh nức nở cầu xin anh dừng lại thì anh mới bỏ qua cho cô.

Anh ra vào mạnh mẽ hơn lúc trước rồi rút tiểu đệ ra, một chất lỏng màu trắng đục phun lên phần bụng thon thả của cô, một ít chảy xuống drap giường.

Sáng hôm sau...

Lâm Mạn Ninh ngủ một giấc đến mười giờ mới tỉnh lại, lúc này ngoài cửa có tiếng gõ dồn dập.

- "Lâm Mạn Ninh, mười giờ rồi, con không định đến trường sao?"

- "Mau dậy đi học đi, Lâm Mạn Ninh, có dậy không hả?"

Lâm Mạn Ninh cau có mở mắt ra, bên dưới đau rát, người không một mảnh vải che thân, cô cố gắng ngồi dậy.

- "Được rồi, được rồi, con dậy đây rồi, mẹ đừng gọi nữa, ồn ào quá."

Cô bước xuống giường ánh mắt quét qua cảnh hoa hồng ở bên giường, cô cẩn thận cầm cành hoa hồng lên.

Tên Hắc biến thái này đôi khi cũng thật lãng mạn, nhớ đến đêm qua hai người họ mây mưa một trận, Lâm Mạn Ninh mỉm cười đen tối rồi đi vào phòng tắm.

Cô ăn trưa xong liền đi đến trường, chủ nhiệm gọi cô lên phòng.

- "Lâm Mạn Ninh, em dạo gần đây học hành kiểu gì thế hả? Hôm trước thì trốn ra ngoài chơi, hôm qua thì nghỉ cả một ngày, hôm nay thì đến trưa mới đi học, tôi nói cho em biết, sắp tới là đợt thi học kì, em cẩn thận bị rớt khỏi top năm toàn trường đó."

Lâm Mạn Ninh nói:"Em biết rồi, thầy, em sai rồi, từ giờ em sẽ không như thế nữa, em sẽ cố gắng học."

- "Nói là phải làm được, mau về lớp học đi." Chủ nhiệm nói.

Lâm Mạn Ninh bĩu môi đi về lớp, Tiểu Á thấy cô liền vui mừng nói.

- "Tiểu Ninh, rốt cuộc cậu cũng đi học rồi, hôm qua thế nào?"

Lâm Mạn Ninh nói:"Cũng bình thường thôi."

- "Hôm qua có một người đàn ông rất đẹp trai đến tìm cậu, đó có phải là Hắc biến thái cậu hay nói không?"

Lâm Mạn Ninh gật đầu:"Phải, là hắn."

Đến giờ ra về, Lâm Mạn Ninh đi ra ngoài cổng trường, tài xế đâu? Hôm nay còn chưa chịu đến đón cô nữa, một chiếc xe Ferrari đỗ lại cạnh cô, kính xe hạ xuống.

- "Bảo bối, mau lên xe đi." Hắc Bạch Lam nói với cô.

Lâm Mạn Ninh mở cửa xe ngồi vào trong, Hắc Bạch Lam lái xe rời đi.

- "Ăn chút gì không? Socola trắng, socola đen, socola nguyên chất, muốn ăn loại nào lấy trong ngăn tủ đó đi."

Lâm Mạn Ninh lấy một hộp socola nguyên chất ra: "Tôi chỉ thích socola nguyên chất."

Hắc Bạch Lam lái xe về biệt thự của anh, cô cau mày hỏi: "Sao chú đưa tôi về đây?"

- "Tôi đã nói với ba mẹ em tối nay chúng ta đi chơi, họ đã vui vẻ đồng ý." Hắc Bạch Lam vừa nói vừa mở cửa cho cô bước xuống.

Lâm Mạn Ninh đi vào trong biệt thự, cô nhìn thấy Trịnh Kiều Ân đang ngồi ở ghế sofa ở phòng khách, tên này, hôm trước là một bà cô, hôm nay là một bà chị, cũng thật quá phiền phức.

Nhưng nhìn bà chị này cũng rất được, có vẻ dịu dàng, Lâm Mạn Ninh nhìn lại người mình, không sao, là do cô đang mặc đồng phục học sinh nên mới như vậy thôi, tính ra thân hình cô so với bà chị này cũng là ngang bằng đó.

Lúc này Hắc Bạch Lam đi vào, một người giúp việc mang trà lên, thấy anh và Lâm Mạn Ninh liền chào hỏi.

- "Thiếu gia, Tiểu thư. Trịnh tiểu thư đã đến đây từ chiều đợi thiếu gia."

Lâm Mạn Ninh quay lại nhìn anh, ánh mắt đầy cảnh cáo.

Chương 21: Bữa cơm tối

- "Được rồi, mau chuẩn bị quần áo cho Tiểu Ninh rồi bày bữa tối ra đi." Hắc Bạch Lam nói.

Tiểu Ninh cúi đầu chào Trịnh Kiều Ân, cô ta mỉm cười: "Chào em, chị là Trịnh Kiều Ân." Cô ta vừa nói vừa giơ tay về phía Tiểu Ninh.

Hắc Bạch Lam kéo Lâm Mạn Ninh sang một bên: "Lên phòng tắm rửa thay quần áo rồi xuống nhà dùng cơm."

Lâm Mạn Ninh nhún vai rồi quay người bước theo người giúp việc, Trịnh Kiều Ân nhìn theo Lâm Mạn Ninh, hai tay khế nắm lại.

- "Em đến có chuyện gì vậy?" Hắc Bạch Lam hỏi.

Trịnh Kiều Ân mỉm cười: "Em mới về nước, bạn bè ngày trước đều bận rộn, không có thời gian, em đi một mình lại rất chán, muốn rủ anh đi dạo một vòng cho quen lại."

- "Tài xế Hắc gia không thiếu, nếu sợ buồn em có thể kêu một người giúp việc đi cùng, tôi rất bận." Hắc Bạch Lam nói.

Trịnh Kiều Ân hỏi: "Anh bận đi cùng cô bé đó?"

- "Phải." Hắc Bạch Lam nói rồi ngồi xuống ghế sofa.

Trịnh Kiều Ân ngồi xuống: "Lam, anh đang muốn chọc tức em phải không? Vậy anh đã thành công rồi, em rất tức giận khi anh ở cùng cô bé đó."

Hắc Bạch Lam cau mày:"Em suy nghĩ đi đâu vậy?"

- "Lam, anh đừng dùng thái độ đó với em được không? Em buồn lắm, dù sao chúng ta cũng là.."

Hắc Bạch Lam tiếp lời:"Cũng là anh em, không nên quá thân mật kẻo người khác hiểu lầm."

Trịnh Kiều Ân cắn môi, cô ta đè nén lại cảm xúc rồi nói:"Nếu đã vậy thì em không ép anh, hôm nay em đến xem nhà anh như thế nào và muốn ở lại dùng bữa cơm thôi."

Cô ta đứng dậy:"Để em vào giúp mọi người chuẩn bị."

Trịnh Kiều Ân vào mang đồ ăn ra bàn, đến lượt tô canh nóng, cô ta nhìn trước nhìn sau rồi cố tình run tay để tô canh đổ lên tay mình.

- "A.."

"Choang" Tô canh rớt xuống đất, vỡ tan tành. Người giúp việc vội vàng nói.

- "Tiểu thư, cô không sao chứ? Xin lỗi, tôi xin lỗi."

Trịnh Kiều Ân đau đớn cau mày lại, Hắc Bạch Lam đi xuống:"Có chuyện gì vậy?"

Ánh mắt anh quét qua cánh tay bị phỏng của Trịnh Kiều Ân, giọng nói anh đầy lạnh lẽo:"Là ai làm?"

- "Thiếu gia, tôi xin lỗi, tôi cứ tưởng tiểu thư đã cầm chắc ên tôi mới buông ra, tôi xin lỗi.."

Hắc Bạch Lam trong thân tâm có chút xót cô, anh quát:"Cút, cô chính thức bị đuổi việc."

- "Chú đừng quá đáng, là do bà chị này cố tình để bát canh đổ lên tay mình, người này không có lỗi gì cả." Lâm Mạn Ninh trên lầu lúc giờ theo dõi hết mọi việc, cô bất bình lao xuống nói.

Hắc Bạch Lam nhìn Lâm Mạn Ninh:"Tiểu Ân trước giờ luôn là người cẩn thận, cô ấy chưa bao giờ làm mình bị thương."

- "Hắc biến thái, chú thật ngu ngốc, mù quáng, nhu nhược. Tôi nói rồi, người này không hề có lỗi, chú mà đuổi người đó đi thì chú đừng nhìn mặt tôi."

Lâm Mạn Ninh nhìn Trịnh Kiều Ân:"Tôi thấy bà cô ngày trước mặt cũng không dày như chị."

Nói rồi cô bước lên phòng, Hắc Bạch Lam đưa Trịnh Kiều Ân lên phòng khách xử lí vết thương. Anh nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô.

- "Em biết anh còn quan tâm em mà." Trịnh Kiều Ân nói.

Hắc Bạch Lam cất hộp thuốc đi, anh nói:"Dù sao em cũng là em gái của tôi."

- "Anh đừng lừa dối bản thân mình, em biết cả." Trịnh Kiều Ân cố chấp nói.

Hắc Bạch Lam đi xuống bếp, bàn ăn đã bày ra, anh nhìn lên lầu rồi đi lên cầu thang, anh mở cửa phòng ra, Lâm Mạn Ninh đang vừa ăn socola vừa xem hình trên cuốn tạp chí. Nghe tiếng mở cửa, biết anh vào liền quay người lại.

- "Chú lên đây làm gì? Mau xuống lo lắng chăm sóc cho Tiểu Ân của chú đi."

Hắc Bạch Lam đi về phía giường:"Xuống ăn cơm thôi."

- "Không ăn, tôi ăn cục tức này to lắm rồi, đi xuống nhìn mặt bà chị đó tôi nuốt không trôi."

Hắc Bạch Lam cất cuốn tạp chí đi:"Đừng nháo nữa, xuống dùng cơm thôi."

- "Chú bị thần kinh sao? Tôi đã nói không ăn là không ăn, còn nữa, tối nay chú đi chỗ khác ngủ đi, đừng nói là sofa, ngay cả sàn nhà chúng cũng không được nằm, đi phòng khác mà ngủ."

Trịnh Kiều Ân lúc này đi vào:"Em không thích chị sao? Nếu không thích cứ nói ra một tiếng, chị sẽ không làm phiền em và Lam nữa."

- "Phải, bà chị à, bà chị rất phiền đó, còn giả tạo nữa, bà chị đừng bày ra bộ mặt này được không?"

Hắc Bạch Lam nói:"Tiểu Ninh, cô ấy không như em nghĩ đâu. Mau xuống dùng cơm thôi."

Lâm Mạn Ninh tức giận đứng dậy:"Các người...các người muốn bức tôi chết sao? Cút ra ngoài."

Hắc Bạch lam bế phốc cô lên:"Nhìn xem em nhỏ như vậy còn không chịu ăn tối."

Tiểu Ninh đánh vào người anh:"Hắc biến thái..mau thả tôi ra..thả ra.."

Trịnh Kiều Ân nhìn họ, hai tay nắm chặt lại, tức tối đi theo họ xuống nhà. Hắc Bạch Lam đặt cô xuống ghế, rồi ngồi xuống cạnh cô, Trịnh Kiều Ân ngồi xuống đối diện họ.

- "Lam, anh ăn miếng sườn này đi, ngày trước anh thích ăn món này nhất đó." Trịnh Kiều Ân gấp miếng thịt sườn vào bát của anh.

Lâm Mạn Ninh mỉm cười, gấp một miếng ớt vào bát của anh: "Chắc bà chị đã nhầm, Hắc biến thái chỉ thích ăn ớt thôi, thịt này sẽ béo đấy."

Nói rồi cô gấp tất cả những miếng ớt được cắt để trang trí món ăn vào bát của anh, anh mỉm cười rồi gấp một miếng bỏ vào miệng.

Trịnh Kiều Ân nhìn Lâm Mạn Ninh bằng ánh mắt nửa viên đạn.

Chap sau có biến:))))

Chương 22: Ngã cầu thang

Lâm Mạn Ninh tức giận véo mạnh vào hông anh. Cái tên quá đáng, mù quáng này.

Hắc Bạch Lam cố nhịn đau, miệng vẫn nhai hết số ớt cô gấp, tâm tình anh có chút vui, vật nhỏ này là đang ghen sao?

Ăn tối xong, Lâm Mạn Ninh một mạch đi lên phòng, bàn ăn chỉ còn lại Hắc Bạch Lam và Trịnh Kiều Ân.

Cô ta giơ tay muốn gấp miếng rau nhưng vì cánh tay bị bỏng nên có chút bất tiện.

Hắc Bạch Lam thấy vậy liền gấp giúp cô rồi nói: "Để lát nữa anh gọi người đưa em về, phụ nữ về khuya đi taxi cẩn thận gấp nguy hiểm".

- "Anh không đưa em về sao?". Trịnh Kiều Ân thất vọng hỏi.

Hắc Bạch Lam nói: "Tiểu Ninh tính tình trẻ con, hay ghen, anh không muốn cô ấy đau lòng".

- "Anh sợ cô ấy đau lòng mà không sợ em cũng buồn, cũng tổn thương sao?".

Hắc Bạch Lam thở dài: "Kiều Ân, em đừng cố chấp như vậy".

Nói rồi anh buông đĩa xuống đi lên thư phòng, Trịnh Kiều Ân đứng dậy liền lên phòng của Tiểu Ninh.

"Cạch" Cô ta mở cánh cửa ra, Lâm Mạn Ninh đang đọc sách tưởng anh vào liền nói.

- "Sao hả? Không ở dưới với người đẹp của chú sao? Tôi nói rồi, tối nay chú đi chỗ khác mà ngủ".

Họ ngủ chung sao? Hai tay cô ta nắm chặt lại, ánh mắt đầy phẫn hận, nhưng cố gắng nén lại.

- "Tiểu Ninh, là chị đây. Em đang làm gì vậy?".

Lâm Mạn Ninh quay lại nhìn cô ta, ánh mắt đầy chán ghét rồi quay đi chỗ khác.

- "Bà chị không cần diễn nữa đâu, Hắc biến thái không có ở đây".

Trịnh Kiều Ân nói tiếp:"Tiểu Ninh, em nói gì mà kì gì? Chị không giống em nghĩ đâu".

Lâm Mạn Ninh bước xuống giường:"Chị có quan hệ thế nào với tên Hắc biến thái đó".

- "Chị là bạn gái cũ của anh ấy". Trịnh Kiều Ân nhỏ nhẹ nói.

Lâm Mạn Ninh nhún vai:"Tên Hắc biến thái đó có rất nhiều bạn gái cũ, chị bên cạnh anh ấy bao lâu?".

Trịnh Kiều Ân mỉm cười:"Chị là bạn gái đầu tiên của anh ấy".

Thân người cô khẽ cứng lại, mối tình đầu khó trách Hắc Bạch Lam lại mù quáng đến thế. Cô bĩu môi.

- "Tình đầu ghê gớm lắm sao? Thế chị có biết kĩ thuật và kích thước

của Hắc biến thái như thế nào không?".

Trịnh Kiều Ân nắm chặt tay lại, mỉm cười:"Bọn chị yêu nhau thật lòng, không lấy chuyện thể xác làm đầu như những người khác".

Lâm Mạn Ninh bĩu môi:"Hèn gì chị bị hấn ta đá sớm".

- "Em...."

Lâm Mạn Ninh hất cằm:"Em cái gì mà em".

Lâm Mạn Ninh nói tiếp:"Giả tạo, tôi ghét nhất những người như chị".

Nói rồi cô đi qua người Trịnh Kiều Ân đi xuống nhà, Trịnh Kiều Ân nắm lấy cổ tay cô.

- "Đứng lại, nói cho rõ mọi chuyện đã".

Lâm Mạn Ninh vung tay:"Tôi không có gì để nói với chị".

Lâm Mạn Ninh đi đến đầu cầu thang nhưng vẫn bị Trịnh Kiều Ân bám lấy.

- "Buông ra". Lâm Mạn Ninh nói rồi hất tay cô ta, bước xuống dưới.

Vì lực mạnh khiến cho Trịnh Kiều Ân mất đà, lăn từ đầu cầu thang xuống dưới.

- A...."

Lâm Mạn Ninh ngạc nhiên nhìn cô ta, cô không ngờ lực mình mạnh đến thế, khiến cho cô ta...

- "Có chuyện gì vậy?". Hắc Bạch Lam lúc này đi ra ngoài, anh nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Trịnh Kiều Ân đang yếu ớt nằm dưới sàn, trên trán dính đầy máu, hơi thở yếu ớt. Lâm Mạn Ninh đứng trên đó nhìn cô ta.

Nơi lồng ngực anh như bị siết lại, anh quát.

- "Lâm Mạn Ninh, em làm gì vậy?".

Lâm Mạn Ninh quay lại nhìn anh, cô giải thích.

- "Không phải....tôi không có ý....là chị ta, chị ta cứ bám lấy tôi...."

Hắc Bạch Lam đẩy cô sang một bên, chạy xuống cầu thang.

- "Kiều Ân".

Anh nhẹ nhàng đỡ cô dậy, Hắc Bạch Lam ngẩng đầu lên nhìn cô.

- "Có phải trước giờ tôi quá cưng chiều em? Kiều Ân làm gì mà em đối với cô ấy như vậy".

Anh bế cô ta lên, Lâm Mạn Ninh lúc này mới định thần lại, cô bước xuống cầu thang.

- "Cung chiều tôi? Hắc Bạch Lam, chú mù quá mức, chuyện này rõ ràng không phải tôi cố ý, chú lại đi tin chị ta".

Hắc Bạch Lam nói:"Tôi chưa bao giờ mù quá mức, tôi chỉ tin vào những điều mắt mình chứng kiến".

Lâm Mạn Ninh cười lạnh:"Được, phải, chị ta là do tôi đẩy ngã đấy,

nhưng không phải vì chú đâu. Là vì tôi cảm thấy trướng mắt. Lâm Mạn Ninh tôi chưa làm bất kì chuyện gì vì ai."

Nói rồi cô bước qua anh, rời khỏi biệt thự.

Hắc Bạch Lam nhìn theo cô, muốn lên tiếng gọi cô thì cổ áo bị Trịnh Kiều Ân nắm lấy.

- "Lam..."

Anh cau mày, không chút do dự đưa cô ra xe đến bệnh viện.

Chương 23: Phát hiện sự thật

Lâm Mạn Ninh rời khỏi biệt thự của Hắc Bạch Lam chẳng biết nên đi đâu. Hồi chiều tên đó đã nói với cha mẹ cô rằng hai người cùng đi chơi, giờ cô mà về nhà thế nào cũng bị cha mẹ hỏi cho ra ngô ra khoai.

Nhưng kí túc xá giờ này đã đóng cửa, không thể chui lỗ chó vào ban đêm, thật dở.

Phải rồi, cô còn quý nhân phù hộ mà. Lâm Mạn Ninh lấy điện thoại ra gọi cho Hoắc Thuyến, tay vuốt vuốt ngực để trấn át tức giận.

- "Lão huynh, anh đang ở đâu vậy? Mau đến đón em đi". Lâm Mạn Ninh nói.

Hoắc Thuyến đang làm việc nghe cô nói liền đứng dậy: "Tiểu Ninh? Em đang ở đâu?".

Lâm Mạn Ninh nhìn sang bên đường: "Em đang gần quảng trường, anh mau đến đi".

- "Được, em ở đó đợi anh một lát".

Lâm Mạn Ninh đi qua đi lại, cục tức vẫn đang nằm ngay ngực chưa thể trôi được.

Cô nhìn cặp tình nhân đi qua mình, chẳng hiểu ngực có chút khó thở. Nói đi cũng phải nói lại, trong cô bây giờ không chỉ có tức giận mà còn có chút ấm ức, tủi thân. Tại sao chứ?

Vì Hắc Bạch Lam không chịu tin cô sao? Không thể nào, tin hay không tùy hấn, cô sẽ không quan tâm.

Là hấn có lỗi trước, từ giờ cô sẽ không thêm gặp tên đó nữa. Lâm Mạn Ninh bĩu môi, tốt nhất là hấn bị kiệt tinh mà chết đi.

- "Tiểu Ninh, đi thôi". Lúc này Hoắc Thuyết đã đến, anh ta mở cửa, bước đến gần cô.

Lâm Mạn Ninh nhìn thấy anh liền nói: "Lão huynh, em vừa gặp một chuyện rất tức giận, tâm trạng rất không thoải mái".

- "Vậy anh đưa em đi chơi".

Lâm Mạn Ninh vui vẻ nói: "Được thôi, lão huynh, huynh đúng là tốt nhất đó".

Hắc Bạch Lam lái xe nhanh nhất có thể để đến bệnh viện, anh bế cô vào phòng viện trưởng.

- "Hắc tiên sinh, có chuyện gì thế ạ?".

Hắc Bạch Lam nói: "Mau xem cho cô ấy".

- "Vâng, để tôi sắp xếp phòng".

Trịnh Kiều Ân được đẩy vào phòng cấp cứu, Hắc Bạch Lam ra ngoài chờ, anh gọi cho thuộc hạ của mình.

- "Điều tra xem Mạn Ninh đang ở đâu rồi đưa cô ấy về giúp tôi".

Anh không biết vì sao vừa rồi mình lại lớn tiếng với cô như vậy,

chẳng nhẽ anh còn yêu Trịnh Kiều Ân?

Không thể nào, anh đã quên cô từ lâu rồi, đối với cô chỉ còn chút cảm giác và giờ chỉ xem cô như em gái của mình thôi.

- "Hắc tiên sinh" Vị bác sĩ mở cửa đi ra nói.

Hắc Bạch Lam đứng lên:"Thế nào rồi?".

- "Vị tiểu thư đó đã không còn nguy hiểm gì nữa ạ, phần đầu chúng tôi đã băng bó và kiểm tra kĩ lưỡng".

Hắc Bạch Lam gật đầu:"Được rồi, lui đi".

Trịnh Kiều Ân được đẩy về phòng bệnh, Hắc Bạch Lam đi vào.

- "Lam, Tiểu Ninh đâu rồi?". Trịnh Kiều Ân hỏi Hắc Bạch Lam.

Anh nói:"Cô ấy về nhà rồi".

- "Chắc cô ấy giận em lắm. Vừa rồi em thấy anh hơi to tiếng với cô ấy".

Hắc Bạch Lam thở dài:"Em thấy ổn hơn chưa, nghỉ ngơi đi, ngày mai anh sẽ sai người đến chăm sóc em".

- "Đêm nay anh có thể ở lại với em không?". Cô nhẹ giọng hỏi.

Hắc Bạch Lam nói:"Anh sẽ kêu y tá đến, cần gì cứ nói họ, anh về đây".

- "Nhưng...." Cô ta chưa kịp nói hết câu anh đã mở cửa bước đi.

Hắc Bạch Lam ra đến xe, anh gọi điện lại cho thuộc hạ.

- "Thế nào rồi?".

Bên kia:"Lão nhị, chúng tôi chưa tìm được Lâm tiểu thư, cô ấy không có mặt ở Lâm gia, không có ở kí túc xá".

- "Điện thoại?" Anh hỏi.

Bên kia nói:"Chúng tôi không định vị được, Lâm tiểu thư có lẽ đã khóa máy rồi".

- "Được rồi, để tôi đi tìm cô ấy".

Anh lái xe xung quanh tìm cô nhưng cũng chẳng thấy.

Đến gần sáng, Lâm Mạn Ninh về biệt thự của Hoắc Thuyến, cả hai đi chơi đến gần sáng mới về, cô mệt mỏi leo lên giường.

- "Hắc biến thái, ngày hôm nay tôi sẽ không quên đâu". Cô lẩm bẩm rồi chìm vào giấc ngủ.

Hoắc Thuyến đi vào phòng, kéo chăn đắp cho cô, mắt chăm chú nhìn gương mặt cô, tay khẽ sờ mái tóc cô.

Anh mỉm cười rồi đứng dậy rời khỏi phòng.

Sáng hôm sau....

Tại bệnh viện, mẹ kế của anh đến thăm Trịnh Kiều Ân, bà ta nói.

- "Kiều Ân, con bớt làm ta lo lắng đi".

Trịnh Kiều Ân cau mày:"Tại sao chúng ta là chị em, nhưng lúc nào cũng phải đóng làm mẹ con".

- "Chị đã nói bao nhiêu lần, không được nhắc đến chuyện này nữa, nếu không đóng giả làm mẹ con thì làm sao chúng ta thực hiện được kế hoạch".

Trịnh Kiều Ân nói:"Kế hoạch của chị là tiền của Hắc gia sao? Nhưng em không muốn tiền nữa, em muốn Hắc Bạch Lam".

- "Em bị điên sao?".

Trịnh Kiều Ân nói:"Vì anh ấy em phải làm phỏng chính cánh tay mình, vì anh ấy em phải tự mình té xuống cầu thang, em chỉ cần anh ấy thôi".

"Bốp" Một cái tát giáng thẳng xuống mặt cô.

- "Hồ đồ".

Cánh cửa mở ra, khuôn mặt lạnh lùng của Hắc Bạch Lam quét qua người bọn họ.

Thì ra Trịnh Kiều Ân cố ý, đem qua anh thật sự đã sai khi lớn tiếng với Mạn Ninh.

Anh không ngờ Trịnh Kiều Ân lại là con người như vậy, cô đã khác ngày trước rồi, đáng lẽ ra anh không nên tin cô là Trịnh Kiều Ân của ngày trước.

Điều càng khiến anh không thể tin được nữa đó là hai người này là chị em, bao nhiêu năm nay họ thật giỏi che giấu.

Chương 24: Lạnh lòng từ chối lời xin lỗi

Trịnh Kiều Ân bước xuống giường: "Lam?"

Mẹ kế bất ngờ nhìn anh, cả hai người phụ nữ ở đó nhất thời bị đơ người, Hắc Bạch Lam cười lạnh rồi đi vào trong.

- "Định đến xem em thế nào? Không ngờ em đã khỏe rồi." Giọng anh đầy giễu cợt.

Mẹ kế nhìn anh: "Tiểu Lam."

- "Câm miệng lại." Anh quát.

Hắc Bạch Lam nhìn xung quanh: "Mẹ kế? Không ngờ lại còn trẻ như vậy. Hai chị em các người đóng kịch bấy lâu này thật quá giỏi."

Trịnh Kiều Ân lắc đầu: "Lam, anh hiểu lầm mọi chuyện rồi."

Hắc Bạch Lam nhìn mẹ kế: "Bà ra ngoài đi, tôi muốn nói chuyện riêng với Trịnh Kiều Ân một chút."

- "Tiểu Lam, những gì con nghe vừa rồi đều là hiểu lầm đó, con đừng tin. Ta ra ngoài đây, con từ từ nói chuyện với Tiểu Ân đi."

Hắc Bạch Lam lạnh lùng quay mặt đi nơi khác, mẹ kế nhìn anh rồi đi ra ngoài, Trịnh Kiều Ân thút thít.

- "Lam, sao giờ anh mới đến thăm em."

Hắc Bạch Lam quay người lại:"Tiểu Ân, từ trước đến nay tôi rất tin tưởng em, em có biết?"

- "Em..."

Hắc Bạch Lam nói tiếp:"Mặc dù năm xưa em đối xử với tôi như vậy nhưng tôi cũng không hận em, tại sao lần này em lại làm như vậy?"

- "Em cố tình làm thương bản thân để tôi thương hại em sao? Để ly gián tôi và Tiểu Ninh?"

Trịnh Kiều Ân lắc đầu:"Không, không phải như vậy."

- "Em đừng nói nữa, giờ tôi sẽ không tin em nữa đâu. Từ giờ chúng ta chính thức trở lại cương vị anh em, chuyện em và chị em.."

Anh thờ dãi:"Tôi sẽ không tiết lộ ra ngoài, nhưng em nói lại với chị em, đừng đụng đến bố tôi. Nếu tôi biết được ông ấy gặp phải chuyện gì đừng trách tôi."

Trịnh Kiều Ân nắm lấy tay anh:"Lam, anh đừng như vậy, em sai rồi. Lam, em không cố ý khiến anh hiểu lầm Tiểu Ninh đâu."

- "Em câm miệng lại, Tiểu Ninh nói đúng, là tôi mù quáng, đây là lần cuối tôi nói chuyện với em, em đừng tìm tôi nữa."

Nói rồi anh lạnh lùng bước ra ngoài, mẹ kế nhìn thấy anh giật mình quay đi chỗ khác, anh nhìn bà rồi bước đi rời khỏi bệnh viện.

Biệt thự của Hoắc Thuyến...

Hoắc Thuyến vào phòng kéo chiếc chăn Lâm Mạn Ninh đang

đáp:"Tiểu Ninh, dậy thôi, muộn rồi, em còn phải đến trường."

- "Ừm...đừng...em muốn ngủ...để em ngủ..."

Hoắc Thuyến mỉm cười:"Dậy đi, em còn phải đi học, một tuần nữa là đợt thi học kì, em phải đến trường để ôn bài."

- "Lão huynh, huynh lôi một người từ trong giấc ngủ ra là rất tội lỗi đó."

Hoắc Thuyến mỉm cười:"Vậy em muốn hai vị tiền bối quở trách anh vì tội đồng lõa, giúp em trốn học sao?"

Lâm Mạn Ninh cau có ngồi dậy, phiền quá, cô bước vào phòng tắm. Vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo.

Hoắc Thuyến lái xe đưa cô rời khỏi biệt thự:"Muốn ăn cái gì, nói đi, anh đưa em đi. Rồi đến trường học."

- "Em muốn ăn hoành thánh, chúng ta đi ăn hoành thánh đi." Lâm Mạn Ninh nghĩ đến món đó liền suýt rơi nước miếng.

Hoắc Thuyến phì cười:"Được."

Hắc Bạch Lam sai người tìm cô nhưng chẳng có tin tức gì, anh đành lái xe đến trường đợi cô.

Lâm Mạn Ninh ấn sáng xong được Hoắc Thuyến đưa đến trường, cô mở cửa xe rồi nói:"Đa tạ lão huynh, cuộc đời này có huynh là tốt nhất, em đi học nhé!."

- "Tối anh sẽ đến đón em." Hoắc Thuyến nói.

Lâm Mạn Ninh nói:"Không cần đâu, em gọi taxi về là được rồi."

- "Tối nay anh cũng muốn đến ăn cơm cùng cô chú, anh đón em rồi chúng ta cùng về luôn."

Lâm Mạn Ninh suy nghĩ, cô gật đầu:"Vậy cũng được, bye bye."

Cô bước xuống xe, chiếc xe của Hoắc Thuyến vừa rời đi, xe của Hắc Bạch Lam đỗ lại. Lâm Mạn Ninh cau mày nhìn chiếc xe.

Hắc Bạch Lam bước xuống, cũng may đợi được cô, từ tối qua thuộc hạ nói không tìm được cô làm anh lo lắng không thôi, còn hiện tại vừa áy náy vừa lo sợ, cũng chẳng biết bản thân sợ điều gì.

- "Tiểu Ninh." Anh gọi tên cô.

Lâm Mạn Ninh thấy anh liền quay người bước đi, Hắc Bạch Lam nắm lấy cổ tay cô.

- "Tiểu Ninh, chúng ta nói chuyện một chút đi." Hắc Bạch Lam nói.

Lâm Mạn Ninh rút tay lại, cô lùi về sau một bước, Hắc Bạch Lam mỉm cười.

- "Hôm qua tôi xin lỗi, chúng ta hòa nhé!."

Hòa cái mẹ, tối qua la mắng cô như vậy, sáng nay đến nói một câu liền hòa sao? Lâm Mạn Ninh cô trước nay ghét nhất là bị hiểu lầm, và tính của cô rất là giận dai, ai làm cô giận thì coi như cả đời này cô cũng chẳng ưa.

Cô cười lạnh rồi quay người bước đi, nụ cười trên môi anh nhạt dần, cô ngốc này thường ngày tình nghịch, hôm nay lại bày ra bộ dạng

lạnh lùng này, lần này có lẽ làm cô giận thật?

- "Mạn Ninh, nghe tôi nói đã."

Lâm Mạn Ninh dừng lại, Hắc Bạch Lam nắm lấy tay cô: "Hôm qua là do tôi nhất thời nghĩ không thông, để em chịu uất ức, tôi xin lỗi."

Lâm Mạn Ninh rút tay lại, cô quay người nhìn anh, lạnh lùng nói: "Hắc Bạch Lam, chú xem tôi là đồ vật sao? Thích là lớn tiếng la mắng, không thích thì nói chuyện ân cần. Lâm Mạn Ninh tôi cũng không phải thiếu đàn ông, cút đi cho tôi nhờ."

- "Em.."

Lâm Mạn Ninh cười lạnh: "Tôi làm sao? Những lời tôi nói là sai sao? Hôm qua tôi đã nói rồi, từ giờ tôi không muốn gặp chú nữa. Đi đi."

- "Tôi đã xuống nước xin lỗi em rồi, đừng nháo nữa."

Lâm Mạn Ninh gật đầu: "Phải, tôi đang nháo đấy. Chú xuống nước là chuyện của chú, liên quan đến Lâm Mạn Ninh tôi sao? Tính ra chúng ta cũng chẳng có chút quan hệ nên từ giờ kết thúc đi, tôi không cần chú chịu trách nhiệm, cũng chẳng muốn gặp lại chú."

Nói rồi cô quay người bước đi,, Hắc Bạch Lam định bước theo cô nhưng thấy cô đang tức giận như vậy nên cũng thôi. Anh nghĩ lại những lời cô vừa nói.

Cô nói đúng, anh và cô vốn chẳng có chút quan hệ, vậy anh xuống nước xin lỗi cô là vì lí do gì, còn nữa, cô đã thẳng thừng như vậy anh còn mặt dày bám lấy cô, Hắc Bạch Lam anh từ khi nào đã thay đổi thành thế này.

Chương 25: Gặp ở nhà hàng

Cả một ngày trời Lâm Mạn Ninh mang theo tâm tình không ổn để học bài, cô nhìn ra cửa sổ, tại sao cô lại thấy bản thân khó chịu như vậy. Giống như vừa mất đi thứ gì đó rất quan trọng, rốt cuộc là vì sao?

Sáng nay cô nói như vậy, Hắc Bạch Lam là người tự tôn cao, không thích níu kéo, có khi nào hẳn ta từ bỏ thật không?

Nếu vậy không phải tốt sao? Dù sao đó cũng là điều cô muốn, nhưng..

Cứ nghĩ đến hẳn vui vẻ cùng người phụ nữ khác, hoặc ở bên cạnh Trịnh Kiều Ân thì cô lại thấy bực mình.

Một vật cứng cứng ném thẳng vào đầu cô, tạo nên một tiếng cùm lớn, Lâm Mạn Ninh giật mình, vội xoa trán, thì ra là viên phấn chết tiệt. Đau chết cô rồi.

- "Lâm Mạn Ninh, những gì tôi nói lúc giờ em có nghe thấy không vậy."

Lâm Mạn Ninh gãi đầu:"Có ạ."

- "Vậy em nói cho tôi biết em nghe những gì?"

Lâm Mạn Ninh cau mày, nghe được gì mới lạ đấy. Nói cái quái gì đây? Cô đập tay vào người Tiểu Á, cô bạn liền hiểu ý.

- "À..cô giáo...em..em không hiểu bài này lắm, nghe chẳng hiểu gì

hết..."

Cô giáo nhìn lại bảng:"Không hiểu sao? Không phải chứ? Tôi đã giảng kĩ lắm rồi, được rồi, em cố gắng nghe để hiểu nhé! Sắp tới thi học kì đều liên quan đến chúng."

- "Dạ, em cảm ơn cô." Tiểu Á nói.

Hắc thị, trên phòng cao nhất của tập đoàn, Hắc Bạch Lam ngồi nhìn lên bầu trời trong xanh qua lớp kính trong suốt, nguyên một ngày hôm nay sau khi gặp Mạn Ninh về anh luôn mang tâm tình không tốt.

Từ trước đến nay anh chưa từng bị người nào bỏ rơi, chỉ có anh bỏ những người đàn bà kia, riêng Lâm Mạn Ninh, cô là người đầu tiên.

Anh biết bản thân mình sai khi lớn tiếng với cô, nhưng dù sao Hắc Bạch Lam anh cũng đã xuống nước xin lỗi cô rồi, tại sao cô lại cố chấp như vậy?

"Cốc...cốc..cốc..." Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, thư kí Lê đi vào, đặt tập tài liệu lên bàn.

- "Hắc tổng, bảy giờ tối nay chúng ta có cuộc hẹn với Phương tổng về chuyện hợp đồng ở nhà hàng Thịnh Thế."

Hắc Bạch Lam không nói gì, anh đứng dậy đi ra khỏi phòng:"Đến giờ ở nhà hàng đợi tôi, tôi đi có việc."

Hắc Bạch Lam lái xe rời khỏi công ty, đến tập đoàn Thịnh Hồng - công ty của Hàn Thiên Lãnh.

Anh mở cửa đi vào trong phòng, Hàn Thiên Lãnh đang một tay bế Tiểu Minh, một tay cầm tài liệu đọc qua, Tiểu Minh ngoan ngoãn ngồi

im nhìn anh làm việc. Hàn Thiên Lãnh thấy anh đến liền nói.

- "Rảnh?"

Hắc Bạch Lam đi đến ngòi xuống phía đối diện Hàn Thiên Lãnh:"Không hẳn, cậu không thể để con ở nhà dù chỉ một ngày sao?"

- "Không thể." Hàn Thiên Lãnh nói.

Lúc này Mộc Nhiên đi từ trong phòng nghỉ ra, Hắc Bạch Lam nhìn cô rồi nhìn Hàn Thiên Lãnh cười gian tà:"Hóa ra là Mộc Nhiên đang ở đây. Tôi nói cậu đừng làm chuyện gì trước mặt trẻ con nhé! Chúng còn đang ngây thơ đấy."

Mặt Mộc Nhiên thoáng chốc đỏ bừng, cô đi đến:"Lãnh, đưa em bé, anh làm việc đi."

Hàn Thiên Lãnh mỉm cười đưa Tiểu Minh cho cô, Mộc Nhiên bế Tiểu Minh đi vào phòng. Hàn Thiên Lãnh lúc này đi ra tủ lấy một chai rượu vang.

- "Hôm nay rảnh rồi đến mức đến tìm tôi?"

Hắc Bạch Lam đi về phía sofa:"Đang có chuyện cần cậu giúp đỡ."

- "Hắc Bạch Lam cậu cũng có ngày hôm nay sao? Nói đi."

Hắc Bạch Lam cầm lấy ly rượu nhâm nhi:"Tôi và Lâm Mạn Ninh cãi nhau."

Hàn Thiên Lãnh cau mày, trước giờ tên này đã bao nhiêu phụ nữ hay vướng vào những chuyện này chưa bao giờ kể cho anh, sao lần này đến tìm anh để nói về chuyện này.

Hàn Thiên Lãnh gật đầu:"Lí do."

- "Hiểu làm chút chuyện, tôi có lớn tiếng với cô ấy, thật ra không giống như những lần trước, là cô ấy đá tôi, tôi thấy rất không thoải mái, cậu xem có phải tôi có gì với cô ấy không?"

Hàn Thiên Lãnh nhếch mép:"Cậu không thấy hôm nay nói về chủ đề này rất lạ sao?"

- "Thứ nhất theo tôi thấy cô bé đó nhìn rất được, so với những người đàn bà cậu quen trước đây thì được hơn nhiều, chỉ mỗi tôi ngây thơ như vậy lại bị cậu vấy bẩn."

Hắc Bạch Lam lắc nhẹ ly rượu:"Tôi đến đây không phải để nghe cậu nói nhảm, tôi cần biết tại sao tôi lại có cảm giác như vậy."

Hàn Thiên Lãnh nhún vai:"Tôi khuyên cậu lấy tôi làm gương, nên suy xét kĩ mọi chuyện rồi hẵng nói, đừng để đến lúc hối hận."

Anh nói tiếp:"Thứ hai, tôi thấy cô ấy rất mạnh mẽ, lần này chắc chắn thực sự bỏ rơi cậu."

Hắc Bạch Lam cau mày:"Vậy có nghĩa nếu tôi cảm thấy buồn thì tôi đã yêu cô ấy sao?"

Hàn Thiên Lãnh cười:"Có lẽ chỉ mới thích thôi."

Đến chiều, Hoắc Thuyến lái xe đến đón cô.

- "Em muốn ăn ở nhà hàng. Chưa muốn về nhà".

Hoắc Thuyến gật đầu.

- "Được, theo ý em". Anh lái xe đến nhà hàng Thịnh Thế.

Nhà hàng về đêm rất đẹp, là một trong những nhà hàng đẹp nhất ở thành phố, Hoắc Thuyến mở cửa cho cô rồi đi vào trong. Họ chọn một chiếc bàn cạnh cửa sổ tạo cảm giác thoải mái.

Đồ ăn được bày ra, Hoắc Thuyến đứng dậy: "Em ăn đi, anh có việc một lát."

- "Được." Lâm Mạn Ninh gật đầu.

Lúc này, Hắc Bạch Lam cùng thư kí Lê đi vào trong nhà hàng: "Đã đặt phòng chưa?"

- "Đặt rồi ạ, Phương tổng đang bên trong đợi anh."

Hắc Bạch Lam bước về phía trước, ánh mắt vô tình quét qua Lâm Mạn Ninh đang ngồi ăn một mình.

Một ngày không gặp xem ra chỉ có mình anh cảm thấy khác lạ, còn cô vẫn bình thản ăn uống như vậy. Thật sự rất buồn và đáng trách.

Nhớ lại những lời cô nói sáng nay, lòng tự tôn của anh lại dâng cao hơn, Hắc Bạch Lam cố bỏ qua cô đi về phía trước, nhưng con tim anh lúc này lại nắm phần thắng, anh xoay người bước về phía cô.

Chương 26: Bắt về

Hắc Bạch Lam nhìn cô từ trên xuống dưới, anh kéo ghế ngồi xuống đối diện cô: "Tiểu Ninh? Xem ra em vẫn rất tốt nhỉ?"

Lâm Mạn Ninh dừng đũa lại, nhìn anh. Chỗ này là của Hoắc Thuyến, tên biến thái này từ đâu chui ra đây?

Hoắc Thuyến lúc này từ trong nhà vệ sinh đi ra, anh ta nhìn Hắc Bạch Lam.

- "Xin lỗi vị tiên sinh này, đây là chỗ của tôi."

Hắc Bạch Lam nhìn hắn ta, nhìn mặt là biết không phải hạng tốt đẹp gì, anh nhìn Lâm Mạn Ninh: "Em quen hắn ta?"

- "Phải." Lâm Mạn Ninh nói tiếp: "Xin lỗi tôi không quen anh, anh có thể đứng dậy cho người ta được không vậy?"

Hắc Bạch Lam cau mày, cô gái này mới một ngày đã tìm được người đàn ông khác để thay thế anh rồi sao? Trong lòng có chút tức giận, có chút ghen ghét, có chút...

Chắc là anh đã ghen rồi, có lẽ anh đã thích cô gái này rồi. Hắc Bạch Lam nói.

- "Tiểu Ninh, em cố chấp vậy sao? Anh đã xin lỗi em rồi."

Lâm Mạn Ninh đứng dậy: "Lão huynh, chúng ta đi thôi, ăn một bữa cơm cũng bị làm phiền."

Hắc Bạch Lam nhìn cô, Lâm Mạn Ninh lườm anh rồi kéo Hoắc Thuyến ra ngoài, khi đi qua phục vụ còn nói một câu: "Bàn đó tính cho tên kia, nhớ tính lên gấp đôi, hẳn rất giàu đó."

Nói rồi cô cùng anh ta rời đi, Hắc Bạch Lam đen mặt, hơi thờ có chút nặng nề, Lâm Mạn Ninh, em được lắm.

Anh lấy điện thoại ra gọi cho thuộc hạ của mình, nói gì đó rồi cười gian tà. Lâm Mạn Ninh, tôi chưa chán em, xem em rời đi bằng cách nào.

Lâm Mạn Ninh đến nhà hàng khác cùng Hoắc Thuyến, đồ ăn được mang ra, cả hai người cùng ngồi ăn vui vẻ. Hoắc Thuyến dò hỏi cô.

- "Tiểu Ninh, người đàn ông vừa rời là ai vậy?"

Lâm Mạn Ninh vừa nhai vừa nói: "Hắn là Hắc biến thái, Hắc khốn nạn, anh không thể nào biết được em rất ghét tên đó."

Hoắc Thuyến cau mày: "Biến thái? Hắn làm gì em sao?"

- "Phải, không chỉ một lần mà còn nhiều lần." Lâm Mạn Ninh buột miệng nói ra hết, nói xong cô mới biết mình bị hớ, vội nhai gượng gạo, cúi đầu xuống.

Hoắc Thuyến hỏi lại: "Hắn dám đụng đến em. Tiểu Ninh, nói cho anh biết hắn làm gì em, anh sẽ đòi lại công bằng giúp em."

Việc Lâm Mạn Ninh quen người đàn ông kia khiến Hoắc Thuyến rất không đồng tình, Tiểu Ninh chỉ có thể là của anh, anh đã chờ cô lâu như vậy rồi, tuyệt đối không thể để người nào khác cướp cô đi.

Lâm Mạn Ninh xua tay:"Không có, không có, hấn chưa làm gì em cả. Em với hấn chỉ là bạn bè bình thường thôi."

- "Tại sao hai người lại quen nhau? Quen nhau bao lâu rồi? Tiểu Ninh, anh thấy hấn rất nguy hiểm, em đừng dây dưa vào."

Lâm Mạn Ninh đặt chiếc khăn lên bàn:"À..ờ..em đi vào phòng vệ sinh một lát."

Lâm Mạn Ninh đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, phù, may quá. Hoắc Thuyến này cũng thật thái quá, thôi từ giờ không nên dính vào nữa kẻo mai mốt anh ấy lại dứt không ra, cô thật sự chỉ mong họ mãi mãi là anh em tốt thôi.

Lâm Mạn Ninh vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh liền bị một chiếc khăn ướt bịt mặt mình lại, một người đàn ông giữ lấy cô, Lâm Mạn Ninh khua chân tay loạn xạ.

- "Ừm...ừ.."

Cô vòng tay cào vào cánh tay của tên đó, chân loạn choạng đạp ra phía sau. Con mẹ nó, chuyện gì xảy ra thế này. Cô bị bắt cóc sao? Xui xẻo quá, rốt cuộc là tên nào cả gan làm như vậy với cô.

- "Ừm.."

Người đàn ông khó khăn giữ Lâm Mạn Ninh trong ba phút, sau một lúc thuốc đã ngấm, sức của cô cũng yếu dần, mắt dần nhắm lại, cô hoàn toàn rơi vào hôn mê.

Người đàn ông còn lại bế cô lên rồi rời khỏi nhà hàng, chiếc xe chở cô dừng lại trước cổng biệt thự của Hắc Bạch Lam.

Mười một giờ khuya, Hắc Bạch Lam trở lại nhà của mình, anh đi lên phòng ngủ, thấy Lâm Mạn Ninh đang bị trói nằm trên giường liền mỉm cười gian tà, cô vẫn đang chìm trong hôn mê.

"Tít...Tít..tít.." Điện thoại trong túi Lâm Mạn Ninh reo lên, anh đi đến lấy chiếc điện thoại.

Hoắc Thuyến? Là người đàn ông anh vừa gặp lúc tối sao?

- "Mạn Ninh, em đang ở đâu vậy? Anh đi tìm em lúc giờ, gọi cho em nhiều cuộc, sao giờ em mới nghe máy."

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Cô ấy đang ngủ, không tiện nghe điện thoại."

Hoắc Thuyến cau mày:"Anh là ai? Mạn Ninh đâu? Sao anh lại nghe máy của cô ấy? Mau đưa điện thoại, tôi muốn nói chuyện với cô ấy."

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Mạn Ninh đang ngủ, đêm nay chúng tôi cần rất nhiều thời gian, anh không nên đi tìm nữa đâu. Cô ấy ở chỗ tôi rất an toàn."

Nói rồi anh cúp máy, đặt điện thoại xuống rồi đi vào phòng tắm. Vài phút sau anh đi ra ngoài, trên người là một chiếc khăn quấn ngang hông, mái tóc ươn ướt không vào nếp, nhưng trông anh lúc này lại rất trẻ trung và quyến rũ.

Lâm Mạn Ninh lúc này đã tỉnh dậy, cô mở mắt ra, nhìn xung quanh. Sao tên biến thái này lại ở đây? Không đúng, sao cô lại ở đây? Đây là biệt thự của Hắc Bạch Lam mà.

Lâm Mạn Ninh liền quát:"Hắc biến thái, chú chơi bẩn, mau thả bà đây ra, chú đừng ý chú có tuổi thì làm gì cũng được."

Hắc Bạch Lam leo lên giường, áp sát thân thể mình vào cô:"Mạn Ninh, giận tôi lắm sao?"

Lâm Mạn Ninh quay đầu sáng một bên:"Phí lời."

- "Tôi xin lỗi, hôm qua là tôi không đúng, đừng giận nữa."

Lâm Mạn Ninh hất cằm:"Tôi không muốn nghe, mau thả tôi ra, đừng để Lâm Mạn Ninh tôi phát điên, tôi sẽ không nhường chút đâu."

Chương 27: Điều kiện

Hắc Bạch Lam thở dài: "Vật nhỏ, em cố chấp vậy sao?"

- "Phải, tôi cố chấp đấy, chú bị thần kinh sao? Mau thả tôi ra, tôi ghét chú".

Hắc Bạch Lam rút đầu dây, cời trói cho Lâm Mạn Ninh, anh nói.

- "Tôi xin lỗi, chúng ta hòa nhé!".

Lâm Mạn Ninh đập anh ra: "Cái tên khốn nạn này, hôm nay tôi sẽ cho chú biết Lâm Mạn Ninh tôi là người không dễ đụng".

Lâm Mạn Ninh ngồi lên người anh, hai tay bấu chặt vào hai bên ngực của Hắc Bạch Lam.

- "Biến thái, mù quáng, khốn nạn, vô liêm sỉ, chết đi, tôi cho chú chết".

Mỗi từ cô nói ra đều kèm theo lực rất mạnh.

- "A....đau quá....bảo bối, anh sai rồi...a" Hắc Bạch Lam nắm lấy cổ tay cô.

Lâm Mạn Ninh hất tay anh ra, bước xuống giường: "Hắc biến thái, đây là lần cuối chúng ta gặp nhau, tôi không thêm so đo chuyện này với chú nữa".

Hắc Bạch Lam vội bước xuống theo cô, ôm lấy cô.

- "Anh biết hết rồi, là anh sai, em nói đúng, là anh mù quáng, tha lỗi cho anh lần này, có được không?".

Lâm Mạn Ninh lạnh lùng trả lời:"Không thể".

- "Anh phải làm gì em mới đồng ý bỏ qua cho anh đây?".

Lâm Mạn Ninh khoanh tay:"Nếu trong ba tháng tới chú không đụng vào phụ nữ, tôi sẽ bỏ qua cho chú".

- "Ngay cả em luôn sao?".

Lâm Mạn Ninh hất cằm:"Sao hả? Trông tôi có chỗ nào không giống phụ nữ sao?".

Hắc Bạch Lam cau mày, ba tháng? Nhịn ba tháng có khi nào hỏng luôn không?

- "Thế nào? Không làm được sao?".

Hắc Bạch Lam nhếch môi:"Được, em nhớ lấy, sau ba tháng đừng trách anh".

Lâm Mạn Ninh bất giác rung mình, có khi nào ba tháng sau cô phải nằm liệt giường không?

Sợ gì chứ? Đến lúc đó rồi tính, Lâm Mạn Ninh lờm anh.

- "Ai sợ ai chứ?".

Lâm Mạn Ninh nói tiếp:"Được rồi, hôm nay đừng ở đây, tôi đi tắm, mệt mỏi quá".

Cô nói rồi đi qua anh bước vào phòng tắm, Hắc Bạch Lam nhìn theo cô, hi vọng lát nữa cô ngốc này ăn mặc kín đáo một chút.

Lâm Mạn Ninh vừa tắm vừa hát, mọi buồn bực trong hai ngày nay đều biến hết, ở cùng Hắc Bạch Lam khiến tâm tình cô tốt hơn hẳn.

Tắm xong, cô rút một chiếc khăn tắm quấn ngang người mình, Lâm Mạn Ninh bước ra ngoài, Hắc Bạch Lam suýt phụt máu mũi vì cô. Đây rõ ràng là lấy mạng anh.

- "Hắc biến thái, chú lau tóc cho tôi".

Hắc Bạch Lam lao xuống giường, cầm lấy chiếc khăn rồi đặt cô ngồi xuống ghế. Anh nhẹ nhàng lau tóc cô, mắt chăm chăm vào đường rãnh ngực.

Lâm Mạn Ninh hồn nhiên ngủ thiếp đi, anh thở dài, đúng là kiếp trước mắc nợ cô thì phải? Anh ném cái khăn lên bàn rồi bế cô ra giường đi ngủ.

Ba thàng mà trôi qua như một đêm thì tốt biết mấy.

Sáng hôm sau....

Lâm Mạn Ninh thức dậy rồi đi vào phòng tắm, cô đi xuống nhà thì gặp Chu Diệu Mẫn đang ngồi ở phòng khách.

- "Hắc biến thái đâu rồi?" Cô hỏi người giúp việc.

Cô hầu gái đang lau bàn liền trả lời:"Thiếu gia có lẽ đang trên thư phòng".

Chu Diệu Mẫn thấy cô liền đứng dậy, cau mày:"Sao cô lại ở trong nhà anh ấy? Lẽ nào...?"

- "Lẽ nào cái gì, sang sớm gặp bà cô già, thế nào hôm nay cũng gặp chuyện xúi quẩy".

Chu Diệu Mẫn tức giận:"Con nhỏ này, mày hỗn láo với ai thế?".

- "Ồ, tôi hỗn láo với dì đấy! Sao hả".

Chu Diệu Mẫn kìm nén tức giận:"Tôi đến đây tìm Lam, không rảnh nói chuyện với cô".

- "Nhưng tôi rảnh, lại không ai nói chuyện với tôi, Lam của dì lại không chịu gặp dì, chi bằng chúng ta nói chuyện đi". Lâm Mạn Ninh nói.

Chu Diệu Mẫn lườm cô, Hắc Bạch Lam lúc này đi xuống nhà.

- "Có chuyện gì vậy?".

Chu Diệu Mẫn nói:"Lam, anh rốt cuộc cũng chịu gặp em rồi. Lam, em nhớ anh nhiều lắm, xin anh đừng bỏ em".

- "Tiểu Lam, anh đã hứa với người ta thế nào? Sao giờ anh còn để người khác đến quấy rầy chúng ta, em rất giận đấy". Lâm Mạn Ninh khế bám lấy tay anh, giọng nói trở nên nũng nịu, bàn tay khế vuốt ngực anh.

Hắc Bạch Lam bị đắm chìm trong sự yêu kiều của cô, lần đầu tiên anh thấy cô dịu dàng và yếu đuối đến thế.

Chu Diệu Mẫn tức giận nhìn họ, cô ta quay người bước đi. Hắc Bạch

Lam kiên quyết quá, cô không thể đối phó lại con nhỏ này, đúng rồi, có một người sẽ cùng giúp đỡ cô.

Chu Diệu Mẫn vừa rời đi, Lâm Mạn Ninh liền thu lại vẻ mặt đó. Hàm răng cô nghiến chặt lại.

- "HẮC BIẾN THÁI".

Hắc Bạch Lam liên bỏ chạy lên lầu, Lâm Mạn Ninh đuổi theo anh.

- "Tôi thấy chú không phải chỉ cấm dục ba tháng, ba năm là còn quá ít với chú".

Hắc Bạch Lam chạy lên lầu ba:"Bảo bối, em đừng như vậy....là cô ta đến tìm anh trước mà..."

Giọng anh lúc này xen chút lo sợ và uất ức.

Kết quả Lâm Mạn Ninh bị trể học vì chơi đuổi bắt với Hắc Bạch Lam.

Cô bước xuống xe:"Tối nay tôi về nhà, không cần đến đón tôi nữa đâu".

- "Được". Anh nói, tay vẫn xoa xoa nơi ngực mình.

Vật nhỏ này cũng ra tay quá mạnh đi, mỗi lần tức giận cô đều cấu vào ngực anh, cũng may Hắc Bạch Lam anh có cơ ngực không thôi đã chết dưới tay cô từ lâu rồi.

Không chịu về nhà anh sao? Thế thì anh sẽ đến nhà cô, xem ai hơn ai.

Chương 28: Bữa cơm tối

Đến chiều, Lâm Mạn Ninh gọi điện về cho tài xế của nhà mình đến đón cô, trong lúc chờ đợi cô đứng nói chuyện cùng Tiểu Á. Tiểu Á vừa cầm theo gói bánh vừa nói.

- "Tiểu Ninh, cậu với người đó thế nào rồi?"

Lâm Mạn Ninh lấy một miếng bánh bỏ vào miệng, nói: "Cũng bình thường thôi, Tiểu Á, sắp tới định sang châu Âu thật sao?"

- "Phải, nhưng tớ không muốn đi cùng gia đình." Tiểu Á buồn bã nói, gia đình cô tình cảm vốn không tốt, thêm việc từ nhỏ đã không còn bố, lần này sang châu Âu là vì mẹ cô muốn cả gia đình có chuyến du lịch để gắn kết mối quan hệ.

Tiểu Ninh xoa đầu Tiểu Á: "Gác lại chuyện đó, ba ngày nữa là kì thi học kì, thi cho tốt rồi muốn đi đâu thì đi, nghe rõ chưa?"

- "Rõ rồi." Tiểu Á nói. Chiếc xe của Lâm gia đỗ lại trước cổng trường, Lâm Mạn Ninh nói.

- "Được rồi, đi vào kí túc xá đi, tớ về đây, tối ngủ ngon nhé!" Vừa nói cô vừa mở cửa xe.

Tiểu Á vẫy tay chào tạm biệt, chiếc xe rời đi dừng lại trước cổng Lâm gia. Lâm Mạn Ninh đi vào trong.

- "Cha, mẹ, con về rồi ạ."

Mẹ Lâm đi xuống, nhìn cô đầy ngạc nhiên: "Hả? Sao con lại về đây? Vừa rồi Tiểu Lam gọi cho ta, ta tưởng hai đứa đi cùng nhau rồi chứ?"

Lâm Mạn Ninh bĩu môi: "Mẹ, đây là cảm xúc vốn có của một người mẹ khi thấy con mình về nhà sau hai ngày sống ngoài đường sao?"

- "Tiểu Lam tốt như vậy sẽ không để con sống ngoài đường đâu, mau lên phòng thay quần áo để ăn cơm đi."

Lâm Mạn Ninh hỏi: "Mẹ, cha đâu rồi?"

- "Ông ấy đi gặp đối tác rồi, chắc đến khuya mới về, đã về rồi mau xuống ăn cơm cùng ta."

Lâm Mạn Ninh đi lên phòng, thay quần áo rồi xuống nhà. Ngoài cổng lúc này có tiếng chuông, một người giúp việc đi ra ngoài mở cửa cổng.

- "Cháu chào cô ạ." Hắc Bạch Lam đi vào trong nhà, cúi đầu chào mẹ Lâm.

Mẹ Lâm thấy anh, hai mắt liền sáng lên, miệng cười không khép lại được: "Tiểu Lam? Sao con đến giờ này? Ăn tối chưa? Nào, nào, ngồi xuống đây ăn tối cùng ta đi."

Hắc Bạch Lam gật đầu, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Lâm Mạn Ninh. Cô véo mạnh lên đùi anh, rảnh rồi quá sao?

- "Tiểu Lam đến đây tìm Tiểu Ninh sao? Hai đứa tình cảm quá nhỉ?"

Hắc Bạch lam cười, đang cố chịu đau, anh nói: "Cháu đã chọn đến sớm hơn không ngờ vẫn làm phiền cô dùng cơm."

- "Không phiền, không phiền, người đâu? Lấy thêm bát đũa đi, bày thêm đồ ăn nữa."

Lâm Mạn Ninh nói:"Mẹ, anh ấy không ăn nhiều đâu, thêm bát đũa là được rồi."

- "Nhưng cháu chưa ăn tối, chắc sẽ ăn nhiều lắm." Hắc Bạch Lam vội lên tiếng cho bản thân.

Mẹ Lâm cười:"Không sao, con rể tương lai muốn ăn cái gì thì ta sẽ sai người làm, nào ăn đi."

Bữa cơm trôi qua một cách êm đềm, ngoài việc đui anh có thêm mấy vết thâm tím thì còn lại tất cả đều ổn. Mẹ Lâm ngồi nói chuyện miên man không ngừng.

"Bình boong..bính boong.." Ngoài cửa lờn nữa vang lên tiếng chuông, mẹ Lâm nhìn người giúp việc.

- "Mau ra mở cửa đi, chắc là lão gia về rồi đấy."

Lúc này Hoắc Thuyển đi vào bên trong, anh ta cúi đầu chào mẹ Lâm.

- "Cháu chào cô."

Mẹ Lâm mỉm cười:"Hoắc Thuyển đấy à, ăn tối chưa? Mau ngồi xuống đây ăn cùng chúng ta luôn đi. Hôm nay đông vui quá."

- "Đông vui gì chứ?" Lâm Mạn Ninh nói, miệng lẩm bẫm, tay thì gắp một miếng thịt.

Hoắc Thuyển nhìn chăm chăm vào Hắc Bạch Lam đng ngồi bên cạnh Lâm Mạn Ninh, mẹ Lâm liền nói.

- "Tiểu Thuyền, thấy thế nào? Đây là con rể tương lai của ta, con thấy nó thế nào?"

Hắc Bạch Lam quay ra nhìn Hoắc Thuyền bằng ánh mắt nửa viên đạn, Lâm Mạn Ninh, em cũng đâu có kém cỏi gì, để đàn ông khác tìm đến tận nhà trước mắt anh.

Tim của Hoắc Thuyền trùng xuống, mẹ Lâm đã công nhận tên này là con rể luôn rồi sao? Vậy anh là gì? Bao nhiêu năm anh chăm sóc, bảo vệ cho Tiểu Ninh đến cuối cùng không nhận được gì sao? Không thế nào.

- "Tiểu Thuyền? Sao vậy? Ngồi xuống ăn cơm cùng chúng ta đi." Mẹ Lâm hỏi lại.

Hoắc Thuyền cười gượng: "Cháu ăn rồi, cháu lên nhà đợi mọi người."

- "Được." Mẹ Lâm nói.

Kết thúc bữa cơm, cả ba người lên phòng khách ngồi cùng Hoắc Thuyền. Mẹ Lâm nói.

- "À, phải rồi, quên giới thiệu với con, đây là Hắc bạch Lam, con rể tương lai của ta."

Lâm Mạn Ninh nói: "Mẹ, con đã nói con và tên này chỉ là bạn bè bình thường."

- "Bình thường cái gì? Tiểu Lam đã nói với ta hai đứa không đơn giản chỉ là bạn bè."

- "Cái gì?"

- "Cái gì?"

Hai tiếng đồng thời vang lên, Lâm Mạn Ninh và Hoắc Thuyến cùng đồng thanh hỏi. Hắc biến thái, chú lại nói năng xằng bậy chuyện gì?

Họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà không đơn giản là bạn bè. Hoắc Thuyến đứng dậy: "Cô, cháu có việc xin về trước đây ạ."

- "Về sớm vậy sao? Vậy được, hôm khác đến chỗ ta chơi nhé!".

Hoắc Thuyến lái xe đến quán bar Ảo cư, Mạn Ninh của anh, cô đến cuối cùng không thuộc về anh, tim anh đau quá!

Tình cảm anh giành cho cô đã có từ lúc họ còn nhỏ, anh đợi cô lớn lên để nói cho cô biết anh yêu cô thế nào, nhưng bây giờ...

Hắc Bạch Lam đứng dậy nói: "Cô, cháu xin phép lui trước."

- "Hả? Về sớm vậy sao? Tiểu Lam, ở chơi thêm một lát nữa."

Hắc Bạch Lam mỉm cười: "Khi nào rảnh cháu sẽ đến."

- "Vậy được." Mẹ Lâm tiếc nuối nói.

Lâm Mạn Ninh lên phòng, cô mở cửa quần áo ra để lấy đồ đi tắm.

"Cạch"

"Phù"

Tiếng cửa vang lên, rồi một bóng lên lao vào trong phòng cô.

- "Hắc biến thái, ai chó chú leo vào đây."

Hắc Bạch Lam nhún vai, Lâm Mạn Ninh nghiêng răng nhìn anh, thì ra tên này thích leo cửa sổ đến vậy.

Chương 29: Âm mưu

Hắc Bạch Lam nhìn cô, mỉm cười: "Bảo bối, định đi tắm sao?"

- "Liên quan đến chú sao?" Lâm Mạn Ninh nói rồi quay người bước đi vào phòng tắm.

Hắc Bạch Lam gật đầu, bế phốc cô lên: "Chúng ta cùng tắm."

- "A..biến thái, thả tôi ra, chú đừng quá đáng..buông.."

Hắc Bạch Lam vỗ nhẹ vào hông cô: "Nếu em muốn mẹ em biết anh đang ở cùng em trong này thì cứ hét to vào."

Lâm Mạn Ninh đỏ mặt, tên biến thái, dám khi dễ cô. Hắc Bạch Lam đặt cô ngồi bên bồn tắm.

- "Cởi? Hay để tôi giúp em?"

Lâm Mạn Ninh cau mày: "Tôi có tay."

- "Được." Hắc Bạch Lam gật đầu rồi cởi chiếc cravat của mình ra.

Lâm Mạn Ninh đứng dậy cởi quần áo ra rồi ngồi vào bồn tắm, Hắc Bạch Lam xả nước ấm vào bồn cho cô rồi anh cũng đi vào. Lâm Mạn Ninh lúc đầu có chút bối rối nhưng sau rồi quen.

- "Kì lưng giúp anh." Hắc Bạch Lam nói.

Lâm Mạn Ninh hất cằm: "Vậy ai sẽ giúp tôi?"

- "Em kì giúp anh trước rồi anh giúp em." Hắc Bạch Lam gian tà nói.

Lâm Mạn Ninh bĩu môi rồi cầm lấy chiếc khăn chà mạnh vào người anh: "Được, tôi sẽ giúp chú kì lưng."

- "A...đau quá..Lâm Mạn Ninh, dừng tay lại."

Sau ba mươi phút, Lâm Mạn Ninh bước ra ngoài, gương mặt hớn hờ, còn Hắc Bạch Lam, cả lưng đau rát, khuôn mặt đen sì.

Cô ngồi vào bàn học: "Lúc nào về thì về, tôi không tiến chú đâu, tôi phải học bài rồi."

Hắc Bạch Lam nhún vai nằm xuống giường, Lâm Mạn Ninh chẳng thèm quan tâm đến anh, cô chú tâm vào học bài.

Sáng hôm sau...

Lâm Mạn Ninh thức dậy, chỗ bên cạnh đã trống, cô đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo đi học.

Tại Hắc thị...

"Tít..tít..tít.." Điện thoại của Hắc Bạch Lam reo lên, mắt anh vẫn nhìn vào tài liệu, tay nhấc điện thoại lên nghe.

- "Lam, là em đây." Đầu dây bên kia, Chu Diệu Mẫn nói.

Hắc Bạch Lam cau mày: "Có chuyện gì?"

- "Tối nay anh có thể gặp em được không?"

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Xem ra Chu Diệu Mẫn cô không xem lời nói của tôi ra gì. Tôi đã nói rõ ràng, đừng để tôi ra tay."

Hắc Bạch Lam anh xưa nay rất sòng phẳng, ăn bánh trả tiền, thậm chí anh còn cho họ nhiều hơn những thứ họ muốn, nhưng một khi anh đã chán thì việc này coi như kết thúc, họ phải biết tự động lùi đi, anh sẽ không quan tâm gì đến. Nhưng đến lượt Chu Diệu Mẫn này, cô ta bám lấy anh không buông.

Anh đã cố gắng nhẫn nhịn để không ra tay giết cô ta, vậy mà cô ta lại không biết điều.

- "Khong, em nhận ra mình nên lui rồi, nhưng...Lam, xin anh hãy đến gặp em lần cuối..."

Hắc Bạch Lam cau mày:"Được, tốt nhất cô nên giữ lời, đại chỉ cứ gửi qua, tôi sẽ đến đúng giờ."

- "Em biết rồi." Chu Diệu Mẫn vui vẻ nói.

Lâm Mạn Ninh học xong đến chiều liền ra ngoài cổng trường đợi tài xế, lúc này một chiếc xe đỗ lại gần cô. Trịnh Kiều Ân một thân váy bó sát màu đen đi đến chỗ cô.

- "Mạn Ninh."

Lâm Mạn Ninh thấy cô ta, ánh mắt liền hiện lên vẻ chán ghét. Cô nhìn sang chỗ khác, lạnh nhạt hỏi.

- "Có chuyện gì?"

Trịnh Kiều Ân mỉm cười:"Vẫn còn giận chị sao? Chuyện lần trước chị xin lỗi em nhiều lắm."

Cô ta lại gần Lâm Mạn Ninh rồi nói tiếp:"Lúc đó là chị còn yêu Lam, nhưng giờ chị nhận ra bản thân không còn phù hợp với anh ấy nữa, chị muốn đến gặp em để nói chút chuyện thôi."

Lâm Mạn Ninh khoanh tay lại:"Chuyện chị không phù hợp với hẳn ta giờ chị mới biết sao? Tâm nhận biết cũng hạn hẹp quá đấy."

Trịnh Kiều Ân mỉm cười, ánh mắt sắc lạnh, hai tay nắm lấy túi xách:"Chúng ta lên xe rồi đi đến chỗ nào đó nói chuyện được không?"

- "Tôi phải về nhà, với lại tôi cũng chẳng có chỗ nào để nói với chị, nếu đã biết mình không còn phù hợp với Hắc biến thái thì từ giờ chị tránh xa hẳn ra, và tránh xa cả tôi nữa."

Lâm Mạn Ninh nói tiếp:"Tôi sợ bị đại lảm, thật đấy."

- "Em.." Trịnh Kiều Ân nghiêng răng.

Lâm Mạn Ninh hất cằm:"Sao hả? Tôi nói sai gì sao? Tránh ra cho tôi về."

- "Đây là do cô, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt." Trịnh Kiều Ân nghiêng răng nói, cô ta nhìn tên áo đen ngồi trên xe, ánh mắt như ra lệnh.

Tên đó hiểu ý liền bước xuống đi đến gần Lâm Mạn Ninh:"Cố bé, đi theo chúng tôi."

- "Anh là ai? Tránh xa tôi ra, một lũ người phiền phức." Nói rồi cô bước qua người đó mà bước về phía trước.

Tên áo đen đập mạnh vào gáy cô, Lam Mạn Ninh đang bước đi liền cảm nhận được vùng cổ mình đau rát rồi ngắt đi.

Cô bị đưa lên chiếc xe gần đó rồi rời đi. Trịnh Kiều Ân lấy điện thoại ra gọi cho Chu Diệu Mẫn.

- "Phần còn lại cô làm cho tốt vào."

Chu Diệu Mẫn nói: "Tôi biết rồi."

Trịnh Kiều Ân cười lạnh, Chu Diệu Mẫn này nghĩ co là con cóc sao? Cô biết hết âm mưu của cô ta, chi bằng lần này mượn có để loại bỏ thêm một người.

Hắc Bạch Lam, anh mãi mãi chỉ có thể là của Trịnh Kiều Ân em, đời này kiếp này anh đừng hòng chạy thoát.

Đến tối, Hắc Bạch Lam như cuộc hẹn đến nhà hàng. Anh đi vào bên trong, một nhân viên đi đến.

- "Hắc tiên sinh, mời ngài vào trong, phòng của ngài đã được đặt sẵn."

Hắc Bạch lam gật đầu, đi vào bên trong. Chu Diệu Mẫn đang muốn chơi trò mèo gì đây?

Chương 30: Chu Diệu Mẫn chết

Hắc Bạch Lam nhìn căn phòng, lúc này Chu Diệu Mẫn xuất hiện, trên người cô ta với bộ váy bó sát màu đỏ, phần ngực bị lộ hơn một nửa.

Hắc Bạch Lam cau mày, không thể hiểu nổi tại sao ngày trước anh lại có thể ở trên cùng một giường với người đàn bà này.

- "Lam..anh rất cuộc cũng chịu đến rồi, anh ngồi xuống đi."

Hắc Bạch Lam nhìn cô ta, ánh mắt chứa đầy tia cảnh giác, Chu Diệu Mẫn thản nhiên ngồi xuống ghế, anh ngồi xuống ngay sau đó, ngón tay xoay xoay chiếc nhẫn to ở tay mình.

- "Chu Diệu Mẫn, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi, tôi không rảnh."

Chu Diệu Mẫn mỉm cười:"Em đã từng nói rằng em sẽ từ bỏ anh."

- "Tôi mong lời nói này của cô biến thành sự thật, nếu không đến lúc đó cô hối hận cũng không kịp."

Chu Diệu Mẫn gật đầu:"Quả nhiên là Hắc Bạch Lam, không ngờ anh lại tàn nhẫn đến vậy. Trước giờ anh luôn xem phụ nữ như quần áo như vậy sao?"

- "Cô nói sai rồi, Hắc Bạch Lam tôi chưa bao giờ dám xem phụ nữ như quần áo, họ cần tiền và tự nguyện đến với tôi, tôi có tiền và cần giải quyết nhu cầu, tôi với những người phụ nữ đó giống như những cuộc trao đổi làm ăn, nay cả cô cũng vậy."

Anh ngì thẳng lưng dậy, tay đặt xuống bàn:"Nhưng rất tiếc cô khác những người phụ nữ đó, cô bám dai hơn họ. Khiến tôi rất phiền."

- "Lam..anh đừng nói như vậy...em yêu anh, em không giống bọn họ, em yêu anh không phải vì tiền của anh."

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Cả mười người phụ nữ của tôi thì đã có chín người nói câu đó, cô tưởng tôi sẽ ngu ngốc đến nỗi tin cô sao?"

Chu Diệu Mẫn nắm chặt tay lại, Hắc Bạch Lam đứng dậy:"Nói xong rồi chứ? Tôi đi đây, từ giờ đừng tìm đến tôi, nhất là Mạn Ninh, đừng để cô ấy thấy cô."

- "Anh đứng lại cho em, Hắc Bạch Lam, anh yêu Lâm Mạn Ninh sao? Nếu ngày hôm nay anh dám bước ra khỏi phòng này, anh sẽ hối hận cả đời."

Hắc Bạch Lam đứng lại, anh cau mày, xoay người lại nhìn cô ta:"Cô muốn nói gì?"

Chu Diệu Mẫn lấy điện thoại ra gọi cho Trịnh Kiều Ân, cô ta bật loa lớn lên.

- "Có chuyện gì? Chuyện tôi giao cho cô, cô đã làm xong chưa?"

Trịnh Kiều Ân? Cô ta và Chu Diệu Mẫn tại sao lại quen nhau? Họ rốt cuộc muốn làm gì?

Chu Diệu Mẫn cười lạnh:"Lâm Mạn Ninh thế nào rồi?"

- "Vẫn đang hôn mê, chỉ cần cho cô ta chút xuân dược để cô ta vui vẻ cùng người đàn ông khác, chuyện này Hắc Bạch Lam biết được

chắc chắn sẽ ghét bỏ cô ta."

Hắc Bạch Lam nắm chặt hai tay lại, gân trán anh giật đùng đùng, hàng lông mày cau chặt lại, hơi thở phả ra hết sức nặng nề, Trịnh Kiều Ân, nếu cô dám làm như vậy thì đừng trách tôi.

Chu Diệu Mẫn tắt máy, Hắc Bạch Lam đi đến bóp lấy cổ cô ta.

- "Các người muốn làm gì Mạn Ninh?"

Chu Diệu Mẫn đẩy anh ra:"Tất cả là tại nó...tại nó mới khiến anh chán ghét em...Lam..em yêu anh, tại sao anh lại không yêu em?"

- "Câm miệng, đừng nói những lời ghê tởm đó với tôi, Mạn Ninh đang ở đâu? Nói."

Chu Diệu Mẫn cười lạnh:"Đến giờ phút này mà anh còn để ý cô ta đến vậy sao? Em sẽ không nói cho anh biết đâu, Lam..anh chỉ có thể mãi mãi là của em."

- "Mẹ kiếp, hai con đàn bà các cô đừng trách Hắc Bạch Lam tôi tàn nhẫn.."

Chu Diệu Mẫn khó khăn thở, Hắc Bạch Lam siết chặt hơn:"Chu Diệu Mẫn, nếu cô đã như vậy thì tôi sẽ tiễn cô một đoạn đường."

Anh rút cây súng ngắn để ở sau mình chia thẳng vào trán cả Chu Diệu Mẫn.

- "Yêu tôi sao? Nếu đã vậy thì cứ yêu đi, xuống dưới đó mà yêu."
Anh nghiêng răng nói.

"Đoàng"

- "A.." Một tiếng rên nhẹ vang lên rồi tắt hẳn, giữa trán Chu Diệu Mẫn xuất hiện một lỗ trong màu đỏ, hai mắt cô ta mở to ra rồi trượt xuống sàn nhà.

Hắc Bạch Lam hai mắt đỏ ngầu rút điện thoại ra gọi cho thuộc hạ của mình: "Điều tra xem Mạn Ninh đang ở đâu? Càng nhanh càng tốt."

Biệt thự ngoại thành..

Trước cổng biệt thự, có hai chiếc xe màu đen đang đỗ lại, bên trong một căn phòng kín, Trịnh Kiều Ân đang đứng nhìn Lâm Mạn Ninh đang ngủ say trên giường.

Tay chân của cô đều bị dây thừng trói chặt, bên cạnh Trịnh Kiều Ân đang có ba tên vệ sĩ mặc âu phục màu đen đứng đó.

Trịnh Kiều Ân lạnh lùng hỏi: "Hai tên kia vẫn chưa đến sao?"

- "Sáng nay chúng tôi đến tìm họ thì họ không ở đó, một người khác hẹn đến tối, chúng tôi đã sai người đến đón họ rồi."

Trịnh Kiều Ân nhìn đồng hồ, mong là Chu Diệu Mẫn có thể giữ chân Hắc Bạch Lam lâu một chút, để mọi chuyện xong xuôi anh ta xuất hiện thì vở kịch này càng đặc sắc.

- "Ừm.." Lâm Mạn Ninh lúc này tỉnh dậy, cô nhìn xung quanh.

Đây là đâu? Một căn phòng lạ lẫm cô chưa từng ở qua, tay chân cô tại sao lại bị trói.

Lâm Mạn Ninh nhìn xung quanh, hàng lông mày cô cau lại.

- "Trịnh Kiều Ân, còn đũa bà điên này, chị muốn làm gì thế hả?"

Trịnh Kiều Ân cười lạnh:"Cô nên mạnh mẽ vào, tôi muốn xem lát nữa cô sẽ cầu xin tôi thế nào?"

Lâm Mạn Ninh phì nước miếng:"Bà đây phải đi xin cô sao? Năm mơ, đồ tiểu nhân, dám bắt cóc tôi, mau thả ra. Cô nổi cơn đại lên với ai thế hả?"

Hắc Bạch Lam rời khỏi nhà hàng, anh lái xe đến tổ chức của mình, đi vào phòng hệ thống.

- "Thế nào rồi, đã tìm ra được tin tức gì của cô ấy chưa?"

Một người kia bỏ tai nghe ra nói:"Lão nhị chúng tôi điều tra được lúc chiều Lâm tiểu thư có gặp một người trước cổng trường, đã bị camera ghi lại."

Chương 31: Đến nơi

- "Gặp ai? Có điều tra ra được người đó chưa?"

Một người dừng lại đoạn camera, hấn chỉ tay vào màn hình: "Lão nhị, căn cứ theo chiều cao và vóc dáng, chúng tôi phỏng đoán đây là Trịnh tiểu thư."

Hắc Bạch Lam cau mày, Trịnh Kiều Ân dám đến tận trường bắt cô đi, anh nói.

- "Điều tra xem chiếc xe này đi đâu tiếp theo."

Một tên khác nói: "Ban đầu chiếc xe này đi trong thành phố đều bị camera ghi lại, nhưng sau đó di chuyển về hướng ngoại thành, chúng tôi đã chưa kịp lần ra."

Hắc Bạch Lam dấm mạnh vào bàn: "Mẹ kiếp, sai người lục tung mọi góc ngách."

Thời gian không còn kịp nữa rồi, vừa rồi Trịnh Kiều Ân nói chuyện với Chu Diệu Mẫn nhanh như vậy, có khi nào..?

Anh nói: "Nhanh chóng điều tra, có tin tức gì phải báo liền cho tôi, tôi cùng vài người sẽ đi tìm."

Tên kia gật đầu: "Vâng, lão nhị."

Trịnh Kiều Ân khoanh tay nhìn Lâm Mạn Ninh: "Lát nữa chắc chắn cô sẽ thích điều này, Lâm Mạn Ninh, cô nhìn xem tôi chuẩn bị gì cho

cô."

Lúc này hai tên ăn xin được đưa vào, quần áo cũ nát, đầu tóc dài ra, xơ rối và bẩn, chân tay nổi vài hạt đốm đen như bị bệnh ghê.

Trịnh Kiều Ân nhìn thấy hai tên đó liền bịt mũi lại, tránh xa hai tên này ra, thật ghê tởm.

Lâm Mạn Ninh lúc này có chút run sợ, người đàn bà điên này muốn làm gì?

- "Trịnh Kiều Ân, tôi nói cho cô biết, nếu cô dám làm vậy với tôi, Hắc biến thái chắc chắn sẽ không tha cho cô."

Trịnh Kiều Ân nổi đóa:"Câm miệng, Lâm Mạn Ninh, cô tưởng Lam yêu cô sao? Anh ấy chỉ xem cô như qua đường thôi, tôi không ngờ cô lại ảo tưởng đến thế."

- "Thần kinh, Trịnh Kiều Ân, cô bị bệnh quá nặng rồi."

Trịnh Kiều Ân cười lạnh:"Mang thuốc lên đây."

Một tên vệ sĩ mang lọ thuốc lên, Lâm Mạn Ninh cảnh giác hỏi:"Cô muốn làm gì?"

Hắc Bạch Lam lái xe đi ra khỏi thành phố, anh theo cảm giác của mình để đi về phía trước, mỗi lần có ngã rẽ tâm trí anh đã đấu tranh rất nhiều.

"Tít..tít..tít.." Lúc này điện thoại của anh reo lên, anh đeo tai nghe rồi hỏi.

- "Thế nào rồi? Đã điều tra ra được chưa?"

Bên kia nói: "Lão nhị, chúng tôi vừa phát hiện chiếc xe chở Lâm tiểu thư vừa đi vào thành phố trở thêm người, chúng tôi đã sai một người điều tra, chúng tôi sẽ gửi địa chỉ đến cho ngài".

Hắc Bạch Lam nghe xong liền tắt máy, mở tin nhắn ra xem.

Chết tiệt, sai đường rồi, anh quay đầu xe ra khỏi con đường mòn này.

Cứ nghĩ cảm giác của mình là đúng, thật không ngờ đến cuối cùng vẫn sai. Anh nhấn ga, chiếc xe lao đi như một cơn gió.

Trịnh Kiều Ân cầm lấy lọ thuốc, mở nắp ra rồi đi về phía Lâm Mạn Ninh.

- "Chưa dùng thứ này bao giờ nhỉ? Lâm Mạn Ninh, hôm nay cố gắng tận hưởng một chút, vì không phải dễ dàng được như vậy đâu.

Lâm Mạn Ninh vùng vẫy: "Con mẹ nó, cút ra chỗ khác. Trịnh Kiều Ân, con đàn bà điên này."

- "Giữ cô ta lại." Trịnh Kiều Ân tức giận ra lệnh.

Một tên vệ sĩ di đến giữ người Lâm Mạn Ninh lại, bàn tay Trịnh Kiều Ân bóp chặt lấy cằm của Lâm Mạn Ninh.

- "Yên tâm, thuốc này sẽ không đắng, nó giúp cô hưng phấn hơn rất nhiều đấy."

- "Ừm.." Một số ít chảy ra khỏi miệng cô, thấm xuống drap giường, một số nhiều chui vào trong cổ họng cô đi xuống bụng.

- "Khụ..khụ..khụ.." Lâm Mạn Ninh kịch liệt ho khan.

Trịnh Kiều Ân ném lọ thuốc đi, cô ta nhìn hai tên ăn mày ngoài cửa:"Lát nữa làm cho tốt vào, tiền tôi sẽ trả đủ."

Hai tên nhìn nhau, lần này quá lời rồi, vừa có phụ nữ, vừa có tiền, hai tên xoa xoa bàn tay.

Trịnh Kiều Ân cố gắng nín thở, hai tên này rốt cuộc đã bao lâu rồi chưa tắm, người thối đến vậy.

Lâm Mạn Ninh cố hít thở đều lại, hoảng hốt nhìn Trịnh Kiều Ân, người cô bắt đầu nóng dần lên.

- "Ừm..."

- "Vào đi." Trịnh Kiều Ân nói.

Hai tên nhanh chóng cởi quần áo ra leo lên giường, hơi thở của cô càng ngày càng gấp gáp, hai mắt ươn ướt, cả người nóng ran như lửa đốt.

- "Đừng..đừng đụng vào tôi...lũ khốn nạn.." Lâm Mạn Ninh quát.

Hai tên xoa tay:"Bảo bối, tối nay anh sẽ giúp em thỏa mãn, thật xinh đẹp, em ăn gì mà đẹp đến thế?"

Bàn tay của hắn vuốt ve lên gương mặt đỏ bừng của cô, Lâm Mạn Ninh khép chặt chân lại, cô nghiến răng.

- "Các người mau bỏ cánh tay dơ bẩn của các người ra. Đừng để sau này phải hối hận."

Tên kia dâm tà nói:"Đến giờ này em còn ngoan cố như vậy sao? Bảo bối, để xem lát nữa em yêu kiều như thế nào."

Lí trí của cô dường như sắp mất đi, hai tay nắm chặt lại, bấu chặt vào lòng bàn tay, giây phút này tâm trí cô chỉ nghĩ đến một người, Hắc Bạch Lam, chú rốt cuộc đang ở đâu?

Tay của tên kia di chuyển xuống phần cổ trắng ngần của cô, một tên cởi cúc áo của cô ra.

- "Ừm..các người dừng lại..khốn nạn.." Lâm Mạn Ninh nghiến răng nói, rồi cắn chặt môi mình lại, đôi môi bị cắn đến bật máu.

Hắc Bạch Lam lái xe đến trước cổng biệt thự, thật không ngờ Trịnh Kiều Ân cả gan như vậy, anh lùi ra phía sau lấy đà rồi chạy về trước nhảy qua cánh cửa cổng cao gần ba mét.

Chiếc áo của Lâm Mạn Ninh đã bị xé thành những mảnh vụn, bầu ngực phập phồng sau lớp áo kia khiến cho hai tên nuốt nước bọt, Trịnh Kiều Ân cau mày, thật không ngờ chỉ mới mười bảy tuổi cơ thể lại phát triển đầy đủ đến vậy.

Ba tên vệ sĩ đứng kia đã nổi phản ứng, cố gắng ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Chương 32: Một đêm mây mưa (18+)

"Rầm" Cánh cửa phòng bị một lực mạnh đá văng ra, Hắc Bạch Lam thân người bao phủ toàn khí lạnh đi vào trong.

Cảnh tượng trên giường khiến tim anh thắt lại, gân trán giật đùng đùng, thương xót vì cô đang bị hai tên kia khi dễ, tức giận vì họ dám đụng vào cô. Trịnh Kiều Ân không ngờ được anh lại tìm được đến đây, theo kế hoạch đáng lí ra giờ này anh phải ở cùng Chu Diệu Mẫn.

- "Lam..." Cô ta ngật ngừng nói.

Hắc Bạch Lam rút cây súng ra chia vào người đũa ông trên giường:"Cút xuống."

Hai tên thấy anh cầm súng liền sợ hãi, phía dưới liền mềm oặt lại, vội vã bước xuống giường giơ tay lên:"Xin anh...xin ngài tha cho chúng tôi."

- "Trịnh Kiều Ân, cô gan lắm."

Trịnh Kiều Ân hoảng hốt nói:"Lam...anh đừng như vậy.."

Lúc này năm tên thuộc hạ của anh chạy vào, trên tay đều cầm theo súng ngắn. Hắc Bạch Lam lạnh lùng nói.

- "Bắt hết lũ đê tiện này lại."

Ba tên vệ sĩ kia rút cây dao nhỏ trong người mình ra lao về người của anh, ba tên ở lại đánh nhau, còn hai tên bắt lấy hai người đàn ông kia.

Trịnh Kiều Ân lo sợ đứng lùi về phía sau, ánh mắt hoảng loạn, vậy là mọi thứ đều đổ xuống sông, xuống biển.

Hắc Bạch Lam cởi chiếc áo khoác vest của mình ra đắp lên người cô: "Mạn Ninh, em không sao chứ?"

Anh cởi trói cho cô, Lâm Mạn Ninh lúc này đã hoàn toàn bị ngất thuốc, cô bám lấy cánh tay anh.

- "A...nóng quá...um.."

Hắc Bạch Lam cúi người bế thốc cô lên.

Ba tên vệ sĩ kia đã bị hạ gục, chết tại chỗ, hai người đàn ông rút rít cầu xin tha mạng. Hắc Bạch Lam nhìn Trịnh Kiều Ân, cô ta hoảng sợ nói.

- "Lam...anh hãy nghe em giải thích đã, là Chu Diệu Mẫn dụ dỗ em...anh nghe em nói.."

Hắc Bạch Lam nhìn hai người đàn ông kia: "Hai người muốn sống tiếp sao?"

- "Vâng, xin ngài tha cho chúng tôi, là con đàn bà đó thuê chúng tôi đến.."

Hắc Bạch Lam lạnh lùng nói: "Tôi sẽ cho hai người một cơ hội nhưng với một điều kiện".

- "Cảm ơn ngài, ngài cứ nói, chúng tôi nhất định sẽ làm."

Hắc Bạch Lam nhìn Trịnh Kiều Ân:"Hai người ai làm nhục được cô ta trước, người đó sẽ được giữ lại."

Hai tên nghe xong liền đứng dậy lao về phía Trịnh Kiều Ân, cô ta hoảng sợ xua tay:"Đừng..không được..đến đây...đi ra...a.."

- "Lam, anh không thể đối xử với em như vậy...a...bỏ ra...hức...Lam.."

Trịnh Kiều Ân tuyệt vọng nói.

Thuộc hạ của anh đi ra ngoài khóa cửa phòng lại, Hắc Bạch Lam nói:"Hai người ở lại canh chừng, khi nào xong xử lí hết bọn họ."

- "Vâng." Hai tên nói rồi lạnh lùng đứng ở cửa.

Hắc Bạch Lam bế Lâm Mạn Ninh rời đi cùng ba tên thuộc hạ còn lại, biệt thự chỉ còn lại tiếng la hét tuyệt vọng của phụ nữ và tiếng vải bị xé. Trịnh Kiều Ân, có trách thì trách cô dám đụng đến Mạn Ninh.

Anh bế cô ngồi vào ghế sau của xe, một tên thuộc hạ ngồi vào lái xe đưa anh và cô trở lại thành phố.

Lâm Mạn Ninh sờ vào ngực anh:"A...khát nước..ừ.."

- "Nóng quá...ừm.." Tay cô nắm lấy tay anh đặt lên ngực mình. Hắc Bạch Lam nhìn lên chiếc kính ở trên.

Tên thuộc hạ biết điều liền cúi đầu xuống, tập trung lái xe.

Tay anh khẽ xoa nắn ngực cô, điều này dường như chưa đủ, cô mạnh bạo kéo tay anh di chuyển xuống phía dưới đã sớm ẩm ướt

của mình:"Ừm..nóng quá..a...ừ.."

Xe dừng lại trước cổng biệt thự, Hắc Bạch Lam bé cô vào trong, ba thuộc hạ đi vào đứng trước cửa.

Anh bế cô lên phòng ngủ rồi đặt cô xuống giường, bàn tay cô ôm chặt lấy cổ anh:"Ừm...khó chịu quá...ừ.."

Anh thờ dài nhưng anh mắt đầy gian tà, xem ra cô chính là người hủy bỏ điều kiện trước, không phải là anh đâu, vì cô đang ôm lấy anh, chủ động áp sát vào người anh.

Hắc Bạch Lam nào bỏ qua cơ hội này, anh cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Nụ hôn đầy mạnh bạo, càn quét hết vị ngọt trong miệng cô, dây dưa cùng lưỡi cô mãi không rời.

- "Ừm...ừm.."

Bàn tay anh cởi hết quần áo của cô ra, khẽ xoa nắn ngực cô.

- "Ừm..a...a." Lâm Mạn Ninh cố ưỡn cao người hơn, tay bầu chặt vào drap giường.

Anh di chuyển xuống cổ cô, cắn nhẹ lên ngực cô, để lại những dấu vết hồng hồng đầy ám muội. Bàn tay anh di chuyển dần xuống phía dưới xoa xoa phần bụng trắng ngần của cô.

Bàn tay mạnh bạo của Lâm Mạn Ninh đặt nhẹ lên tiểu đê cương cứng của anh, cách một lớp vải cô có thể cảm nhận được sự ấm nóng và căng cứng của nó.

- "Ừm.."

- "Hự"

Tiếng rên rỉ của cả hai đồng thời vang lên.

Hắc Bạch Lam hôn dần xuống bụng cô, lưỡi khẽ lướt qua giốn cô.

- "Ừm...a.."

Anh khẽ tách cân cô ra rồi cúi đầu xuống hôn lên hoa huyết hồng hào ấm nóng đó.

- "Ừm...thoải mái quá...ừ.." Lâm Mạn Ninh khẽ cắn môi.

Mật ngọt trong hoa huyết tiết ra ngày càng nhiều hơn, lưỡi anh càn quét nơi tư mật của cô một cách bá đạo đầy chiếm hữu, đến khi hoa huyết co thắt lại, nơi hồng hào nhô ra giật liên hồi anh mới dừng lại.

Một dòng chất lỏng màu trắng tiết ra, Lâm Mạn Ninh ôm chặt lấy đầu anh.

Anh ngời dậy cởi quần áo của mình ra rồi đặt tiểu đệ trước cửa mình cô. Lâm Mạn Ninh chủ động quấn lấy hong anh, đón nhận vật nam tính của anh.

- "Ừm...a..nhẹ...ừ..."

Anh nhip nhàng ra vào bên trong cô:"Bảo bối, rên to một chút, tôi muốn nghe."

- "Ừm...a...chậm...chậm lại...ừ...chết mất...a...a"

- "Ừ...thoải mái quá...a..ừ.."

Nguyên một đêm Lâm Mạn Ninh bám lấy anh không buông, ngay cả người có sức lực như anh cũng phải đầu hàng nhận thua, không ngờ xuân được lại mạnh đến vậy.

Ngoài cửa sổ những tia nắng mặt trời của ngày mới chiếu vào căn phòng của họ, anh mới được cô buông tha, cả hai mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Chương 33: Thi học kì

Tám giờ tối....

Lâm Mạn Ninh cựa mình tỉnh giấc, cô dụi dụi mắt rồi mở mắt ra, đối diện cô là lồng ngực vững chắc của Hắc Bạch Lam. Anh đang ngủ, hơi thở đều đặn, cánh tay đặt ngang hông cô.

Lâm Mạn Ninh bất giác nằm im tựa vào ngực anh, tối hôm qua cô đã cảm thấy rất sợ hãi, Lâm Mạn Ninh cô trước giờ chưa từng sợ điều gì, nhưng tối hôm qua..

Cô đã cảm nhận được bản thân mình tuyệt vọng và lo sợ đến nhường nào, cô tuyệt vọng vì nghĩ đến nếu cô thật sự thất thân với hai tên kia rồi thì có khi nào Hắc Bạch Lam sẽ ghét bỏ cô..

Lo sợ vì nếu như Hắc Bạch Lam ghét bỏ cô thì từ giờ cô sẽ không còn được gặp hẳn nữa, nơi lồng ngực như có một dòng nước ấm áp chảy vào. Cảm tạ trời đất vì anh đã đến kịp lúc,

Lúc này Hắc Bạch Lam cũng tỉnh dậy, anh mở mắt ra nhìn cô, khẽ hỏi:"Bảo bối, em dậy rồi sao?"

Lâm Mạn Ninh thu lại dáng vẻ vừa rồi, cô đẩy anh ra:"Tên biến thái này tránh xa ra."

Cô ngồi dậy véo mạnh vào hông anh:"Hắc biến thái, chú không xem lời nói của tôi ra gì sao? Tôi đã nói chú không được đụng vào người tôi...chú.."

Hắc Bạch Lam nhanh chóng tỉnh ngủ, anh nắm lấy cổ tay cô:"A...bảo bối...anh sai rồi...a...đau quá...đau.."

- "Đau cái quái gì?" Lâm Mạn Ninh đứng bên giường hỏi anh, tay cô đã rời khỏi người anh từ lâu rồi, tên này thật lố bịch.

Lâm Mạn Ninh lờm anh rồi đi vào phòng tắm, Hắc Bạch Lam bước xuống giường đi vào cùng cô. Cả hai tắm rửa xong rồi xuống nhà ăn tối.

- "Bảo bối, em ăn từ từ thôi. Không ai giành với em đâu." Hắc Bạch Lam lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Mạn Ninh vẫn bất chấp gấp số thịt vào trong chén, nguyên một ngày một đêm không được ăn, lại còn phải vận động mạnh, đói chết cô rồi.

Hắc Bạch Lam uống ít rượu rồi khẽ hỏi:"Bảo bối, chuyện tối qua em không giận anh chứ, anh thật sự không cố tình phá hủy điều kiện em đưa ra đâu."

Lâm Mạn Ninh dừng lại động tác, ánh mắt có chút xao động, Hắc biến thái này cũng có lúc ngốc nghếch và dễ thương như vậy sao?

- "Tôi không để ý chuyện đó nữa, chú mau ăn đi, đừng uống rượu nữa."

Hắc Bạch Lam vui mừng hỏi lại:"Vậy từ giờ tôi vẫn được đụng vào em như bình thường phải không?"

Lâm Mạn Ninh đen mặt, cô đánh giá nhầm rồi, Hắc biến thái mãi mãi vẫn là Hắc biến thái thôi.

- "Cút" Lâm Mạn Ninh nói rồi đứng dậy bỏ đi lên phòng.

"Tít..tít..tít.." Lúc này điện thoại của cô reo lên, là điện thoại của Hoắc Thuyến.

- "Mạn Ninh, em đang ở đâu vậy? Nguyên một ngày nay em không về nhà, kí túc xá cũng không có. Em muốn anh lo cho em đến chết sao?"

Lâm Mạn Ninh gái đầu:"À...ờ...em.."

- "Em đang ở đâu? Mau nói cho anh biết đi."

Lâm Mạn Ninh vuốt dưới tai:"Anh Tiểu Thuyến em đang ở nhà của một người bạn, anh đừng lo."

- "Bạn? Em có người bạn nào khác ngoài Tiểu Á sao? Hay em đang ở cùng Hắc Bạch Lam? Mạn Ninh, anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, tên đó không tốt đẹp gì, em mau tránh xa hắn ra."

Lâm Mạn Ninh cười gượng:"Anh Tiểu Thuyến, em đã lớn rồi, cũng cần nhiều mối quan hệ hơn, nhưng em biết cái nào tốt cho bản thân, anh không cần phải lo cho em như vậy nữa đâu."

Cô nói tiếp:"Em ở đây rất an toàn, hôm nay có chút việc nên em nghỉ, ngay cả cha mẹ cũng không gọi điện lo lắng cho em nên anh yên tâm, em không sao đâu."

- "Nhưng mà Mạn Ninh, anh rất lo cho em, anh muốn gặp em bây giờ. Em đang ở đâu, anh sẽ đến đón em."

Hắc Bạch Lam đi vào giật lấy chiếc điện thoại của cô:"Mạn Ninh ở chỗ tôi rất an toàn, không cần phiền đến anh nhe, cô ấy cũng đã

lớn, không phải đưa trẻ để cậu kè kè bên cạnh cô ấy."

Nói rồi anh tắt máy, Lâm Mạn Ninh nhún vai véo má anh:"Lâu lâu thấy chú làm vài việc rất được."

Hắc Bạch Lam đen mặt, xoa xoa má mình, vật nhỏ này nghĩ anh là đứa trẻ sao? Hết vuốt ve rồi véo má, Hắc Bạch Lam anh cũng rất có giá đó..

Chỉ là khi ở cạnh cô sẽ trở thành đại hạ giá thôi, anh thở dài rồi đặt điện thoại lên bàn. Lúc này điện thoại của cô reo lên lần nữa, Hắc Bạch Lam đen mặt, chắc chắn lại là tên Hoắc Thuyết gọi, Lâm Mạn Ninh cầm lấy điện thoại.

Cô vỗ nhẹ vào má anh:"Là Tiểu Á gọi."

Hắc Bạch Lam không nói gì nữa, anh ôm lấy cô từ phía sau, Lâm Mạn Ninh mỉm cười nhấn nút nghe.

- "Alo, Tiểu Á, có chuyện gì vậy?"

Tiểu Á nói:"Lâm Mạn Ninh, tại sao hôm nay cậu lại không đi học?"

- "Tớ có việc, chủ nhiệm có nói gì không?"

Tiểu Á lắc đầu:"Không có, chỉ là ngày mai thi học kì rồi, hôm nay phải học rất nhiều bài, nhưng đầu óc tớ lại chẳng thể nhét vào nổi chữ nào?"

Lâm Mạn Ninh ngạc nhiên mở to mắt ra, chết rồi, cô quên mất rằng ngày mai là ngày kiểm tra đầu tiên của đợt thi học kì, cô còn chưa học bài, đã thế hôm nay còn không đi học.

- "Chết rồi, Tiểu Á, thôi nhé, tớ đi học bài đây."

Tiểu Á níu cô:"Ơ, nhưng mà cậu..tút..tút.."

Lâm Mạn Ninh đẩy anh ra:"Chết rồi, chết rồi, tôi chưa học bài, ngày mai phải thi học kì rồi, chú tránh ra."

Lâm Mạn Ninh mở cặp của mình ra, lôi sách vở học bài, để mặc Hắc Bạch Lam đứng đó. Anh thờ dài rồi cầm lấy chiếc áo khoác ra ngoài.

- "Đem ít bánh, socola và sữa nóng lên cho Mạn Ninh, tôi có việc cần ra ngoài." Anh dặn người giúp việc.

Cô hầu gái cúi đầu:"Vâng, tôi biết rồi."

Anh mở cửa xe bước vào rồi lái xe rời khỏi biệt thự, anh cần giải quyết cho xong chuyện của Trịnh Kiều Ân.

Chương 34: Giám thị coi thi

Hắc Bạch Lam lái xe đến căn biệt thự tối qua tại ngoại thành, anh mở cửa đi vào, hai tên thuộc hạ thấy anh liền cúi đầu chào.

- "Lão nhị."

Hắc Bạch Lam hỏi:"Thế nào rồi?"

- "Hai tên kia sau khi...chúng tôi đã xử lí hẳn rồi, còn Trịnh tiểu thư...cô ấy xin chúng tôi cho gặp ngài lần cuối nên chúng tôi..."

Hắc Bạch Lam phẩy tay:"Được rồi, ra ngoài đi, tôi muốn nói chuyện riêng."

- "Vâng." Hai tên đồng thanh nói rồi đi ra ngoài, chủ động khép cửa lại cho anh.

Hắc Bạch Lam bước vào trong, Trịnh Kiều Ân đang mặc bộ váy tối qua nhưng có chỗ bị rách, đầu tóc bù xù, ánh mắt đỏ hoe, nhìn thấy anh, Trịnh Kiều Ân liền đứng dậy.

- "Lam, anh đến rồi? Lam, em chỉ là mù quáng thôi, tại sao anh lại đối xử với em như vậy?" Hôm qua cô ta phải trải qua một đêm kinh hoàng, khi hai tên kia bị người của anh giết cô cũng chưa hết cảm phẫn với bọn họ, đặc biệt là Lâm Mạn Ninh.

Hắc Bạch Lam thở dài:"Trịnh Kiều Ân, em có biết một tháng trước khi biết tin em sắp về nước anh đã cảm thấy thế nào không? Lúc đó anh cảm thấy có chút vui mừng."

Anh nhìn ra cửa sổ:"Là chính em cho anh cảm nhận được tình yêu đặc biệt khiến con người ta vui vẻ đến thế nào? Cũng chính em khiến anh cảm thấy mọi thứ trên đời này đều giả tạo."

Anh ngập ngừng rồi nói:"Thật ra ngày trước anh rất yêu em, chỉ là thời gian thay đổi đi điều đó, anh nhận ra chúng ta làm anh em là thích hợp nhất. Đến bây giờ anh rất muốn nói với em hai chữ cảm ơn."

- "Cảm ơn?" Trịnh Kiều Ân rung rung hỏi lại.

Hắc Bạch Lam trả lời:"Ngày hôm qua nhờ có em anh đã nhận ra rằng bản thân mình đã yêu Mạn Ninh, trước giờ anh ở bên cạnh cô ấy lâu như vậy chỉ nghĩ đơn thuần là vui chơi qua đường, nhưng nhờ có em đã giúp anh nhận ra tình cảm của mình."

- "Ngày hôm qua khi anh nghe tin cô ấy gặp nguy hiểm, anh đã rất lo sợ."

Trịnh Kiều Ân lắc đầu:"Lam, anh đừng nói nữa, nếu anh chỉ nhắc về Lâm Mạn Ninh, thì xin anh, em rất hận cô ta."

Hắc Bạch Lam quay người lại:"Cô ấy đã làm gì có lỗi với em sao? Mạn Ninh tính tình ngang ngược, nhưng thật ra cô ấy rất hiền lành, tốt bụng, là tại em đã hại cô ấy."

Trịnh Kiều Ân nắm chặt hai tay lại:"Đến bây giờ em chưa bao giờ cảm thấy hối hận khi yêu anh, em chỉ cảm thấy hối hận khi bản thân đã không tự tay giết chết Lâm Mạn Ninh, để rồi hôm nay anh nói ra những lời đó với em."

- "Em vẫn còn cố chấp đến vậy?"

Trịnh Kiều Ân cười lạnh:"Trịnh Kiều Ân em nếu còn sống ngày nào sẽ tìm mọi cách giết chết Lâm Mạn Ninh."

- "Em.." Hắc Bạch Lam thật bó tay với cô.

Trịnh Kiều Ân ôm lấy anh:"Lam, anh đừng mù quáng thêm nữa, em trở về đây là để nói với anh em vẫn còn rất yêu anh, chúng ta làm lại từ đầu đi, có được không?"

- "Anh mù quáng? Trịnh Kiều Ân, người mù quáng mới chính là em. Chuyện hôm qua anh sẽ không bao giờ bỏ qua đâu, đừng trách anh ích kỉ, vì Mạn Ninh, dù có chết anh cũng sẽ cam lòng."

Nói rồi anh gỡ tay cô rồi đi ra ngoài, Trịnh Kiều Ân lắc đầu:"Tại sao? Hắc Bạch Lam, em đã bị hai tên kia làm nhục nhưng em vẫn không hề hận anh, Lâm Mạn Ninh bị em hại nhưng cũng chưa đến nỗi như em, vậy tại sao anh lại không chịu bỏ qua cho em?"

- "Em có từng suy nghĩ nếu hôm qua anh đến muộn vài phút thì cô ấy sẽ thế nào không?" Nói rồi anh bỏ mặc lại cô, bước ra khỏi cửa.

Trịnh Kiều Ân nhìn chiếc bình bằng thủy tinh trên bàn, nếu cô đã không có được anh thì đừng ai hòng có được. Cô cầm lấy chiếc lọ, điên cuồng lao về phía anh.

Hắc Bạch Lam theo phản xạ liền quay người lại, lúc này có tiếng la lên.

- "Lão nhị, cẩn thận."

"Đoàng"

"Choang"

Tên thuộc hạ rút súng bắn vào cổ tay cô, chiếc lọ rơi xuống vỡ tan tành, Trịnh Kiều Ân đau đớn nắm lấy cổ tay mình.

- "A.."

Hắc Bạch Lam cau mày nhìn cô:"Em.."

Trịnh Kiều Ân ngược đôi mắt ngấn lệ lên nhìn anh, Hắc Bạch Lam lạnh lùng nói:"Xử lí đi."

- "Không...Lam, anh không thể...đừng..."

Anh rời khỏi biệt thự rồi lái xe vào thành phố, về đến nhà trời đã gần sáng, Lâm Mạn Ninh đã ngủ gục trên bàn. Anh lắc đầu bế cô lên giường rồi tắt đèn đi ngủ.

Sáng hôm sau...

Cả thành phố ngập trong tin tức cái chết bí ẩn của hai cô gái xảy ra trong hai ngày liên tiếp, Hắc Bạch Lam cất đi chiếc máy tính bảng, anh cười lạnh.

Tại sao Hắc Bạch Lam anh trước giờ làm việc rất cẩn thận và gọn gàng nhưng lần này lại để cho phía cảnh sát biết, anh chỉ là muốn mượn cớ này để cảnh cáo mẹ kế của anh - Trịnh Tâm Như.

Người của anh đã điều tra về một số việc "tốt" bà ta làm, đụng vào ai cũng được, nhưng đừng làm hại bố anh, mặc dù anh hận ông ta nhưng dù sao dòng máu trong người anh đang chảy cũng là của ông ta.

"Tít...tít..tít.." Chiếc điện thoại của anh reo lên.

- "Thiếu gia, lão gia gọi cậu về, Trịnh tiểu thư xảy ra chuyện rồi."

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Tôi hôm nay có việc bận."

Nói rồi anh cúp máy, bước ra khỏi thư phòng đi xuống nhà bếp.

Lâm Mạn Ninh đang vừa ăn sáng vừa nhìn chăm chăm vào quyển sách, anh hỏi.

- "Bảo bối, em không thể rời khỏi quyển sách một giây sao?"

Lâm Mạn Ninh ảo não nói:"Tôi chưa học xong số chữ này, hôm nay thi học kì, chết chắc rồi."

Hắc Bạch Lam mỉm cười kéo ghế ngồi xuống cạnh cô, anh bắt đầu ăn sáng.

Tài xế đưa cô đến trường học, cô đi vào trong, tất cả học sinh tập trung dưới sân trường. Tiểu Á đi đến gần cô.

- "Tiểu Ninh, cậu đã học xong chưa?"

Lâm Mạn Ninh xoa xoa thái dương:"Tiểu Á, cậu thấy tớ có phải càng ngày học hành không ra gì không? Tối qua chỉ có mỗi một bài nhưng học mãi không vô, ngày trước nấy đây tớ chỉ cần ba phút là thuộc cả."

- "Hả? Cậu như vậy sao mà thi được, không sao, lát nữa nếu thi xong rồi tớ sẽ ném phao vào cho cậu."

Lâm Mạn Ninh hất vai:"Này, Lâm Mạn Ninh tôi mười mấy năm đi học

chưa phải dùng phao trong kì thi đấy nhé."

Đến giờ thi, tất cả học sinh ngồi vào bàn của mình, Lâm Mạn Ninh chấp tay lạy trời, mong sao ăn may trong kì thi này, cô hứa năm sau thi sẽ học bài đầy đủ, cô mà bị rớt khỏi hạng năm toàn trường thế nào cũng bị cha mẹ đuổi đi lấy chồng.

- "Đổi giám thị." Một tiếng hô lên.

Lâm Mạn Ninh chẳng mấy chú ý đến, đến khi bên tai cô có lời xì xầm bàn tán thì cô mới ngẩng đầu lên.

- "Oa, ai mà đẹp trai quá, như vậy thì tở làm sao làm bài được."

- "Thật đẹp, không biết thầy ấy là ai? Nhìn lạ quá." Tiếng của các bạn học vang lên.

Lâm Mạn Ninh hết hồn nhìn Hắc Bạch Lam, sao? Sao hắn ta lại ở đây.

Hắc Bạch Lam một bộ âu phục màu đen, anh uy nghiêm nói:"Bắt đầu tính giờ làm bài, đề nghị các em nghiêm túc."

Các bạn học tạm bỏ qua anh cúi đầu vào bài thi, Lâm Mạn Ninh nhìn anh, anh nhún vai tỏ vẻ không biết gì.

Cô bĩu môi rồi tiếp tục làm bài, nhưng làm cái quái gì chứ? Cô có học bài đâu.

Một ngón tay thon dài đẹp đẽ chỉ lên bài thi của cô, anh nhẹ nhàng chỉ vào từng đáp án, biết chắc là cô ngốc này học không vô nên tối qua lúc cô ngủ anh đã tranh thủ học hết giúp cô rồi.

Chương 35: Vụ án

Lâm Mạn Ninh ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh, Hắc Bạch Lam mỉm cười, chỉ lại đáp án cho cô.

Cô có chút bất động, sau một lúc mới định thần lại. Hắc Bạch Lam nhìn xung quanh.

- "Tất cả tập trung làm bài."

Tất cả không quan tâm gì cảm cú làm bài thi, riêng anh vẫn đứng chỉ cho cô. Được vài ba câu lại đi dạo vài vòng xung quanh.

"Reng" Tiếng chuông vang lên, buổi thi đầu tiên khép lại, Hắc Bạch Lam thu bài lại.

Các bạn học nữ bẽn lẽn nhìn anh rồi đi ra khỏi phòng, Lâm Mạn Ninh đứng dậy chạy theo anh.

- "Hắc biến thái." Cô gọi anh.

Hắc Bạch Lam quay người lại:"Sao vậy bảo bối?"

- "Chú làm tôi bất ngờ quá." Lâm Mạn Ninh nói:"Không ngờ chú lại có thể trở thành giám thị coi thi."

Hắc Bạch lam cười:"Càng không ngờ em lại không học thuộc kĩ bài trước khi thi."

Lâm Mạn Ninh đen mặt, cô trước giờ luôn là học sinh xuất sắc, lần

này chỉ là do xúi quẩy thôi.

- "Vẫn còn ba môn, từ giờ lo học đi, tôi không thể ngày nào cũng đến chỉ cho em như vậy."

Lâm Mạn Ninh nhún vai: "Tôi biết rồi."

- "Ra ngoài xe đợi tôi, lát tôi sẽ chở em đi ăn."

Hắc Bạch Lam lên phòng nộp bài thi rồi ra ngoài lái xe đưa cô đến nhà hàng ăn trưa, họ gọi vài món rồi bắt đầu dùng bữa.

- "Hắc biến thái, chú làm sao có thể trở thành giám thị thế?"

Hắc Bạch Lam nói: "Đó chỉ là chuyện nhỏ, nếu em muốn tôi có thể cho em đứng đầu toàn trường."

Lâm Mạn Ninh bĩu môi: "Thôi đi, tôi đây trước giờ đứng đầu toàn trường đều tự dựa trên năng lực của mình, ai cần chú giúp chứ."

Hắc Bạch Lam gật đầu. Ăn trưa xong, anh lái xe đưa cô về Lâm gia. Lâm Mạn Ninh mở cửa bước xuống xe.

- "Hắc biến thái, hôm nay cảm ơn chú nhé! Ba ngày tới tôi cần thời gian học bài, chú tránh xa tôi ra một chút."

Hắc Bạch Lam mỉm cười, gật đầu: "Được, nhưng nhớ là phải học bài cho tốt. Còn nữa, tự chăm sóc tốt cho bản thân".

Lâm Mạn Ninh vẫy tay rồi đi vào nhà, Hắc Bạch Lam nhìn theo bóng lưng cô rồi mỉm cười, lắc đầu.

Lâm Mạn Ninh đi vào trong nhà, cô hô lớn: "Con về rồi."

- "Về thì về làm gì mà la hét vậy chứ? Con gái con nứa." Mẹ Lâm đi từ trên lầu xuống nói.

Lâm Mạn Ninh lao đến ôm lấy bà:"Oa, mẹ yêu, nhớ mẹ hết sức, ba ngày không gặp mẹ mà con thấy tựa thiên thu."

- "Thôi đi, cô làm mẹ nổi hết cả da gà rồi đây này. Vừa rồi Tiểu Lam đưa con về sao? Dạo này con ở nhà nó sao? Vậy sao không kêu Tiểu Lam vào trong nhà chơi rồi hăng về?"

Lâm Mạn Ninh giải đầu:"Mẹ, con hai ngày nay gặp phải nguy hiểm đó, mẹ không quan tâm sao?"

- "Nguy hiểm gì chứ? Cô còn đứng đây là tôi biết Tiểu Lam chăm sóc cô cỡ nào rồi,, con rể của mẹ thật quá tuyệt vời."

Lâm Mạn Ninh bụm miệng, giả vờ buồn nôn rồi chạy lên lầu.

- "Ấy, con nhỏ này, thái độ gì thế hả? Mẹ khen con rể của mẹ thì có gì sai sao?"

Hắc Bạch Lam lái xe về Hắc gia...

Từ bên ngoài đã nhìn ra không khí lạnh lẽo, buồn bã bên trong. Anh đi vào trong. Quản gia thấy anh cúi đầu chào hỏi, vài cô hầu gái thấy anh liền cúi đầu chào.

Hắc Bạch Lam mỉm cười trắng hoa nhìn mấy cô, chợt nhớ đến cảm giác lúc Lâm Mạn Ninh cấu véo vào ngực anh, anh liền có cảm giác lạnh sống lưng, Hắc Bạch Lam rùng mình, thu lại dáng vẻ đó rồi đi vào nhà.

Tại phòng khách, mẹ kế và bố anh đang ngồi, đối diện là một cảnh sát.

- "Huhu, Tiểu Ân chỉ mới trở về một tháng, mọi chuyện vẫn bình thường tại sao lại tự sát cơ chứ?" Mẹ kế khóc lóc thảm thiết nói.

Hắc Bạch Lam cười lạnh đi vào ghế ngồi, nếu mẹ kế của anh biết Trịnh Kiều Ân còn sống thì có khóc lóc thảm thiết như vậy không nhỉ?

Thật ra Trịnh Kiều Ân vẫn chưa chết, ngày hôm qua khi anh vừa rời khỏi nơi đó đã liền hối hận quay lại, rất may vì hai tên thuộc hạ vẫn chưa kịp ra tay. Tuy Trịnh Kiều Ân mưu mô, muốn hãm hại Mạn Ninh, nhưng cũng không đến mức phải chết.

Dù sao vẫn còn chút tình chút nghĩa, thêm việc cô vẫn còn giá trị, anh đã quyết định đưa cô đi, rồi dựng nên một vụ án để cảnh cáo mẹ kế của mình.

Bố anh thấy anh liền nói:"Thế lực của con cũng cao, con hãy giúp bên cảnh sát điều tra vụ án này, lấy lại công bằng cho Tiểu Ân."

Hắc Bạch Lam thú vị hỏi:"Công bằng, mẹ kế, mẹ có chắc cô ấy không làm việc gì sai trái chứ?"

- "Con bé trước giờ hiền lành, con cũng biết rồi đó". Mẹ kế nhìn anh, có chút nghi ngờ.

Có khi nào chuyện này là do Hắc Bạch Lam làm? Không đúng, Tiểu Ân là tự sát, không phải bị hại. Còn nói, bà tin Hắc Bạch Lam còn yêu Trịnh Kiều Ân, chắc chắn sẽ không nỡ ra tay. Nhưng tại sao con bé mất, Hắc Bạch Lam lại không có chút đau buồn nào?

Cảnh sát đứng dậy:"Được rồi, chúng tôi sẽ cố gắng điều tra ra, sẽ

cho ngài một kết quả thích đáng".

- "Được, vậy phiền các anh rồi". Bố Hắc nói.

Cảnh sát ra về, ông Hắc liền nhìn anh nói.

- "Con hãy giúp ta điều tra ra mọi chuyện đi, dù sao Tiểu Ân cũng là con gái ta".

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Thuộc hạ của tôi không rảnh rồi như ông nghĩ".

Chương 36: Sự thật

Ông Hắc cau mày:"Thái độ gì vậy? Tiểu Ân là em gái con, con nõ lòng nhìn nó chết oan vậy sao?"

- "Chết oan, ông đã quên những gì cảnh sát nói sao? Tiểu Ân là tự sát, không phải bị hại."

Ông Hắc lớn tiếng nói:"Tự sát? Cũng chưa chắc gì, con bé đang yên đang lành sao lại đi tự sát?"

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Tại sao ngày xưa mẹ tôi mất, ông không tỏ thái độ như vậy? Trịnh Kiều Ân tự sát cũng như năm xưa mẹ tôi mất, tôi cũng không cầu xin ông điều gì, nên giờ tôi không muốn liên quan gì đến chuyện này."

- "Mẹ mày là do bệnh nên mất."

- "Ông im đi, có bao giờ ông nghĩ lại tại sao mẹ tôi lại mất chưa? Nếu năm xưa ông không ngoại tình, nếu năm xưa ông không độc ác đánh đuổi mẹ tôi, nếu năm xưa ông không tàn nhẫn thì bà ấy đã không mất, ông không có quyền nói như vậy." Anh lớn tiếng nói lại.

Hắc Bạch Lam lạnh lùng nói tiếp:"Ông lo lắng cho bà ta sẽ buồn vì mất mát đi con gái sao? Rốt cuộc ông có từng xem tôi là con trai chưa?".

- "Nếu không xem mày là con trai vậy năm xưa tao nuôi dưỡng mày là vì chuyện gì?" Ông Hắc hỏi lại.

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Còn không phải vì ông sợ tài sản này sẽ rơi vào người ngoài sao? Chưa có người cha nào độc ác như ông, những chuyện ông làm, dù có chết tôi cũng không quên."

- "Tôi thấy ghế tởm dòng máu đang chảy trong người mình, thật sự." Anh nói rồi bước ra ngoài.

Lần nào cũng vậy, bố con anh rất lâu mới gặp nhau một lần, nhưng lần nào gặp cũng cãi nhau.

Mẹ kể vuốt ngực ông Hắc:"Ông ơi, ông đừng kích động, tôi biết ông lo cho tôi, để tôi ra nói chuyện với Tiểu Lam."

Ông Hắc thở dài:"Những lời tôi nói nó còn không nghe, bà làm sao mà nói được."

Mẹ kể gạt đầu rồi đi ra ngoài, chạy đến chỗ xe của Hắc Bạch Lam. Anh chuẩn bị nhấn ga rời đi thì mẹ kể gõ cửa kính xe.

- "Tiểu Lam, ta có chuyện muốn nói với con."

Hắc Bạch Lam cười lạnh rồi bước xuống xe:"Có chuyện gì mà phải tốn công chạy ra ngoài đây vậy mẹ kể?"

Trịnh Tâm Như ngập ngừng nói:"Tiểu Lam, con có thể sai người điều tra chuyện của Tiểu Ân được không? Con bé thật sự không phải tự sát đâu, nó sẽ không ngu ngốc đến vậy."

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Chứ không phải bà sợ Trịnh Kiều Ân làm hỏng kế hoạch của bà nên ra tay trừ khử cô ta trước sao? Bà cũng giả tạo quá rồi đấy".

- "Con..con nói gì vậy chứ?" Mẹ kể ngập ngừng hỏi.

Hắc Bạch Lam lạnh lùng nói:"Những chuyện bà làm, trời đang nhìn, đất đang thấu, ngay cả tôi cũng có thể đoán ra, Trịnh Kiều Ân gần đây không chịu nghe lời bà nên bà muốn ra tay trừ khử chính em ruột mình."

Trịnh Tâm Như bị nói trúng tim đen liền lo sợ lùi ra sau, dạo gần đây Trịnh Kiều Ân toàn làm hỏng kế hoạch của bà nên bà rất tức giận, cô ta lại biết quá nhiều bí mật, sống một ngày chỉ khiến bà lo sợ, nên đã có ý định ra tay, nhưng chưa kịp ra tay thì đã tự sát.

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Tôi chỉ nói vậy thôi, tốt nhất bà nên biết điều dừng lại, bố tôi có mệnh hệ gì, bà sống không yên đâu."

Nói rồi anh lạnh lùng bước lên xe, nhấn ga rời khỏi biệt thự.

Tối đến, tại Lâm gia...

Lâm Mạn Ninh ăn cơm cùng cha mẹ Lâm rồi lên phòng học bài, lúc này mẹ Lâm dưới lầu gọi lên.

- "Mạn Ninh, Tiểu Thuyền đến nhà chơi đấy, xuống đây một lát đi."

Lâm Mạn Ninh cau mày, cô đặt quyển sách xuống rồi đi ra khỏi phòng, Hoắc Thuyền nhìn thấy cô liền chạy đến ôm chầm lấy Lâm Mạn Ninh.

- "Mạn Ninh, rốt cuộc cũng gặp được em rồi, ba ngày nay em làm anh lo quá, rốt cuộc em đã đi đâu vậy?"

Lâm Mạn Ninh khẽ đẩy anh ra, cha mẹ Lâm nhìn nhau, ánh mắt có chút khác lạ, cô nói.

- "Em ở nhà của một người bạn, anh bạn như vậy mà vẫn đến đây sao?"

Hoắc Thuyến mỉm cười: "Đến gặp em, dù bạn cũng thành rảnh."

- "Thôi, anh nói chuyện với cha mẹ em đi, em phải học bài đây, mai còn thi nữa."

Mẹ Lâm gật đầu: "Phải, ngày mai Tiểu Ninh phải thi học kì, con bé cần học bài, con nói chuyện với chúng ta là được rồi."

Hoắc Thuyến nói: "Hay là con lên kèm Tiểu Ninh học bài, dù sao bài nhiều, cũng có chỗ cô ấy không hiểu."

Cha Lâm gật đầu: "À, vậy con lên kèm con bé học giúp chú, nó dạo này học hành tụt dốc lắm."

Lâm Mạn Ninh đau khổ nhìn họ, cô không thích lắm không gian chỉ có hai người họ. Anh và cô lên phòng rồi, cha Lâm và mẹ Lâm nói nhỏ.

- "Ông có thấy Tiểu Thuyến dạo gần đây rất khác với Tiểu Ninh không?"

Cha Lâm gật đầu: "Tôi cũng thấy vậy, ngày trước nó có nói đã có người trong lòng, nếu nghĩ kĩ lại, người đó rất có thể là Tiểu Ninh nhà chúng ta."

- "Phải, nhưng tôi chỉ xem nó là con cháu trong nhà, không muốn nó trở thành con rể đâu."

Cha Lâm gật đầu: "Từ giờ phải hạn chế cho hai đứa gặp nhau, mà Tiểu Lam dạo này không đến đây sao? Cẩn thận tuột mất nó đấy."

- "Ông yên tâm, tôi đã chấm nó làm con rể rồi, có chạy đằng trời."

Cha Lâm nghiêm mặt: "Vẫn bạo dạn như ngày xưa."

- "Chứ sao? Không bạo dạn như vậy, ngày xưa có mà ông chạy thoát rồi, không bạo dạn thì làm sao kiếm được con rể tốt như vậy."

Hai ông bà nhìn nhau cười đầy đen tối.

Chương 37: Phạt(18+)

Hoắc Thuyền lật quyển sách ra đọc vài dòng, Lâm Mạn Ninh để mặc anh tiếp tục học bài, Hoắc Thuyền mỉm cười nhìn cô.

- "Tiểu Ninh càng lớn càng xinh đẹp nhỉ?"

Lâm Mạn Ninh nhún vai:"Giờ anh mới biết chuyện đó sao?"

Hoắc Thuyền mỉm cười, lúc này ngoài cửa sổ có tiếng lạch cạch, một ít gió lùa vào, một bóng đen lướt qua rồi dừng trước mặt Hoắc Thuyền. Hắc Bạch Lam cau mày nhìn hấn ta, cũng may Lâm Mạn Ninh cũng không gần hấn ta lắm.

Lâm Mạn Ninh thấy anh liền mỉm cười, mới gặp hồi trưa mà đã có chút nhớ, giờ được gặp lại anh cô cảm thấy có chút vui mừng.

- "Ai cho anh vào đây như vậy? Đây là phòng của Mạn Ninh." Hoắc Thuyền đứng dậy, cau mày nói.

Hắc Bạch Lam nhìn ánh ta bằng ánh mắt nửa viên đạn:"Tại sao cậu lại ở đây? Đây là phòng của cô ấy."

- "Anh nửa đêm nửa hôm trèo tường vào phòng cô ấy là có ý gì, muốn làm gì cô ấy,. Tôi nói anh biết, đừng hòng làm như vậy." Hoắc Thuyền nói.

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Anh nửa đêm nửa hôm ở trong phòng cô ấy là muốn làm gì?"

Vì cửa phòng không đóng, cha mẹ Lâm đứng bên ngoài nghe tiếng ồn ào liền đẩy cửa đi vào, mẹ Lâm ngạc nhiên nhìn Hắc Bạch Lam.

- "Tiểu Lam, âyza, sao con lại ở đây?"

Hoắc Thuyến nói:"Cô chú Lâm, tên này vừa rồi trèo tường vào phòng của Mạn Ninh, cháu nghĩ hẳn có ý đồ bất chính."

Cha Lâm cau mày, uy nghiêm nói:"Hoang đường, sao lại để xảy ra chuyện này. Tiểu Thuyến, để cháu chê cười rồi, cháu cứ về trước đi, chuyện này để cô chú xử lí, ngày khác hằng đến."

Mẹ Lâm thấy vậy liền nói:"Phải, Lâm Mạn Ninh, con không chịu khóa cửa là có ý đồ phải không, hai đứa hôm nay ta phải cho một trận, còn người này, đừng ý là người quen mà có thể tùy tiện vào phòng Tiểu Ninh như thế."

Hắc Bạch Lam và Lâm Mạn Ninh khó hiểu nhìn họ, thường ngày họ đâu có phản ứng như vậy.

Hoắc Thuyến nhìn Lâm Mạn Ninh:"Cô chú chỉ cần xử lí người này, Mạn Ninh không làm gì sai cả.."

- "Được, ta biết rồi, cháu cứ về đi, hôm nay chuyện này ta sẽ xử lí ổn thỏa."

Hoắc Thuyến nhìn họ một lượt rồi mở cửa đi ra ngoài, khi tiếng bước chân anh khuất dần, cha mẹ Lâm liền tươi cười.

- "Tiểu Lam, lần sau muốn lên gặp Tiểu Ninh thì cứ vào nhà đường đường chính chính đã, làm gì mà phải leo cửa sổ thế, lỡ như bị thương rồi làm ăn kiểu gì?" Mẹ Lâm nói.

Lâm Mạn Ninh nhìn anh, Hắc Bạch Lam lúc này mới hít thở bình thường được, giờ anh mới biết hai vị tiền bối này thật nguy hiểm.

Cha Lâm nói: "Vừa rồi hù dọa hai đứa rồi, thôi hai đứa cứ tiếp tục nói chuyện đi nhé, ta đi đây."

Hai ông bà hí hửng đi ra ngoài, còn không quên khóa cửa lại cho họ. Lâm Mạn Ninh cau có.

- "Chỉ là học bài thôi cũng không yên."

Hắc Bạch Lam mỉm cười: "Bảo bối, học đến đâu rồi?"

- "Nếu chú không vào làm kéo dài thời gian thì lúc giờ tôi cũng đã học được thêm một ít rồi."

Hắc Bạch Lam đen mặt: "Em ở cùng phòng với hấn ta mới không học bài được, giờ còn trách anh sao? Phạt."

Nói rồi anh bế thốc cô quăng lên giường. Lâm Mạn Ninh bất ngờ tiếp nệm rồi tung lên tung xuống, cô cau có.

- "Cái tên biến thái này, làm gì thế hả? Không thấy tôi đang học bài sao?"

Hắc Bạch Lam nói lỏng chiếc cravat của mình: "Anh sẽ học giúp em, giờ thì ngoan ngoãn một chút."

- "Chú dám đụng vào tôi sao?" Lâm Mạn Ninh lớn tiếng quát.

Hắc Bạch Lam leo lên giường nằm đè lên cô: "Bảo bối, đừng nháo nữa, để tôi yêu em, đây là do em ở cùng Hoắc Thuyết, phải phạt."

- "Phạt cái quái..um.." Lâm Mạn Ninh muốn nói thì bị anh chặn lại, môi anh ngăn lại đôi môi cô, lưỡi từ từ đi vào trong khoang miệng tìm kiếm chiếc lưỡi đinh hương của cô.

- "Ừm..um.." Lâm Mạn Ninh tức giận véo mạnh vào hông anh.

Hắc Bạch Lam cau mày nhưng môi vẫn không chịu rời ra, tay anh nắm lấy tay cô đặt lên ngực mình. Lâm Mạn Ninh cau mày, nụ hôn của anh càng lúc càng sâu hơn.

Bàn tay anh bắt đầu phạm thượng, mò mẫm vào trong áo cô, đi đến nơi bầu ngực phập phồng kia mà xoa nắn.

- "A..um.." Lâm Mạn Ninh rên rỉ qua kẽ răng, môi anh vẫn chặn ở môi cô, hôn đến khi hơi thở của cả hai loạn nhịp, anh mới buông cô ra.

- "Ừm..ừ.."

Anh hôn xuống cổ cô, cắn nhẹ, cố tình để lại những vết hồng hồng đầy ám muội, còn đọng lại một chút nước bọt trông thật kích tình.

Hai tay anh luân phiên xoa nắn ngực cô một cách điêu luyện. Lâm Mạn Ninh dần dà thuận theo anh, hai má khẽ ửng hồng, hơi thở gấp gáp.

Anh cởi chiếc áo ngủ của cô ra, tiếp theo đến chiếc bra màu hồng thật đáng yêu. Lâm Mạn Ninh đưa tay cởi từng chiếc cúc áo của anh.

Cánh môi mỏng của anh mút nhẹ đầu ngực đỏ ửng đã sớm dựng đứng đầy mời gọi của cô, Lâm Mạn Ninh bị kích thích, cả người cương cứng lại, khẽ run lên.

- "A..um.."

Phía dưới của anh đã căng cứng, cạ lên đùi non của cô, Lâm Mạn Ninh không kịp được rên rỉ.

- "A..ư...ư.."

Hai tay anh vòng xuống dưới bóp nhẹ mông cô, Lâm Mạn Ninh sờ nhẹ lên vòm ngực anh, ngón tay khẽ quét qua đầu ngực đỏ thắm của anh.

Hắc Bạch Lam thở nặng nề, chỉ một hành động nhỏ của cô cũng đủ khiến anh không thể chịu được. Quần áo của cả hai lần lượt bị quăng xuống sàn nhà.

Ngón tay thon dài của anh tìm đến huyết động mà trêu đùa, nước nhờn đã tiết ra, anh đưa một ngón tay vào nhịp nhàng trêu đùa.

- "A...đừng...a..ưm...a...a..a.." Lâm Mạn Ninh ưỡn người lên, phía dưới co thắt hút chặt lấy ngón tay anh.

Hắc Bạch Lam thở hắt rồi đưa tiểu đệ của mình vào trong cô, anh lật người cô lại, ra vào nhịp nhàng từ phía sau.

- "A...ư...nhẹ...nhẹ thôi...a...a" Lâm Mạn Ninh rên rỉ không ngừng.

Hắc Bạch Lam nắm lấy tay cô ra sau rồi vòng tay kia xoa bóp ngực cô, bên dưới tăng tốc độ ra vào như vũ bão.

Chiếc giường tạo nên những tiếng động lạ thường, cũng may phòng cách âm tốt nếu không đã bị phát hiện rồi.

Chương 38: "Vậy ăn anh nhé?"

Sáng hôm sau...

Lâm Mạn Ninh thức dậy bên cạnh chỗ đã trống, cô vệ sinh cá nhân rồi xuống nhà ăn sáng. Cha mẹ Lâm thấy cô liền cau mày đồng thanh hỏi.

- "Tiểu Lam đâu? Kêu nó xuống ăn sáng cùng chúng ta luôn."

Lâm Mạn Ninh hỏi lại: "Cha mẹ hỏi con, con biết hỏi ai? Chú ấy chắc đã rời đi từ sáng rồi."

Mẹ Lâm thất vọng nói: "Hả? Vậy mà ta đã sai người chuẩn bị bữa ăn cho Tiểu Lam, uống quá, xem ra chúng ta không có duyên ăn sáng cùng Tiểu Lam rồi."

Lâm Mạn Ninh bĩu môi rồi ăn sáng, sau bữa sáng cô đến trường để bắt đầu bữa thi thứ hai. Lâm Mạn Ninh đi vào cạnh Tiểu Á.

- "Tiểu Ninh, hôm qua cậu làm được bài không? Tớ làm được nhưng lúc muốn chỉ cho cậu, phòng của cậu đã về cả rồi."

Lâm Mạn Ninh nói: "Giám thị coi thi hôm qua của tớ là Hắc biến thái đấy."

- "Thật sao? Có phải anh ấy vì cậu mà đến không?"

Lâm Mạn Ninh nhún vai, Tiểu Á nói: "Oa, Tiểu Ninh, tớ thật ghen tị với cậu đó, nhưng ngày trước cậu nói của anh ấy chỉ bằng que tăm, có

phải quá tiếc không?"

Lâm Mạn Ninh vỗ trán, ngày trước nói đùa thôi mà cô bạn này vẫn tin đến ngày nay. Cô vỗ vai.

- "Thật ra không bé như que tăm đâu, cũng gọi là tạm được."

Tiểu Á gật đầu, lúc này tiếng chuông vang lên, tất cả vào phòng thi. Sau khi phát đề, Lâm Mạn Ninh lấy cây bút gãi gãi đầu mình, cái quái gì đây? Tối qua cô bị tên biến thái vờn một đêm, không học được cũng đã đành, đằng này những thứ học được trước đó đều bị rơi đi, giờ chẳng biết gì.

- "Đổi giám thị." Loa ngoài vang lên, một người phụ nữ bước vào, rất xinh đẹp, mấy bạn nam trong lớp bắt đầu bàn tán, Lâm Mạn Ninh ngẩng đầu lên nhìn.

Là thư kí Lê của Hắc biến thái, chị ấy đến đây làm gì?

Thư kí Lê nhỏ nhẹ nói: "Các bạn tập trung làm bài." Nói rồi cô ta đi đến cạnh Lâm Mạn Ninh, mỉm cười.

Lâm Mạn Ninh cau mày, vẫn là chiêu thức cũ, thư kí Lê giúp cô làm bài vượt qua môn này, kể lại cũng thấy tội, tối qua khi cô vẫn còn đang trong giấc ngủ thì bị Hắc tổng lôi dậy, giao cho một sấp tài liệu, dặn phải học thuộc, lần đầu chẳng biết đường đâu mà lần, thì ra là đến đây chỉ bài cho cô bé này.

Lâm Mạn Ninh nhớ đến lời tối qua của anh, anh nói sẽ học bài giúp cô, tên này thật ra cũng đàn ông đấy chứ, những lời nói ra đều làm được.

Thi xong, Lâm Mạn Ninh đi ra cổng trường, thư kí Lê lái xe đỗ lại bên

cạnh cô.

- "Mạn Ninh, lên xe đi."

Lâm Mạn Ninh mở cửa bước lên xe rồi hỏi:"Hắc biến thái à không Hắc Bạch Lam kêu chị đến đây sao?"

- "Ừ, sáng nay Hắc tổng bận cuộc họp nên không đến được, ngài ấy đã nói chị đến đây."

Lâm Mạn Ninh cắn lưỡi giả thích:"Thật ra trước đây em đều học bài trước hôm thi, chỉ là.."

Thư kí Lê mỉm cười:"Chị biết mà."

- "Sao chị biết?"

Thư kí Lê vừa lái xe vừa nói:"Ngày trước Hắc tổng có sai người điều tra về em."

- "Điều tra?" Lâm Mạn Ninh hỏi lại.

Thư kí Lê gật đầu:"Phải."

Lâm Mạn Ninh khó hiểu, tên này điều tra cô khi nào? Muốn làm gì?

Lâm Mạn Ninh đến công ty của anh, cô được thư kí Lê đưa vào đến tận phòng. Hắc Bạch Lam thấy cô liền đặt văn kiện xuống:"Bảo bối, hôm nay làm bài thế nào?"

Lâm Mạn Ninh quăng cặp sang ghế sofa:"Chú biết kết quả còn cố hỏi."

Hắc Bạch Lam mỉm cười, đứng dậy đi về phía cô, khi họ cách nhau một cánh tay thì anh bất ngờ hôn lên trán cô.

- "Thật không nghĩ mới nửa ngày không gặp mà đã nhớ em đến vậy."

Lâm Mạn Ninh đẩy anh ra: "Tránh ra đi, chú không biết nóng nực là gì sao?"

Hắc Bạch Lam mỉm cười xoa xoa đầu cô: "Vật nhỏ, em cứ ngang bướng thế này thì trị kiểu gì chứ?"

- "Ai cho trị tôi chứ? Mà này, Hắc biến thái, ngày trước chú điều tra tôi làm gì thế?"

Hắc Bạch Lam trả lời: "Vì lúc đó thấy em thú vị nên điều tra."

Lâm Mạn Ninh gật đầu rồi bất ngờ véo mạnh vào ngực anh: "Hắc biến thái, có phải với người phụ nữ nào chú cũng điều tra như vậy?"

- "A..bảo bối, nhẹ tay chút...đau quá..không có..không có..." Anh hét toáng lên.

Lâm Mạn Ninh càng dùng sức: "Hắc biến thái, chú đừng hòng lừa tôi, nói, chú rốt cuộc đã bị bao nhiêu người phụ nữ sử dụng qua?"

- "Bảo bối, sao lại hỏi vấn đề này, em đói chưa? Chúng ta đi ăn nhé! A..đau.."

- "Ăn uống cái khi? Tôi đây phải điều tra xem rốt cuộc chú bản đến thế nào?"

Hắc Bạch Lam nắm lấy cổ tay cô: "Bảo bối, từ ngày gặp em, anh

chưa từng chạm vào người phụ nữ nào khác, thật sự, đau quá.."

Lâm Mạn Ninh cười:"Vậy sao?"

- "Phải, anh thề đấy, đau quá..nhẹ thôi..aa"

Lâm Mạn Ninh bỏ anh ra:"Tạm thời tha cho chú, biết đau thì lần sau còn trắng hoa tôi sẽ..."

- "Không..không trắng hoa..anh hứa.."

Lâm Mạn Ninh phui tay:"Đi ăn trưa thôi, tôi đói rồi."

- "Được, đi ăn trưa, em muốn ăn gì? Để anh gọi người mang đến."

Lâm Mạn Ninh ngồi xuống ghế:"Ăn gì cũng được."

- "Vậy ăn cà ri SAMUNDARI KHAZANA nhé!"

Lâm Mạn Ninh lắc đầu:"Không, không, tôi chưa đủ béo sao?"

- "Vậy cua biển nhé!".

Lâm Mạn Ninh lắc đầu:"Không, tôi không thích."

- "Vậy thì ăn anh nhé!" Nói rồi anh bế thốc cô lên, hướng về phía phòng ngủ mà đi.

Lâm Mạn Ninh bất ngờ khua chân tay, cô đập vào lưng anh:"Tên biến thái, thả tôi ra, ăn gì cũng được, tôi không ăn chú."

Chương 39: Bệnh

Hắc Bạch Lam vỗ nhẹ vào hông cô: "Đây là do em không ngoan."

Lâm Mạn Ninh đỏ mặt, nhỏ giọng chửi: "Đồ biến thái."

"Cốc..cốc..cốc..." Lúc này ngoài cửa có người đến, Lâm Mạn Ninh đánh mạnh vào người anh: "Mau thả tôi xuống, thả xuống."

Hắc Bạch Lam cau mày, anh thả cô xuống rồi lạnh lùng nói: "Vào đi."

Lúc này, cánh cửa mở ra, thư kí Lê cùng một người con gái tầm hai mươi lăm tuổi đi vào, người con gái có nét đẹp yêu kiều, nhẹ nhàng và yếu đuối, cô gái này tên là Tô Duệ - vị hôn thê của anh.

Thư kí Lê ngậm ngừng nói: "Hắc tổng, Hắc lão gia sai người đưa Tô tiểu thư đến đây, cô ấy mới về nước, nói là muốn gặp anh."

Tô Duệ mỉm cười: "Lam, em về rồi. Cô bé này là ai thế?"

Tô Duệ hỏi anh, ánh mắt dán chặt lên người Lâm Mạn Ninh, cô lúc này đang mặc đồng phục học sinh, quần áo có chút xộc xệch, hai má phấn hồng. Lâm Mạn Ninh cũng chẳng thua kém gì, cô giương mắt nhìn lại Tô Duệ.

Hắc Bạch Lam nhìn Lâm Mạn Ninh: "Em ra ngoài đợi anh một lát, anh nói chuyện với cô ấy rồi chúng ta đi ăn."

Lâm Mạn Ninh đi đến ghế sofa cầm lái cặp của mình: "Không cần đâu, tôi về nhà đây, chú cứ từ từ mà giải quyết."

Hắc Bạch Lam mỉm cười, nghe thôi cũng đủ biết vật nhỏ này đang ngập trong thùng giấm, tâm tình anh tốt hơn rất nhiều. Hắc Bạch Lam gật đầu.

- "Được, thư kí Lê, đưa cô ấy về giúp tôi."

Thư kí Lê nói:"Vâng."

Hai người rời đi rồi, Tô Duệ mới được anh chú ý đến. Hắc Bạch Lam hỏi.

- "Em về từ khi nào thế? Trong người đã khỏe hơn chưa mà đến đây liền?"

Tô Duệ nói:"Em về từ ngày hôm qua, đến tìm bác Hắc, bác ấy nói anh thường xuyên ở lại công ty nên em đến đây tìm anh, tám năm rồi không gặp, giờ gặp lại anh, em thấy rất vui."

Hắc Bạch Lam nhếch môi, anh và Tô Duệ cũng được tính là thanh mai trúc mã, năm anh bốn tuổi thì Tô Duệ chỉ mới hai tuổi, khi ấy không có anh em nên gặp Tô Duệ anh rất yêu quý, xem cô như em gái ruột của mình, ít lâu đó xảy ra chuyện giữa bố anh và mẹ anh nên anh ít gặp cô hơn, gia đình cô lúc đó cũng rất quý anh. Một, hai năm sau khi mẹ anh mất, anh mới gặp lại Tô Duệ, cô lúc đó cũng đã biết nói, ăn rồi như cái đuôi bám theo anh.

Lúc đó anh vô âu vô nghĩ, cứ tưởng cô cũng xem mình như anh trai, nhưng thật không ngờ cô lại nói với cha mẹ là muốn lấy anh làm chồng, rồi họ lén lút gặp mặt bố anh nói về hôn nhân này, đến khi anh biết thì cũng đã muộn.

Nhưng Tô Duệ từ lúc nhỏ sức khỏe đã có chút yếu ớt, cô không thể

như những bạn khác vận động mạnh, cô yêu thích sự điềm đạm và nhẹ nhàng. Đặc biệt, trong năm năm gần đây coo còn bị chuẩn đoán là mắc phải bệnh đa nhân cách, nhưng chuyện này chỉ có một mình cha mẹ của cô biết.

Lúc này, ông Hắc bước vào trong, từ khi anh thành lập Hắc thị, những lúc ông đến đây chỉ đếm được trên đầu ngón tay, Hắc Bạch Lam nhìn thấy ông liền nghiêm mặt lại.

- "Tiểu Duệ vừa mới về nước đã muốn đến đây gặp con, con nên đưa con bé đi đây đi đó, gặp bạn bè cho quen."

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Tôi còn rất nhiều việc, không rảnh rỗi như ông nghĩ."

- "Sắp xếp thời gian một chút đi, dù sao sau này hai đứa cũng là vợ chồng, nên vun đắp tình cảm từ bây giờ."

Hắc Bạch Lam nhìn Tô Duệ:"Em ra ngoài đi, anh muốn nói chuyện riêng một lát."

- "Vâng." Tô Duệ nói rồi xin phép ông Hắc ra ngoài.

Ông Hắc liền nói:"Trong nhà mới xảy ra chuyện của Tiểu Ân, giờ cử hành hôn lễ liền cũng không hay, một tháng sau hai đứa đính hôn rồi tổ chức kết hôn đi."

- "Ông không tôn trọng lời nói của tôi?"

Ông Hắc cau mày:"Thái độ kiểu gì vậy, ta chỉ muốn tốt cho con."

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Muốn tôi cưới cô ta cũng bởi vì Tô gia giàu? Muốn bao nhiêu? Cứ nói đi, tôi sẽ cho ông."

- "Vấn đề không phải vì tiền bạc, gia đình hai bên là bạn bè thân thiết, con từ nhỏ cũng đã quý Tiểu Duệ, con bé đẹp người tốt tính lại giỏi giang, sau này cưới nó về, con bé sẽ biết cách giúp đỡ con."

Hắc Bạch Lam đứng dậy:"Bảy năm trước, khi tôi bị người của ông săn lùng, đứng bên bờ vực sống chết, tôi cũng chưa từng nhờ ai giúp đỡ, Hắc Bạch Lam tôi bây giờ sống rất tốt, ông nói xem, tôi lấy Tô Duệ thì được giúp gì?"

- "Cố chấp, thật quá cố chấp." Ông Hắc nói:"Không muốn lấy cũng phải lấy."

Hắc Bạch Lam tức giận đi ra ngoài, Tô Duệ thấy anh liền vui mừng nói:"Lam, anh nói chuyện xong rồi sao?"

- "Không phải muốn đi đâu sao? Đi thôi."

Tô Duệ vui mừng đi theo anh, ra đến xe, cô cảm thấy có chút khó thở. Tay ôm lấy ngực mình, cố hít thở nặng nề.

- "Em sao vậy?" Hắc Bạch Lam cau mày hỏi.

Tô Duệ khó khăn nói:"Em...em..hừ...hừ...em.."

Hắc Bạch Lam vội đỡ cô vào xe ngồi, anh nói:"Để anh đưa em về."

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại ở Tô gia, Hắc Bạch Lam bế cô vào trong nhà, người giúp việc thấy anh liền chào hỏi.

- "Thiếu gia, Tô tiểu thư."

Hắc Bạch Lam nói:"Mau gọi bác sĩ đi, cô ấy có lẽ lại phát bệnh rồi."

Bà Tô từ trên lầu đi xuống, thấy vậy liền nói: "Người đâu, mau gọi bác sĩ đến đi. Tiểu Lam, con đưa con bé lên phòng giúp cô."

Hắc Bạch Lam đặt Tô Duệ lên giường, ông bà Tô đã có mặt cạnh đó, bác sĩ gia đình đến, ông Tô nhìn bà, hai người truyền thông tin gì đó rồi nói.

- "Tiểu Lam, Tiểu Duệ cứ để bác sĩ lo, chúng ta xuống nhà ngồi đợi đi."

Ông Tô không muốn anh biết chuyện Tô Duệ mắc phải chứng đa nhân cách, Hắc Bạch Lam cau mày nhìn bác sĩ. Đây rõ ràng không phải vị bác sĩ bình thường, người hẳn không hề có mùi thuốc hoặc mùi sát trùng như những vị bác sĩ khác, ngón tay dài hơn nhưng lại rất bắt mắt, ánh mắt có gì đó không giống như bác sĩ.

Đây giống một bác sĩ tâm lí hơn?

- "Tiểu Lam đi thôi." Ông Tô nói lại.

Hắc Bạch Lam gật đầu, nhìn Tô Duệ nằm trên giường rồi nhìn vị bác sĩ sau đó đi theo ông bà xuống nhà.

Chương 40: Chúng ta có hôn ước từ trước

Người giúp việc mang trà lên cho ba người, ông Tô nói với anh.

- "Con bé hôm qua về mà hóng con suốt, giờ đến thăm con thì bị bệnh, để con chê cười rồi."

Hắc Bạch Lam nói : "Cháu xin lỗi, dạo gần đây bận quá nên giờ mới đến chào hỏi hai bác và gặp cô ấy được."

- "Không sao, không sao." Mẹ Tô mỉm cười nói.

Hắc Bạch Lam gật đầu, lúc này vị bác sĩ đi từ trên lầu xuống, ông bà Tô liền nháy mắt với vị bác sĩ, hành động này Hắc Bạch Lam vô tình thu vào trong đáy mắt, anh giả vờ như không thấy rồi hỏi.

- "Cô ấy thế nào rồi?"

Vị bác sĩ đi xuống nhà, ngồi xuống ghế sofa: "Đã không sao nữa rồi, chỉ là bệnh cũ tái phát, mọi người không cần lo lắng nữa đâu."

- "Được, cảm ơn bác sĩ." Mẹ Tô nói.

Người giúp việc tiễn vị bác sĩ ra về, Hắc Bạch Lam nhìn lên lầu: "Cháu lên nói chuyện với cô ấy một lát."

- "Được, cháu lên đi, để ta sai người chuẩn bị cơm, chúng ta ăn cơm trưa nhé!."

Hắc Bạch Lam nói:"Không cần đâu ạ, cháu có việc, lên thăm cô ấy lát rồi phải về công ty, chắc là phải để bữa khác rồi ạ."

Bà Tô tiếc nuối nói:"Vậy sao? Vậy để bữa khác vậy, lúc đó mời bố con đến, chúng ta cùng dùng cơm luôn."

Hắc Bạch Lam đi lên phòng của Tô Duệ, anh nhìn xung quanh quan sát một lượt, mọi thứ đều sắp xếp bình thường cho đến khi nhìn vào bức tranh, nhìn lâu hơn vào những bức tranh trên tường sẽ gây cho người nhìn bị ảo giác, Hắc Bạch Lam anh vốn là một người lí trí cao nhưng vẫn bị những bức tranh này khống chế đi suy nghĩ của mình.

Hàng lông mày anh cau chặt lại, xung quanh như hố sâu vạn trượng, tối om, tại sao lại như vậy?

Bỗng một vòng tay ôm lấy hông anh, là tay của Tô Duệ kéo anh về thực tại, anh giật mình rồi quay lại nhìn cô. Trên tường toàn là những bức tranh dùng để khống chế tâm lí, tại sao toàn đồ nguy hiểm như vậy lại treo trong phòng Tô Duệ, hay người nhà của cô không biết?

- "Lam, anh vẫn như ngày trước, lo lắng cho em, em vui lắm." Tô Duệ nhỏ nhẹ nói.

Hắc Bạch Lam đứng lùi ra sau, anh nhìn cô:"Tiểu Duệ, em chỉ là bệnh cũ tái phát thôi sao?"

- "Phải, Lam, anh đợi em chữa xong bệnh chúng ta sẽ kết hôn, được không? Em sẽ không anh lấy để một người đầy ốm yếu bệnh tật về nhà đâu." Tô Duệ nói, dường như sắp mất đi ý thức.

Hắc Bạch Lam nắm lấy bả vai cô:"Tiểu Duệ, cho dù em có khỏe mạnh bình thường thì anh vẫn mãi xem em là em gái của mình, chưa từng muốn mối quan hệ này đi xa hơn."

- "Không, Lam, chúng ta đã có hôn ước từ trước, không ai thay đổi được."

Hắc Bạch Lam nghiêm mặt nói:"Anh sẽ thay đổi được, Tiểu Duệ, nếu chúng ta cứ như vậy thì anh sẽ mãi xem em là em gái, yêu thương em, nhưng nếu em muốn chúng ta đính hôn thì anh sẽ cắt đứt mối quan hệ này, hiện tại đừng suy nghĩ thêm gì nữa, cứ giữ gìn sức khỏe, mọi chuyện để anh lo là được rồi."

Tô Duệ lắc đầu:"Không, đừng nói nữa, không được nói nữa."

Hắc Bạch Lam im lặng, đợi cô ổn định lại tinh thần rồi nói tiếp:"Thôi được rồi, em cứ nghỉ ngơi đi."

Nói rồi anh đi ra khỏi phòng, Tô Duệ lắc đầu nguầy nguậy.

- "Không được như vậy, không...a.."

"Choang"

"Choang"

Cô ta điên cuồng đập hết đồ đạc trong phòng mình, luôn miệng nói.

- "Hắc Bạch Lam, anh là của em, mãi mãi là của em, anh không được như vậy..không...a.."

Bà Tô cùng chồng mình đi vào, giữ lấy cô:"Tiểu Duệ, con đừng như vậy, đừng như vậy nữa con.."

- "Mẹ, anh ấy nói không cần con, không muốn lấy con..không...không được.."

Ông Tô trấn an cô:"Ngoan, Tiểu Duệ ngoan, cậu ta chắc chắn sẽ lấy con, ta hứa sẽ gả con cho hắn, đời này hắn chỉ được lấy mình con.."

- "Cha, nhưng anh lấy không yêu con..không được..anh ấy phải yêu con, phải lấy con làm vợ..."

Mẹ Tô nước mắt lưng tròng nói:"Tiểu Duệ, cậu ấy rất yêu con mà, con không thấy ngày trước cậu ấy lo lắng cho con thế nào sao?"

- "Phải, ngày trước anh ấy yêu con, giờ cũng vậy, cha mẹ nói đúng, con phải chữa bệnh để còn lấy anh ấy." Tô Duệ nhỏ nhẹ nói.

Lâm Mạn Ninh về nhà mang theo một bụng bực dọc, cô đi thẳng lên lầu, mẹ Lâm thấy cô liền hỏi.

- "Tiểu Lam không đưa con về sao?"

Lâm Mạn Ninh nói:"Hắn chết rồi, mẹ đừng hỏi nữa."

- "Aiza, con nhỏ này, ăn nói linh tinh gì thế, con rể của ta mà con dám nói vậy sao?"

Lâm Mạn Ninh quay lại nhìn bà:"Con rể gì chứ? Con không lấy hắn ta đâu, muốn lấy mẹ đi mà lấy." Nói rồi cô quay người bước đi lên lầu.

Mẹ Lâm nói:"Gì chứ? Nếu lấy được mẹ đã lấy lâu rồi."

- "Bà nói gì vậy hả?" Ông Lâm nghe được bà nói như vậy liền hỏi lại.

Mẹ Lâm ngậm ngừng:"À, nói gì ấy nhỉ? Tôi nói là con rể của chúng ta hôm nay không đến đây sao?"

- "Bà có tuổi rồi nhé! Mình tôi chưa đủ sao hả? Còn tư tưởng đến người khác."

Ông Lâm lườm bà, bà Lâm mỉm cười.

"Bính boong..bính boong.." Lúc này ngoài cửa có người đến, người giúp việc ra mở cửa.

- "Là Hoắc thiếu gia đến ạ."

Hai ông bà nhìn nhau rồi nói:

"Được rồi, vào trong đây nói chuyện đi."

Hoắc Thuyết nhìn họ:"Cháu chào cô chú, Mạn Ninh đâu rồi ạ?"

Mẹ Lam nói:"Con bé đang trên phòng, Tiểu Thuyết có vẻ rảnh rồi nhỉ? Thời gian này thì đi tìm cho ta một đứa cháu dâu thật tốt biết mấy."

- "Cháu thấy đến đây gặp cô chú và Tiểu Ninh vẫn là tốt nhất."

Ông Lâm nói:"Đã đến rồi thì vào ăn cơm với chúng ta luôn đi."

- "Được, cháu cũng chưa ăn, muốn đến đây ăn ké cơm hà cô chú."

Mẹ Lâm mỉm cười:"Cứ dẫn về đây một cô cháu dâu đi rồi muốn ăn ké cái gì ta cũng đồng ý hết."

Chương 41: Trị bệnh trắng hoa

Hoắc Thuyến im lặng, người anh yêu là Mạn Ninh, làm sao có thể tìm người phụ nữ nào khác chứ? Hoắc Thuyến cùng họ đi xuống phòng bếp.

- "Mạn Ninh, xuống ăn cơm đi."

Lâm Mạn Ninh đi xuống lầu, cô mở tủ lạnh ra lấy ít socola và sữa tươi: "Con không ăn cơm đâu, mọi người cứ ăn đi."

- "Mạn Ninh, không ăn trưa làm sao có sức để chiều này học bài, em mau ngồi xuống ăn cơm cùng cô chú và anh đi." Hoắc Thuyến nói.

Lâm Mạn Ninh bĩu môi: "Em ăn cục tức no lắm rồi." Nói rồi cô bỏ đi lên lầu, ngay cả đầu cũng không ngoái lại.

Mọi người bắt đầu dùng cơm, Hoắc Thuyến lâu lâu nhìn liếc lên cửa phòng của cô.

Hắc thị..

Thư kí Lê đưa một tập hồ sơ vào trong phòng anh: "Hắc tổng, tối nay chúng ta có hẹn với khách ở quán bar, tôi nói họ chuyển đến nhà hàng, nhưng có vẻ học thích quán bar hơn."

- "Tối nay cô đi đi, tôi sẽ điều thêm hai người âm thầm bảo vệ cô".

Thư kí Lê gật đầu: "Vâng."

Hắc Bạch Lam nhìn ra cửa sổ, suy nghĩ về vị bác sĩ khó hiểu kia và những bức tranh bí ẩn đó, rốt cuộc Tô Duệ có điều gì đó giấu anh nhưng anh lại nhìn không ra?

Lâm gia, sau khi ăn cơm trưa, mọi người lên phòng khách nói chuyện, Lâm Mạn Ninh thấy trong phòng ngột ngạt nên cũng xuống cùng họ. Ngồi được một lúc thì anh và cô quyết định ra vườn đi dạo, Lâm Mạn Ninh tinh nghịch đuổi theo những chú bướm xinh đẹp đang đậu trên những bông hoa.

Hoắc Thuyến mỉm cười nhìn theo cô, anh đi đến nắm nhẹ lấy tay cô rồi nói: "Hồi nhỏ chúng ta thường nắm tay nhau đi dạo trong vườn thật vui nhỉ?"

Lâm Mạn Ninh khẽ rút tay mình ra, cô nhìn ra chỗ khác, nói: "Đó là ngày trước thôi, giờ em cũng đã lớn rồi, anh đã trưởng thành, lẽ như chị dâu tương lai thấy sẽ hiểu lầm em và anh đó."

- "Anh vẫn chưa tìm được người con gái nào thích hợp để anh yêu hơn em." Hoắc Thuyến nửa đùa, nửa thật nói.

Lâm Mạn Ninh đơ mặt: "Anh đừng đùa nữa."

Cô đành lôi Hắc Bạch Lam ra làm bia đỡ đạn: "Hắc Bạch Lam nghe được sẽ không vui đâu, hắn ta ghen lắm, em không thể giải thích nổi đâu."

- "Em và hắn ta đang qua lại thật sao?" Ánh mắt anh ta tối sầm lại, có chút đau lòng, có chút buồn, có chút tuyệt vọng, chúng hòa quyện lại khiến lồng ngực anh khó thở quá.

Lâm Mạn Ninh cắn môi: "Phải, cha mẹ em cũng đã đồng ý nhận anh ấy làm con rể, anh thấy thế nào? Mắt nhìn người của em không tệ"

chứ?"

- "Em xác định mình yêu hẳn ta thật sao?"

Lâm Mạn Ninh gật đầu:"Phải, cũng chẳng biết từ khi nào?"

- "Mạn Ninh, em cố tình không hiểu hay là thật sự không hiểu tình cảm anh giành cho em."

Lâm Mạn Ninh quay người bước đi:"Anh Tiểu Thuyền, anh đừng đùa nữa."

- "Mạn Ninh, anh yêu em, yêu em từ rất lâu rồi, em đừng nói như vậy nữa."

Lâm Mạn Ninh nói:"Em không yêu anh, chỉ xem anh như anh trai của mình thôi."

- "Nhưng anh không xem em là em gái, bấy nhiêu năm anh chờ đợi em, không phải muốn nghe những lời nói này."

Lâm Mạn Ninh dừng lại:"Anh đừng nói nữa, em không nghe nữa đâu."

- "Được rồi, anh biết em nhất thời chưa chấp nhận được, anh sẽ đợi em, nhưng em đừng lôi Hắc Bạch Lam ra làm lí do nữa nhé!" Nói rồi anh đi qua cô, xin phép cha mẹ cô rồi rời khỏi biệt thự.

Lâm Mạn Ninh thở dài đi lên lầu học bài.

Đến tối, sau khi ăn cơm xong cô đi lên phòng, lúc này Hắc Bạch Lam từ bên ngoài trèo vào, anh nhìn Lâm Mạn Ninh.

- "Tiểu Ninh, em đang học bài sao?"

Lâm Mạn Ninh chẳng thèm để ý đến anh, cô vẫn im lặng học bài. Hắc Bạch Lam đi đến véo nhẹ má cô: "Bảo bối, em sao thế, vẫn còn giận sao?"

- "Tránh xa tôi ra." Lâm Mạn Ninh nghiêm mặt nói.

Hắc Bạch Lam ghé sát vào mặt cô: "Sao vậy?"

Lâm Mạn Ninh đặt quyển sách xuống, cô đứng dậy đẩy mạnh anh lùi ra phía sau, khi đến gần chiếc giường, Lâm Mạn Ninh đè anh xuống rồi ngồi lên người anh.

- "Cô ta là ai?"

Hắc Bạch Lam khó hiểu hỏi lại: "Cô ta là ai?"

- "Hắc biến thái, chú giỡn mặt tôi sao?"

Hắc Bạch Lam cau mày, à, thì ra vật nhỏ này đang hỏi đến Tô Duệ. Lâm Mạn Ninh cau mày.

- "Phải suy nghĩ lâu vậy sao? Xem ra quan hệ đặc biệt rồi, nói, cô ta là ai?"

Hắc Bạch Lam mỉm cười: "Cô ta là Tô Duệ."

Lâm Mạn Ninh nói lỏng chiếc cravat của anh ra, cởi đi ba chiếc cúc áo đầu tiên, tay cô cấu mạnh vào ngực anh.

- "Cô ta là ai? Hắc biến thái, chú giỏi quá nhỉ? Hết người này đến người khác đến tìm chú, có muốn chết không hả?"

Hắc Bạch Lam nắm lấy cổ tay cô:"A..bảo bối..nhẹ thôi...a...đau quá...dừng.."

Lâm Mạn Ninh càng dùng sức:"Nhẹ hả? Hắc biến thái, tôi xem chú trắng hoa được bao lâu, thật dơ bẩn."

- "A...anh không hề đụng vào người cô ta...đau quá...a...em nhẹ tay chút...đau quá.."

Lâm Mạn Ninh nghiêng rằng:"Nhẹ tay sao? Nhẹ tay sao?"

- "A...hông mất...đau quá..anh thề anh và cô ta là trong sạch..đau quá..a.."

Lâm Mạn Ninh bỏ tay ra, cô lồi dưới gầm giường ra sợi dây thừng. Hắc Bạch Lam đề phòng hỏi.

- "Em..em muốn làm gì?"

Lâm Mạn Ninh chống nạnh:"Biết sợ rồi sao? Biết sợ sao còn tự tưởng gặp người khác, hôm nay tôi sẽ trị bệnh trắng hoa cho chú."

- "Bảo bối, anh sai rồi..từ giờ sẽ không trắng hoa nữa."

Lâm Mạn Ninh leo lên giường, cô trói tay anh lại rồi trói chân anh lại, Lâm Mạn Ninh kiểm tra lại độ chắc chắn của sợi dây rồi bước xuống giường. Hắc Bạch Lam nói.

- "Em muốn làm gì thế? Em không thể đối xử với anh như vậy."

Lâm Mạn Ninh lờm anh rồi ngồi xuống ghế học bài:"Đợi tôi học xong sẽ xử lí chú."

Quán bar Áo cư..

Sau khi thư kí Lê tiếp vị khách xong, cô rời khỏi quán bar, chuẩn bị lên xe thì va phải một người đàn ông, thoạt nhìn rất khỏe khoắn và đẹp trai, nhưng hắn đang say bí tỉ, không biết trời đất gì.

Thư kí Lê cau mày, Hoắc Thuyến ngồi xuống ngay bên cạnh xe cô.

- "Này, anh là ai vậy? Mau tránh ra đi, để tôi còn về."

Chương 42: Tên biến thái

Hoắc Thuyến trong men rượu chẳng biết được mình đang làm gì, nơi này là đâu. Anh chỉ nghe được giọng một người phụ nữ rất dễ nghe, xung quanh dường như im lặng để nhường chỗ cho cô.

Thư kí Lê mím môi, người đàn ông này là ai? Ăn mặc trông có vẻ lịch sử nhưng lại say xỉn đến mức mất hình tượng như vậy. Cô ngồi xuống cạnh anh, tay nắm lấy cổ tay áo của anh.

- "Anh này, anh có thể tránh ra cho tôi về được không?"

Hoắc Thuyến mở mắt ra nhìn cô, môi khẽ mấp máy: "Mạn Ninh, em đến tìm anh sao?"

Thư kí Lê cau mày, không nghe rõ được anh đang nói những gì, cô bất ngờ bị anh ôm lấy, mùi rượu nồng nặc sặc lên mũi cô khiến cô đẩy anh ra.

Rõ là điên mà, không quen không biết lại ôm cô như đúng rồi, thư kí Lê giơ tay cho anh một bạt tai.

"Bốp" Một cái tát cũng khiến cho Hắc Thuyến tỉnh táo đi phần nào, cô nói: "Đồ biến thái, vô liêm sỉ, anh tránh ra chỗ khác cho tôi."

Hoắc Thuyến đứng dậy, nhìn xung quanh rồi nhìn thư kí Lê: "Cô đang chửi tôi sao?"

- "Anh bị thần kinh sao?" Thư kí Lê tức giận nói, cô đá mạnh vào chân anh rồi đi ra bên kia mở cửa xe, ngồi vào ghế lái. Hoắc Thuyến

xoa xoa đầu gối mình, trời cũng đã khuya, chẳng biết anh suy nghĩ điều gì liền mở cửa ngòi vào ghế lái phụ của cô.

Thư kí Lê cau mày:"Này, anh muốn làm gì? Mau xuống xe, đồ biến thái này."

Hoắc Thuyền dựa đầu vào ghế, bên tai chỉ toàn tiếng ong kêu, không nghe được gì nữa, có lẽ anh đã say quá rồi. Thư kí Lê tức giận lay mạnh người anh.

- "Này, anh làm gì vậy? Mau xuống xe cho tôi còn về, này. Nhà anh ở đâu để tôi đưa anh về."

Gọi anh cả trăm lần thì anh vẫn một bộ dạng ngủ im thim thíp, thư kí Lê bất lực nhấn ga rời đi, thôi thì cô sẽ làm người tốt một hôm vậy, chiếc xe nhanh chóng đi vào đường cái, hướng về khu trung cư của cô ở.

Tại Lâm gia...

Ngoài cửa sổ tiếng gió quét qua cành cây tạo nên tiếng "hú hú" nghe thật rợn người, bên trong cánh cửa sổ kia là tiếng hét thảm thiết của Hắc Bạch Lam. Trên chiếc giường rộng lớn kiểu Âu, Lâm Mạn Ninh trên người chỉ quấn một chiếc khăn, thậm chí đồ lót cũng chẳng có đang ngồi trên người anh, Hắc Bạch Lam bị sợi dây thừng trói chặt, miếng thịt ngay trước mắt nhưng chỉ thể nhìn không thể chạm khiến anh khổ sở hết sức.

Lâm Mạn Ninh véo mạnh vào ngực anh:"Nói, chú và cô ấy rốt cuộc là quan hệ gì? Tôi thấy người này không đơn giản như những người phụ nữ trước."

- "A..bảo bối...em đừng...có thể mặc quần áo vào không?"

Lâm Mạn Ninh mỉm cười, lắc đầu:"Không thể."

- "Anh và cô ấy là quen biết từ nhỏ, anh và cô ấy đơn thuần chỉ là anh em." Hắc Bạch Lam khổ sở trả lời.

Lâm Mạn Ninh hất cằm, ngón tay chỉ vào tim anh:"Sao hả? Thấy Lâm Mạn Ninh tôi dễ bị lừa như vậy sao?"

- "Không có, nào có chuyện đó, anh nói thật, em phải tin anh."

Lâm Mạn Ninh véo mạnh vào ngực anh:"Tin chú hả? Có thấy anh em nào như vậy không? Chú không thấy giọng điệu cô ta nói chuyện với chú như tảng băng gặp phải mùa hè sao? Lại còn ánh mắt nữa, như thể muốn ăn luôn chú ấy."

- "A..bảo bối, đó là cô ta, anh không hề như vậy, hay là em đang ghen?"

Lâm Mạn Ninh trợn mắt, ghen sao? Hình như là có ghen, sáng nay khi nhìn thấy anh đuổi cô về để ở lại với người phụ nữ đó cô đã rất tức giận, như thể đang ngồi trong thùng giấm vậy.

- "Bảo bối, người phụ nữ nào nhìn thấy anh cũng thèm thường như vậy, nhưng riêng em lại hờ hững, có phải bất công với anh quá không? Nếu em đã không cần thì để anh dâng hiến cho người khác vậy?"

Lâm Mạn Ninh dùng hai ngón tay nắm lấy đầu ngực đỏ thắm của anh rồi xoay một vòng:"Dâng hiến, được, tôi xem chú dâng hiến kiểu gì."

- "A..bảo bối, đau quá...đừng mà...anh nói đùa thôi...a...bảo bối, anh xin lỗi, anh sai rồi.."

Lâm Mạn Ninh lườm anh, cô ngồi xuống khỏi người anh: "Tôi ghét chú."

Hắc bạch Lam lo sợ nói: "Bảo bối, anh xin lỗi, anh chỉ nói đùa thôi, không phải như vậy, cho dù em không cần anh thì anh vẫn cần em, anh không dâng hiến cho ai ngoài em đâu..anh hứa...anh xin lỗi.."

Lâm Mạn Ninh lườm anh, quay sang một bên: "Im lặng, tôi không muốn nghe, tôi muốn đi ngủ."

- "Bảo bối, anh sai rồi, anh chỉ nói đùa thôi.." Anh nằm bên cạnh nói hàng trăm hàng ngàn lời xin lỗi nhưng cô cũng chẳng thèm đếm xỉa bởi vì vật nhỏ này đã ngủ từ lâu rồi.

Vừa rồi chỉ sợ cô giận nên anh mới để yên cho cô trối thôi, chứ chỉ sợ dây thừng này mà khống chế được anh thì thật mất mặt với hai từ "Lão nhị" mà bọn thuộc hạ gọi anh quá.

Anh dùng sức kéo đứt sợi dây thừng ở tay mình rồi cởi trối ở chân, nắm sát vào người cô, anh nâng đầu đặt cô lên tay mình, lưng cô dựa vào lồng ngực anh, tay anh đặt ở hông cô, mùi hương cơ thể bay lượn lờ trước mũi anh.

Hắc Bạch Lam hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô rồi chìm vào giấc ngủ.

Vật nhỏ này thật quá đáng yêu.

Sáng hôm sau..

Tại căn nhà ở trung cư "V1", Hoắc Thuyền cau mày, lông mi khẽ động rồi mở mắt ra, đập vào mắt anh là phòng khách với cách bày trí ấm áp, anh đang nằm trên ghế sofa, đặc biệt là tay chân đều bị trối

bằng sợi dây thừng.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Ai dám làm như vậy với anh, những hình ảnh vụn vỡ trôi qua đầu anh, tối qua sau khi nói chuyện với Mạnh Ninh, anh đã đến quán bar giải sầu, hình như là uống quá nhiều, sau đó...

Sau đó..sau đó như thế nào mà anh lại ở đây?

- "Tình rồi?" Lúc này thư kí Lê một thân váy công sở màu đen, mái tóc xõa ngang vai đi ra, nhìn Hoắc Thuyến hỏi.

Hoắc Thuyến cau mày:"Cô là ai?"

- "Là ân nhân của anh." Thư kí Lê nói.

Hoắc Thuyến đứng dậy:"Ân nhân, ân nhân kiểu gì lại trói tôi như vậy."

- "Là do tên biến thái anh tự chuốc lấy, chúng ta rõ ràng không quen biết, anh lại vô duyên vô cớ leo lên xe tôi, rồi ngủ ở trên, tôi lại không biết nhà anh, nên đành đưa anh về đây, nhưng sợ nửa đêm tên biến thái nhà anh sẽ làm gì đó nên tôi đành phòng thân bằng cách này thôi." Thư kí Lê nói, cô giấu nhẹm đi chuyện cái ôm bất ngờ kia.

Hoắc Thuyến cau mày:"Chỉ có vậy mà cô luôn mồm gọi tôi là tên biến thái?"

Thư kí Lê nhún vai:"Đi thôi, tôi còn phải đi làm."

- "Cởi trói cho tôi đã." Hoắc Thuyến nói.

Thư kí Lê đi ra trước:"Ra ngoài rồi tôi sẽ cởi, biết đâu cởi trong này

xong tên biến thái nhà anh lại còn làm điều gì nữa."

- "Cô.." Hoắc Thuyển trước giờ ghét nhất bị nghi ngờ là người này người nọ.

Thư kí Lê nói:"Tôi không có thời gian cho những người như anh đâu."

Chương 43: Tô Duệ đến nhà tìm

Hoắc Thuyến đi ra ngoài, thưng kí Lê khóa cửa lại rồi lấy trong túi sách ra một con dao nhỏ cô hay dùng để phòng thân, cời trói cho anh rồi lạnh lùng đi vào thang máy. Hoắc Thuyến nhìn theo cô, người phụ nữ này rất cuộc là ai mà ngạo mạn như vậy, cời trói xong một tiếng cũng không thèm nói, bỏ đi là liền bỏ đi.

Lâm gia...

Lâm Mạn Ninh tỉnh dậy, chỗ bên cạnh Hắc Bạch Lam vẫn đang ngủ say, việc anh cời trói được đối với cô không mấy làm lạ, cô bước xuống giường vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo.

Hắc Bạch Lam lúc này cũng đã tỉnh, anh mắt nhắm mắt mở đi vào phòng tắm:"Mạn Ninh, bàn chải đánh răng của anh đâu?"

Lâm Mạn Ninh như nghe chuyện hài:"Anh bị điên rồi à? Ở đây là nhà tôi, sao lại hỏi bàn chải đánh răng của chú, mau đi về đi, kéo lát nữa mẹ tôi biết thì không hay."

Hắc Bạch Lam cầm bàn chải của cô lên:"Vậy anh dùng cái này nhé?"

Lâm Mạn Ninh đầu như bốc khói, mới sáng sớm thôi, cô mắc nợ tên này sao? Lâm Mạn Ninh nói.

- "Được rồi, chú đợi đó, để tôi đi lấy cái khác cho chú." Nói rồi cô đi xuống lầu tìm bàn chải chuyên dùng một lần.

Mẹ Lâm hỏi:"Con tìm gì thế?"

- "Bàn chải dùng một lần, mẹ có thấy đâu không?"

Mẹ Lâm nói:"Con hỏi dì Trương đi, dì ấy cất đâu đó. Mà con lấy làm gì?"

- "Cho con dùng thôi ạ." Lâm Mạn Ninh vừa tìm vừa nói, thấy rồi, cô lấy một cái rồi đi lên phòng.

Hắc Bạch Lam đánh răng xong, anh cởi bộ quần áo ra rồi tắm sơ qua, khi đi ra trên người anh chỉ quấn độc một chiếc khăn. Lâm Mạn Ninh cau mày.

- "Tên biến thái, chú làm gì thế? Quần áo đâu? Mau mặc vào rồi rời đi."

Hắc Bạch Lam cầm lấy quần áo đưa cô:"Em ủi quần áo cho anh."

- "Chú..chú..chú đừng có quá đáng nhé! Mau mặc quần áo rồi đi đi."

Hắc Bạch Lam đặt quần áo xuống giường rồi anh ra ghế ngồi, bật tivi lên xem:"Nếu em không ủi thì anh sẽ ở đây luôn vậy, dù sao hôm nay công ty anh cũng không có việc."

Lâm Mạn Ninh tức giận cầm lấy quần áo của anh đi vào phòng thay đồ, cô bật máy ủi đồ lên rồi treo quần áo lên giá, cầm chiếc máy ủi rà khắp quần áo anh, khói bốc lên từ chiếc máy ủi làm da mặt cô hồng lên.

Hắc Bạch Lam vừa khoanh tay dựa vào cửa vừa chăm chú nhìn cô, xem ra vật nhỏ này cũng rất đảm đang, anh cứ nghĩ cô chỉ toàn phá hoại, không làm được gì.

- "Xong rồi, chú mau mặc rồi đi đi."

Hắc Bạch Lam mỉm cười, bỏ khăn tắm ra trước mặt cô, cũng may bên trong vẫn còn chiếc quần nhỏ, Lâm Mạn Ninh đá vào chân anh rồi đi ra ngoài. Cô lắc đầu, thế giới bây giờ thật đáng sợ, đi đâu cũng gặp những tên biến thái như vậy.

Cô đi xuống lầu ăn sáng, cả nhà đang ăn thì Hắc Bạch Lam bất ngờ đi xuống, chiếc muỗng inox trên tay cô rớt xuống sàn, trời ơi, cô đâm đầu đi đâu đây?

- "Tiểu Lam, sao con lại ở đây. Trời ơi, mau xuống ăn sáng đi, con bé này, con rể của mẹ ở đây mà con cũng không nói một lời nào." Mẹ Lâm thấy anh liền vui mừng nói.

Cha Lâm nhìn anh gật đầu: "Mau ngồi xuống ăn sáng cùng chúng ta, sao giờ con mới xuống. Con nhỏ này, có tin tháng này ta cắt tiền sinh hoạt phí của con không?"

Lâm Mạn Ninh phồng má, hít thở sâu, Lâm Mạn Ninh, mày phải bình tĩnh, bình tĩnh, xử lí sau cũng được.

Hắc Bạch Lam ngồi xuống: "Cô chú, ngại quá, làm phiền hai người rồi."

- "Không phiền."

- "Không phiền." Hai cha mẹ Lâm đồng thanh đáp rồi nhìn nhau cười, thật là đồng vợ đồng chồng mà.

Bữa ăn sáng trôi qua thật yên bình, cha mẹ Lâm ngồi cùng con rể mà vui như ăn tết. Sau bữa sáng, Hắc Bạch Lam xin phép họ đưa Lâm

Mạn Ninh đến trường, tất nhiên hai vị tiền bối sẽ gật đầu lia lịa, riêng Lâm Mạn Ninh, mặt vẫn đen sì sì.

- "Bảo bối, sao vậy?" Hắc Bạch Lam vừa lái xe vừa véo nhẹ má cô, ân cần hỏi.

Lâm Mạn Ninh hất tay anh ra, xoa xoa má mình: "Tránh xa tôi ra một chút."

- "Trưa nay thi xong có muốn đi đâu không? Hôm nay là ngày cuối rồi nhỉ?"

Lâm Mạn Ninh lườm anh: "Tôi đi xem phim cùng Tiểu Á."

- "Phim cấm?" Anh hỏi.

Lâm Mạn Ninh nhìn chăm chăm vào quyển vở: "Không ai cấm tôi xem phim đó."

Hắc bạch Lam gật đầu: "Được, vậy trưa nay sẽ đi xem phim đó, nhưng không phải với Tiểu Á của em, mà đi cùng anh."

Xe dừng lại, Lâm Mạn Ninh mở cửa xe: "Còn phải xem thành ý chú thế nào đã."

Nói rồi cô đi vào trong trường, Hắc Bạch Lam mỉm cười rồi nhấn ga rời đi.

Thi xong, Hắc Bạch Lam đến đón cô đi ăn rồi trở về biệt thự, tại công ty thư kí Lê đang xử lí công việc giúp anh. Loay hoay cả ngày trời cũng đã đến bảy giờ tối.

Hắc Bạch Lam gọi điện xin cho cô ở lại nhà anh rồi họ cùng xuống

nhà ngòi, Lâm Mạn Ninh nằm gối lên chân anh vừa ăn đồ ăn vặt vừa xem tivi. Hắc Bạch Lam vẫn luôn nhìn vào màn hình máy tính, tay bấm bấm, gõ gõ vài cái rồi thôi.

- "Hahaha.." Lâm Mạn Ninh vừa ăn vừa cười như được mùa. Hắc Bạch Lam nhìn cô mỉm cười rồi tiếp tục công việc của mình.

Nhưng cười chưa bao lâu thì đã nghe thấy tiếng cô khóc thảm thiết:"Huhu...hức.."

- "Bảo bối, sao vậy?" Hắc Bạch Lam lo lắng đặt máy tính xuống bàn rồi ân cần hỏi cô.

Lâm Mạn Ninh rút khăn giấy lau đi nước mắt rồi lau bên mép dính đồ ăn của mình:"Hức...cái tên này thật quá đáng..huhu.."

- "Được rồi, chỉ là phim thôi, nín đi, đừng khóc."

Lâm Mạn Ninh chỉ vào màn hình tivi:"Hắn, hắn rất quá đáng..chú xem..huhu..nếu đã yêu tại sao còn làm tổn thương người ta chứ? Hức..hức.."

Hắc Bạch Lam ôm cô vào lòng:"Được rồi, ngoan, không khóc, không xem nữa."

Lâm Mạn Ninh thút thít, nhìn anh:"Phim này thật quá đáng, không xem nữa, tôi muốn xem phim kia."

- "Được, vậy chúng ta lên phòng xem phim kia." Giọng anh đầy nguy hiểm.

Cả hai đứng dậy chuẩn bị đi lên lầu thì lúc này có tiếng chuông cửa, người giúp việc ra mở cửa cho người đó. Thì ra là Tô Duệ.

- "Lam, anh vẫn chưa ngủ sao? Cô ta? Sao cô ta lại ở đây?"

Chương 44: Phòng tắm(18+)

Hắc Bạch Lam cau mày, sao Tô Duệ lại đến giờ này? Anh nhìn sang Lâm Mạn Ninh rồi nhìn Tô Duệ.

Lâm Mạn Ninh quay lại ôm lấy đồng hồ ăn vặt của mình rồi nói:"Chú cứ nói chuyện đi, tôi lên phòng trước đây."

- "Lam, cô ta là ai? Sao lại ở đây? Anh mau cho em biết đi." Tô Duệ nắm lấy tay anh, dồn dập hỏi.

Hắc Bạch Lam nhìn theo bóng lưng cô:"Cô ấy là Lâm Mạn Ninh."

- "Sao hai người lại ở chung nhà? Lam, em với anh đã có hôn ước từ trước, anh không được qua lại với bất kì người phụ nữ nào ngoài em."

Hắc Bạch Lam gỡ tay cô ra:"Tiểu Duệ, muộn rồi, em mau về nhà nghỉ ngơi đi, cẩn thận ảnh hưởng đến sức khỏe."

- "Không, em rất khỏe mạnh, bình thường, anh mau nói cho em biết, anh và cô ta có phải đang qua lại quan hệ mờ ám không?"

Hắc Bạch Lam sợ rằng Tô Duệ sẽ mất lí trí đi hại Lâm Mạn Ninh nên không dám nói ra cô là người phụ nữ của anh, nhưng cứ mãi như vậy thì Tô Duệ lại càng nuôi hi vọng, thêm việc anh đường đường là một người đàn ông, chẳng nhẽ lại không lo được cho người phụ nữ của mình.

Anh nói:"Cô ấy là người phụ nữ của anh, quan hệ của bọn anh là

công khai, không phải lén lút, nên em đừng nói giữa anh với cô ấy là quan hệ mờ ám."

- "Vậy em là gì? Lam, em mới là vị hôn thê của anh, chúng ta mới là quan hệ công khai." Tô Duệ nói.

Hắc Bạch Lam nói:"Tiểu Duệ, đừng nói chuyện này nữa, em cũng đã biết anh không hề yêu em, chỉ em xem như em gái của mình, nhưng đó là trước đây, nếu bây giờ chúng ta vẫn là anh em thì sẽ không hay nên em đừng tìm anh nữa."

- "Không...em không muốn nghe, tháng sau chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ, em sẽ lấy anh, Hắc Bạch Lam, anh cứ chờ đấy, anh mãi mãi là của em."

Hắc Bạch Lam lắc đầu, thật bó tay với tình cố chấp của cô. Tô Duệ nhìn anh rồi quay người bước đi.

Hắc Bạch Lam tắt máy tính rồi đi lên lầu, anh nhìn xung quanh phòng không thấy ai, chắc là cô đang tắm. Anh đi về phía phòng tắm, mở cửa rồi đi vào trong.

Lâm Mạn Ninh vừa tắm xong, cô quay lại đang định mặc quần áo thấy anh liền hét lên:"Tên biến thái, mau đi ra ngoài, không thấy tôi đang tắm sao?"

Đôi mắt anh sẫm lại, nhìn cô từ trên xuống dưới đang không một mảnh vải che thân, anh nhẹ nhàng đi đến gần cô.

Lâm Mạn Ninh lùi ra sau từng bước, tên này càng ngày càng không xem lời nói của cô ra gì. Đến khi mờng cô chạm phải thành bồn rửa mặt thì anh mới dừng lại.

- "Chú muốn làm gì?" Cô khẽ hỏi, giọng tự nhiên trở nên mềm yếu, nhẹ nhàng đến lạ thường.

Anh khẽ nuốt nước bọt rồi đặt hai tay lên hông cô, nhìn vào mắt cô: "Anh và cô ấy thật ra không có quan hệ như em nghĩ đâu."

- "Tôi đâu có hỏi." Cô cúi đầu xuống, khẽ nói, môi nở nụ cười nhạt, tim như có dòng nước ấm đang chảy vào.

Anh dùng ngón tay nâng cằm cô lên, buộc Lâm Mạn Ninh phải ngước lên nhìn anh, môi anh nhẹ nhàng áp lên môi cô, vờn nhẹ lên cánh môi anh đào xinh xắn đó.

Lưỡi anh đi sâu vào trong miệng cô, quấn lấy lưỡi cô dây dưa, Lâm Mạn Ninh nhón chân ôm lấy cổ anh, theo bản năng đáp lại nụ hôn của anh, lưỡi cô vươn ra hút lấy lưỡi anh.

- "Ừm..ừ.." Cô khẽ rên rỉ, người cơ hồ bị rút hết sức lực, phải bám chặt vào người anh để khỏi ngã.

Hắc Bạch Lam mỉm cười bế thốc cô lên bồn rửa mặt, anh cúi đầu mút nhẹ lên đầu ngực cô, tạo ra những tiếng ám muối. Xung quang đều là gương, Lâm Mạn Ninh chưa bao giờ rơi vào tình trạng này, cô khẽ nhắm mắt lại, miệng khẽ ngân nga rên rỉ.

- "Ừm...a..."

Hắc Bạch Lam hôn lên cổ cô rồi hôn lên má cô, lưỡi anh mút nhẹ tai cô: "Bảo bối, mở mắt ra, em có thấy rất kích thích không?"

- "A.." Lâm Mạn Ninh khẽ rên, hai tay ôm lấy đầu anh, hơi thở phả vào tai anh.

Hai tay anh vòng ra sau xoa lên tấm lưng trần của cô, lưỡi di chuyển xuống liếm nhẹ lên từng tắc da thịt của cô, nơi nam tính của anh cộm lên một khoảng phía dưới, mạnh mẽ cạ vào đùi cô.

- "Ừm..a.."

Ngón tay anh đi xuống phía dưới, khẽ tách chân cô ra rồi xoa nhẹ lên huyết động hồng hào kia. Lâm Mạn Ninh thở hắt ra.

Hắc Bạch Lam nhẹ nhàng ra vào bên trong cô bằng ngón tay, anh nhìn vào trong gương, thật kích thích, anh không ngờ việc làm tình trong phòng tắm lại thăng hoa như thế.

Bên dưới cô đã ướt đẫm, anh nhanh chóng cởi quần áo của mình ra rồi đặt tiệt đệ trước cửa mình của cô.

Hai chân cô chủ động quấn lấy hông anh, nhẹ nhàng tiến vào bên trong cô. Hai người ăn ý nhịp nhàng đưa đối phương lên tận mây xanh.

- "Bảo bối, em kẹp chặt quá..hự..muốn đứt của anh sao?"

Lâm Mạn Ninh gục mặt vào vai anh, không hiểu sao da mặt cô càng ngày càng mỏng rồi.

- "Ừ..a..nhẹ một chút..."

Hắc Bạch Lam bế cô lên, đứng thẳng bằng rồi ôm lấy cô nhẹ nhàng ra vào.

- "Ừ..a..."

Sau ba mươi phút, anh đặt cô nằm xuống sàn nhà, khẽ nhích người

rồi vào bên trong cô một lần nữa. Tiếng da thì chạm nhau tạo nên tiếng "bạch bạch" nghe thật khiến người ta đỏ mặt.

Sau hai tiếng, anh đẩy nhanh tốc độ, ra vào như vũ bão rồi rút tiểu đê ra, một dòng chất lỏng màu trắng phun khắp bụng cô rồi chảy xuống sàn nhà.

Lâm Mạn Ninh mệt mỏi thở gấp, Hắc Bạch Lam hài lòng bế cô lên đi tắm để tiếp tục hiệp thứ hai.

Chương 45: Tìm gặp

Sáng hôm sau...

Mạn Ninh mở mắt ra, chỗ bên cạnh đã trống, cô chui mình tiếp tục ngủ, đêm qua bị vờn cả đêm khiến cô đau mỏi rã rời, thêm việc Tiểu Á cũng đã đi du lịch cùng gia đình của cô ấy, cô cũng chẳng đi đâu nên tiếp tục ngủ.

Hắc Bạch Lam lúc này đã âu phục chỉnh tề, anh đi đến hôn lên trán cô: "Bảo bối, lát nữa dậy nhớ ăn sáng, anh đi làm nhé."

Lâm Mạn Ninh phẩy tay tỏ ý đã nghe rõ, cứ đi đi. Hắc Bạch Lam mỉm cười kéo chăn đắp cho cô rồi đi làm.

Anh bước vào phòng làm việc của mình, theo sau là thư kí Lê ôm tập hồ sơ: "Hắc tổng, ngày mai chúng ta có thiệp mời của công ty K7 ra mắt tập đoàn mới, ngày mai sẽ có rất nhiều người có máu mặt đến, chúng ta có đi không?"

- "K7? Mới thành lập đã được như vậy sao? Ai lãnh đạo?"

Thư kí Lê nói: "Là một người tên Hoắc Thuyến, không ngờ còn trẻ như vậy đã thành lập được công ty cho riêng mình."

Hắc Bạch Lam nheo mày nhìn thư kí Lê: "Thế công ty này là của ai? Nhìn tôi già lắm sao? Thư kí Lê."

- "Hắc tổng, tôi chỉ khen vậy thôi, thật ra không ai bằng anh được."
Thư kí Lê nói.

Hắc Bạch Lam gật đầu hài lòng:"Mai cô đi đi, thay mặt tôi, ngày mai tôi đi hẹn hò với Mạn Ninh rồi."

- "Hắc tổng, tháng này xem ra anh phải tăng lương cho tôi rồi." Thư kí Lê nói, cô phải thay mặt anh làm rất nhiều việc, thư kí thật khổ mà.

Hắc Bạch Lam cười:"Cô có bao giờ thiệt thòi gì chưa?"

- "Tất nhiên là chưa rồi." Thư kí Lê nói rồi xin phép anh đi ra ngoài.

Hắc Bạch Lam nói:"Đợi đã, cô là phụ nữ, vậy cô thử nói xem, phụ nữ thích buổi hẹn hò như thế nào?"

Thư kí Lê cười:"Hắc tổng, ngày xưa tôi đi học, chưa được dạy cái đó, có lẽ tôi phải đi học lại một khóa làm thư kí rồi."

Hắc Bạch Lam gật đầu:"Tháng này tôi nghĩ cô không cần nhận lương đâu."

Thư kí Lê nhún vai rồi đi ra ngoài. Hắc Bạch Lam lên mạng tìm những buổi hẹn hò lãng mạn, anh không tin mình lại không làm được.

Lâm Mạn Ninh ngủ một giấc đến trưa mới chịu tỉnh dậy, bụng cô kêu cồn cào, Lâm Mạn Ninh ảo não nhìn những vết đỏ thẫm trên cổ và ngực mình, cái tên biến thái này, đã nói là đừng để lại vết rồi còn..

Cô thay một bộ váy màu trắng cổ cao để che đi những vết kia, cô đi xuống lầu.

- "Tiểu thư, cô tỉnh rồi. Để tôi bày đồ ăn lên cho cô."

Lâm Mạn Ninh gật đầu, cô ngồi xuống bàn ăn:"Các chị làm việc ở đây lâu chưa?"

- "Cũng được năm năm rồi." Người hầu gái trả lời.

Lâm Mạn Ninh gật đầu, cô bắt đầu ăn. Sau bữa ăn cô chào họ rồi ra bắt taxi đi về, lúc này một chiếc xe màu đỏ đỗ lại bên cạnh cô. Kính xe phía sau hạ xuống, Tô Duệ mỉm cười nhìn cô.

- "Mạn Ninh, chúng ta gặp nhau lát đi."

Lâm Mạn Ninh đề phòng nhìn cô:"Những tôi không có chuyện gì để nói với chị."

- "Sao lại không cơ chứ? Dù sao chị cũng quen biết Hắc Bạch Lam lâu rồi, chẳng nhẽ em không muốn nghe xem Hắc Bạch Lam như thế nào sao?"

Lâm Mạn Ninh nhìn cô ta, do dự vài giây rồi mở cửa xe ngồi vào trong:"Tôi không có nhiều thời gian đâu, chị nói đi."

Tô Duệ lấy trong túi sách ra một hộp cocola nguyên chất:"Nghe nói em thích ăn socola nguyên chất, chị vừa rồi ghé qua siêu thị mua cho em, em ăn đi."

Lâm Mạn Ninh nhìn thấy hộp socola liền sáng mắt lên, hai tay nhận lấy hộp cocola, nhìn ngon quá, đúng loại cô thích, khoan đã.

Lâm Mạn Ninh nhìn Tô Duệ, cô ta không biết có ý định gì đây, cô nhìn kĩ lại hộp socola, tem vẫn chưa bóc, xung quanh chưa có vết tích bị cạy ra. Lâm Mạn Ninh thở phào, chắc là do cô đa nghi quá rồi.

- "Ngon không?" Tô Duệ hỏi.

Lâm Mạn Ninh gật đầu: "Ừm, ngon lắm." Cô tiếp tục lấy miếng thứ hai lên ăn.

Tô Duệ nhìn cô: "Em quen biết Bạch Lam lâu chưa?"

Lâm Mạn Ninh lắc đầu: "Mới quen." Nói rồi cô chăm chăm vào hộp socola.

- "Em và anh ấy có quan hệ như thế nào?" Tô Duệ dò hỏi.

Lâm Mạn Ninh khựng lại, quan hệ như thế nào? Cô cũng chẳng biết nói làm sao?

- "Là quan hệ mờ ám? Tối qua Lam có nói cho chị nghe."

Lâm Mạn Ninh cười trừ, lồng ngực khó thở, cô gật đầu. Tô Duệ bất ngờ nắm lấy tay cô.

- "Chị mới về nước, bạn bè thân thích không nhiều, gặp được em chị đã mẫn ngay từ đầu, hay là chúng ta làm chị em tốt nhé!"

Lâm Mạn Ninh rụt tay lại, cô cau mày, chỉ có hộp socola này mà đòi mua chuộc cô sao? Cô hỏi lại.

- "Thế chị và anh ấy là quan hệ như thế nào?"

Tô Duệ nhẹ nhàng nói: "Chị và anh ấy là thanh mai trúc mã, có lẽ em không biết, chị và anh ấy đã có hôn ước từ sẵn, dự một tháng nữa sẽ kết hôn."

Lâm Mạn Ninh cười nhạt, tâm chấn động, quá bất ngờ với tin tức này, Hắc Bạch Lam luôn mồm nói anh và cô ta không có quan hệ gì

ngoài anh em, nhưng họ lại có hôn ước từ trước.

Vậy giữa cô và Hắc Bạch Lam là gì? Lâm Mạn Ninh cố gắng che giấu cảm xúc của mình, cô gật đầu, cũng phải, Hắc Bạch Lam trước nay là người xem phụ nữ như công cụ để thỏa mãn, cô cũng vậy, không hơn không kém, ngay từ đầu là do cô tự cho mình cái quyền quản anh.

Sau này anh chán rồi, cô cũng sẽ như bao người phụ nữ khác thôi, trở về với danh giới ban đầu, đến cuối cùng chỉ có Tô Duệ - vị hôn thê là có anh mãi mãi.

Không hiểu sao tim cô rất đau, Lâm Mạn Ninh, không phải từ đầu đã nhận ra chuyện giữa mày và Hắc Bạch Lam chỉ là chơi đùa thôi sao? Tại sao đến lúc này nghe thấy vậy tim lại đau như thế.

Nhưng lí trí cô rất cao, tuyệt nhiên không để cho Tô Duệ thấy được cơn sóng đang cuộn trào trong ngực mình. Nếu như vậy thì cô sẽ thua, thật quá mất mặt.

Lâm Mạn Ninh trở lại Lâm gia, mẹ Lâm thấy cô liền nói.

- "Bảo bối, về rồi sao? Cha con lại đi công tác rồi, năm ngày nữa mới về."

Lâm Mạn Ninh nói:"Con biết rồi, con đi lên phòng đây, lát không ăn cơm đâu."

- "Sao thế? Bảo bối, hôm qua làm bài không được hay sao mà như quả bóng bị xì hơi vậy?"

Lâm Mạn Ninh buồn rầu nhìn bà:"Mẹ, tên biến thái ấy.."

- "Tên biến thái? Tên biến thái nào? Hấn làm gì con?" Mẹ Lâm lo lắng đi đến hỏi cô.

Lâm Mạn Ninh thút thít nói:"Là Hắc Bạch Lam, hấn co vị hôn thê rồi, hấn lừa con, hôm nay cô ta còn đến gặp con để nói chuyện, hức.."

- "Cái gì? Sao lại có chuyện đó được, hoang đường. Con rể của mẹ tuyệt nhiên không thể như vậy."

Lâm Mạn Ninh nói:"Không thể gì chứ? Mẹ không biết hấn trắng hoa đến cỡ nào đâu, hức...con không muốn nhìn thấy hấn nữa."

- "Bảo bối, đừng khóc nữa, ngoan, để mẹ điều tra lại cho con nhé! Lên phòng thay đồ đi con."

Lâm Mạn Ninh bĩu môi đi lên phòng, đến lúc cô tỉnh ngộ rồi, cuộc vui nào cũng có lúc tàn, chỉ là tàn sớm thì hết đau khổ sớm thôi.

Mẹ Lâm thuê thám tử điều tra thông tin của anh, bốn lăm phút sau, kết quả gửi đến cho bà. Mẹ Lâm hồi hộp mở ra xem, hi vọng con rể của bà không như Mạn Ninh nói.

"Hắc Bạch Lam, 27 tuổi, là tổng tài của tập đoàn Hắc thị, là người có uy lực rất lớn tron chốn thương trường, có thể hô mưa gọi gió mà không bị các tập đoàn khác chèn ép..."

Mẹ Lâm gật đầu, con rể của bà xuất sắc quá. Bà lướt xuống dưới, tiếp theo là những vụ bê bối tình ái của anh.

Nào là qua lại với các minh tinh trẻ tuổi, bao nuôi phụ nữ bên ngoài, thay phụ nữ như thay áo..

Bà cau mày, cái gì đây? Có nhầm lẫn không?

Thôi, không được rồi, dính nhiều scandal như vậy lại còn có vị hôn thê rơi từ trên trời xuống, Mạn Ninh nhà bà chắc chắn sẽ khổ, không thể được.

Chương 46: Tốt với em là vì yêu em

Tối đến...

Hắc Bạch Lam về biệt thự thay quần áo rồi đi đến Lâm gia, trong lòng nóng như lửa đốt, cũng chẳng biết lí do vì sao mà cả ngày nay có chút bất an. Anh dừng xe trước cổng Lâm gia rồi trèo lên bức tường kia như lần trước.

Chân anh giữ thăng bằng ở bức tường rồi kéo cánh cửa sổ ra, chết tiệt, tại sao lại không mở được, thường ngày đều mở được mà. Anh dùng sức hơn, nhưng cũng chẳng ăn thua gì. Có lẽ cô đã khóa cửa rồi.

Hắc bạch Lam nhảy xuống, đi vào trong nhà, mẹ Lâm đang ở phòng khách xem lại chi tiết thông tin của anh, điểm cộng nhiều đấy, nhưng mà điểm trừ cũng chẳng thua kém gì. Bà vẫn là lo cho Mạn Ninh nhà mình.

- "Cháu chào cô." Hắc Bạch Lam cúi đầu chào bà.

Mẹ Lâm quay lại nhìn anh, cau mày: "Tiểu Lam đấy à? Ngồi xuống đây đi."

- "Cháu muốn lên nói chuyện với Mạn Ninh một chút." Anh nói, cả ngày không gặp bỗng thấy nhớ cô, cũng chẳng hiểu vật nhỏ này có sức hút như thế nào lại khiến anh ngày nhớ đêm mong như vậy.

Mẹ Lâm nói: "Cứ nói chuyện một lát đã, chuyện này liên quan đến đến

con và Mạn Ninh đấy."

- "Chuyện gì thế ạ?" Hắc Bạch Lam hỏi, trên trán lấm tấm mồ hôi, chưa bao giờ anh cảm thấy đối mặt với mẹ cô mà căng thẳng như vậy.

Mẹ Lâm hỏi:"Con đã có vị hôn thê rồi sao?"

Hắc Bạch Lam cau mày, sao mẹ Lâm lại biết được chuyện này, Mạn Ninh đã biết chưa?

- "Suy nghĩ lâu như vậy, xem ra là đúng rồi." Mẹ Lâm nói tiếp:"Hôm nay có vị tiểu thư đến tìm con bé, nói là vị hôn thê của con, Mạn Ninh từ chiều về vẫn luôn ở lì trong phòng."

Tim anh căng cứng lại, cô biết rồi, cô đang ghen sao? Nhưng nếu ghen thì cô phải gọi điện làm một trận ầm ĩ chứ?. Tại sao lại im lặng như vậy, cô im lặng khiến anh cảm thấy sợ hãi hơn.

- "Tiểu Lam, ta thật ra cũng rất thích con, nhưng ta không muốn Mạn Ninh phảu buồn, nếu con đã có vị hôn thê rồi thì đừng gặp con bé nữa, Lâm gia ta chỉ có mình nó là bảo bối, từ bé đã cưng chiều nó, ta không thể để con và vị tiểu thư kí dễ dàng làm tổn thương nó được." Mẹ Lâm nói, chưa bao giờ bà nghiêm túc như thế này.

Hắc Bạch Lam cau mày:"Cô, xin cô đừng tin những chuyện này, người đó là vị hôn thê của cháu thật, nhưng là do bố cháu sắp xếp, cháu không hề yêu cô ấy, cũng không muốn lấy cô ấy làm vợ. Cháu sẽ giải quyết chuyện này, chắc chắn sẽ không để Tiểu Ninh bị tổn thương."

- "Ta biết con sẽ nói như vậy." Bà lấy những tài liệu điều tra về anh đưa ra đặt ở bàn:"Ta còn được biết thêm, trước đây con dính vào rất

nhieu scandal tình ái, điều này Tiểu Ninh biết rồi chứ?"

Hắc Bạch Lam cau mày, rốt cuộc Tô Duệ đã làm gì? Mạn Ninh của anh giờ suy nghĩ thế nào rồi. Anh nói.

- "Đây đều là chuyện quá khứ, lúc đó đúng là do cháu lúc trẻ ham chơi, nhưng bây giờ cháu là đang thật lòng với Tiểu Ninh. Từ khi gặp cô ấy, cháu không còn qua lại với người phụ nữ nào khác. Về phần vị hôn thê, giữa bọn cháu không có tình yêu, nên hôn nhân này nhất định sẽ không xảy ra, cô cứ yên tâm."

Bà Lâm thở dài:"Ta tạm tin con, con bé đang ở trên lầu, mọi chuyện đều tự con làm lấy."

Hắc Bạch Lam cúi đầu xin phép bà rồi đi lên phòng, anh đưa tay gõ cửa phòng "Cốc..cốc.."

- "Con đã nói là con không ăn tối rồi, mẹ đừng gõ nữa, con muốn yên tĩnh."

Hắc Bạch Lam cau mày, không ăn tối sao? Người đã nhỏ bé như vậy, muốn trở thành que tăm sao? Anh đưa tay gõ cửa lại lần nữa.

- "Mẹ, mẹ đừng làm phiền con nữa, con muốn yên tĩnh, muốn nghỉ ngơi." Lâm Mạn Ninh bất mãn nói.

"Cốc..cốc.." Anh dường như rất kiên nhẫn với cô, Lâm Mạn Ninh tức giận hét chặn ra, lao xuống giường, hùng hổ đi về phía cửa.

"Cạch" Cánh cửa vừa mở ra đã nghe thấy giọng của cô:"Con đã nói là không ăn, mẹ đừng.....Hắc biến thái?"

Cô nhìn anh rồi nhanh chóng khép cánh cửa lại, Hắc Bạch Lam vội

lấy cánh tay mình ngăn cánh cửa, Lâm Mạn Ninh bất ngờ nhìn anh.

- "A" Anh đau đớn kêu lên một tiếng.

Hàng lông mày anh nhíu chặt lại, cánh tay đau đặng, anh đẩy cửa ra, nhìn cô:"Bảo bối, sao vậy?"

- "Tôi không muốn gặp chú, mau đi ra ngoài." Lâm Mạn Ninh quay người đi, lạnh lùng nói.

Hắc Bạch Lam nắm lấy tay cô:"Sao vậy, mới hôm qua mọi chuyện còn bình thường, hôm nay em giận đối với ai?"

- "Tôi giận đối ai kệ tôi, chú đi đi, tôi không muốn nhìn thấy chú thêm lần nào nữa, phiền phức."

Hắc Bạch Lam xoa xoa bắp tay mình, vừa rồi rõ ràng là rất đau, nhưng anh vẫn không mấy để ý, anh nói.

- "Chuyện Tô Duệ đến tìm em phải không?"

Lâm Mạn Ninh đi về phía giường, ngồi xuống:"Ai tìm tôi cũng không quan trọng nữa rồi, chú đi đi."

- "Anh xin lỗi, đáng lí ra anh không nên để cô ta có cơ hội tìm gặp em."

Lâm Mạn Ninh ngẩng đầu lên nhìn anh, cười lạnh:"Vì chú sợ tôi sẽ biết chú và cô ta có hôn ước từ trước sao?"

- "Anh không hề có ý đó." Anh vội vàng giải thích:"Bảo bối, đừng nghĩ lung tung, anh đã nói, anh và cô ta không có quan hệ gì, mối hôn nhân này là sự sắp đặt, anh sẽ không để họ được toại nguyện đâu."

Mắt cô cay cay, nhưng cố gắng không để bản thân mình khóc trước mặt anh, bao nhiêu năm nay cô chưa từng rơi nước mắt, chẳng nhẽ lần này vì người đàn ông này mà làm bản thân mình trở nên yếu đuối sao?

Nhưng anh và Tô Duệ có hôn ước, sau này anh sẽ bỏ cô như những người phụ nữ khác để về bên cô ta, nghĩ đến đây cô bắt đầu thấy tim mình rất nhói. Hình như cô đã yếu hấn ta rồi, yêu từ lúc nào, vì sao yêu, cô cũng không biết.

Chỉ biết bản thân mình trở nên ích kỉ, chỉ muốn Hắc Bạch Lam mãi mãi là của cô thôi, không bất kì ai có quyền đụng vào.

- "Mạn Ninh, em đừng suy nghĩ nữa, được không?" Anh ngồi xuống giường cạnh cô, kéo bả vai cô rồi ôm cô vào lòng mình.

Anh nhẹ giọng nói:"Em không phải rất ngang bướng và không bao giờ chịu thiệt sao? Tô Duệ cũng như những người khác, anh không cần, hãy như những lần trước, bình thản đối mặt, anh sẽ không để em phải chịu tổn thương nào cả."

Lâm Mạn Ninh ngẩng đầu lên nhìn anh:"Vậy giữa tôi và chú là gì? Tại sao chú lại tốt với tôi như vậy?"

Hắc Bạch lam xoa đầu cô:"Tốt với em bởi vì yêu em, nhưng yêu từ khi nào thì ngay cả tôi cũng chẳng biết."

Lâm Mạn Ninh cảm động, đây là câu trả lời khiến cô hài lòng nhất.

- "Hắc Bạch Lam, tôi thật sự không muốn vướng vào một người rắc rối như chú." Cô nói, đây là thật, trước nay ở cạnh anh đều là vì cái mã bề ngoài của anh, nhưng giờ cô nhận ra mình yêu anh.

Hắc Bạch Lam gõ nhẹ lên trán cô: "Nếu em còn nói linh tinh nữa, tôi nhất định sẽ trói em lại rồi mang về nhà mình, cả đời này không cho em đi đâu, không cho em nói chuyện với ai."

Lâm Mạn Ninh mỉm cười dựa vào ngực anh, Hắc Bạch Lam thờ phào, lần đầu tiên thấy Mạn Ninh của anh yếu đuối như thế, có chút không quen, nhưng lại rất thích cảm giác này, cảm giác cô như con thuyền bé nhỏ muốn tìm một bến cảng an toàn, mà anh lại rất tự tin mình là bến cảng an toàn đó của cô.

Tôi hôm sau...

Cứ nghĩ sẽ có một đêm hẹn hò với cô, ai ngờ được mẹ Lâm và cô đến chỗ tổ chức buổi tiệc của Hoắc Thuyết, anh đành thay đổi lịch trình rồi đến đó cùng thư kí Lê.

Hắc Bạch Lam một thân âu phục màu đen huyền bí đi vào, theo sau là thư kí Lê với thân váy bó sát màu hồng phấn, mái tóc buộc lên cao để lộ phần cổ trắng ngần.

Trước giờ Hắc Bạch Lam nổi tiếng là trắng hoa, ngay cả thư kí cũng là phụ nữ xinh đẹp như vậy, nhưng anh là người công tư phân minh, gian tình với thư kí là điều anh ghét nhất, sẽ không bao giờ xảy ra.

Trời mưa quá không làm được việc gì nên mình viết một chap truyện cho đỡ chán, tích cực ủng hộ tối mình ra thêm nha. Yêu các bạn!

Chương 47: Phòng vệ sinh

Một số tổng tài của tập đoàn khác thấy anh liền vui vẻ đến bắt chuyện, mẹ Lâm thuộc trong giới thương nhân nên cũng nói chuyện với những người phụ nữ cùng tuổi bà trong nghề, Lâm Mạn Ninh với bộ váy dạ hội màu đỏ đứng nhàm chán bên quầy rượu.

Hoắc Thuyển thấy cô liền mỉm cười đi đến, bàn tay rất tự nhiên véo nhẹ má cô: "Tối nay nhìn em đẹp lắm."

- "Thế mấy lần trước em không đẹp sao?" Lâm Mạn Ninh bĩu môi hỏi.

Hoắc Thuyển mỉm cười: "Em nói xem."

- "Còn cần phải nói sao? Lâm Mạn Ninh em lúc nào chẳng xinh đẹp, anh khen là quá thừa thãi rồi."

Hoắc Thuyển cười rạng rỡ: "Em có phải quá tự tin rồi không?"

Lâm Mạn Ninh cười tinh nghịch, họ thoải mái nói chuyện như thể không xảy ra cuộc nói chuyện lần trước ở hoa viên nhà cô. Từ xa, Hắc Bạch Lam đã nhìn thấy nụ cười chết người của cô, chết tiệt thật, mới hôm qua còn lo sợ anh chạy mất, thế mà hôm nay người chạy đi lẫn vãn với người khác lại là cô.

Hoắc Thuyển lên sân khấu phát biểu: "Chào quý vị, Tôi là Hoắc Thuyển, là tổng tài của tập đoàn K7. Mong mọi người sau này chú ý và giúp đỡ Hoắc mỗi tôi nhiều điều."

- "Cậu Hoắc cứ khiêm tốn, còn trẻ như vậy đã tự mình thành lập cho mình một cơ ngơi mà còn nhờ đến đầu óc của những người như tôi sao?" Những lời nịnh nọt vang lên.

Thư kí Lê lúc giờ vẫn im lặng nhìn Hoắc Thuyến, thật không ngờ đêm đó gặp anh ta trong bộ dạng say mèm, mất hết hình tượng, nhưng hôm nay lại đẹp trai và anh tuấn như vậy.

Hoắc Thuyến nâng ly rượu lên mời mọi người, một cánh tay chạm vào vai cô, thư kí Lê quay lại.

- "Anh cũng đến đây sao?" Là thư kí Hoàng của Hàn Thiên Lãnh.

Thư kí Hoàng nhún vai:"Hàn tổng bận ở nhà với vợ con, không còn cách nào khác, thân là thư kí, tôi phải làm chuyện này thôi." Thư kí Hoàng nói rồi nhìn lên sân khấu:"Tôi thấy cô nhìn người đó rất lâu, quen sao?"

Thư kí Lê mỉm cười:"Không quen."

- "Không quen mà cô nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống người ta thế?" Thư kí Hoàng hỏi.

Thư kí Lê mỉm cười:"Tôi biểu hiện rõ vậy sao?"

- "Xem ra là thật rồi." Thư kí Hoàng cười nói.

Lâm Mạn Ninh đang ngồi bên quầy rượu, cô lúc giờ uống nước ép trái cây cũng sắp no rồi. Một giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng cô.

- "Bảo bối, đêm nay em rất đẹp." Hắc Bạch Lam nói.

Lâm Mạn Ninh quay đầu lại nhìn anh, mỉm cười:"Vậy sao? Nhưng tôi thấy thư kí Lê bên cạnh chú còn đẹp hơn cả tôi."

Hắc Bạch Lam giơ tay ngắt nhẹ mũi cô:"Đừng linh tinh."

Hoắc Thuyến nâng ly rượu xuống gặp từng người. Một phục vụ bung theo khay rượu đi gần đến chỗ anh, Hoắc Thuyến né người sang một bên cho phục vụ đi, không ngờ được hai người lại không ăn ý nhau, đâm sầm vào người anh, nhìn khay rượu sắp đổ lên người mình, Hoắc Thuyến cau mày né đi, ai ngờ được số rượu đó lại đổ lên bộ váy của thư kí Lê.

- "A.." Thư kí Lê bất ngờ nhìn bộ váy của mình bị rượu vang làm dơ đi.

Hoắc Thuyến cau mày:"Xin lỗi tiểu thư..là cô.." Anh không ngờ sẽ gặp lại người phụ nữ ngạo mạn đó ở đây.

Thư kí Lê nhìn anh, rồi mắt tự nhiên lau bộ váy của mình. Hoắc Thuyến nói.

- "Hay cô lên phòng đi, để tôi sai người giặt ủi lại bộ váy này cho cô, là do sơ xuất của chúng tôi."

Thư kí Lê nói:"Không cần đâu."

Nói rồi cô quay người lạnh lùng bước vào nhà vệ sinh, Hoắc Thuyến nhìn theo cô, trong lòng không yên, dù sao lần trước cũng là cô giúp anh một lần, lần này mình lại làm đổ rượu lên người cô, ít nhất cũng phải được một câu nói cho đàng hoàng chứ! Không nghĩ ngợi gì, anh liền bước đi theo cô.

Lâm Mạn Ninh nhìn Hắc Bạch Lam:"Hai người họ quen nhau sao?"

- "Anh là sếp, nhưng cũng không phải chuyện tình cảm của nhân viên cũng biết hết. Thư kí Lê là người quan trọng về bề ngoài, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, có lẽ tên đó sẽ không mấy yên ổn rồi."

Lâm Mạn Ninh gật đầu, Hắc Bạch Lam nhìn cô nói:"Tối nay về nhà anh nhé!".

- "Đừng mơ." Lâm Mạn Ninh huých cù trở vào bụng anh rồi bỏ đi về phía mẹ Lâm.

Hắc Bạch Lam xoa xoa bụng mình, lúc này một người khác đi đến bắt chuyện với anh. Trong bữa tiệc này không hề có phóng viên hay nhà báo gì nên mọi chuyện ở đây sẽ không cần lo lắng.

Thư kí Lê bước vào nhà vệ sinh rồi bật vòi nước lên, trên đời này lại xảy ra nhiều chuyện trùng hợp và ngẫu nhiên như thế, cô lấy chiếc khăn thấm nước rồi lau nhẹ lên váy mình.

- "Tôi đã nói để tôi sai người giặt ủi lại bộ này giúp cô, rất nhanh sẽ xong thôi." Hoắc Thuyển đi vào, nói.

Thư kí Lê giặt mình:"Anh này, anh đừng quá đáng, đây là nhà vệ sinh nữa, anh vào đây bị người ta thấy sẽ chê cười đấy, còn nói tôi không truy cứu chuyện này rồi thì anh làm ơn im lặng như chưa xảy ra chuyện gì đi. Phiền anh tránh ra ngoài đi."

- "Giúp tôi được một lần liền nói chuyện với tôi bằng giọng điệu đó sao?" Hoắc Thuyển hỏi.

Thư kí Lê cười nhếch miệng:"Anh bị thần kinh sao? Tôi nói chuyện như vậy là chuyện của tôi, chưa từng liên quan đến anh."

Lúc này ngoài hành lang có tiếng "cộp cộp" của giày cao gót, càng ngày càng gần về phía họ, Hoắc Thuyến cau mày, giờ mà ai thấy anh trong đây có khi lại hét toáng lên rồi nói anh là đồ biến thái, nghĩ cũng chẳng nghĩ thêm, anh giơ tay kéo cô vào phòng riêng.

- "A..tên biến thái này, anh làm gì vậy?" Thư kí Lê hét lên.

Hoắc Thuyến bịt miệng cô lại.

Thư kí Lê nhìn anh, chết tiệt, cái tên này chắc chắn có vấn đề rồi, cô điên lên vì tên này mấy thôi.

- "Cô có thấy vị Hoắc tiên sinh đó đẹp trai không?" Một giọng nữ vang lên, cô ta vừa soi gương vừa hỏi người bên cạnh.

Người bên cạnh dậm lại phẩn trên mặt:"Có chứ, rất đẹp trai là đẳng khác, còn trẻ như vậy đã có một tập đoàn riêng, tôi thật muốn một lần được ở cùng anh ta trên giường."

Thư kí Lê ngẩng đầu nhìn anh, người ta đang nói về anh nhưng anh lại xem như không có gì, người đàn ông này cũng lạ quá đi.

- "Nhưng nói cũng không phải, cô có biết Hắc Bạch Lam không, anh ấy cũng có công ty riêng từ lâu rồi, đẹp trai hơn cả Hoắc Thuyến ấy chứ."

Người kia bật cười:"Mất năm trước anh ta hay bị dính vào scandal tình ái, tôi nói chứ, ước gì được một lần lên báo cùng anh ta hoặc là Hoắc Thuyến thì thật tốt rồi."

Thư kí Lê bật cười, Hắc tổng của cô cũng thật có giá, nhưng anh ta là của Mạn Ninh rồi, những người phụ nữ này đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Đến khi tiếng bước chân xa dần, thư kí Lê đẩy anh ra: "Tên biến thái này, anh thật quá đáng, đừng để tôi nhìn thấy anh lần nào."

Hoắc Thuyển cười lạnh, được, đã thế từ giờ sẽ không ai nợ ai, Hoắc Thuyển anh sợ nhất là dây dưa nợ nần phụ nữ, anh thở dài rồi đi ra ngoài.

Chương 48: Giới thiệu em với gia đình anh

Sau khi bữa tiệc kết thúc, mọi người ra về, chỉ còn lại mẹ Lâm và Lâm Mạn Ninh, Hoắc Thuyến đi đến gần họ nói.

- "Cô, muộn rồi, cô về nghỉ ngơi đi, hôm nay thật cảm ơn cô đã có mặt ở đây cùng cháu." Hoắc Thuyến thân thiết nói.

Mẹ Lâm mỉm cười: "Nói gì khách sáo vậy thằng bé này, con được như vậy, ta vui lắm, chỉ tiếc hôm nay thiếu bố con bé. Đi công tác trúng đợt này".

- "Không sao đâu ạ." Hoắc Thuyến nói.

Mẹ Lâm gật đầu: "Vậy ta đưa Mạn Ninh về trước đã nhé! Lần sau sẽ gặp con."

- "Vâng, Mạn Ninh, thi xong em đã biết kết quả chưa thế?" Hoắc Thuyến nhìn cô, mỉm cười hỏi.

Lâm Mạn Ninh cười: "Lão huynh, huynh nói câu này có ý gì thế, còn nghi ngờ năng lực của em sao?"

Hoắc Thuyến mỉm cười: "Nếu kết quả tốt anh sẽ có quà cực lớn cho em."

- "Thật sao? Anh làm em háo hức lắm đó."

Mẹ Lâm nói: "Thôi, được rồi, ta về nhé!".

- "Vâng."

Mẹ Lâm nắm tay Lâm Mạn Ninh ra khỏi bữa tiệc, khi bà chuẩn bị bước lên một chiếc xe của bà thì Hắc Bạch Lam lái xe đến, anh mở cửa bước xuống xe.

- "Cháu chào cô ạ." Anh lễ phép chào hỏi.

Mẹ Lâm nhìn anh: "Tiểu Lam đấy à? Có gì không con?"

- "Cháu muốn đưa Tiểu Ninh đến chỗ kia một lát, cô có thể..."

Mẹ Lâm nói: "Muộn rồi, con bé còn phải về nhà, hay để bữa khác nhé!" Trong lòng bà đã chấm dứt con rể này, nhưng bà thấy cần phải nghiêm hơn một chút, trị đi cái tính trăng hoa của anh đã rồi bà mới yên tâm giao Tiểu Ninh nhà mình cho anh.

Hắc Bạch Lam cười gượng, tự nhiên lại thay đổi thái độ thế này. Sau này anh và Mạn Ninh làm sao có không gian riêng đây.

Anh nói: "Vậy để cháu đưa cô và Mạn Ninh về." Hắc Bạch Lam nói.

Mẹ Lâm lắc đầu: "Không cần đâu, ta về trước được rồi, Mạn Ninh đi xe con đi, có chuyện gì nói nhanh rồi về."

- "Vâng." Hắc Bạch Lam thờ phào, cúi đầu chào bà, khi chiếc xe của bà rời đi rồi anh mới có thể bình thản.

Cuộc đời anh đúng chỉ có mỗi Lâm Mạn Ninh và gia đình của cô làm anh mất tự tin như thế. Hắc bạch Lam mở cửa xe của ghế lái phụ ra cho cô.

- "Bảo bối, lên xe thôi."

Lâm Mạn Ninh bước lên xe, anh vòng ra ghế lái rồi mở cửa bước lên. Chiếc xe Lamborghini từ từ hòa vào làn đường đông đúc trong đêm. Anh lấy ra cho cô hộp socola.

- "Bảo bối, socola em thích, ăn một chút đi." Anh mỉm cười nói.

Lâm Mạn Ninh nhận lấy hộp socola: "Hắc biến thái, ăn một chút đi."

- "Không cần, anh mua cho em mà." Anh quay sang nâng tay nhẹ nhàng lau đi ít socola dính bên khóe môi cô.

Lâm Mạn Ninh mất tự nhiên quay sang chỗ khác, Hắc Bạch Lam mỉm cười, anh phát hiện vật nhỏ này da mặt càng ngày càng mỏng, càng ngày càng dẹt dẹt, lại còn biết xấu hổ nữa.

Xe dừng trước cửa biệt thự của Lâm gia, anh nhìn gương mặt đang ngủ say của cô đầy ôn nhu rồi cúi người bế ngang cô vào trong. Mẹ Lâm lúc này đang ngồi ở phòng khách đợi họ.

- "Về rồi sao?" Mẹ Lâm hỏi.

Hắc Bạch Lam gật đầu: "Vâng, để cháu đưa cô ấy lên phòng."

- "Ừ, đưa con bé lên phòng giúp cô." Mẹ Lâm nói rồi đứng dậy đi theo anh.

Hắc Bạch Lam nhẹ nhàng đặt cô lên giường rồi tháo đôi giày cao gót ra cho cô, tiếp theo anh kéo chăn đắp lên cho cô. Mẹ Lâm đứng ngoài cửa nhìn từng động tác của anh, ánh mắt hiện lên vẻ hài lòng.

- "Cảm ơn con, thôi khuya rồi, con về đi, con bé để ta là được rồi."

Hắc Bạch Lam quyến luyến nhìn gương mặt cô rồi nói: "Vâng, vậy cháu xin phép."

Mẹ Lâm gật đầu rồi đi vào phòng đóng cửa lại, lấy bộ đồ ngủ thay cho cô, tẩy trang cho cô rồi tắt điện nằm xuống cạnh cô chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau...

Hắc Bạch Lam đi vào phòng làm việc của mình, thư kí Lê tay đang cầm điện thoại nghe, tay thì đọc văn kiện. Hắc Bạch Lam ngồi xuống ghế của mình rồi rút một văn kiện trong sấp tài liệu cao kia.

- "Hắc tổng, lão gia vừa gọi điện, tối nay bảo anh về để ăn bữa cơm gia đình, Tô gia cũng có mặt ở đó."

Hắc Bạch Lam dừng lại động tác, anh thở dài: "Lịch trình hôm nay của tôi thế nào?"

- "Sáng nay chúng ta có cuộc họp để đưa ra sản phẩm mới, trưa nay có hẹn ăn trưa cùng Lô tổng, chiều phải sang thành phố S làm cuộc khảo sát nhanh, tối nay thì rảnh ạ."

Hắc Bạch Lam ngẩng đầu lên: "Cô nói xem lấy lí do gì sẽ thích hợp nhất?"

- "Hắc tổng, anh nên rõ cho họ hiểu."

Hắc Bạch Lam gật đầu, cũng phải, chi bằng tối nay anh nói thẳng ra để hủy cuộc hôn nhân này. Hắc Bạch Lam kí vào bên phải của tờ giấy rồi gấp lại đưa tập tài liệu đó cho thư kí Lê.

- "Tốt, vậy chuẩn bị chút đi."

Thư kí Lê gật đầu:"Tôi hiểu rồi".

Lâm gia..

Lâm Mạn Ninh mặc một bộ váy rộng màu hồng, nằm sấp trên giường, hai chân đưa qua đưa lại, một tay cầm đồ ăn, một tay lướt điện thoại.

- "Con nhỏ này, có điểm thi rồi, mau lên xem đi chứ? Ở nhà chỉ có mấy cái này là giỏi thôi."

Lâm Mạn Ninh quay lại nhìn bà rồi lồm cồm ngồi dậy:"Mẹ đợi chút, để con xem đã."

- "Sao rồi, kết quả thế nào rồi?" Mẹ Lâm hỏi hộp hỏi.

Lâm Mạn Ninh cau mày nhìn bà:"Chết rồi, tiêu rồi."

- "Hả? Rốt cuộc có chuyện gì?" Mẹ Lâm hỏi.

Lâm Mạn Ninh cười rộ lên:"Con vẫn đứng đầu toàn trường, haha, mẹ thấy chưa? Con đã nói con gái mẹ sẽ không để mẹ thất vọng rồi mà."

Mẹ Lâm mỉm cười:"Phải, phải, đúng là không thất vọng."

"Tít..tít..tít.." Lúc này điện thoại của cô reo lên. Mẹ Lâm nhìn vào màn hình điện thoại rồi mỉm cười.

- "Được rồi, làm gì làm đi, ta đi có việc đây."

Lâm Mạn Ninh bẽn lẽn nhìn bà rồi nghe máy:"Alô".

Đầu bên kia, Hắc Bạch Lam đang ở thành phố S để khảo sát, một tay anh bỏ trong túi quần, một tay cầm điện thoại, dáng người cao lớn đứng nhìn xuống mảnh đất phía dưới.

- "Bảo bối, em đang làm gì vậy?" Giọng anh đầy cứng chiều.

Lâm Mạn Ninh hít thở sâu rồi nói:"Tôi làm gì phải báo cáo với chú sao?"

Hắc Bạch Lam mỉm cười:"Tối nay em rảnh không? Đến với anh một nơi nhé!."

Tim cô rung mạnh lên từng hồi, cảm giác này thật khó chịu, tại sao vậy?

Cô hỏi lại:"Đến nơi nào?"

- "Đến nhà anh, anh muốn giới thiệu em với gia đình anh."

Chap sau có biến:))

Mưa quá căng nàng xinh đẹp ơi.

Chương 49: Căng thẳng

Trái tim cô như có chiếc lông tơ chạm nhẹ vào, cô không nghe lầm chứ? Anh muốn giới thiệu cô với gia đình anh sao? Vậy là anh đã có suy nghĩ lâu dài với cô sao? Cô mỉm cười, cắn cắn đầu ngón tay.

- "Chú có ý gì?" Cô khẽ hỏi.

Hắc Bạch Lam mỉm cười: "Anh muốn gia đình anh biết về sự hiện diện của em, tối nay bảy giờ anh đến đón em."

- "Nhưng chú còn chưa biết tôi có đồng ý hay không?" Lâm Mạn Ninh hỏi.

Hắc Bạch Lam mỉm cười: "Anh dẫn vợ tương lai của anh về nhà, em thấy anh nên hỏi thế nào đây?"

Lâm Mạn Ninh đỏ mặt, cô mỉm cười, nhỏ giọng nói: "Ai là vợ tương lai của chú chứ?" Nói rồi cô tắt máy.

Hắc Bạch Lam nhìn điện thoại vang lên những tiếng "tút..tút.." mà tim lại có cảm giác xao xuyến đến lạ, hóa ra đây là cảm giác khi yêu sao? Hạnh phúc đến vậy.

Lâm Mạn Ninh tắt điện thoại xong liền đứng dậy nháy tinh nghịch, chỉ cần nghĩ đến tối nay được gặp cha mẹ anh là cô lại thấy vui vẻ, không biết họ có dễ tính không? Sống theo kiểu hiện đại hay cổ hũ.

Cô lắc đầu, quan tâm làm gì chứ? Chỉ cần biết anh muốn đưa cô về nhà ra mắt là được rồi. Lâm Mạn Ninh mở cửa chạy ra khỏi phòng.

- "Mẹ, con muốn đi mua sắm, chúng ta cùng đi đi."

Mẹ Lâm đang tập yoga trên phòng, nghe thấy cô nói liền hỏi lại:"Có chuyện gì mà vui thế? Lại còn đòi đi mua sắm."

- "Hắc biến thái...chú ấy nói sẽ dẫn con về nhà ra mắt gia đình.."

Mẹ Lâm nghe xong liền ngạc nhiên hỏi lại:"Cái gì? Thật sao? Thằng bé xem ra lần này nghiêm túc với con rồi, ta cũng đỡ lo hơn, được rồi, lên phòng thay quần áo rồi chúng ta đi mua sắm."

- "Tuân lệnh mẫu hậu." Lâm Mạn Ninh nghiêm túc nói rồi chạy vụt lên phòng thay quần áo, miệng không ngừng ngân nga bài hát thiếu nhi.

Sáu giờ rưỡi, Hắc Bạch Lam mới xong công việc trở về lại thành phố, thư kí Lê đã về nhà trước, anh lái xe về biệt thự thay quần áo rồi đến đón cô.

Xe dừng trước cổng Lâm gia, Lâm Mạn Ninh một thân váy màu trắng có hao văn màu vàng nhạt đi xuống, bộ váy dài đến đầu gối, xòe ra trông thật đáng yêu, mái tóc được quấn lên phần đuôi.

Hắc Bạch Lam mỉm cười, đi đến nhìn cô:"Bảo bối, em thật xinh đẹp." Nói rồi anh cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Ngón tay nhỏ nhắn của Lâm Mạn Ninh ngăn lại môi anh, nói:"Đừng đụng vào tôi, sẽ trôi son môi mất."

Hắc Bạch Lam mỉm cười, nắm lấy cổ tay cô rồi cúi đầu mút lấy cánh môi anh đào của cô, lưỡi anh nhanh chóng đi vào xâm chiếm lưỡi cô.

Nụ hôn càng ngày càng sâu hơn, đến khi hơi thở của cả hai bắn loạn

anh mới hài lòng thả cô ra rồi mở cửa xe cho cô vào.

Lâm Mạn Ninh hồi hộp nắm tay lại, Hắc Bạch Lam nhìn cô, dịu dàng hỏi:"Em sao vậy?"

- "Hắc biến thái, tôi thấy hồi hộp quá, sao bây giờ? Có có thể cho tôi biết nên làm thế nào không?"

Hắc Bạch Lam mỉm cười:"Xem ra em cũng háo hức lắm rồi".

Lâm Mạn Ninh bị nói trúng tim đen liền rút tay ra:"Tôi không có". Câu nói này rõ ràng không có một phần trăm trọng lượng nào.

Hắc Bạch Lam mỉm cười, nắm lấy tay cô, động viên:"Hít thở sâu một chút, lát nữa mọi chuyện cứ để anh lo, dù cho họ có nói gì thì em cũng hãy im lặng, anh sẽ bảo vệ em."

Lâm Mạn Ninh thấy ấm áp vô cùng, cô nén lại cảm giác này, rút tay lại, nói cứng:"Ai cần chú bảo vệ chứ? Chú thấy có ai bắt nạt được Lâm Mạn Ninh tôi chưa?"

Hắc Bạch Lam mỉm cười, lát nữa dù xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ dùng hết sức che chở và bảo vệ cô, anh muốn khẳng định mối quan hệ của bọn họ.

Xe dừng trước cửa Hắc gia...

Căn biệt thự to lớn được thấp đèn sáng trưng, một chiếc xe Ferrari đã đậu sẵn trước cổng, có lẽ là của Tô gia, anh bước xuống xe mở cửa cho cô rồi đưa chìa khóa cho tên vệ sĩ đứng trước cổng.

Bàn tay anh đặt ở hông cô, cả hai từ từ tiến vào trong.

- "Tiểu Duệ càng ngày càng xinh đẹp, Bạch Lam nhà tôi thật có phước vì sắp được con bé lấy làm chồng."

- "Ông nói quá lời rồi, phải nói Tiểu Duệ nhà chúng tôi có phước, Bạch Lam xuất sắc như vậy, sau này hai đứa mà lấy nhau thì thật không có gì hoàn hảo hơn."

Từ bên ngoài anh và cô đã nghe thấy cuộc nói chuyện rôm rả bên trong, Lâm Mạn Ninh nắm tay lại, Tiểu Duệ, có phải là Tô Duệ lần trước gặp cô không?

Hắc Bạch Lam vỗ nhẹ vào lưng cô, ánh mắt như khích lệ rồi đi vào trong. Một người giúp việc thấy anh liền chào hỏi.

- "Thiếu gia, cậu trở về rồi, tiểu thư."

Hắc Bạch Lam gật đầu rồi đi vào trong, mọi người thấy anh dẫn theo Lâm Mạn Ninh đều ngạc nhiên không hiểu chuyện gì.

Tô Duệ là người phản ứng đầu tiên: "Lam, ai cho anh dẫn cô ta đến đây? Anh làm gì vậy? Mau đưa cô ta đi đi."

- "Bố, hai bác." Đây là tiếng bố đầu tiên sau hai mươi ba năm nay anh gọi ông Hắc.

Ông Hắc cau mày, tiếng "bố" đối với ông có một cảm giác thật khác lạ. Ông bỏ qua chuyện đó rồi nói.

- "Hôm nay là bữa cơm gia đình của Hắc gia và Tô gia, con dẫn một đứa con gái chưa trưởng thành đến đây làm gì?"

Hắc Bạch Lam cau mày, anh rất không đồng tình lời nói đó của ông.

- "Con xin giới thiệu một chút với cả nhà, cô ấy là Lâm Mạn Ninh, bạn gái của con."

Cha mẹ Tô bất ngờ nhìn Hắc Bạch Lam, Tô Duệ gào lên:"Không thể nào, Lam, anh đừng đùa nữa, hôm nay là ngày bàn về hôn sự của chúng ta."

Mẹ kế thấy vậy liền nói:"Tiểu Lam, con đừng hồ đồ nữa, hôm nay là ngày bàn chuyện đại sự."

Hắc Bạch Lam lạnh lùng nhìn bà ta, cái nhìn sắc lạnh đó khiến cho Trịnh Tâm Như phải im bật lại. Ông Hắc đập tay xuống bàn.

- "Cho con ba phút để đưa con bé này rời khỏi chỗ này rồi chúng ta tiếp tục nói chuyện."

Hắc Bạch Lam nghiêm túc nói:"Con đưa cô ấy đến đây là để giới thiệu với mọi người, và cũng để hủy đi hôn sự này, con sẽ không dẫn cô ấy đi đâu cả."

Tay anh nắm chặt lấy tay cô đầy kiên quyết, Lâm Mạn Ninh hồi hộp nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lúc này vì quá tức giận nên Tô Duệ tái phát bệnh, cô ta ôm lấy ngực mình, khó khăn thở.

- "Tiểu Duệ, con không sao chứ? Tiểu Duệ."

Ông Tô nhìn ông Hắc nói:"Tôi nghĩ hôm nay chưa phải lúc thích hợp để nói chuyện, tôi đưa Tiểu Duệ về trước đây."

Ông Hắc gật đầu:"Được, để tôi nói chuyện với nó, ông mau đưa con bé về đi, kéo xáy ra chuyện."

Ông Tô gật đầu rồi bế Tô Duệ đã ngất xỉu lên, bà Tô cầm lấy túi xách bước theo. Không khí bỗng chốc trở nên im phăng phắc. Ông Hắc đứng dậy từ từ tiến về phía anh.

Ánh mắt tinh anh của ông lướt qua người Lâm Mạn Ninh, khiến cô có phần sợ hãi rụt người lại. Bất ngờ, ông Hắc vung tay tát mạnh vào mặt anh.

"Bốp" Một cái tát vừa nhanh vừa mạnh khiến anh trở tay không kịp.

- "Lam.." Lâm Mạn Ninh bất ngờ gọi tên anh.

Khuôn mặt của Hắc Bạch Lam quay sang một bên, đỏ bừng, nơi khóe miệng anh có một ít máu chảy ra.

Bị lừa rồi, không có biến gì cả. Các nàng xinh đẹp tối ấm.

Chương 50: Hắc Bạch Lam, em yêu anh!

"Cái thằng bất hiếu này, mày xem mày đang làm cái trò gì vậy, mày nghĩ đây là trò đùa sao?" Ông Hắc lớn tiếng quát.

Hắc Bạch Lam đứng thẳng người lại, tay lau đi vệt máu ở miệng, cười lạnh. Lâm Mạn Ninh nhìn anh đầy hoảng hốt, rơm rớm nước mắt, cô không ngờ lại xảy ra chuyện như thế này.

- "Vì một cuộc hôn nhân định sẵn mà ông lại ra tay đánh con ruột của mình, thật làm tôi mở rộng tầm mắt." Hắc Bạch Lam lạnh lùng nói.

Ông Hắc tức giận: "Mày câm miệng lại, thường ngày ở ngoài đường muốn ăn chơi với những con đàn bà mắt xanh mỏ đỏ tao không nói gì, nhưng chuyện này là chuyện cả đời mày, mày lại dẫn con bé này về là có ý gì?"

Lâm Mạn Ninh hoảng sợ lùi ra phía sau, Hắc Bạch Lam nắm lấy tay cô, nghiêng răng nói.

- "Sắp đặt rồi thế nào? Ngày xưa không phải ông nội cũng sắp đặt cho ông sao? Kết quả cuối cùng là mỗi người âm dương cách biệt, ông không biết lấy đó làm gương à."

Ông Hắc nói: "Tao với mẹ mày vốn dĩ không có tình cảm."

- "Vậy ông nghĩ tôi và Tô Duệ có tình cảm sao?" Hắc Bạch Lam lớn tiếng lại, hai mắt đỏ vằn lên.

Lâm Mạn Ninh lần đầu tiên thấy anh giận dữ như vậy, nhưng cô không thấy sợ, chỉ thấy xót anh, đôi mắt đỏ như thể chứa đựng rất nhiều đau khổ.

- "Từ bé không phải mày đã quý con bé sao? Con bé cũng rất mến mày, hai đứa từ nhỏ vốn đã có tình cảm, chỉ là xa cách mấy năm nên mày hồ đồ thôi."

Hắc Bạch Lam cười lạnh: "Vậy thì ông thật sự không biết tình yêu là như thế nào rồi? Tôi với cô ấy vốn dĩ chỉ có tình nghĩa anh em, không hơn không kém."

- "Mày..." Ông Hắc tức giận định giơ tay tát anh thêm lần nữa.

Trịnh Tâm Như đi đến nắm lấy tay ông: "Ông ơi, đừng tức giận nữa, kéo làm hại đến sức khỏe."

- "Mày là đồ bất hiếu, mẹ mày chắc chắn sẽ thấy vọng về mày lắm."

Gân trên trán anh giật đùng đùng, khó khăn lắm anh mới rít lên được một câu: "Ông đừng lôi mẹ ra đá kích tôi, ngày xưa nếu ông không ngoại tình rồi dắt loại phụ nữ lẳng lơ về nhà thì mẹ tôi đã không mất, tôi cũng không như thế này, ông không có quyền gì trách mắng tôi cả."

Lâm Mạn Ninh nhìn anh, thì ra anh có một quá khứ đau khổ như vậy, cô lại không biết, quen anh bấy lâu nay cô chưa biết chuyện gì của anh.

Hắc Bạch Lam nói tiếp: "Hôm nay tôi về đây là để nói cho ông biết cô ấy sẽ là vợ của tôi, tất nhiên tôi không cần sự đồng ý của ông hay không? Tôi chỉ muốn nói với ông là cuộc hôn nhân sắp đặt đó sẽ không xảy ra đâu."

Nói rồi anh nắm lấy tay cô quay người bước đi, ánh mắt anh quét qua người mẹ kế, như thể nhìn thấu tim gan bà, Trịnh Tâm Như hoảng sợ lùi ra sau.

Ra đến xe, anh vẫn như bình thường mở cửa xe cho cô lên, Lâm Mạn Ninh nhìn anh, ánh mắt ngập nước.

- "Sao vậy, lên xe đi, sương xuống kẻo lạnh." Giọng anh ôn nhu như thể không hề xảy ra chuyện vừa rồi.

Lâm Mạn Ninh ngoan ngoãn ngồi vào trong xe, Hắc Bạch Lam vòng ra mở cửa rồi ngồi vào ghế lái. Lâm Mạn Ninh đưa tay đụng vào bên má sưng đỏ của anh.

Hắc Bạch Lam nắm lấy tay cô đặt lên đùi mình: "Chúng ta đi ăn gì nhé!"

Lâm Mạn Ninh lắc đầu, sịt mũi. Hắc Bạch Lam cau mày, nhìn cô.

- "Sao vậy?"

Lâm Mạn Ninh nói: "Bố của chú..?"

- "Được rồi, anh xin lỗi, anh nên nói cho em biết sớm là anh và bố anh có quan hệ không tốt, làm em hoảng sợ rồi, không sao đâu." Anh xoa xoa đầu cô.

Lâm Mạn Ninh nhìn anh, biểu hiện như vậy giống như chuyện này là chuyện thườn ngày xảy ra vậy, cô nói.

- "Thì ra chú có quá khứ như vậy, có chuyện gì chú có thể kể cho tôi nghe được không?"

Hắc Bạch Lam mỉm cười:"Em muốn nghe chuyện gì?"

- "Tất cả." Lâm Mạn Ninh nhỏ giọng, nói.

Hắc Bạch Lam gật đầu, khởi động xe rời đi:"Mọi chuyện chắc em cũng đã hiểu được vài phần..?"

Lâm Mạn Ninh gật đầu, Hắc Bạch Lam kể cho cô nghe chuyện năm anh bốn tuổi, rồi cả chuyện Tô Duệ, đến cả chuyện anh và Trịnh kiều Ân trải qua mối tình đầu nhưng bị bố anh ngăn cách bởi người mẹ kế.

Lâm Mạn Ninh chăm chú nghe anh kể, tim quặn lại, lồng ngực khó thở đến kì lạ, cô thấy rất thương anh. Giờ thì cô đã biết vì sao tấm hình trong phòng ngủ lúc cô nhìn thấy chỉ có anh và mẹ anh.

Xe dừng lại trước cổng biệt thự của anh, Hắc Bạch Lam mỉm cười nói:"Ăn tối rồi anh đưa em về nhé! Ăn nhà hàng giờ này không ngon đâu."

Lâm Mạn Ninh nhướn người sang ôm anh, mặt gục vào hõm vai anh, giọng cô trong đêm tối vang lên thật êm ái.

Câu nói này khiến anh khắc cốt ghi tâm, tim đập nhanh từng hồi.

- "Hắc Bạch Lam, em yêu anh!".

Anh bất ngờ trước câu nói đó, nhưng một giây sau liền chủ động hôn lên môi cô. Lưỡi anh xâm nhập vào bên trong quần lấy lưỡi cô, cô có thể cảm nhận được vị tanh nồng của máu trong miệng anh, ánh mắt lại càng ngấn lệ hơn.

Đêm nay, lần đầu tiên anh thấy cô chủ động như thế, lần đầu tiên anh thấy cô dịu dàng như thế, nụ hôn càng lúc càng sâu hơn. Đến khi hơi thở cả hai loạn nhịp thì anh mới buông cô ra.

Mở cửa bước xuống xe rồi bế thốc cô lên đi vào trong biệt thự, chân nhằm thẳng phòng ngủ trên lầu mà bước lên.

Lâm Mạn Ninh mím cười tựa đầu vào lồng ngực anh, cảm giác thật thoải mái và dễ chịu.

Chap sau có gì nhi??

Chương 51: Cuồng nhiệt(18+)

Hắc Bạch Lam bế cô vào phòng rồi dùng chân đóng cánh cửa lại, anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường vừa trao cho cô nụ hôn mãnh liệt. Đối với anh và cô, trong lúc này câu nói nào cũng trở nên thừa thãi, chỉ có hành động mới khiến họ hiểu nhau.

Lâm Mạn Ninh ôm lấy cổ anh, miệng khẽ mở ra đáp lại nụ hôn của anh, đôi mắt cô phủ một tầng sương mỏng, cổ họng phát ra những tiếng "ân a" đầy khiêu khích.

Bàn tay anh đặt lên một bên ngực cô, từng ngón tay khẽ chuyển động như khiêu khích, hôn đến ngộp thở anh mới buông cô ra, bầu ngực cô phập phồng khiến anh càng ngấm thêm dục vọng.

Bàn tay anh vòng ra sau cởi đi chiếc khóa váy, tấm lưng trần trắng muốt hiện ra dưới ánh đèn pha lên trong phòng ngủ càng khiến cô đẹp đến mê hồn, đêm nay cô quả thực rất dịu dàng.

Anh hôn nhẹ lên cổ cô, liếm mút đầy kích thích, Lâm Mạn Ninh nắm lấy drap giường. Chiếc váy xinh xắn của cô nhanh chóng tuột khỏi người, để lộ ra một cơ thể hoàn mỹ.

Hắc Bạch Lam thờ hất ra rồi ngẫu nhiên lấy phần ngực căng tròn ấm áp của cô.

- "A..ừ..."

Bàn tay nhỏ bé của cô lần mò vào ngực anh, sờ xoạng một cách ngây ngô, ánh mắt anh càng sẫm lại, phía dưới căng phình đến

nghe thở.

Hon dần xuống phía dưới, khi chạm đến hoa huyết hồng hào khiến anh dâng lên một cỗ cảm xúc không tên, lưỡi khẽ miết nhẹ bên ngoài, thứ chất lỏng bên trong cô chảy ra càng nhiều hơn.

- "A...Đừng...Lam...a...."

Tiếng rên rỉ câu hồn ấy lọt vào tai anh như một đòn trí mạng, anh nhanh chóng cởi quần áo của mình ra rồi đặt chân cô lên vai mình, nơi đó hiện ra không có chút che đậy.

Anh dùng lực đưa tiểu đệ của mình vào trong, bên trong nóng ấm, co bóp lấy vật nam tính của anh, da đầu anh căng cứng, có ngày anh sẽ chết bên trong cô mất thôi.

Lâm Mạn Ninh nắm lấy bắp tay cuộn cuộn của anh:"Ừm.."

- "Bảo bối, em cảm thấy thế nào?"

Lâm Mạn Ninh lắc đầu, ngày trước cô từng xem những bộ phim cấm mà người đàn ông hay hỏi người phụ nữ của mình như vậy, nhưng hiện tại cô không thể nào trả lời một cách tự nhiên như trong phim đó được.

Hắc Bạch Lam ra vào như vũ bão, mỗi lần đều chạm đến nơi sâu thẳm nhất của cô:"Xem ra lắc đầu là không hài lòng, vậy anh phải học hỏi hơn rồi."

Nói rồi anh nâng người cô dậy, xoay cô một vòng, rồi anh tiến vào từ phía sau.

- "A...ừ...chậm lại..." Lâm Mạn Ninh áp mặt vào gối để che đi tiếng

rên rĩ của mình.

Bên ngoài, trời đổ cơn mưa rào, trong căn phòng có ánh đèn lờ mờ đó, trên giường vẫn có đôi nam nữ quấn lấy nhau không rời, những tiếng rên rĩ, tư thế, hanh động của họ ăn ý nhau đến lạ.

Lúc này...

Hắc gia, cả biệt thự vẫn sáng trưng, ông Hắc đứng trong thư phòng nhìn ra bên ngoài, nhưng hạt mưa vô tình tạt vào tấm kính, đôi mắt ông thoáng nét buồn.

Năm xưa, vì gia đình ông phải kết hôn với mẹ của Hắc Bạch Lam, giữa ông và bà không có tình cảm, nhưng họ vẫn sinh ra anh như yêu cầu của gia đình. Khi đó, ông chán ghét cái cuộc sống gia đình không chút ấm áp này, ông chỉ nghĩ mình nên tìm cảm giác mới, xa lạ nhưng lại ấm áp.

Không thể ngờ được bản thân càng ngày lại càng lún sâu, ngày mẹ anh mất, không phải ông cố tình vắng mặt, mà bởi vì ông cảm thấy có lỗi, ông đã đứng phía xa nhìn anh rất lâu.

Khi ấy ông đủ điều kiện để sinh những đứa khác với những người phụ nữ kia, nhưng ông đã không làm vậy, ông đã nghĩ cho anh, lấy thêm vợ khác cũng là nghĩ cho anh, nhưng cách mà ông nghĩ đó lại khiến anh lầm tưởng ông ghét bỏ anh, để rồi Hắc Bạch Lam ngày nay hận ông đến tận xương tủy.

Nếu anh không chống đối, thì ông đã không dùng đến biện pháp mạnh với anh.

- "Lão gia, ông đừng suy nghĩ nữa, cẩn thận ảnh hưởng đến sức khỏe, khuya rồi, đi ngủ thôi." Trịnh Tâm Như mở cửa đi vào phòng,

nhẹ nhàng tiến đến nói với ông.

Ông Hắc quay đầu lại: "Bà cứ về phòng ngủ trước đi, tôi cần suy nghĩ vài chuyện."

- "Tôi biết ông sắp xếp chuyện này là vì muốn tốt cho nó, không cần suy nghĩ nhiều, hại sức khỏe." Trịnh Tâm Như nói.

Ông Hắc thở dài, đáng lí ra ông phải lấy mình làm gương, để anh tự do tìm hạnh phúc của mình, nhưng ông muốn anh có một gia đình hạnh phúc hơn, và Tô gia còn có thể giúp đỡ sự nghiệp của anh, nên ông vẫn là muốn anh lấy Tô Duệ.

- "Tôi biết rồi, bà về phòng đi, tôi giải quyết vài chuyện đã."

Trịnh Tâm Như nhìn ông rồi đi ra khỏi phòng, ánh mắt bà trong phút chốc trở nên trống rỗng, lão già này vẫn còn tinh nhanh như vậy, xem ra kế hoạch của bà thật không thể thực hiện sớm vậy được.

Ông Hắc nhắc điện thoại lên gọi cho thám tử của mình: "Điều tra xem con bé ở cạnh Hắc Bạch Lam dạo gần đây là người như thế nào."

- "Vâng, tôi biết rồi." Bên kia cung kính nói rồi tắt máy.

Ông Hắc đặt điện thoại xuống, nhìn bàn tay mình, đây là lần đầu tiên ông ra tay đánh anh, có lẽ anh lại càng hận ông hơn.

Sáng hôm sau...

Lâm Mạn Ninh tựa mình thức giấc, chỗ bên cạnh đã trống, cô dụi dụi mắt rồi ngồi dậy. Quần áo đã được thay từ khi nào, cô bước xuống giường, đi được hai bước thì bên dưới đau rát khiến cô khẽ cau mày.

Lúc này, cánh cửa phòng mở ra, Hắc Bạch Lam một thân âu phục đen đi vào, ánh mắt chứa đầy ôn nhu nhìn cô.

- "Để anh giúp em."

Lâm Mạn Ninh im lặng để anh bế mình vào phòng tắm vệ sinh cá nhân, ngày hôm qua kể từ lúc cô nói yêu anh thì đến giờ vẫn còn ngượng ngùng. Hắc Bạch Lam mỉm cười véo nhẹ má cô.

- "Xuống ăn sáng thôi."

Hai người ngồi vào bàn ăn, Lâm Mạn Ninh cúi thấp đầu xuống rồi ăn những món gần mình.

- "Em sao vậy?" Hắc Bạch Lam hỏi.

Lâm Mạn Ninh ngẩng đầu lên: "Không sao...em thì có chuyện gì được chứ.."

Thay đổi cách xưng hô khiến cô có chút không quen, hai má khẽ phớt hồng. Hắc Bạch Lam bật cười.

- "Mặt anh..đã bôi thuốc chưa?" Lâm Mạn Ninh nhìn bên má bị đỏ của anh.

Hắc Bạch Lam giơ tay sang ngắt nhẹ mũi cô: "Thế nào? Có phải thấy anh xấu đi rồi định bỏ đi hay không?"

Lâm Mạn Ninh lắc đầu, chỉ là đỏ một bên cũng chẳng thể che lấp đi vẻ đẹp trời ban của anh.

- "Ăn sáng đi, rồi anh đưa em về, không thôi mẹ em lại lo lắng."

Lâm Mạn Ninh gật đầu.

Hắc gia...

Ông Hắc ngồi trong thư phòng, một người tầm ba mươi tuổi mặc một bộ quần áo của thám tử đứng đó.

- "Ông chủ, tôi đã điều tra ra được rồi."

Chương 52: Say xỉn

- "Đưa cho tôi xem." Ông Hắc nói.

Người kia đặt một tệp hồ sơ lên bàn, ông Hắc từ từ mở ra xem. Thật ra hai đĩa cũng rất xúng đỏi, nhưng xét về gia thế thì không thể. Tuy nhà Lâm Mạn Ninh cũng có công ty, nhưng chỉ là một tập đoàn nhỏ, làm sao có thể bì lại Hắc gia ông.

Qua vài giây sau, ông thờ dài rồi nói: "Tìm ngài Tho đến đây, tôi có chuyện muốn nói."

- "Vâng."

Ngài Tho ông Hắc vừa nhắc đến là một vị bác sĩ nghiên cứu bên Mỹ, ông ta nổi tiếng với tạo ra các loại virus trong cơ thể người, có thể khống chế được bất kì người nào, xem ra lần này phải nhờ đến ông ta thật rồi.

Lâm Mạn Ninh bước xuống xe, quyến luyến nhìn anh: "Em về nhé!."

Hắc Bạch Lam cười: "Tối nay anh sẽ đến."

- "Vâng." Cô nói rồi quay người đi vào trong nhà, bước đến cổng, cô quay đầu lại nhìn anh, Hắc bạch Lam mỉm cười với cô.

Lâm mạn Ninh lắc đầu, cô dạo này bị sao thế không biết, cô dứt khoát bước vào trong nhà.

- "Mẹ, anh Tiểu Thuyền." Cô bước vào chào hỏi hai người đang ngồi

ở phòng khách.

Mẹ Lâm thấy cô liền nói:"Hôm qua không thèm về nhà luôn sao? Con bé này."

Hoắc Thuyến cau mày:"Em đi đâu? Tại sao tối qua không về nhà."

- "Tiểu Lam muốn giới thiệu con bé với gia đình nó, hờn hờ đi từ tối qua đến giờ mới về đây." Mẹ Lâm cố tình nói cho Hoắc Thuyến nghe.

Gân tay anh nổi lên, tay khẽ nắm lại, nhìn Lâm Mạn Ninh bằng ánh mắt trách móc. Mẹ Lâm đứng dậy đi đến chỗ cô.

- "Kể cho ta nghe xem, hôm qua thế nào? Gia đình bên ấy là người như thế nào? Hôm qua họ có làm khó con không? Còn nữa, đến khi nào ta mới có thể gặp họ vậy?"

Lâm Mạn Ninh nhớ lại tối qua anh bị bố tát và còn trận cãi vã giữa họ thì lồng ngực có chút khó thở, như vậy có tính là cô không được chấp nhận không?

- "Bình thường thôi ạ." Lâm Mạn Ninh nói.

Hoắc Thuyến vẫn im lặng nhìn cô, anh có cảm giác anh và cô càng ngày khoảng cách càng xa.

- "Bình thường thôi sao? Họ không nói gì à?"

Lâm Mạn Ninh mỉm cười:"Mẹ nói xem, Lâm Mạn Ninh con mà còn bị người khác ghét sao? Tất nhiên là họ rất vui vẻ rồi."

- "Thế thì tốt quá rồi, Tiểu Lam đâu, thằng bé hôm nay có đến nữa không?"

Lâm Mạn Ninh thoáng nét buồn, cô gật đầu: "Anh ấy nói tối nay anh ấy sẽ đến."

- "Vậy để ta sai người chuẩn bị bữa tối, Tiểu Thuyền, tối nay con ở lại ăn cơm cùng gia đình ta luôn nhé!"

Hoắc Thuyền đương nhiên nghe bà nhấn mạnh cụm từ "gia đình ta". Tim anh thất lại, cười trừ nói.

- "Tối nay con có cuộc hẹn, rất quan trọng, xem ra phải thất lễ một hôm rồi."

Mẹ Lâm tiếc nuối: "Vậy sao? Tiếc quá nhỉ? Nhưng công việc vẫn quan trọng hơn, ta không trách con."

Lâm Mạn Ninh hít thở sâu, nói: "Lão huynh, đã có kết quả thi, em vẫn đứng đầu toàn trường, anh mau tiết lộ quà đi chứ."

- "Tiểu Ninh giỏi quá nhỉ? Anh đã nói tất nhiên sẽ giữ lời, được rồi, muốn quà gì em nói đi."

Lâm Mạn Ninh cau mày: "Em cứ tưởng anh biết em thích gì rồi chứ? Giờ còn phải hỏi sao?"

Nói chuyện một lúc, Hoắc Thuyền ra về, Lâm Mạn Ninh xin phép lên phòng, mẹ Lâm không nói gì nữa, bà lên thay quần áo rồi đến công ty. Trong phòng ngủ, Lâm Mạn Ninh gọi video cho Tiểu Á, cô kể tất cả mọi chuyện cho cô bạn nghe.

- "Hả? Thì ra anh ấy tội nghiệp vậy sao?"

Lâm Mạn Ninh gật đầu: "Đến hôm qua mình mới biết."

- "Bố anh ấy khó khăn như vậy, liệu hai người có gặp phải sóng gió gì không?"

Lâm Mạn Ninh thở dài, ban đầu cô không nghĩ họ sẽ tiến xa đến mức như thế.

- "Khi nào về thế? Nhanh đi, tớ nhớ cậu lắm rồi." Cô thay đổi chủ đề.

Tiểu Á nói: "Một tuần nữa."

Đến tối...

Nhà hàng Thịnh Thế, năm công ty có buổi hẹn ăn cơm tối để bàn về chương trình giới thiệu sản phẩm mới một tuần nữa, đây được xem là sự kiện lớn, thế nhưng Hắc Bạch Lam lại bỏ qua, để cho thư kí đi.

Thư kí Lê một thân váy công sở đi vào trong, bốn vị tổng tài đã có mặt ở đó, điều khiến cô bất ngờ là có cả Hoắc Thuyên.

- "Các vị thông cảm, Hắc tổng của chúng tôi có việc, tôi là Lê Tiểu Du, thư kí của anh ấy, rất vui khi được gặp các vị."

Ba người đàn ông kia thấy cô liền vui vẻ đứng lên, riêng Hoắc Thuyên vẫn ngồi im nhìn cô, Hắc tổng bận việc? Chắc là đến dùng cơm cùng mẹ Lâm và Tiểu Ninh, tim anh lúc này bỗng chằng có cảm giác gì, tạ sao lại kì lạ như vậy?

- "Thật không ngờ thư kí của Hắc tổng lại là một người xinh đẹp như thế, tuổi trẻ tài cao."

Thư kí Lê mỉm cười: "Cảm ơn các vị đã khen ngợi."

Cô ngồi xuống cạnh Hoắc Thuyến, cuộc nói chuyện bắt đầu. Hoắc Thuyến trầm hơn so với họ, nhưng mỗi lần anh nói đều rất có lí.

Thư kí Lê thường ngày đi cùng Hắc Bạch Lam sẽ không phải uống nhiều, hôm nay chỉ có mình cô, ba tên kia lại được đà chuốc rượu, không uống thì họ nói thất lễ, uống hết số rượu đó thì cô lại say bí tỉ.

Đến tận khuya, ba người đàn ông kia lần lượt đòi đưa cô về, Lê Tiểu Du lúc này đã say,, không biết trời đất, cô đứng dậy xua xua tay.

- "Không cần, tôi đi xe đến đây, tôi tự về được, xin phép mọi người." Cô nói rồi cúi đầu chào họ, đến lượt chào Hoắc Thuyến, vì cúi đầu thấp khiến cô loạng choạng cắm đầu vào chân anh.

Bàn tay cô hoảng loạn bám lấy người anh, ba người đàn ông kia nhìn anh, ánh mắt của Hoắc Thuyến sa sầm lại, Lê Tiểu Du lúc này hai tay bám lấy đùi anh, ngón tay cái vô tình hay cố ý chạm vào nơi không nên chạm của anh.

Cô lúc này định đứng dậy nhưng chẳng còn chút sức lực, Hoắc Thuyến nhìn cô, ánh mắt thoáng vẻ xao động, anh cúi người bế ngang cô lên.

- "Không cần phiền đến các vị, cô ấy là thư kí của bạn tôi, để tôi đưa cô ấy về là được rồi, tôi xin phép."

Nói rồi anh cầm lấy túi xách, bế cô đi ra khỏi nhà hàng. Lê Tiểu Du lúc này đã yên lặng ngủ trong ngực anh, bàn tay theo bản năng nắm lấy cổ áo anh để tìm cảm giác an toàn.

Bận lắm, định là không đăng được mà các nàng xin dữ quá, đành

viết chap nữa.

Chap sau có gì ấy nhỉ??

Chương 53: Có qua phải có lại!

Lâm gia...

Hắc Bạch Lam ngồi một bên, đối diện là mẹ Lâm và Lâm Mạn Ninh. Mẹ Lâm gấp đồ ăn cho anh, niềm nở nói.

- "Tiểu Lam, ăn đi con, những món này là ta sai người chuẩn bị cho con, không biết con thích ăn món gì nên ta làm hết ra."

Hắc Bạch Lam mỉm cười, gắp một miếng thịt vào bát của cô, Lâm Mạn Ninh gắp lấy bỏ vào miệng, khẽ nhai.

Ăn tối xong, mẹ Lâm vào thư phòng xử lí chút công việc ở công ty, Lâm Mạn Ninh và Hắc Bạch Lam ra vườn đi dạo một lát. Anh cởi chiếc áo khoác vest ra rồi khoác lên người cô, rồi ôm lấy bả vai cô, từ từ tản bộ.

- "Suy nghĩ gì vậy?" Anh nhìn cô, khẽ hỏi.

Lâm Mạn Ninh dừng lại, quay sang nhìn anh, mỉm cười:"Chút chuyện thôi."

- "Chuyện hôm qua?" Anh hỏi nhưng lòng đã khẳng định, anh biết cô sẽ suy nghĩ rất nhiều về chuyện này.

Lâm Mạn Ninh khẽ gật đầu, cô không giấu diếm nữa:"Vâng."

- "Có thể nói cho anh nghe không?" Anh hỏi.

Lâm Mạn Ninh cắn môi, không biết mở lời từ đâu, cô muốn nói với anh là chuyện anh đưa cô về gia đình ra mắt là nghiêm túc hay không? Cô chỉ mới mười bảy tuổi, lập gia đình liệu có sớm quá hay không?

Rồi còn bố anh, tuy là nói không cần sự đồng ý của ông ấy, nhưng phận là con gái, ai không muốn có sự đồng ý của tất cả mọi người về cuộc hôn nhân của mình cơ chứ.

- "Sao hả? Bây giờ lại trở nên ít nói như vậy?" Anh cốc nhẹ lên trán cô, kéo cô về thực tại.

Lâm Mạn Ninh giật mình, xoa xoa trán mình rồi cấu mạnh vào ngực anh.

- "Đồ đáng ghét." Cô nghiến răng nói.

Hắc Bạch Lam nắm lấy cổ tay cô: "A...đừng...đau quá..."

Sáng hôm sau...

Tại biệt thự của Hoắc Thuyến, Lê Tiểu Du tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, bên cạnh người giúp việc nhẹ nhàng dọn dẹp nhà cửa tránh làm cô tỉnh giấc, không hiểu sao tối qua thiếu gia lại mang một người phụ nữ xa lạ này về, đây là lần đầu tiên bà thấy anh tiếp xúc với phụ nữ.

Lê Tiểu Du nhìn xung quanh, đây là phòng khách rất rộng rãi và trang trí đẹp mắt, cô cau mày, đây là đâu?

Định ngồi dậy nhưng chợt phát hiện chân tay mình đều bị sợi dây thừng trói lại, chết tiệt, là tên điên nào làm như vậy?

Lúc này Hoắc Thuyến từ trên lầu đi xuống, nhàn nhã hỏi:"Tình rồi?"

- "Sao tôi lại ở đây?" Lê Tiểu Du cau mày, nhìn anh, hỏi.

Hoắc Thuyến nói:"Đêm qua cô uống say nên tôi có lòng tốt đưa cô về đây."

- "Lòng tốt, anh bị điên sao? Mau cởi trói cho tôi." Lê Tiểu Du quát.

Hoắc Thuyến giải đầu:"Đêm qua cô uống say, tôi có lòng tốt đưa cô về đây, nếu không ba người kia đã có cơ hội làm chuyện xằng bậy với cô rồi, nhưng tôi cũng giống cô, sợ nửa đêm cô giờ trò biến thái với tôi nên tôi phải đề phòng trói cô lại."

Thư kí Lê nghiêng rặng, đây rõ ràng là có qua phải có lại đây mà. Cô lớn giọng.

- "Cảm ơn lòng tốt của anh, giờ thì thả tôi ra. Tôi còn phải đi làm."

Hoắc Thuyến đi đến gần cô, nói với người giúp việc:"Mang con dao thái lên đây."

Người giúp việc khó hiểu nhìn anh rồi đi xuống bếp mang con dao lên, Hoắc Thuyến cầm lấy rồi nhìn Lê Tiểu Du nói:"Tôi không có dao phòng thân như cô để cởi trói, dùng dao thái này cởi trói, cô không ngại chứ?"

Lê Tiểu Du tức đến tím mặt, cái tên biến thái quý dị này, thoát khỏi đây đã rồi tính, cô hít thở sâu:"Không sao, cởi đi."

Hoắc Thuyến gạt đầu, đi đến phía sau cô rồi cắt đứt sợi dây thừng. Thư kí Lê cử động tay vài cái, chết tiệt, chẳng còn tí cảm giác nào.

Hoắc Thuyền nói:"Tôi thấy cô liên mồm gọi tôi là biến thái nhưng tôi chợt thấy người biến thái mới chính là cô." Anh nhớ lại tối qua lúc cô bám vào người anh, ngón tay chạm vào nơi đó của anh.

Lê Tiểu Du mặc lệ lời nói của anh, cô xoa xoa cổ tay rồi đứng dậy, cầm lấy túi xách bên cạnh:"Vậy là huề rồi chứ gì? Từ giờ chúng ta coi như không còn nợ gì, Hoắc tổng, tôi có thể rời khỏi đây được rồi chứ?"

Hoắc Thuyền cau mày, đến giờ này vẫn còn cái vẻ ngạo mạn ấy. Thư kí Lê cười lạnh rồi bước ra khỏi cửa, rời khỏi biệt thự.

Hắc thị...

Hắc Bạch Lam xem văn kiện gửi đến từ hôm qua, có chỗ sai sót, anh liền nhắc điện thoại gọi sang phòng thư kí, anh cau mày, hôm nay đi làm muộn sao? Anh là lần đầu tiên thấy chuyện này xảy ra.

Thư kí Lê mở cửa bước vào phòng:"Hắc tổng, anh gọi tôi sao?"

- "Ừ, gọi cô, nhưng mà gọi từ một tiếng trước."

Cô cắn môi:"Tôi xin lỗi, tối qua uống hơi nhiều.."

- "Ra vậy, được rồi, không có gì đâu, tôi xử lí xong rồi, về phòng làm việc đi."

Lần đầu tiên cô sai sót mà anh lại dễ dàng bỏ qua như vậy, cô có chút hối lỗi.

Thư kí Lê gật đầu:"Vâng."

Cánh cửa vừa đóng lại liền mở ra lần nữa, Hắc Bạch Lam vẫn nhìn

vào văn kiện, miệng khẽ mở:"Tôi đã nói xử lí xong rồi, cô cứ về phòng làm việc đi."

- "Lam..là em." Tô Duệ nhỏ nhẹ nói.

Hắc Bạch Lam cau mày ngẩng đầu lên nhìn cô:"Tiểu Duệ, em tìm tôi có việc gì thế?"

- "Hôm qua sao anh không đến thăm em? Em đã chờ anh rất lâu, tại sao anh lại không đến? Có phải bận ở lại cùng Lâm Mạn Ninh không?"

Hắc Bạch Lam nhìn cô:"Em sao vậy?"

- "Em không sao, anh mau trả lời em, anh yêu cô ta thật sao? Tại sao lại như vậy chứ?"

Hắc Bạch Lam đặt văn kiện xuống:"Tiểu Duệ, em bình tĩnh lại đã, kích động quá rồi, ngay từ đầu anh đã nói dứt khoát quan hệ của chúng ta, là do em cố chấp mới dẫn đến chuyện anh phải đưa cô ấy về nhà."

Tô Duệ lắc đầu:"Không được, không được lấy cô ta, anh nhất định phải lấy em, bác Hắc đã đồng ý em là vợ anh, và cũng đã định ngày cưới rồi, anh đừng đi, em nhất định sẽ khiến anh quên được Lâm Mạn Ninh đó."

- "Em muốn làm gì?" Hắc Bạch Lam cau mày hỏi.

Tô Duệ cười:"Muốn làm gì sau này anh sẽ biết."

- "Tô Duệ, em điên rồi. Đừng để anh phải tuyệt tình với em hơn."

Tô Duệ quát:"Em không điên, người điên là anh mới đúng, anh định lấy cô bé chỉ mới mười bảy tuổi sao? Bố anh cũng không đồng ý, anh còn cố chấp làm gì?"

- "Em ra ngoài đi, anh không tiện nói chuyện nữa đâu."

Tô Duệ nói:"Anh định lấy cô ta về rồi đợi cô ta học xong đại học mới sinh con sao? Hay chỉ mới mười bảy đã sinh con?"

- "Ra ngoài." Gân trên trán anh giật đùng đùng, nghiêng răng nói.

Tô Duệ thấy mình hơi mất bình tĩnh, cô hít thở rồi nhìn anh, mở cửa bước ra ngoài. Lúc này thư kí Lê mang hồ sơ vào trong bị cô ta đẩy sang một bên, suýt chút nữa va vào tường.

Hôm nay ngày xúi quẩy gì vậy, gặp toàn kẻ thần kinh, thư kí Lê thăm nghĩ rồi mở cửa bước vào trong.

Tô Duệ đi ra ngoài, cảm thấy khó thở, cô ta cố gắng ôm lấy ngực mình, trong đầu hiện đầy lên cảnh máu me, bàn tay nắm chặt lại, như thể cô ta sắp giết người đến nơi.

Sợ mình mất kiểm soát, Tô Duệ đi vào phòng vệ sinh, cô mở cửa vào một căn phòng riêng rồi ngồi thụp xuống sàn nhà, mắt mở to hết cỡ, miệng lẩm bẩm vài từ nghe không rõ.

Chương 54: Làm loạn trong phòng vệ sinh

Thư kí Lê đi vào trong:"Hắc tổng, phía công ty của lão gia có biến động, số cổ phần mà cổ đông nắm trong tay đều được người khác mua lại rồi."

Hắc Bạch Lam ngẩng đầu lên, hỏi:"Trịnh Tâm Như?"

Thư kí Lê lắc đầu:"Họ làm ăn rất kín, vẫn chưa điều tra ra được, nhưng tôi chắc chắn lần này không phải Trịnh Tâm Như làm."

- "Sao cô lại dám chắc chắn như vậy?"

Thư kí Lê nhún vai:"Giác quan thứ sáu của tôi."

- "Vậy cô thử dùng giác quan thứ sáu nghĩ xem hôm nay cô có phải tăng ca không?" Anh dựa người vào ghế hỏi.

Thư kí Lê mỉm cười:"Hắc tổng, giác quan thứ sáu không đoán ra được, nhưng cho tôi biết Mạn Ninh đang nhớ đến anh đấy."

Hắc Bạch Lam cười, phẩy tay ý bảo cô ra ngoài. Nhắc đến Lâm Mạn Ninh, ánh mắt anh càng trở nên dịu dàng.

Tô Duệ ngồi trong phòng vệ sinh, lục lọi túi xách của mình ra lấy một lọ thuốc, trên đó không hề ghi chữ gì, nhãn mác cũng không có, cô ta đổ ra tay một viên màu đen rồi bỏ vào miệng nuốt vội nuốt vàng.

Bên ngoài, có hai nhân viên nữ đi vào, đứng trước gương trang điểm

lại. Một người nói.

- "Này, nghe nói vị hôn thê của Hắc tổng trở về rồi, nhưng tôi chưa được thấy Hắc tổng và cô ấy đi cùng nhau".

Người kia cười khinh: "Vị hôn thê thì hay ho gì chứ? Cậu không thấy Hắc tổng thay phụ nữ như thay áo sao? Vị hôn thê thì được mấy ngày."

- "Cũng phải, Hắc tổng đẹp trai, hoàn hảo như vậy mà lấy vợ thì tiếc lắm, ít nhất phải độc thân cho phụ nữ chúng ta thêm chơi đã chứ nhỉ?"

Trong công ty, vấn đề về vị Hắc tổng đẹp trai là chưa bao giờ hết nóng, chỉ cần rảnh một giây nào là họ liền nói về anh.

- "Mang tiếng là trắng hoa, nhưng tớ thấy ngài ấy chưa bao giờ đụng vào phụ nữ trong công ty, chúng ta xem ra không có cửa rồi."

Người kia cười: "Chỉ cần ngắm là được rồi, mà Tô Duệ lấy ngài ấy thì sẽ thế nào nhỉ? Ngài ấy trắng hoa như vậy có chịu ở cạnh vợ đến cuối đời không?"

- "Chắc chắn là không rồi, Tô Duệ đó thì có gì đâu chứ, chẳng qua được cái gia thế đồ sộ thôi."

Tô Duệ đứng dậy, hai tay nắm chặt lại, trông cô lúc này rất đáng sợ. Cô ta đập tung cánh cửa ra, lao ra ngoài.

- "Tô...Tô tiểu thư...sao cô lại?" Người kia nhận ra cô liền lắp bắp hỏi.

Tô Duệ không nói không giằng đi đến nắm lấy tóc hai người phụ nữ đó: "Chúng mày vừa nói gì?"

- "A...Tô tiểu thư, chúng tôi sai rồi. Đau quá, xin cô buông tay..."

Tô Duệ càng nắm chặt hơn:"Tao rất xứng với anh ấy, anh ấy sẽ ở cùng tao đến cuối đời, rõ chưa?"

- "Tô tiểu thư, chúng tôi vừa rồi không cố ý nói vậy, xin cô tha cho chúng tôi."

Tô Duệ thả tay ra:"Tha sao?"

"Bốp" Cô ta vung tay tát mạnh vào mặt hai người đó.

- "Dám ăn nói hàm hồ, tôi giết các người." Nói rồi cô ta lao vào giật tóc, cào cấu hai người phụ nữ.

- "Hả? Chuyện gì vậy?" Đến khi bác lao công đi vào thấy cảnh tượng này mới đứng hình hỏi.

Tô Duệ nhìn thấy bà liền thả tay ra, nước mắt rơi lả chả, trông cô lúc này thật yếu đuối, như thể cô mới chính là người bị đánh.

Trong phòng của Hắc Bạch Lam, Tô Duệ đứng bên cạnh khóc thút thít, hai người phụ nữ kia quần áo nhàu nhĩ, mặt mày bị xước, tóc tai rối mù im lặng đứng đó, căn bản đã sợ đến mức không nói được gì.

- "Hức...Lam...em sợ quá, anh phải đòi lại công bằng cho em." Cô ta vừa khóc vừa nói.

Hắc Bạch Lam thở dài:"Để tôi gọi người đưa em về, lúc khác tôi sẽ đến thăm em, khiến em lo sợ chuyện hôm nay rồi."

Tô Duệ nhìn hai người đứng bên kia rồi nói:"Vậy em về trước." Cô ta

yếu đuối nói.

Tô Duệ đi rồi, Hắc Bạch Lam mới nhìn hai người kia:"Lí do xảy ra chuyện?"

Hai người nhìn nhau rồi ấp úng nói:"Hắc tổng, chúng tôi không biết Tô tiểu thư ở trong đó, chúng tôi...chỉ nói vài chuyện về ngài rồi cô ấy đi ra..."

- "Chuyện gì?" Anh hỏi.

Một người kia ngẩng đầu lên nói:"Thật ra...chúng tôi...là nói về chuyện vị hôn thê của ngài...bỗng nhiên lúc đó Tô tiểu thư đi ra đánh chúng tôi, cô ấy lúc đó rất khỏe, chúng tôi..."

- "Lúc đó cô ấy như thế nào?" Hắc Bạch Lam cau mày hỏi.

Người kia nói:"Tô tiểu thư lúc đó rất mạnh, có thể đánh được chúng tôi, những lời lẽ nói chuyện cũng rất..."

- "Làm sao?" Anh kiên nhẫn hỏi lại.

Người kia trả lời:"Rất thô thiển ạ."

Hắc Bạch Lam cau mày, rồi nói:"Được rồi, hai người đến bệnh viện kiểm tra đi, tôi cho nghỉ hôm nay, tiền khám bệnh tính vào tiền công ty."

- "Cảm ơn Hắc tổng." Hai người vui vẻ nói rồi đi ra ngoài.

Hắc Bạch Lam cau mày, anh nhớ đến vị bác sĩ kì lạ hôm đó trong nhà Tô Duệ, rồi những bức tranh gây ảo giác trong phòng cô, và còn cả những lời hai người kia vừa nói. Rốt cuộc cô bị bệnh gì?

Đến tối, khi Lâm Mạn Ninh đang ngồi im nhìn ra cửa sổ, dạo gần đây cô suy nghĩ rất nhiều về chuyện anh và cô, dần dần mất đi tính tình hoạt bát hay nói ngày nào, nhưng trước mặt mẹ Lâm, cô không dám có nhiều biểu hiện.

Cánh cửa sổ mở ra, một bóng đen lao vào, cô giật mình nhìn anh. Hắc Bạch Lam đi đến ngắt nhẹ mũi cô.

- "Suy nghĩ chuyện gì mà ngây người ra vậy?"

Lâm Mạn Ninh mỉm cười:"Anh đến rồi?".

Tim anh khẽ lỡ nhịp, câu nói này của cô như thể cô đã ngồi đợi anh vậy. Hắc Bạch Lam gật đầu, hôn nhẹ lên trán cô:"Ừm".

Lâm Mạn Ninh mỉm cười, Hắc Bạch Lam ngồi xuống cạnh cô rồi nhấc bổng cô ngồi lên đùi mình. Lâm Mạn Ninh phút đầu còn hoảng hốt, nhưng ngay sau đó cô vội ôm lấy cổ anh.

- "Sao thế? Cứ suy nghĩ vẩn vơ chuyện gì, nói anh nghe xem."

Lâm Mạn Ninh dụi đầu vào hõm vai anh:"Rất nhiều chuyện."

Anh nâng cằm cô lên, buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt anh:"Trả Lâm Mạn Ninh ngang bướng ngày trước lại cho anh."

Tối ra thêm một chap nữa nhé!! Biển nặng đày, không đùa đâu...

Chương 55: Lời nhắc nhở

Lâm Mạn Ninh lườm anh: "Em không thêm đùa với anh."

Hắc Bạch Lam mỉm cười, ôm lấy cô: "Nếu như em suy nghĩ về chuyện bố anh và anh thì tốt nhất nên dừng lại đi, đó không cần phải suy nghĩ thêm đâu."

Lâm Mạn Ninh im lặng, Hắc Bạch Lam nói: "Anh và bố anh tình cảm vốn đã không tốt, trước giờ mọi chuyện anh không cần đến sự đồng ý của ông ấy, anh yêu em, vì thế chỉ cần yêu lại anh thôi, không cần suy nghĩ đến chuyện ông ta không đồng ý, hôn lễ giữa anh và Tô Duệ sẽ hủy sớm thôi."

Lâm Mạn Ninh ôm lấy anh, hít thở sâu: "Em sẽ tin anh, nghe anh lần này."

Hắc Bạch Lam xoa đầu cô: "Không chỉ lần này, cả đời này em cũng phải tin anh, nghe anh."

Sáng hôm sau...

Lâm Mạn Ninh đang đi dạo trong trung tâm mua sắm của mẹ Lâm thì nhận được điện thoại. Cô nhìn dãy số lạ trên màn hình, không ngần ngại liền nghe máy.

- "Alo."

Đầu dây bên kia im lặng một hồi rồi nói: "Lâm tiểu thư phải không?"

Lâm Mạn Ninh ngạc nhiên nhìn điện thoại rồi áp lại vào tai, đây là giọng của bố anh, tuy chỉ mới nghe một lần nhưng cô lại có thể nhớ ra. Cô mãi mới thốt lên được một từ: "Phải ạ."

- "Chắc cô cũng biết tôi là ai rồi. Chúng ta gặp nhau một lát đi, tôi đợi cô ở quán cafe "Hoàng hôn". Không gặp không về." Nói rồi ông cúp máy, không cho cô một giây phản bác hay từ chối gì.

Mẹ Lâm đi đến, cầm lấy một bộ váy: "Làm gì mà thừ người ra thế? Vừa nãy mẹ hỏi con bộ váy này có đẹp không? Chẳng thấy nói gì? Nói chuyện điện thoại với ai vậy?"

Lâm Mạn Ninh mỉm cười: "Không ạ, con nói chuyện với Tiểu Á. Chúng ta đi thôi mẹ."

- "Tiểu Á nói gì à?" Mẹ Lâm vừa xem bộ váy vừa hỏi.

Lâm Mạn Ninh gật đầu: "Vâng, cô ấy vừa về, nói có quà cho con, rồi chúng con định ra ngoài ăn trưa."

- "Vậy con đi đi, mẹ lát nữa về sau." Mẹ Lâm không nhìn thấy biểu hiện khác lạ của cô, chỉ bình thản nói.

Lâm Mạn Ninh gật đầu: "Vậy con đi nhé! Bye bye mẹ."

Lâm Mạn Ninh bắt taxi đến quán cafe đã hẹn sẵn, cô mở cửa đi vào, một phục vụ đi đến gần cô: "Lâm tiểu thư phải không ạ?"

- "Ừ..." Cô gật đầu.

Nhân viên niềm nở nói: "Hắc lão tiên sinh đã đặt chỗ trước, mời cô đi theo tôi."

Lâm Mạn Ninh nhẹ nhàng bước theo nhân viên kia, cũng may ông ta không đặt phòng riêng, bàn của họ ở cạnh cửa sổ.

Một người mang ra cho cô ly trà nóng: "Tiểu thư dùng gì ạ?"

- "Nước ép cam, cảm ơn."

Nhân viên lịch sự gật đầu rồi đi vào trong. Cô nắm chặt ly trà nóng trong tay, cả người hồi hộp, bố anh hẹn cô làm gì? Chưa bao giờ cô thấy lo lắng như vậy.

- "Không ngờ Lâm tiểu thư đến sớm như vậy." Ông Hắc một thân âu phục màu bạc đi vào, tuy đã ngoài năm mươi nhưng ông vẫn còn cái vẻ phong độ của thời trẻ, gương mặt vẫn rất uy nghiêm và tinh nhanh. Lời nói mạnh mẽ, thoát nhìn chưa ai đoán được ông đã năm mươi bảy tuổi.

Lâm Mạn Ninh đứng dậy: "Bác ạ."

- "Được rồi, ngồi xuống đi." Ông Hắc nói rồi ngồi xuống.

Nhân viên đi đến: "Cafe của ngài ạ." Nói rồi cô đặt một ly cafe đen xuống.

Lâm Mạn Ninh nhìn ông, chắc là khách quen của quán này nên mới không cần gọi mà nhân viên cũng đã mang ra.

- "Lâm tiểu thư quen Bạch Lam cũng được ba tháng rồi nhỉ?" Ông ta vừa uống cafe rồi nói.

Lâm Mạn Ninh cười gượng: "Hai tháng ạ."

- "Vậy mà đã tính đến chuyện kết hôn, ra mắt gia đình có phải quá

sớm không?"

Lòng bàn tay cô chầy đầy mồ hôi:"Cháu..."

- "Lâm tiểu thư không cần nói nữa đâu, tôi biết mục đích của cô rồi. Cô cũng giống như những người phụ nữ khác, nhằm vào tiền của nó. Cô tiếp cận nó là vì muốn giúp đỡ công ty của cha mẹ mình."

Lâm Mạn Ninh hít thở sâu:"Cháu ở cạnh anh ấy không hề có mục đích gì, công ty của gia đình cháu tuy nhỏ nhưng chưa một lần nào gia đình cháu sẽ mong nó phát triển hơn nhờ vào sức người khác, nên bác yên tâm, cháu sẽ không ở cạnh anh ấy vì mục đích gia đình đâu."

- "Cũng phải, giới trẻ các cô giờ nói gì cũng có lí. Già rồi, thật chẳng thể bì nổi".

Lâm Mạn Ninh thấy mình hơi thất lễ nên vội vàng cúi đầu xuống, sau lưng đã thấm mồ hôi ướt đẫm. Ông Hắc cười.

- "Không vòng vo nữa, chúng ta vào vấn đề chính."

Lâm Mạn Ninh ngẩng đầu lên, nhìn ông, khó hiểu. Ông Hắc gật đầu với người đằng sau cô, đó là thuộc hạ của ông, hắn ta xách ra một vali đặt trên bàn.

- "Dĩ tâm lớn như cô nên tôi không để cô chịu thiệt, số tiền này có thể để cho cô ăn tiêu cả đời, tránh xa thằng bé ra, cô cũng biết nó đã có vị hôn thê."

Lâm Mạn Ninh đưa tay mở khóa vali ra, bên trong quả nhiên rất nhiều tiền mặt. Không chần chừ cô nhận lấy vali đó. Ông Hắc cười lạnh.

- "Quả nhiên là vì tiền, thật đáng khinh."

Lâm Mạn Ninh mở túi xách của mình ra, cô vơ hết số tiền trong túi của mình, đặt trước mặt ông rồi đẩy hết số tiền đó về chỗ ông.

- "Cháu bỏ ra nấy tiền và tiền ở trong này để đề nghị bác cho cháu và anh ấy sự bình yên." Nói rồi cô đứng dậy cúi đầu chào ông, rồi từ từ bước ra ngoài quán.

Ông Hắc nhìn số tiền trước mặt mình mà gân trán nổi lên, đúng là đồ nhãi ranh, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Cô ra đến đường để bắt taxi, lúc này điện thoại reo lên lần nữa: "Lâm tiểu thư đã kiên quyết như vậy thì tôi xin nhắc nhở cô trước, biết đằng trước là bức tường mà vẫn cố đâm đầu vào, chỉ tổ gây ra âm dương cách biệt. Nhưng người nào âm, người nào dương thì tôi cũng chưa biết."

Lâm Mạn Ninh nghiêng rằng: "Bác thật quá đáng, anh ấy là con trai bác."

- "Những người không nghe lời tôi chỉ có một kết cục, đừng nói là con trai, dù là ai tôi cũng sẽ như vậy."

Lâm Mạn Ninh tức giận cúp máy, cô không thể ngờ anh lại có một người bố độc ác như vậy.

Một số nàng thấy truyện sắp ngược phải đợi lâu nên đã bỏ truyện, mình hơi buồn đấy nhé!

Nhưng mà còn một người đọc thì mình sẽ viết cho một người đọc.
Love you....

Chương 56: Bị phá đám

Lâm Mạn Nnh vẫy một chiếc taxi rồi mở cửa ngời vào, cô đọc địa chỉ công ty anh rồi dựa người vào ghế.

Chưa bao giờ cô thấy mệt mỏi như vậy, mười bảy năm cô sống trong tình yêu thương của bố mẹ, mọi việc của cô đều được họ đồng ý chấp nhận, chưa bao giờ đụng phải sự ngăn cản, lần đầu tiên cô cảm thấy như mình rơi vào hố sâu vạn trượng.

Yêu Hắc Bạch Lam, liệu có phải là lựa chọn đúng đắn của cuộc đời cô. Bố anh nói đúng, cô rõ ràng thấy phía trước là bức tường nhưng vẫn lao đầu vào, cô thấy mình thật bất lực trước tình cảnh bây giờ.

- "Cô bé, đến nơi rồi." Bác tài xế kéo cô trở về thực tại. Cô nhớ ra tiền mình đã đưa cho bố anh hết rồi, liền lấy điện thoại ra gọi cho anh.

Trong phòng họp, Hắc Bạch Lam đang ngồi nghe ý kiến, hàng lông mày cau lại, mấy người ở đó sợ đến mức câm nín.

"Tít...tít...tít..." Lúc này điện thoại của anh reo lên.

Thường thì trong lúc họp anh sẽ không bao giờ nghe điện thoại, đang định đưa tay tắt nguồn thì thấy hiển thị là cô, anh liền giơ tay ý bảo yên lặng.

- "Em đang ở dưới công ty của anh." Lâm Mạn Ninh ái ngại nhìn bác tài xế.

Hắc Bạch Lam mỉm cười:"VẬY em lên đây."

- "Nhưng em quên đem theo tiền.."

Hắc Bạch Lam đứng dậy:"Anh hiểu rồi, em đứng đợi anh, anh xuống ngay." Nói rồi anh cúp máy.

- "Hắc tổng, cuộc họp vẫn chưa kết thúc." Thư kí Lê nhắc nhở.

Hắc Bạch Lam nói:"Cô tiếp tục đi, còn nữa, ý kiến ngu ngốc vừa rồi bỏ ngay cho tôi, tôi cần những cái đầu óc sáng suốt hơn."

Nói rồi anh mở cửa đi ra ngoài, những người ngồi đó đến thờ cũng không dám thở mạnh.

Hắc Bạch Lam đi xuống công ty....

Anh nhìn thấy hình dáng nhỏ bé của cô đứng bên đường, bên cạnh là chiếc taxi, ánh nắng vàng chói chiếu lên thân người cô lấp lánh, đẹp tựa búp bê. Anh mỉm cười ôn nhu đi về phía cô.

Lâm Mạn Ninh nhìn anh, từ phía xa, sự thu hút trên người anh lại càng tăng hơn. Hai mắt cô sáng lấp lánh, miệng nở nụ cười tươi rói.

Lúc này có một chiếc xe đi với tốc độ nhanh về phía anh, chiếc xe điên cuồng bấm còi nhưng không có dấu hiệu dừng lại.

"Bíp...bíp..bíp.."

Lâm Mạn Ninh mở to mắt ra:"Lam....cẩn thận..."

Chiếc xe lao về phía anh, Lâm Mạn Ninh không suy nghĩ thêm điều gì nữa, cô vội bước đến ông lấy anh. Hắc Bạch Lam cau mày hỏi cô

né sáng một bên, hai người lăn vài vòng ở đường rồi dừng lại.

- "Đồ ngốc này, em không thấy nguy hiểm sao?" Anh tức giận trách móc.

Lâm Mạn Ninh nhìn về phía chiếc xe, người lái xe đó thò đầu ra ngoài nhìn cô, đây rõ ràng là hấn cô ý.

Cô bỗng thấy hoảng hốt, nhớ lại lời nhắc nhở của bố anh vừa rồi, âm dương cách biệt, người cô run lên bần bật.

- "Được rồi, không cần sợ nữa, chúng ta an toàn rồi." Anh cứ nghĩ là cô sợ nên vội vàng an ủi.

Hắc Bạch Lam đỡ cô dậy, anh lấy chiếc ví da của mình đưa cho bác tài xế một tờ tiền: "Tiền của ông, không cần đưa lại tiền thừa, xin lỗi vì đã để ông chờ lâu."

- "Không sao, cảm ơn tiên sinh, tôi thấy cậu và cô đây nên đi kiểm tra qua." Người tài xế nói.

Hắc Bạch Lam gật đầu: "Tôi biết rồi."

Anh đỡ Lâm Mạn Ninh cả người cứng đờ lên: "Em không sao chứ? Vào tầng hầm lấy xe để anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra."

Lâm Mạn Ninh lắc đầu, lắp bắp nói: "Em...em không sao đâu. Chỉ cần kiểm tra cho anh là được rồi."

- "Anh cũng không sao. Vậy chúng ta lên phòng nhé!."

Lâm Mạn Ninh vào đến phòng vẫn còn thấy cả người lạnh buốt, bên tai vẫn vẳng vẳng câu nói của bố anh.

Hắc Bạch Lam lấy một chiếc áo sơ mi cho cô:"Em vào trong tắm rửa rồi thay tạm đi, để anh sai người mua bộ khác đến cho em, dơ cả rồi."

Thời gian anh ở công ty không ít nên ở phòng nghỉ của anh đều đầy đủ quần áo và vật dụng cần thiết, Lâm Mạn Ninh cầm lấy cái áo.

- "Anh cũng thay quần áo đi."

Hắc Bạch Lam gật đầu:"Được rồi, mau vào đi."

Lâm Mạn Ninh tắm rửa sơ qua, cô mặc chiếc áo sơ mi trắng của anh rồi ra ngoài, chiếc áo vừa vặn che đi cặp mông trong trịa của cô, bên trong ngay cả đồ lót cũng không có...

Hắc Bạch Lam lúc này đã thay quần áo và ngồi vào bàn làm việc.

- "Sao vậy? Đến đây với anh." Anh ngẩng đầu lên, đặt bút xuống, nhìn cô.

Lâm Mạn Ninh đi về phía anh, khi khoảng cách hai người họ gần nhau, anh liền bất ngờ kéo cô ngồi lên đùi mình. Lâm Mạn Ninh hoảng sợ ôm lấy cổ anh.

- "Sao hả? Đến tìm anh có việc gì?" Anh véo nhẹ má cô, cứng chiều hỏi.

Lâm Mạn Ninh hít thở sâu, cô chỉ là thấy nhớ vòng tay của anh nên đến tìm anh, cô hậm hực nói:"Phải có việc thì em mới đến tìm anh được sao?"

- "Không có, em đến lúc nào cũng được."

Lâm Mạn Ninh hỏi:"Như vậy có làm phiền anh không?"

Hắc Bạch Lam gật đầu:"Phiền chứ, nhưng mà sự phiền phức hạnh phúc này anh rất chào đón."

Lâm Mạn Ninh mỉm cười, Hắc Bạch Lam nhìn cô, gương mặt vì vừa tắm nước nóng bị đỏ ửng lên khiến cô đẹp đến động lòng. Anh nhẹ nhàng áp môi mình lên môi cô, lưỡi đi vào bên trong sục sạo tìm lưỡi cô.

Lâm Mạn Ninh khẽ mở miệng ta cho anh dễ dàng đi vào, nụ hôn nhẹ nhàng đầy ướm át vô tình khơi dậy dục vọng trong người anh. Bàn tay anh cởi hai chiếc cúc áo đầu tiên của cô, bầu ngực trắng, căng tròn hiện ra, anh khẽ nuốt nước bọt rồi vùi đầu vào ngực cô như một đứa trẻ.

Mắt cô nhắm lại, thở gấp gấp, đầu hơi ngửa ra sau, cả thân người mềm nhũn, hoàn toàn phải dựa vào bàn tay anh dang nâng đỡ phía sau lưng mình.

- "Ừm...Lam..."

Ánh mắt anh càng sẫm lại, lúc này ngoài cửa thư kí Lê không biết chuyện gì nên gõ cửa: "Cốc...cốc..."

Lâm Mạn Ninh hoảng hốt đẩy anh ra, mặt anh trong chốc lát đen sì sì, đây là miếng mồi ngon nhưng lại bị phá đám đây mà!

Chương 57: Mang thai

Hắc Bạch Lam cau mày, chỉnh lại trang phục trên người cô rồi nói: "Vào đi."

Lâm Mạn Ninh liền đứng dậy khỏi người anh rồi đi vào phòng nghỉ. Với bộ dạng này của cô để người khác thấy được chắc cô sẽ cần lườm mắt.

Thư kí Lê đi vào nói: "Hắc tổng, cuộc họp kết thúc rồi, đây là những ý kiến chọn lọc nhất, tôi đã ghi lại, anh xem qua rồi kí giúp tôi."

- "Cũng biết lựa thời gian quá nhỉ?" Anh nhìn thư kí Lê, khó chịu hỏi, rõ ràng dục vọng trong người bị Lâm Mạn Ninh khơi dậy vẫn chưa dập tắt.

Thư kí Lê mỉm cười: "Hắc tổng, giác quan thứ sáu lần này của tôi sai nên mới làm phiền anh. Thành thật xin lỗi."

Hắc Bạch Lam khó chịu mở văn kiện ra, đọc lướt qua rồi lật sang trang, ánh mắt anh dò qua vài lần rồi đặt bút xuống kí, nét chữ đầy uy nghiêm, như rồng bay phượng múa trên giấy.

Thư kí Lê cầm lấy rồi đi ra ngoài, Hắc Bạch Lam đứng dậy mở cửa đi vào phòng nghỉ, Lâm Mạn Ninh đang đứng bên cạnh cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngắt ngoài kia.

- "Có gì mà chăm chú thế?" Anh ôm lấy hông cô, mũi khẽ chạm xuống đỉnh đầu cô để ngửi mùi tóc.

Lâm Mạn Ninh mỉm cười:"Bỗng thấy ở bên cạnh anh bầu trời trở nên đẹp vô cùng."

Hắc Bạch Lam bật cười:"Giờ mới biết sao?"

- "Ừm.." Lâm Mạn Ninh nhỏ giọng nói:"Chỉ mới hai tháng, nhận ra được điều gì chứ?"

Hắc Bạch Lam xoay người cô lại, nắm lấy bả vai cô:"Sao vậy? Không tin tưởng vào tình cảm của chúng ta sao?"

- "Em không biết." Lâm Mạn Ninh cúi thấp đầu, nói.

Hắc Bạch Lam áp đầu cô vào tim mình:"Anh cũng chưa từng nghĩ bản thân mình sẽ nghiêm túc đến như thế, nhưng từ khi yêu em thì đã khác, anh nên làm gì để em cảm thấy tin tưởng hơn?"

Lâm Mạn Ninh đẩy anh ra:"Em cũng chưa bao giờ nghĩ anh sẽ sến như thế, em phải gì để anh bớt đi đây." Cô cố thoát ra suy nghĩ đó, nghe anh nói như vậy, cô thấy rất buồn.

Lời của bố anh như tiếng chuông cảnh báo vang lên trong đầu cô, nếu cô rời xa anh, anh sẽ an toàn, cô sẽ có cuộc sống mới, không lo sợ thấp thỏm vì bố anh sẽ đến tìm gặp...

Nhưng, trái tim cô hoàn toàn đã thuộc về anh, bố anh nói đúng, chỉ mới quen nhau hai tháng mà đã muốn nghĩ đến chuyện kết hôn, lại còn chuyện...

Anh cũng chưa từng cầu hôn cô, chỉ nói xuông như vậy, cô thật sự không có lòng tin.

- "Em ăn trưa chưa?" Anh hỏi.

Lâm Mạn Ninh lắc đầu:"Vừa rồi em đi mua sắm cùng mẹ, chợt thấy nhớ anh nên đến, vẫn chưa kịp ăn gì."

- "Vậy anh đưa em đi ăn nhé!."

Lâm Mạn Ninh cau mày:"Có ảnh hưởng đến công việc của anh không?"

- "Anh cũng chưa ăn, ăn một mình rất chán, có em ở đây thấy tốt biết mấy."

Lâm Mạn Ninh gật đầu, Hắc Bạch Lam gọi điện đến trung tâm thời trang chuyển đến một bộ váy cho cô rồi anh lái xe đưa cô đi ăn.

- "Hai phần bít-tết, một phần tôm hùm, tráng miệng là socola." Anh nhìn vào menu rồi nói.

Người phục vụ gật đầu:"Vâng, ngài vui lòng đợi một lát ạ."

Anh gật đầu, đưa lại menu cho phục vụ rồi nhìn Lâm Mạn Ninh đang thất thần, anh nắm lấy tay cô:"Sao vậy?"

Lâm Mạn Ninh giật mình:"Biết kết quả thi rồi, em đứng đầu toàn trường, đang nghĩ xem nên đòi anh Tiểu Thuyền quà gì." Lâm Mạn Ninh cố nói ngược đi.

Hắc Bạch Lam thở dài, mặt đã đen sì sì, anh nói:"Muốn anh ghen chết phải không? Còn cố qua lại với tên đó nữa."

- "Anh quản được sao, em xem anh ấy như anh trai mình mà." Cô lờm anh, nói.

Hắc Bạch Lam nghiêm mặt: "Thế em không đòi quà anh sao?"

- "Không đòi, anh giúp em nên cần gì đòi anh chứ?"

Hắc Bạch Lam cười: "Tuần sau anh đi công tác, sẵn tiện đi du lịch vài luôn đi." Anh nói với cô.

Lâm Mạn Ninh mỉm cười, hiện tại tâm trạng cô cũng không tốt, chi bằng đi du lịch cùng anh vài hôm rồi trở về đối mặt với mọi chuyện, đến đâu hay đến đó.

Cô ngày xưa đâu có như vậy, thật là...

Lâm Mạn Ninh thở dài, khi yêu, người ta sẽ thay đổi hoàn toàn, quả không sai. Hắc Bạch Lam gõ lên trán cô.

- "Sao hả? Muốn đi cùng anh, hay là đi cùng Tiểu Thuyền của em?"

Lâm Mạn Ninh xoa xoa đầu: "Em cũng định thế."

- Em dám..." Hắc Bạch Lam đen mặt hỏi.

Ăn trưa xong, Hắc Bạch Lam lái xe đưa cô về Lâm gia rồi đến công ty tiếp tục làm việc.

Hắc gia, ông Hắc ngồi ở phòng khách đánh cờ cùng ông Tô, hai người vốn là bạn bè thân thiết nên mọi hành động đều thoải mái, tự nhiên.

- "Tiểu Lam có vẻ không thích con bé lắm." Ông Tô dò xét hỏi, bệnh tình của con gái ông ngày càng có chuyển biến xấu, nếu không lấy được Hắc Bạch Lam, e rằng, không còn gì cứu chữa nổi.

Ông Hắc thở dài:"Vốn là đợi con bé chữa bệnh xong mới tổ chức hôn lễ, mà bây giờ đã chữa xong rồi vẫn chưa thể cho nó một đáp án, thật thấy có lỗi."

Ông Hắc vốn không hề biết chuyện Tô Duệ có bệnh khác trong người, nếu biết ông sẽ không bao giờ để anh lấy một người phụ nữ không bình thường về nhà, cho dù đó là con gái của bạn ông.

Nhưng giờ ông chỉ biết rằng Tô Duệ là một cô gái đẹp người đẹp nết, lại còn giỏi giang, cô có bằng đại học kinh tế quốc gia, những chuyện thương trường này cô chắc chắn sẽ giúp được anh rất nhiều.

Ông Hắc nói tiếp:"Tiểu Lam chỉ là nhất thời ham chơi, tôi là bố, tất nhiên hiểu được tính nó, ông cứ yên tâm, hôn lễ vẫn sẽ diễn ra đúng vào tháng sau. Tô Duệ xem ra sắp tới không còn là con gái của mình ông nữa rồi."

Ông Tô cười sáng khoái:"Gì chứ? Tôi rất mong chuyện đó, để con gái lớn trong nhà cứ như quả bom nổ chậm vậy."

Ông Hắc cười.

Hắc thị, Hắc Bạch Lam từ lúc trở lại công ty phải vùi đầu vào công việc chất đống này, bận đến mức không ngẩng lên được.

"Tít...tít..tít.." Lúc này điện thoại của anh reo lên.

- "Có chuyện gì vậy?" Là thuộc hạ gọi cho anh.

Bên kia trả lời:"Lão nhị, Trịnh Kiều Ân mang thai rồi."

Anh cau mày:"Sức khỏe cô ấy thế nào?"

- "Vẫn bình thường, chỉ là từ lúc mang thai thì có chút yếu hơn."

Hắc Bạch Lam nói:"Mời bác sĩ đến chăm sóc cô ấy, cô ấy vẫn cần dùng trong việc quan trọng, đừng để xảy ra chuyện gì.."

- "Còn đứa bé..." Anh ngập ngừng, nếu lúc đó cô không rắc tâm hại Mạn Ninh thì giờ đâu có bị như vậy.

Anh nói tiếp:"Chăm sóc hai mẹ con cô ấy thật tốt."

Bên kia kính cần nói:"Vâng, tôi biết rồi."

Chương 58: Cơm tối

Ngày hôm sau..

Tiểu Á về nước sớm hơn dự định, cô bạn đến nhà Lâm Mạn Ninh chơi. Tiểu Á chào hỏi mẹ Lâm rồi đi lên phòng cùng Mạn Ninh.

- "Sao thế? Mặt buồn hiu vậy?"

Lâm Mạn Ninh bóc gói socola ra, bẻ một miếng rồi đưa vào trong miệng: "Hôm qua bố anh ấy có hẹn gặp tớ."

- "Cái gì? Vậy sao? Có phải là ông ấy đưa cho cậu rất nhiều tiền rồi nói: "Hãy tránh xa con trai yêu quý của tôi ra" không?" Tiểu Á hỏi.

Lâm Mạn Ninh ngạc nhiên: "Sao cậu biết?"

- "Đấy là cách thức sống của mấy người có tiền đấy, thật rẻ mạt." Tiểu Á không tránh khỏi khinh bỉ ông Hắc.

Lâm Mạn Ninh gật đầu: "Ông ấy còn nhắc nhở tớ."

- "Nhắc nhở cái gì?" Tiểu Á vừa nghịch con gấu bông vừa hỏi.

Lâm Mạn Ninh thở dài: "Ông ta nói nếu tớ không rời xa anh ấy thì ông ta sẽ khiến tớ và anh ấy âm dương cách biệt."

- "Ha, cái quái gì vậy. Rồi cậu nói thế nào? Đừng nói là lo sợ rồi cúp máy đấy nhé! Tớ mà là cậu, tớ sẽ chửi lại một trận, dám hù người sao?" Tiểu Á cau có nói.

Lâm Mạn Ninh lấy ngón tay ấn đầu cô bạn:"Đấy là bố của anh ấy, làm như vậy rồi mọi chuyện sẽ thế nào?"

Tiểu Á xoa xoa đầu, Mạn Ninh nói đúng, cô đã không đặt mình trong hoàn cảnh của bạn.

"Tít..tít..tít.." Lúc này điện thoại của cô reo lên, Lâm Mạn Ninh nhắc máy lên nhìn:"Là anh ấy gọi."

- "Mau nghe đi."

Lâm Mạn Ninh gật đầu rồi áp lên tai:"Alô".

- "Đang làm gì vậy?" Giọng anh trầm thấp bên kia khiến tim cô khẽ rung lên.

Lâm Mạn Ninh lắc đầu:"Không có, em không có làm gì cả."

- "Tối nay Hàn Thiên Lãnh mời chúng ta đến ăn cơm tối, cùng đi nhé!" Hắc Bạch Lam nói.

Lâm Mạn Ninh gật đầu:"Vâng."

- "Vậy tối nay anh sẽ đến đón em, tạm biệt."

Lâm Mạn Ninh mỉm cười:"Vâng, tạm biệt."

Hắc Bạch Lam tắt máy rồi nhìn thư kí Lê:"Tối nay cô đi bàn chuyện hợp đồng đi, tôi sẽ phái người âm thầm bảo vệ cô."

Thư kí Lê ảo não, lần trước mà anh cũng phái người âm thầm bảo vệ cô thig hôm đó tên Hoắc biến thái đâu có cơ hội mà trả thù cô chứ!

Nhắc đến chuyện này vẫn còn tức rõ mồn một.

- "Hắc tổng, gần đây mọi hợp đồng đều do tôi đi.."

Hắc Bạch Lam gật đầu:"Ừ, thì sao?"

- "Không sao." Thư kí Lê nói rồi ôm hồ sơ đi ra ngoài, cô thề, ở đâu mà trả lương cao hơn ở đây là cô đi rồi, bóc lột sức lao động quá đó.

Bây giờ tối, Hắc Bạch Lam đến đón Lâm Mạn Ninh, cô mặc một bộ váy rời màu xanh da trời, mái tóc cột lên, tô nhẹ một lớp son trông thật xinh xắn.

Xe dừng trước biệt thự nhà Hàn Thiên Lãnh, Hắc Bạch Lam khoác eo cô đi vào trong. Hàn Thiên Lãnh đang bế Tiểu Minh trên tay, bé đã được một tuổi hai tháng, rất ngoan ngoãn ngồi im trên tay anh.

Lâm Mạn Ninh thấy trẻ con liền yêu mến, cô đi đến vuốt nhẹ lên má bé:"Ngày càng dễ thương."

Mộc Nhiên từ dưới bếp đi lên:"Nếu em thích có thể nói anh Lam sinh một đứa."

Hắc Bạch Lam cười, anh cũng thích lắm chứ, chỉ là vật nhỏ này mới mười bảy tuổi, sinh sớm như vậy rất là hại sức khỏe của cô, nên anh không dám làm càn.

Hàn Thiên Lãnh không quên dội gáo nước lạnh:"Hắn chính là ngày trước quen nhiều phụ nữ, bị kiệt tinh rồi, không thể sinh đẻ."

Mặt Hắc Bạch Lam đen sì sì:"Fuck, tôi đây có thể sinh cả đàn được, cậu đừng khích."

Mộc Nhiên huých nhẹ người Hàn Thiên Lãnh, Hắc Bạch Lam nói tiếp: "Tôi chỉ sợ cậu để một đĩa xong, không còn sung sức nên giờ vẫn chưa có dấu hiệu của đĩa thứ hai."

Mặt Mộc Nhiên bỗng chốc đỏ bừng, Lâm Mạn Ninh đánh vào người anh: "Tên biến thái này, anh bớt biến thái đi được không?"

Hắc Bạch Lam đành im lặng, Hàn Thiên Lãnh nhếch miệng, rõ ràng là cười trên nỗi đau của người khác.

Lâm Mạn Ninh nói: "Cho em bế Tiểu Minh đi."

- "Được, Lãnh, anh đưa Tiểu Minh cho Mạn Ninh đi." Mộc Nhiên nói.

Hàn Thiên Lãnh đưa Tiểu Minh cho cô bế, rồi cả bốn người ngồi vào bàn ăn. Tiểu Minh ngồi trên tay Lâm Mạn Ninh cũng rất ngoan, bé chỉ mở mắt nhìn xung quanh.

- "Tiểu Minh rất ít khi cười, chỉ có ở cạnh Thiên Lãnh, thằng bé mới biểu lộ cảm xúc nhiều." Mộc Nhiên giải thích.

Lâm Mạn Ninh gật đầu: "Sau này chắc bé sẽ đẹp trai lắm, nếu em có con gái, em sẽ gả nó cho Tiểu Minh."

Mộc Nhiên mỉm cười: "Được đó, chị cũng rất mong mình sẽ trở thành thông gia."

- "Con trai tôi chẳng cần con gái của hắn."

- "Con gái tôi chẳng cần con trai của hắn."

Hai người đàn ông đồng thanh lên tiếng rồi nhìn nhau, Lâm Mạn Ninh và Mộc Nhiên tiếp tục nói chuyện, chẳng thèm quan tâm đến họ. Hai

người đàn ông mang tiếng là bạn thân, thế nhưng đôi lúc lại khiến cho người ta hiểu lầm họ chẳng khác nào kẻ thù.

Ăn tối xong, họ nói chuyện một lát rồi ra về, Lâm Mạn Ninh và Mộc Nhiên nói chuyện rất hợp, chỉ mới gặp nhau vài lần nhưng lại thân thiết như chị em. Mộc Nhiên từ trước đến nay không có bạn bè thân thiết nên rất quý Lâm Mạn Ninh, xem cô như em gái mình.

- "Thế nào? Tâm trạng hôm nay tươi tỉnh quá nhỉ?" Hắc Bạch Lam vừa lái xe vừa hỏi cô.

Lâm Mạn Ninh cười: "Rất vui, không ngờ bạn anh lại có một người vợ dễ thương đến thế."

- "Ngày xưa hẳn dùng ba năm để hối hận mới có được cô ấy đấy. Nên giờ trân trọng, hứng cô ấy như hứng trứng mỏng vậy."

Lâm Mạn Ninh cau mày: "Vậy sao? Lí do thế nào vậy?"

- "Hiểu lầm, mà chuyện cũ không vui đừng nhắc đến, thế nào? Giờ muốn về nhà anh hay về nhà em?"

Lâm Mạn Ninh xoay người: "Về nhà em, Hắc biến thái, đừng tưởng em không biết anh đang nghĩ gì trong đầu."

- "Vậy theo em anh đang nghĩ gì trong đầu."

Lâm Mạn Ninh véo mạnh vào hông anh: "Biến thái."

Nhà hàng MT, trong một căn phòng ăn sang trọng, Hoắc Thuyến nâng ly rượu mời một vị ở đối diện anh, kinh doanh không thể tránh khỏi tiếp khách như vậy, anh từ đầu đã nhận ra ý đồ của bọn họ, dẫn theo phụ nữ để cài anh. Hoắc Thuyến cười lạnh, bọn người này cũng

thật ngu ngốc.

Một người phụ nữ tầm hai mươi ba tuổi, ăn mặc mát mẻ đi đến mời anh ly rượu, Hoắc Thuyến nhận lấy, tửu lượng của anh cũng khá tốt, đây chỉ là rượu nhẹ nên anh cũng không lo lắng, uống một hơi hết sạch.

Nhưng...

Ba phút sau, anh đã thấy toàn thân mình nóng ran, một cỗ cảm xúc ham muốn dâng trào trong anh, Hoắc Thuyến cau mày, cố giấu đi vẻ khó chịu rồi xin phép họ ra ngoài. Cánh cửa vừa mở ra, căn phòng đối diện có một người bước ra, là thư kí Lê.

Thư kí Lê nhìn thấy anh liền cười lạnh rồi quay người bước đi, Hoắc Thuyến nắm lấy cổ tay cô kéo cô lại.

Tối nay 8h ra thêm một chap nữa nhé!

Đoán xem chap sau có gì nè!...

Chương 59: Giúp đỡ

Lê Tiểu Du bị anh kéo lại liền quay người đối diện với Hoắc Thuyến, cô cau mày:"Anh muốn gì?"

Hoắc Thuyến nắm chặt lấy cổ tay cô, anh nhìn chăm chăm vào đôi môi cô, cả miệng lưỡi đều khô khốc, chết tiệt, anh lại đi nổi ham muốn với người phụ nữ ngạo mạn này sao.

- "Anh buông tay, anh làm tôi đau đấy, Hoắc tổng." Lê Tiểu Du cao giọng nhắc nhở.

Hoắc Thuyến khó khăn nói:"Giúp tôi...hự..."

Lê Tiểu Du cau mày, giọng của hắn rất nặng nề, rõ ràng là đang bị gì đó rất khó chịu, cô vội đỡ lấy anh, cảm nhận cả người anh đang nóng ran.

- "Này, anh bị làm sao vậy? Có chuyện gì thế?"

Hoắc Thuyến nắm lấy tay cô đang đỡ mình:"Đưa tôi về..."

Lê Tiểu Du cũng không thể vứt bỏ anh ở đây được, lòng tốt của cô không cho phép, cô nhờ người phục vụ đỡ anh ra xe rồi lái xe trở anh về nhà.

- "Anh ráng chịu một chút nhé! Tôi đưa anh về nhà rồi gọi bác sĩ đến cho anh."

Hoắc Thuyến chỉ khó khăn thở gấp, máu anh hoàn toàn chảy xuống

dồn về một chỗ, nhìn Lê Tiểu Du bên cạnh, anh khẽ liếm môi mình, ánh mắt mờ dần đi.

Xe dừng trước cửa biệt thự nhà anh, Lê Tiểu Du đi vào nhà gọi người giúp việc ra đưa anh vào, người giúp việc ấy náy nói.

- "Tiểu thư, giờ biệt thự chỉ có mình tôi, cô có thể giúp tôi cùng đưa thiếu gia lên không?"

Lê Tiểu Du dẫn đo rồi gật đầu, dù sao nhanh đưa hấn lên thì cô nhanh được về. Hai người phụ nữ khó khăn đưa anh lên phòng, Lê Tiểu Du nhìn người gúp việc: "Chị mau gọi bác sĩ đến đi."

- "Được."

Lê Tiểu Du đặt anh xuống giường, lúc định đứng dậy thì bị anh kéo cổ tay xoay người đặt cô dưới thân, Lê Tiểu Du bất ngờ nhìn anh.

- "Anh muốn làm gì, thả ra cho tôi về."

Hoắc Thuyến liếm môi nhìn vào mắt cô rồi nhanh chóng áp xuống hôn lên môi cô, Lê Tiểu Du bất ngờ đẩy anh ra, nhưng giờ sức anh rất khỏe, anh cố giữ cô lại, một chân chen vào giữa hai chân cô rồi chế ngự cô.

Lưỡi anh điên cuồng sục sạo bên trong miệng cô, chuyện này anh không hề có kinh nghiệm, chỉ là làm theo bản năng ham muốn của một người đàn ông. Lê Tiểu Du tức giận cắn mạnh vào lưỡi anh.

Hoắc Thuyến cau mày thả miệng cô ra rồi hôn dần lên cổ cô, Lê Tiểu Du cáu: "Cái tên biến thái này, anh bị thần kinh sao? Mau buông tôi ra."

Bàn tay anh xé đi chiếc áo trên người cô, Lê Tiểu Du hoảng sợ, cả người cứng đờ, trừng mắt nhìn anh, anh hôn xuống cổ cô rồi hôn dần xuống ngực cô.

Vừa rồi cô còn từ chối được, nhưng giờ thì không thể, cả người cô mềm nhũn, lần đầu tiên cô bị đụng chạm như vậy, miệng không kìm được mà rên khẽ.

Quần áo của cả hai đều bị vứt xuống sàn nhà, khi anh chuẩn bị đưa vào bên trong cô thì tay bất giác sờ lên mặt cô. Khẽ nói.

- "Mạn Ninh, anh yêu em..."

Mạn Ninh? Lê Tiểu Du tức giận đẩy anh ra, nhưng anh lại dùng sức đưa vào bên trong cô.

- "A..ra ngoài..anh làm tôi đau đấy...ừ..." Lê Tiểu Du khó khăn nói.

Hoắc Thuyển như không nghe thấy, điên cuồng ra vào như vũ bão.

Sáng hôm sau...

Hắc gia, ông Hắc đang ngồi ở phòng khách uống trà, người giúp việc đi vào:"Ông chủ, Tô tiểu thư đến."

- "Bác Hắc, cháu đến thăm bác ạ." Tô Duệ đi vào, nhẹ nhàng chào hỏi.

Ông Hắc mỉm cười:"Tiểu Duệ à, mới sáng sớm đã đến thăm bác, còn có hiếu hơn cả Tiểu Lam."

Tô Duệ đặt bình giữ nhiệt xuống:"Đây là canh gà, cháu hầm cho bác để tắm bổ, trưa tay bác sai người hâm lại là có thể ăn."

Ông Hắc cười thỏa mãn:"Chỉ có cháu là giỏi và ngoan nhất."

- "Bác dạo này có bị đau vai không ạ, để cháu xoa bóp cho bác nhé!"

Ông Hắc cười, Tô Duệ đi đến bóp hai bên vai cho ông. Tô Duệ khẽ hỏi.

- "Bác, chuyện giữa cháu và Bạch Lam.."

Ông Hắc gật đầu:"À, ta đã quyết định rồi, tháng sau hai đứa sẽ cưới nhau, ta mong năm sau là có đứa cháu bế bồng thì tốt rồi."

Tô Duệ cười thẹn thùng:"Bác, anh ấy và cháu còn chưa kết hôn."

- "Haha, ngại gì chứ, ta thực sự muốn có cháu nội lắm rồi, haiz, chỉ trách Tiểu Lam không cho ta toại nguyện."

Hắc thị...

Hắc Bạch Lam nhắc điện thoại gọi cho Lâm mạn Ninh:"Bảo bối dậy chưa?"

- "Bảo bối nó còn chưa dậy, vẫn đang ngủ như chưa biết gì đây này." Tiếng mẹ Lâm truyền đến.

Hắc Bạch Lam giật mình nhìn lại điện thoại rồi nghe:"Cô ạ, Mạn Ninh đâu rồi ạ?"

- "Nó vẫn đang ngủ." Mẹ Lâm trả lời.

Hắc Bạch Lam lần đầu thấy lúng túng như vậy, anh gãi đầu rồi nói:"VẬY cháu tắt máy đây ạ."

Biệt thự của Hoắc Thuyến, ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ, chiếu lên gương mặt ngủ say của hai người. Hoắc Thuyến xoa xoa thái dương rồi cau mày, mở mắt ra.

Anh chống tay ngồi dậy, bất ngờ khi chạm phải một làn da mềm mại, Lê Tiểu Du, sao người phụ nữ này lại ở đây?

Anh và cô còn nằm chung trên giường, đặc biệt là không mặc quần áo.

Anh nhớ lại tối hôm qua, sau khi uống ly rượu của người phụ nữ kia, anh thấy mình rất khó chịu, toàn thân nóng ran, ham muốn đến tột độ, rồi sau đó anh gặp Lê Tiểu Du..

Rồi họ...

Lê Tiểu Du lúc này từ từ tỉnh dậy, toàn thân đau nhức, cô ngồi dậy nhìn Hoắc Thuyến, ánh mắt cô thoáng vẻ phức tạp khi nhìn gương mặt anh. Anh rõ ràng là đang hối hận và áy náy, cô cười lạnh rồi quần chiếc chăn, ôm lấy quần áo dưới sàn nhà rồi đi vào phòng tắm.

Hoắc Thuyến nhìn theo cô, ánh mắt vô tình lướt qua vết máu trên drap giường, có chút giằng xé, có chút gì đó..

Anh cũng chẳng biết cảm xúc lúc này của mình là gì.

Một lúc sau, Lê Tiểu Du bước ra ngoài, trên người đã quần áo chỉnh chu, anh cũng đã mặc bộ âu phục khác.

- "Tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Lê Tiểu Du vẫn nhớ như in lúc anh gọi tên Mạn Ninh, chịu trách

nhiệm thế nào? Ở bên cạnh cô như cái xác không hồn sao?

- "Không cần đâu, chúng ta đều đã trưởng thành, những việc như thế này trong xã hội bây giờ rất bình thường, chỉ mong sau này Hoắc tổng gặp tôi xem như người lạ, không đúng, chúng ta vốn là người lạ, đến bây giờ vẫn là người lạ nên cũng không cần giả vờ. Tạm biệt."

Nói rồi cô cầm lấy túi xách, mở cửa, đi ra khỏi phòng. Hoắc Thuyên nhìn theo cô, cô ấy làm như vậy đáng lẽ anh phải vui mới đúng chứ? Làm như vậy anh sẽ không thấy có gì trói buộc mình, anh vẫn có thể theo đuổi Mạn Ninh.

Nhưng...

Trong người lại vô cùng khó chịu, người phụ nữ đó ngạo mạn đến mức không ngờ được, hay cho câu xã hội bây giờ những chuyện thế này rất bình thường.

Chương 60: Cơm tối(18+)

Hôn sau, tại Lâm gia...

Bữa cơm tối diễn ra như thường lệ, hôm nay ông Lâm đã đi công tác về, ông ngồi ở ghế cao nhất, Hắc Bạch Lam và Lâm Mạn Ninh ngồi một bên, đối diện là mẹ Lâm.

- "Thật không ngờ hôm nay đông vui như thế! Nào, chúng ta cùng nâng ly"

Ông Lâm vui vẻ nói.

Cả nhà nâng ly lên, Hắc Bạch Lam cầm lấy ly rượu của cô rồi uống một hơi, tiếp theo là ly rượu của anh.

- "Không nên uống rượu, em là con gái". Anh nhắc nhở.

Ông Lâm gật, mẹ Lâm nhìn họ mỉm cười, cả nhà bắt đầu dùng cơm.

Ăn tối xong, Hắc Bạch Lam nói chuyện với ông Lâm, mẹ Lâm và cô ngồi ngoài vườn tâm sự.

- "Lần trước thằng bé dẫn con về ra mắt gia đình, họ vẫn chưa nói lại khi nào hai bên gặp nhau sao?"

Lâm Mạn Ninh thoáng đờ người, cô ấp úng nói:"Quên nói với mẹ...à....họ thấy con còn ít tuổi nên muốn đợi".

- "Đợi hay gì cũng phải báo họ báo ta một tiếng, không thì Tiểu Lam

nói chứ"." Mẹ Lâm trách.

Lâm Mạn Ninh cau mày:"Mẹ, mẹ cứ bình tĩnh đi, con chỉ mới mười bảy tuổi, chưa nghĩ đến chuyện này nữa".

- "Biết thời buổi này kiếm chồng khó thế nào không hả? Nhất là người như Tiểu Lam, con lo mà giữ cho chắc".

Lâm Mạn Ninh gật đầu:"Con biết rồi".

Đến khuya, Hắc Bạch Lam xin phép cha mẹ Lâm ra về, cô nói:"Để con tiễn anh ấy".

- "Ta biết hai đứa có chuyện muốn nói với nhau, lúc giờ ngồi nói chuyện với ta mà nó ngóng đầu tìm con mãi". Cha Lâm không ngại vạch trần anh.

Lâm Mạn Ninh mỉm cười, Hắc Bạch Lam cúi đầu chào họ rồi dắt tay cô ra ngoài.

Xe anh đỗ trước cổng Lâm gia, cô nhìn anh:"Anh về đi, bye bye".

- "Chỉ vậy thôi sao?". Hắc Bạch Lam nhướn mày hỏi.

Lâm Mạn Ninh đỏ mặt, cô nhìn xung quanh rồi nhón chân hôn nhẹ lên má anh.

- "Được rồi, mau về đi".

Hắc Bạch Lam cau mày:"Em là đang đùa anh sao?". Chỉ có thơm má là được sao? Vậy thì quá lỗ cho anh rồi.

Hắc Bạch Lam không chờ cô phản ứng, anh đỡ lấy gáy cô rồi cúi đầu

hôn lên môi cô, lưỡi anh tìm lưỡi cô.

Mùi rượu vang đọng lại trên lưỡi anh khiến cho cô tê dại đi, cả người mềm nhũn, để mặc cho anh đỡ lấy mình.

Hai mắt anh tối sầm lại, đúng là tiểu yêu tinh, khi nào cũng có thể khơi dậy dục vọng của anh.

- "Ừm". Cô khẽ rên.

Anh mở cửa xe, đẩy cô vào ghế phụ, anh ấn một nút cạnh ghế, chiếc ghế ngả ra phía sau như chiếc giường nhỏ.

Anh hôn dần xuống cổ cô, Lâm Mạn Ninh khó khăn thở gấp.

- "Lam...đừng...bố mẹ em sẽ thấy mất...a".

Anh bỏ qua lời nỉ non của cô, gặm cắn phần ngực căng tròn kia. Lâm Mạn Ninh đẩy nhẹ anh ra.

- "A....Lam....đừng mà...ừ...cha mẹ em đang ở bên trong.."

Anh nắm chặt lấy cổ tay cô để kiềm chế bản thân lại, anh vờn nhẹ cánh môi cô, hai tay vừa sửa lại áo cho cô.

Xong xuôi anh lui ra rồi đi vòng sang ghế lái, mở cửa ngòi vào, nhấn ga rời đi.

Lâm Mạn Ninh lúc này mới định thần lại, cô hỏi anh:"Anh đi đâu vậy? Em phải vào nhà".

- "Lát em sẽ biết". Anh khàn giọng nói.

Xe đi được hai phút thì dừng trước một khách sạn, anh đưa chìa khóa cho bảo vệ rồi nắm tay cô đi vào trong.

- "Anh muốn làm gì? Sao...sao chúng ta lại vào đây?". Lâm Mạn Ninh thấy mình hỏi thật thừa thãi, ý đồ của anh đã rõ vậy rồi.

Hắc Bạch Lam vẫn không trả lời, anh lấy chứng minh đưa cho nhân viên:"Cho tôi một phòng".

Nhân viên đưa chìa khóa phòng cho anh, anh liền giật lấy rồi kéo cô đi vào thang máy. Hành động của anh đều nhanh gọn, căn bản không để Lâm Mạn Ninh kịp thích ứng.

Lên đến phòng, anh mở cửa rồi kéo cô vào theo, anh dùng chân đóng cánh cửa lại, đè cô vào tường hôn ngẫu nhiên.

- "Ừm". Lâm Mạn Ninh khó khăn hít thở, cô bỏ qua mọi khó hiểu, vội ôm lấy cổ anh.

Hắc Bạch Lam đưa tay cởi đi chiếc áo của cô, rồi bế cô đặt lên giường, bàn tay nóng ấm đặt lên một bên ngực cô mà xoa nắn.

- "A...."

Anh hôn lên ngực cô, tay cởi đi chiếc áo sơ mi đen trên người mình, tiếp theo là thắt lưng, chiếc quần dài lần lượt rơi xuống sàn nhà.

Lưỡi anh liếm thẳng xuống bụng cô, để lại một đường nước bọt.

Anh cởi phăng chiếc váy rời của cô ra, rồi liếm nhẹ lên hoa huyệt cách một lớp quần trong.

- "A....ừm...Lam....đừng nữa....a". Cô bám lấy đầu anh, rên rỉ liên hồi.

Qua màn dạo đầu, anh không chờ được nữa liền nâng hông cô lên rồi đưa vật cứng của mình vào.

- "A....anh nhẹ chút...ừ".

Hắc Bạch Lam thở dốc, giọng khàn đục:"Không chịu được sao?".

- "Nơi đó to quá, em thấy đau..." Lâm Mạn Ninh nói.

Hắc Bạch Lam hôn lên trán cô:"Ráng một chút...."

Anh biết nơi đó của cô còn rất khít, của anh lại lớn, nên cô thấy khó chịu là chuyện bình thường.

Màn dạo đầu kĩ như vậy rồi mà cô còn thấy đau, anh giảm lực ra vào.

Sau một hồi, Lâm Mạn Ninh lắc đầu, đẩy anh ra.

- "Ừm...em....em không chịu được nữa... "

Hắc Bạch Lam thở dốc rồi ra vào nhanh hơn, đến cuối cùng cả hai cùng run mạnh lên, anh cẩn thận đưa chất lỏng màu trắng kia ra ngoài.

Lâm Mạn Ninh thở dốc, tay nắm chặt lấy drap giường. Hắc Bạch Lam nằm đè lên người cô.

Sau một lúc, còn cảm nhận phía dưới của anh lại căng lên, cọ vào người mình.

- "Không được nữa, em phải về".

Ra ngoài hơn một tiếng đồng hồ, cha mẹ cô không nghi mới là lạ.

Chương 61: Bắt cóc

Lâm Mạn Ninh nhìn quần áo của anh và của mình rơi vãi dưới sàn nhà thì bỗng chốc đỏ mặt, cô ngồi dậy mặc lại quần áo, Hắc Bạch Lam ảo não cài lại áo cho cô, lâu lắm rồi chưa được chạm vào người cô, hôm nay chạm lại chỉ có thể một lần, thật là, muốn bức anh chết sao?

Hắc Bạch Lam đi xuống trả tiền phòng rồi lái xe đưa cô về Lâm gia, Lâm Mạn Ninh đi vào trong nhà, cả phòng khách tối om, cô rón rén từng bước, cầu trời đừng để cho mẹ cô thấy được.

- "Nói chuyện lâu quá nhỉ? Hai tiếng đồng hồ." Mẹ Lâm đứng trên lầu nhìn xuống.

- "A....." Lâm Mạn Ninh khẽ la lên một tiếng rồi vượt vượt ngực: "Mẹ, mẹ làm gì vậy? Giật cả mình."

- "Sao nói chuyện gì mà lâu thế?" Mẹ Lâm khoanh tay, hỏi.

Lâm Mạn Ninh gãi gãi đầu: "Dạ...chuyện...không nói gì đâu ạ."

- "Không nói gì? Hai tiếng mà không nói gì, vậy là hai tiếng này hai đứa làm gì sao?" Mẹ Lâm như nhìn thấu được, mặt đầy nguy hiểm.

Lâm Mạn Ninh cắn môi, cô biết mẹ cô đang nghĩ điều gì mà. Mẹ Lâm cười.

- "Được rồi, lên phòng nghỉ ngơi đi."

Sáng hôm sau...

Hắc thị, Hắc Bạch Lam nhắc máy gọi sang phòng thư kí:"Mang cho tôi ly cafe."

Ba phút sau, ly cafe được thư kí Lê mang vào, cô đặt mạnh lên bàn khiến chất lỏng suýt đổ ra ngoài. Hắc Bạch Lam cau mày.

- "Thư kí Lê, tôi chọc giận cô sao? Hôm qua gọi điện xin nghỉ, hôm nay lại thái độ này."

Thư kí Lê thờ mạnh:"Hắc tổng, có phải đàn ông nào cũng như anh không?"

- "Như tôi cái gì? Cô muốn nói gì hả?" Hắc Bạch Lam hỏi lại.

Thư kí Lê nói:"Cũng đều trắng hoa, miệng là nói đòi chịu trách nhiệm nhưng trong tâm lại nghĩ một nẻo."

- "Thư kí Lê, xem ra cô ngán công việc này rồi." Hắc Bạch Lam nói, giọng đầy nguy hiểm.

Thư kí Lê lắc đầu:"Tôi chỉ muốn hỏi vậy thôi."

- "Tâm trạng không tốt? Người nào đụng phải cô sao?"

Thư kí Lê lại gần anh, hỏi:"Tôi gặp phải một tên biến thái."

- "Biến thái?" Hắc Bạch Lam cau mày hỏi lại, theo anh biết, thư kí Lê trước này rất kị đàn ông, làm việc cùng anh lâu như vậy, nhưng anh chưa từng thấy cô qua lại với người đàn ông nào.

Thư kí Lê gật đầu:"Phải, biến thái hơn cả anh."

- "Tôi biến thái?" Hắc Bạch Lam đen mặt hỏi lại.

Thư kí Lê cười gượng: "Không phải Mạn Ninh gọi anh biến thái sao?"

- "Kể tiếp đi..." Hắc Bạch Lam nghiêng răng nói, vật nhỏ kia đúng là phá hỏng hết hình tượng của anh.

Thư kí Lê nói tiếp: "Không gì đặc biệt lắm, chỉ là tôi thấy hấn đã có người trong lòng mà còn dở trò với tôi".

- "Có người trong lòng rồi mà vẫn còn dở trò với cô thì thật không đáng làm đàn ông".

- "Hắc tổng, anh nói đúng." Thư kí Lê nói, rồi đặt hồ sơ lên bàn anh: "Phiền anh xem qua rồi kí giúp tôi."

Hắc Bạch Lam gãi gãi lông mày, cầm lấy rồi kí vào chỗ trống kia. Thư kí Lê thở dài, đầu óc vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ cô và Hoắc Thuyến.

Lâm gia...

Lâm Mạn Ninh thay quần áo rồi đi ra khỏi phòng, quản gia thấy cô liền hỏi: "Tiểu thư, cô đi đâu thế?"

- "Bác, cháu ra ngoài có việc, cháu đi đây, bye bye."

Quản gia nói: "Nhớ về ăn cơm trưa nhé! Ông bà chủ trưa nay ở lại công ty rồi."

Lâm Mạn Ninh dừng bước lại, cô hớn hờ nói: "Vậy trưa nay bác dặn người làm không cần nấu cơm trưa cho cháu luôn đâu, cháu đi ăn"

với bạn, đến tối sẽ về."

- "Hả? Vậy cô nhớ đi sớm về sớm nhé!."

Lâm Mạn Ninh vẫy tay chào bác rồi đi ra ngoài, cô bắt một chiếc taxi đến shop thời trang cùng Tiểu Á.

- "Làm gì mà giờ cậu mới đến."

Lâm Mạn Ninh cười:"Thông cảm...thông cảm...tắc đường ấy mà."

- "Thôi đi, cậu lừa ai vậy? Thành phố này mà bị tắc đường thì nhà cậu đã ở ngoài hành tinh rồi."

Lâm Mạn Ninh giải đầu, nói thật:"Tớ ghé qua mua socola, xin lỗi nhé! Đợi người ta có và phút đã càu nhàu."

- "Đi thôi." Tiểu Á nói rồi kéo tay Lâm Mạn Ninh vào trong.

Tập đoàn Phương Đông, trên tầng cao nhất, ông Hắc nhìn những bức ảnh do thám tử gửi qua cho mình. Đây là những bức ảnh Hắc Bạch Lam bảo vệ Lâm Mạn Ninh vào cái ngày chiếc xe định lao vào họ, rồi thêm những bức ảnh anh và cô ôm hôn nhau trước cổng biệt thự của Lâm gia.

Ông thờ dài, Lâm Mạn Ninh này cũng thật cố chấp, ngày hôm đó, ông sai chủ của chiếc xe kia, ông chỉ định làm cho cô thấy sự mà rút lui, không ngờ hai đứa lại càng qua lại thân mật hơn.

- "Bắt Lâm Mạn Ninh đến đây cho tôi, làm ăn cẩn thận một chút." Ông Hắc gọi điện cho thuộc hạ của mình.

Tại shop thời trang, shop này mới mở, quần áo nhập về đều là hàng

chất lượng, shop gồm năm tầng, mỗi lầu là quần áo của từng lứa tuổi, từng giới tính. Mỗi nơi trang trí, bày biện rất bắt mắt.

- "Bộ này thế nào?" Tiểu Á hỏi cô.

Lâm Mạn Ninh lắc đầu: "Sau lưng hở quá."

- "Này, không phải ngày trước cậu cũng mặc nhưng bộ thế này sao? Mua đi, tối nay chúng ta đến bar một bữa, lâu lắm rồi, tớ thấy nhớ chỗ đó quá."

Lâm Mạn Ninh bật cười, cũng phải, lâu lắm rồi cô chưa cùng Tiểu Á đến đó, nhưng giờ mặc nhưng bộ này, rồi đi đến đó nháy nhót, để Hắc Bạch Lam biết được, cô sẽ chết chắc.

Lâm Mạn Ninh lắc đầu: "Coi như tuổi trẻ bông bột, giờ tớ quên rồi."

- "Tuổi trẻ? Thôi đi đại tiểu thư, cậu mới mười bảy thôi đấy."

Lâm Mạn Ninh cười: "Cậu chọn đi, mình vào nhà vệ sinh một lát."

- "Được rồi, mau đi, tớ đợi." Tiểu Á vừa nhìn bộ váy vừa nói.

Lâm Mạn Ninh đi vào phòng vệ sinh, cô đứng trước bồn rửa tay lấy chiếc khăn lau khô tay mình, bỗng cô thấy trong gương có người đàn ông đứng sau mình.

Lâm Mạn Ninh hoảng sợ quay lại: "Anh là ai? Anh muốn làm gì?"

- "Lâm tiểu thư, mời cô đi với chúng tôi một chuyến."

Lâm Mạn Ninh lắc đầu, định bỏ chạy, nhưng người đàn ông liền dùng lực đập mạnh vào gáy cô. Tiếp theo hắn vác cô lên vai rồi đi ra ngoài.

Để lại túi xách của cô trên bộ rửa tay, trong túi điện thoại reo không ngừng.

Chương 62: Ngất xỉu trong phòng thay đồ

Tiểu Á nhìn đồng hồ rồi nhìn xung quanh, Lâm Mạn Ninh đã vào trong ba mươi phút rồi, đến giờ vẫn chưa ra. Cô lấy điện thoại ra gọi cho cô, nhưng Lâm Mạn Ninh không nghe máy. Tiểu Á cau mày, nhờ nhân viên chuyển đồng hồ về nhà mình rồi đi vào nhà vệ sinh.

- "Tiểu Ninh, cậu xong chưa?"

Tiểu Á nhìn xung quanh, thấy túi xách của bạn mình, cô cau mày cầm lấy rồi gọi: "Tiểu Ninh, cậu đâu rồi? Bị sao vậy?"

Nhưng những căn phòng riêng ở đó đều mở cửa, không có Lâm Mạn Ninh ở bên trong, cô liền đi ra ngoài.

"Tít..tít..tít.." Lúc này điện thoại trong túi Lâm Mạn Ninh reo lên lần nữa, Tiểu Á lấy ra xem, rồi vội vàng nghe máy.

- "Mạn Ninh, em làm gì lúc giờ không nghe máy vậy?" Hắc Bạch Lam thở phào hỏi, gọi cô mấy chục cuộc rồi nhưng không thấy cô trả lời, làm anh lo lắng không thôi.

Tiểu Á cố gắng quát nói: "Tiểu Ninh hình như mất tích rồi, cô ấy để lại túi xách rồi biến mất."

- "Cô nói gì? Mạn Ninh có chuyện gì?" Hắc Bạch Lam đứng dậy khỏi ghế rồi hỏi.

Tiểu Á nói: "Cô ấy nói là muốn vào phòng vệ sinh, nhưng tôi đợi cô ấy

ba mươi phút vẫn chưa thấy cô ấy ra, gọi điện thì cô ấy không nghe, liền vào trong tìm, nhưng chỉ thấy mỗi túi xách của cô ấy."

- "Giờ cô đang ở đâu?"

Tiểu Á trả lời:"Shop thời trang mới mở ở đường Hương Phủ."

"Tút..tút..tút.." Anh quả quyết tắt máy rồi đi ra khỏi phòng:"Hủy cuộc họp, tôi có việc." Anh nói với thư kí Lê rồi vội vã rời khỏi công ty.

Thư kí Lê đang vừa nghe điện thoại vừa ghi chép, nghe anh nói vậy chỉ cau mày rồi gật đầu.

Hắc Bạch Lam lái xe đến shop thời trang, anh đi lên phòng hệ thống camera:"Ai phụ trách giám sát camera ở đây?"

- "Là tôi. Xin hỏi anh có chuyện gì?" Một người đàn ông đang ngồi uống nước trà lên tiếng.

Hắc Bạch Lam đi vào:"Bạn gái tôi bị mất tích ở đây, tôi cần xem lại camera."

- "Được, mời anh vào đây." Người kia nói.

Hắc Bạch Lam mở camera ở chỗ gần nhà vệ sinh, màn hình chỉ quay đến lúc 9:30 rồi sau đó bị đen toàn bộ camera gần đó. Tiểu Á đứng bên cạnh:"Có manh mối gì chưa?"

- "Camera bị hỏng rồi, không có manh mối gì".

Tiểu Á thút thít nói:"Vậy gọi cho bố mẹ cô ấy đi, họ sẽ..."

- "Không cần, đừng làm họ lo lắng, cô đưa túi xách của cô ấy cho

tôi."

Tiểu Á đưa túi xách trong tay cho Hắc Bạch Lam, anh mở ra, chính xác là tiền vẫn còn nguyên, không có dấu hiệu bị xáo trộn, vậy ai bắt cóc cô, bắt vì mục đích gì?

Anh không tìm được mà nghĩ đến Tô Duệ, lần trước cô đứng trước mặt anh còn hùng hổ tuyên bố sẽ khiến anh quên được Lâm Mạn Ninh.

Hắc Bạch Lam chạy ra khỏi phòng, anh nhấn ra rời khỏi shop thời trang, đeo tai nghe rồi gọi cho Tô Duệ.

- "Trả người đi, em đừng làm mấy trò ngu ngốc đó nữa."

Tô Duệ đang ở trong vườn đi dạo cùng vài chú chó nhỏ, thấy anh gọi, cô liền vui vẻ nghe máy, ai ngờ anh lại nói mấy chuyện mà cô chẳng hiểu gì.

- "Trả ai? Anh nói gì thế?" Tô Duệ hỏi.

Hắc Bạch Lam hít thở sâu: "Tô Duệ, anh không muốn đôi co với em đâu, Lâm Mạn Ninh bị em bắt đi rồi, mau thả cô ấy ra."

- "Anh nói gì mà kì vậy? Em không hề bắt cô ta."

Hắc Bạch Lam nói: "Tốt nhất em đừng làm tổn hại cô ấy, anh sẽ không bỏ qua cho em đâu."

- "Anh gọi điện cho em chỉ để cảnh cáo em là không nên đụng đến cô ta sao? Anh đang bức em đấy."

Hắc Bạch Lam khó khăn nói: "Em muốn gì, cứ nói thẳng ra đi, đừng

dùng cô ấy để ra điều kiện với anh."

- "Hắc Bạch Lam, anh bị mù quá rồi, em không hề đụng đến cô ta, trong mắt anh, em là một người vô liêm sỉ đến thế sao?"

Hắc Bạch Lam cau mày, Tô Duệ rất ít khi nói dối, ở cạnh cô anh biết, nhưng nếu không phải là cô thì sẽ là ai?

Anh cúp máy rồi lái xe đến tổ chức, Tô Duệ nhìn điện thoại, ánh mắt tóe lửa, gọi điện để tuyên bố anh yêu cô ta đến thế nào sao?

Hai tay cô nắm chặt lại, một chú chó cào vào chân cô, Tô Duệ tức giận cúi người xuống bắt lấy rồi quăng con chó đi.

- "Ặng.." Một tiếng là thất thanh của chú chó nhỏ vang lên rồi tắt hẳn, nó đã chết. Những con còn lại lo sợ chạy đến gần nó.

Tô Duệ ngồi thụp xuống, vò tóc mình:"A...không được...anh là của em...mãi mãi là của em...A..."

Hắc Bạch Lam mở cửa xe định đi vào trong tổ chức của mình thì nhận được điện thoại.

- "Tìm được cô ấy rồi." Tiểu Á vui mừng nói trong điện thoại.

Hắc Bạch Lam cau mày:"Cô ấy đang ở đâu?"

- "Anh đến shop thời trang vừa nãy đi rồi nói tiếp."

Hắc Bạch Lam vội vàng lái xe đến lại shop thời trang đó, anh đi vào trong, đi lên lầu ba, ở dãy ghế chờ anh thấy Tiểu Á đang ngồi cạnh Mạn Ninh.

- "Mạn Ninh, em không sao chứ? Vừa rồi em đi đâu vậy?"

Lâm Mạn Ninh lắc đầu, vừa rồi cô nhớ rõ ràng là mình bị bắt đi, nhưng đến lúc tỉnh dậy lại ở trong phòng thay đồ, tại sao lại kì lạ đến vậy?

- "Vừa nãy có người phát hiện cô ấy ngất xỉu trong phòng thay đồ, nhưng tại sao túi xách lại ở nhà vệ sinh, cậu vào thử đồ cũng không nói cho mình biết một tiếng, muốn làm tớ lo chết sao?" Tiểu Á nói.

Hắc Bạch Lam bế ngang cô lên: "Anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra."

Tiểu Á vội đi theo anh, chiếc xe rời khỏi shop thừ trang đi đến bệnh viện. Một người đàn ông đứng trong góc, nhắc máy lên nghe.

- "Ông chủ, mọi chuyện đã xong rồi."

Chương 63: Tất cả đều bình thường

Hắc Bạch Lam lái xe đưa cô đến bệnh viện, Lâm Mạn Ninh ngồi dựa vào vai của Tiểu Á phía sau, anh lo lắng nhìn cô qua gương. Lâm Mạn Ninh vẫn chưa thể định thần lại được, muôn vàn câu hỏi xuất hiện trong đầu cô.

Người đàn ông kia là ai? Muốn đưa cô đi đâu? Rõ ràng cô biết mình ngất đi, nhưng tại sao lúc tỉnh dậy lại ở trong phòng thay đồ?

- "Tiểu Ninh, cậu không sao chứ? Đầu có bị đau không? Cậu thấy trong người thế nào rồi?" Tiểu Á vừa sờ chân tay cô vừa thút thít hỏi.

Chiếc xe dừng lại, Hắc Bạch Lam quay lại nhìn Tiểu Á: "Đến nơi rồi, vào trong rồi hãy nói tiếp."

Anh mở cửa xe, đỡ cô đi vào bệnh viện, thang máy đi lên phòng cao nhất, cánh cửa phòng của viện trưởng bị đập tung ra. Anh nói.

- "Ông mau kiểm tra cho cô ấy."

Viện trưởng gật đầu: "Được rồi, ngài đưa cô ấy nằm lên giường đi."

- "Kiểm tra toàn diện, vừa rồi cô ấy bị ngất."

Viện trưởng gật đầu, ông kiểm tra qua rồi đưa cô đi làm các xét nghiệm. Một tiếng đồng hồ trôi qua, họ vẫn đang đợi kết quả. Hắc Bạch Lam mua cho cô ly sữa nóng.

- "Bảo bối, sao lại bất cẩn để bản thân mình ngất xỉu trong phòng thay đồ thế hả?" Anh nhẹ giọng hỏi.

Lâm Mạn Ninh ngẩng đầu nhìn anh: "Thật ra em không bị ngất ở phòng thay đồ."

- "Mọi chuyện thế nào?" Hắc Bạch Lam cau mày hỏi.

Lâm Mạn Ninh nghĩ lại lúc sáng: "Em vào phòng vệ sinh rồi gặp một người đàn ông, hắn nói muốn đưa em đến một chỗ rồi đánh ngất em, nhưng em không biết tại sao đến lúc tỉnh dậy lại ở trong phòng thay đồ."

Hắc Bạch Lam trầm ngâm, không phải Tô Duệ, vậy đó là ai? Muốn bắt cô với mục đích gì, nhưng tại sao lại dễ dàng thả ra như vậy?

Không lẽ là bố anh? Hắc Bạch Lam nhanh chóng gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu, nếu là bố anh thì với tính cách của ông sẽ dùng cô để ép buộc anh rồi, không dễ dàng mà thả ra như vậy.

Dù là ai thì giờ cô cũng đã nằm trong nguy hiểm, anh đứng dậy đi ra một chỗ gọi điện cho thuộc hạ: "Phái người âm thầm bảo vệ Mạn Ninh, giám sát 24/24."

- "Lão nhị, kho hàng trắng của chúng ta bị cướp rồi, chúng tôi đang tìm điều tra bọn chúng, hiện tại người bên ta đều đã có nhiệm vụ."

Hắc Bạch Lam cau mày: "Ai cướp?"

- "Một nhóm người không thuộc địa bàn quản lí của chúng ta, tung tích khá bí ẩn."

Hắc Bạch Lam nói: "Để tôi ra tay, cậu phái người đến bảo vệ cô ấy là

được rồi."

Anh quay lại chỗ cô, xoa đầu nói:"Đừng nghĩ linh tinh nữa, chắc họ bắt nhầm người nên mới thả em ra đấy."

Anh an ủi cô, trong đầu thì đang suy nghĩ đến người đã bắt cô đi.

Lâm Mạn Ninh gật đầu:"Em cũng mong là vậy."

- "Hắc tiên sinh, đây là kết quả kiểm tra toàn diện của vị tiểu thư này."

Hắc Bạch Lam gật đầu, nhận lấy bản báo cáo từ y tá, anh đọc kĩ từng chữ. Tất cả đều bình thường, không có gì không ổn.

Lâm Mạn Ninh nhìn anh:"Kết quả thế nào vậy anh?"

- "Tất cả đều ổn, chắc là do chúng ta suy nghĩ nhiều rồi, để anh đưa em về." Hắc Bạch Lam thờ phào nói, bệnh viện ở đây rất uy tín, lại nói viện trưởng cũng phải nể anh chín phần, sẽ không dám đưa báo cáo sai.

Lâm Mạn Ninh đứng dậy, người cũng đã bình thường, anh lái xe đưa Tiểu Á về rồi đưa cô về. Lâm Mạn Ninh trước khi xuống xe nói với anh.

- "Hôm nay không làm ảnh hưởng đến công việc của anh chứ?"

Hắc Bạch Lam nói:"Đừng nói linh tinh, em chưa bao giờ làm phiền đến anh cả. Vào trong nhà đi, rảnh anh sẽ đến với em."

- "Vâng.." Lâm Mạn Ninh nói rồi đi xuống xe.

Hắc Bạch Lam nhìn cô vào trong nhà rồi sau đó lái xe đến tổ chức,

Hàn Thiên Lãnh cũng đang ở đó. Hắc Bạch Lam đi vào.

- "Đã tìm được nhóm người đó chưa?" Anh hỏi.

Hàn Thiên Lãnh cười lạnh:"Toàn lũ người ăn no rừng mỡ..."

- "Kho hàng này khá lớn, tiền không ít, bị cướp cũng phải, chỉ trách thuộc hạ quá lơ là..." Một thuộc hạ thân cận nhất nói.

Hàn Thiên Lãnh nói:"Cũng không thể trách các người, mấy lần trước trót lọt nên lần này lơ là cũng phải."

- "Cảnh sát biển chưa phát hiện ra sao?" Hắc Bạch Lam hỏi, kho hàng này của anh đã đóng thuế đi vào, nếu nay bị cướp còn phải đóng thuế đi ra, trừ khi bọn người này có quan hệ thân thiết hơn anh và bọn cảnh sát đó.

Hàn Thiên Lãnh khoanh tay:"Thật ra hành tung của bọn người này chúng ta sẽ biết được ngay thôi, nhưng bọn chúng không nằm trong địa phận của chúng ta, bên ngoài lại nhiều thế lực, chúng ta ra đến đó thế nào cũng bị bọn chúng thủ tiêu."

- "Hừ, lũ người đấy thật chơi bản. Nhưng nếu không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, để tôi qua đó một chuyến."

Hàn Thiên Lãnh cau mày:"Cậu bị điên sao? Cứ coi như tổ chức của chúng ta mạnh nhất, nhưng bọn họ hợp lại thì cũng đông, căn bản không thể trực tiếp đến đó xử lí."

Hắc Bạch Lam đứng dậy:"Cướp được một lần, sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba...cậu cứ ở lại, tôi sẽ đích thân sang đó."

- "Lão nhị, tôi sẽ đi theo ngài."

Hắc Bạch Lam xua tay: "Ở lại quản cho nghiêm người chúng ta."

- "Vài ngày tới công ty giao cho cậu, Lê Tiểu Du dù sao cũng là phụ nữ, mọi chuyện không thể cáng đáng hết được."

Hắc Bạch Lam nói rồi cầm chìa khóa xe đi ra ngoài, Hàn Thiên Lãnh nhìn theo anh, lông mày khẽ cau lại. Hắc Bạch Lam trước giờ tính cách ngang tàng, ai đụng đến hấn, hấn sẽ trả lại gấp mười lần..

Nhưng lần này...

Chiếc xe của Hắc Bạch Lam rời đi, anh đi đến cảng biển. Cơn gió mạnh thổi qua khiến mái tóc anh có phần rối lên, ánh nắng yếu ớt của buổi chiều chiếu lên người anh.

Anh đi đến gần một chiếc thuyền chở hàng đang đỗ lại cạnh bờ, một tên thấy anh liền nói: "Lão nhị, ngài đến có chuyện gì vậy?"

- "Qua cửa biển kia, tôi có việc." Hắc Bạch Lam nói.

Tên kia thả chiếc cầu thang xuống, Hắc Bạch Lam bước lên, chiếc thuyền cứ thế xa dần.

Hắc gia...

Ông Hắc đang ngồi đánh cờ thì nhận được điện thoại: "Lão gia, thiếu gia đã ra khỏi địa bàn của cậu ấy rồi, người bên kia đã hành động."

- "Ừm, hành động cẩn thận, đừng làm hại đến nó, chủ yếu là kéo dài thời gian." Ông Hắc nói.

Tên thuộc hạ kính cẩn nói: "Vâng."

Ông Hắc thở dài, nếu anh đồng ý lấy Tô Duệ thì ông đâu phải hao tâm tổn sức như vậy.

Chương 64: Chiếc ly vỡ?

Ngày hôm sau...

Lâm Mạn Ninh thức dậy vệ sinh cá nhân rồi đi xuống nhà ăn sáng, mẹ Lâm và cha Lâm thấy cô liền tươi cười nói.

- "Bảo bối, mau ngồi xuống ăn sáng đi con."

Lâm Mạn Ninh xoa xoa thái dương: "Cha mẹ cứ ăn đi, con không ăn đâu, uống ít sữa là được rồi."

- "Sao thế, trong người con không khỏe à?" Mẹ Lâm lo lắng hỏi.

Lâm Mạn Ninh mở tủ lạnh, lắc đầu: "Không ạ, chỉ thấy không muốn ăn sáng thôi."

- "Ừ, vậy cha mẹ ăn rồi đến công ty, hôm nay ở nhà có chán thì đến công ty nhà mình học hỏi ít chuyện nhé!" Cha Lâm nói.

Lâm Mạn Ninh mở nắp chai sữa tươi ra: "Vâng." Cô trước giờ không hứng thú với chuyện công ty lắm, nói cho có thôi, chứ có bao giờ cô đến học hỏi được gì đâu.

"Choang.."

- "A". Lâm Mạn Ninh giật mình lùi người ra sau, vừa rồi cô đổ sữa ra ly, không may miệng của chai sữa quặc vào miệng ly, chiếc ly thủy tinh rơi xuống sàn nhà vỡ tan tành.

- "Tiểu thư, cô không sao chứ? Cô tránh sang một bên đi, để tôi dọn qua." Người giúp việc nói.

Mẹ Lâm đứng dậy:"Sao lại bất cẩn thế? Con không sao chứ?"

Trong lòng Lâm Mạn Ninh bất chợt nóng như lửa đốt, cô lắc đầu:"Không sao ạ. Do con sơ ý quá, con lên phòng đây."

Cô nhẹ nhàng đi lên phòng dưới ánh mắt khó hiểu của cha mẹ, đóng cửa phòng lại, cô cố gắng hít thở sâu. Tại sao trong người lại có cảm giác như sắp có chuyện gì xảy ra rất nghiêm trọng vậy.

Lông mày cô khẽ cau lại, bụng dưới đau thắt, chết tiệt, "bà dì" của cô đến thăm rồi.

Lâm Mạn Ninh vào tắm nước ấm rồi thay quần áo ra giường nằm, hai tay ôm lấy bụng mình, mỗi lần đến tháng là y như rằng lấy hết sức sống của cô, bụng đau âm ỉ, không thể làm được gì. Cô quên bèn luôn chuyện tâm trạng lo lắng vừa rồi.

Ở một nơi khác, Hắc Bạch Lam ngồi trong một căn phòng tối với hai người đàn ông. Quả thật gặp như vậy rất nguy hiểm, đây là địa bàn của bọn chúng, thuộc hạ chúng lại đông, còn có vũ khí, riêng anh, một mình một chiến tuyến, ngay cả súng cũng không mang theo.

- "Các người muốn thế nào? Hắc Bạch Lam tôi trước giờ ghét nhất là việc bị cướp hoặc đi cướp, các người làm như vậy, tôi thấy thật không vui." Hắc Bạch Lam nâng ly rượu lên, lắc nhẹ, ánh mắt anh chăm chú nhìn chất lỏng màu đỏ trong đó, giọng không nóng không lạnh nói.

Bên kia, người đàn ông đã đứng tuổi, bên cạnh còn có một người phụ nữ ăn mặc mỏng manh. Hắn ta vừa xoa đùi ả ta, vừa cười đùa

nói.

- "Hắc Bạch Lam? Nghe tên đã lâu, giờ mới gặp, quả thật khiến cho phụ nữ gặp phải thèm thuồng, khi nói chuyện công việc lại khiến người ta thấy thích thú."

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Tôi đích thân đến đây không phải để ngồi nghe những lời khen nhảm nhí của ông, giao kho hàng đó ra đây. Đừng để tôi làm lớn chuyện này lên."

- "Tôi biết, kho hàng này là của cậu, trước giờ chúng ta nước sông không phạm nước giếng, giờ tôi làm như vậy thật có phần mạo phạm đến cậu, nhưng kho hàng của cậu lần này tôi rất thích." Một người đàn ông tầm hai mươi tuổi, khuôn mặt lạnh lùng, cậu ta có lẽ là con trai của lão già nào đó, mặt còn búng ra sữa nhưng nói chuyện lại khiến người ta có phận kính nể.

Hắc Bạch Lam nhướn mày:"Thì ra định luật làm giàu của các người, thích là cướp cho bằng được. Hắc mỗ tôi thật bất ngờ và khá khen cho cách sông bần tiện của mấy người."

- "Cậu.." Người đàn ông bụng phệ tức giận, nghiến răng nói.

Phía sau chực tên thuộc hạ của bọn họ giơ súng lên, lần lượt chia về anh. Hắc Bạch Lam vẫn bình thản nhìn bọn họ.

- "Tôi đã có mạng qua đây thì đã chắc chắn sẽ có mạng về, nếu Hắc mỗ tôi thật sự chết tại nơi này, chỉ e sau này các người khó làm ăn."

Hắc Bạch Lam nói đúng, nếu anh chết ở đây, các thế lực còn lại sẽ lấy cớ đó mà công kích, thủ tiêu bọn họ. Từng địa bàn trước nay đã phân chia rõ, nếu đến chỗ họ mà không có mạng về, sau này họ sẽ khó mà làm ăn.

- "Lui xuống hết đi." Người thanh niên trẻ tuổi phất tay, nói với thuộc hạ của mình.

Trong nước, thư kí Lê khó khăn ôm theo đồng văn kiện đi vào nhà hàng, cô nhìn đồng hồ, đã chín giờ tối cô vẫn phải lăn lộn đi gặp khách hàng, thật quá cực khổ. Một nam nhân viên đi đến.

- "Tiểu thư, để tôi giúp cô."

Thư kí Lê mỉm cười đưa đồng văn kiện vào tay người đó rồi đi vào căn phòng đã đặt sẵn. Họ vẫn chưa đến, thật là...

Nếu là Hắc tổng thì bọn họ đã cố gắng đến sớm để nịnh nọt, giờ nghe thấy cô đến, họ liền thế này đây...

Cô đi vào trước, gọi vài món rồi gọi thêm chai rượu. Còn năm phút nữa là đến giờ hẹn, nhưng vẫn chưa thấy ai.

- "Hoắc tiên sinh, mời ngài vào trong, phòng Hắc tổng đã đặt sẵn." Tiếng của nam nhân viên truyền vào.

Lê Tiểu Du ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt khó hiểu: "Tại sao anh lại ở đây?"

Hoắc Thuyến đi vào, kéo ghế ngồi xuống: "Thư kí Lê, xem ra cô làm việc thật tắc trách, lần này bàn về chuyện hợp đồng giữa ba công ty: Hắc thị, K7, Tập đoàn châu Á. Cô nói xem tôi không ở đây thì ở đâu?" Hoắc Thuyến ngữ điệu lạnh nhạt, như thể bọn họ chưa từng quen biết nhau.

Thư kí Lê cau mày, trong người có chút khó chịu, anh dùng giọng điệu như thể họ là người xa lạ, cô mở tập hồ sơ bên cạnh ra xem kĩ

lại, đúng là ba tập đoàn này, cô quên không đọc kĩ. Trời ạ!

- "Xin lỗi hai vị nhé, tôi đến muộn."

Thư kí Lê đứng dậy, bỏ qua sự khó chịu đó, cô vui vẻ nói: "Không sao, Lôi tổng, mời ngài ngồi."

Hoắc Thuyến nhìn theo cô, hành động lưu loát, chuyên nghiệp, lời nói bình thản. Nhìn cô thoải mái như vậy trong lòng anh lại ngược lại, xem ra cô không hề để ý đến chuyện hôm đó.

Thư kí Lê tất nhiên biết được đang có ánh mắt dõi theo mình, cô vờ đi như không thấy. Phục vụ mang đồ ăn lên, rồi mở rượu rót cho mỗi người một ly.

- "Thư kí Lê, Hoắc tổng, chúng ta nâng ly." Lôi tổng vui vẻ nói.

Thư kí Lê nâng lên cùng, Hoắc Thuyến cũng làm theo. Sau một lúc, hai người đàn ông ngồi nói chuyện, Lê Tiểu Du có chút không tự nhiên nên ngồi nhấm nháp gần nửa chai rượu.

- "Thư kí Lê, cô không nghe tôi nói gì sao?" Lôi tổng nhìn cô khó hiểu.

Lê Tiểu Du nhận ra mình thất lễ, cô cười gượng, lúc giờ tâm trí cô vẫn luẩn quẩn về quan hệ của họ, cô nói.

- "Lôi tổng, thật ngại quá, công việc nhiều có chút mệt mỏi nên mất tập trung, phiền ngài nói lại lần nữa."

Lâm gia...

Lâm Mạn Ninh nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, cả ngày

nay anh không hề gọi điện cho cô, cô có gọi cho anh một cuộc nhưng điện thoại anh lại thuê bao.

Cô ủ rũ lăn lóc qua lại trên giường.

Chương 65: Xe bị hư

"Tít..tít..tít.." Lúc này điện thoại của cô reo lên, Lâm Mạn Ninh vui mừng cầm lấy chiếc điện thoại, nhưng ngay sau đó gương mặt cô liền xịu xuống. Không phải Hắc Bạch Lam, mà là Tiểu Á.

- "Alô." Cô nghe máy.

Tiểu Á bên kia cau mày: "Sao thế? Giọng nghe ủ rũ vậy? Trong người thế nào rồi?"

- "Bình thường thôi, cậu vẫn chưa ngủ à?" Lâm Mạn Ninh nằm ngửa nhìn trần nhà, hỏi.

Tiểu Á gật đầu: "Gọi cậu để tâm sự một chuyện không vui."

- "Chuyện gì?" Lâm Mạn Ninh hỏi.

- "Ngày mai tớ gặp vị hôn phu, sống trên đời mười bảy năm, đúng một phát bà ta bảo mình có vị hôn phu từ bé, nghe thật hoang đường."

Lâm Mạn Ninh ngồi dậy: "Vị hôn phu? Không phải chứ, lẽ nào mẹ cậu đã muốn đuổi cậu đi từ giờ. Ngày mai hai bên gia đình gặp nhau sao?"

- "Ừ." Tiểu Á bực bội nói.

Hai cô bạn nói chuyện một lát rồi tắt máy, Lâm Mạn Ninh thở dài rồi nằm xuống, đợi điện thoại anh mà bản thân dần dần chìm vào giấc

ngủ lúc nào không hay.

Nhà hàng, cuối bữa cơm, Lê Tiểu Du xin phép về trước, cô hững hờ nhìn anh rồi quay người bước đi. Cô lái xe đi vào làn đường, đầu nghĩ vu vơ, mình trước giờ là người phụ nữ rất li trí, chưa từng rơi vào tình cảnh như vậy bao giờ. Lần đầu tiên đi cho một người đàn ông xa lạ, cô thấy rất đáng tiếc, có chút quyến luyến, có chút xao động, nhưng cô biết rõ thân phận mình. Dù sao hẳn cũng có người trong lòng rồi.

"Két"..." Đang đi thì chiếc xe đột nhiên tắt máy, cô cau mày tháo dây an toàn rồi đi xuống xe, chỉ thấy đầu xe bốc ít khói, chết tiệt, có khi là động cơ bên trong bị hư rồi. Mỗi lần gặp hẳn đều sẽ xảy ra những chuyện không vui, quá xui xẻo.

Cô ảo não định gọi taxi đến đón rồi nhờ xe cứu hộ đưa xe mình đến chỗ sửa chữa thì một chiếc xe khác đỗ lại cạnh cô, Hoắc Thuyến hạ kính xe xuống, gương mặt anh có chút lạnh lùng, vừa rồi anh lái xe thấy cô, đoán là xe cô bị hư, định bỏ mặc lướt qua nhưng không hiểu sao đến nơi, chân lại không nghe đầu óc mình, dẫm thắng xe dừng lại.

- "Làm sao vậy?".

Lê Tiểu Du lạnh giọng nói:"Có lẽ bị hư rồi."

- "Lên xe đi, tôi đưa cô về." Hoắc Thuyến nói, dù sao lần trước anh cũng chưa nói chuyện đàng hoàng với cô.

Lê Tiểu Du lắc đầu:"Không cần, tôi gọi taxi là được rồi, không cần phiền đến Hoắc tổng."

- "Giờ này muốn gọi taxi sẽ khó đấy, cô vẫn chắc chắn muốn ở lại gọi

chứ?" Hoắc Thuyển nhìn xung quanh đường.

Lê Tiểu Du cắn môi, tên này nói đúng, đã khuya vậy rồi, cô đi đến mở cửa xe rồi ngồi vào.

Một lúc lâu sau, Hoắc Thuyển mới lên tiếng, phá tan đi bầu không khí im lặng quý dị này.

- "Chuyện lần trước cảm ơn cô, đã đưa tôi về, giúp tôi...Cũng xin lỗi cô.."

Lê Tiểu Du cười lạnh:"Hoắc tổng, tôi quên rồi, anh không cần nhắc lại đâu, đến nơi rồi, anh dừng xe phía trước giúp tôi."

Chiếc xe dừng lại, cô không nói gì, cứ thế bước đi.

Hoắc Thuyển thờ dài nhìn theo bóng dáng cô, ngang bướng như Mạn Ninh vậy.

Sáng hôm sau..

Lâm Mạn Ninh thức dậy, điều đầu tiên là nhìn màn hình điện thoại, anh cả đêm qua không thèm gọi cho cô. Người đàn ông này muốn thế nào đây?

Vệ sinh cá nhân rồi cô đi xuống lầu.

Phía bên này, Hắc Bạch Lam thức dậy ở một khách sạn, anh cau mày tìm chiếc điện thoại của mình, một ngày không được nghe thấy giọng cô rồi, anh thấy nhớ quá. Hắc Bạch Lam tìm xung quanh nhưng cũng chẳng thấy đâu, sau cùng anh chắc rằng bọn người này đã lấy đi.

Anh một mình ở đây, không thuộc hạ, không vũ khí, không có gì để liên lạc, muốn cô lập anh sao?

Anh nhắc điện thoại bàn lên, gọi cho lễ tân:"Đem giúp tôi bữa sáng lên phòng 701, món tùy cô chọn."

Ăn sáng xong, hai tên thuộc hạ của bọn người đó đến đón anh đến một nơi.

- "Hắc tiên sinh, mời ngồi."

Hắc Bạch Lam ngồi xuống phía đối diện họ, anh nhìn ra phía sau, lông mày khẽ cau lại, đấy là số hàng bị cướp của chỗ anh.

- "Hắc tiên sinh thấy chúng quen mắt chứ?" Một người nhướn mày hỏi.

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Không quen lắm."

- "Ra vậy, chúng ta vào chủ đề chính luôn nhé!" Người đó cười nói.

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Tôi cũng rất muốn nghe ông nói gì, được rồi, nói đi."

- "Ngày trước, thuộc hạ của cậu đã thủ tiêu bốn mươi tên ở chỗ tôi, chắc cậu vẫn nhớ." Người đang ông nói, trong lòng nhớ lại vẫn đầy căm hận.

Hắc Bạch Lam dựa người vào chiếc ghế, anh gật đầu:"Là tôi sai người làm vậy." Anh bình thản nói ra.

- "Tôi biết, nên hôm nay mới muốn cậu ngồi lại ở đây. Cậu cũng biết, để đào tạo ra một đội thuộc hạ tài giỏi cần rất nhiều thời gian, nhưng

cậu lại sai thuộc hạ thủ tiêu họ trong vòng một ngày, đáng lí ra tôi nên lấy mạng của cậu để bù lại cho họ."

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Một lũ người vô dụng, tôi giúp ông thủ tiêu họ, ông lại quay sang cắn tôi?" Hắc Bạch Lam lạnh lùng hỏi.

Người đàn ông đã rất tức giận, nhưng vẫn cố gắng nén lại, ông ta nói:"Số hàng này vẫn chưa thể bù lại bốn mươi mạng người đó, lần này cậu qua đây đòi lại, chỉ e ra về tay trắng rồi."

- "Vậy thì ông quá xem thường Hắc Bạch Lam tôi rồi." Anh ngời thẳng người dậy, nói.

Người đàn ông đó gật đầu:"Tài giỏi đến mấy thì còn nửa cái mạng để về là may lắm rồi, cậu xem, cậu đang một mình một phe ở nơi này, ngay cả cái để liên lạc với bọn người ngu ngốc ở trong kia cũng không có, nói xem có thể mang chuyển hàng này về không?"

Hắc Bạch Lam lắc đầu, bao nhiêu người xuất hiện thì bấy nhiêu người đều nhằm vào số hàng trắng đó của anh.

- "Ông nói đúng, tôi không thể một mình đưa chuyển hàng về được, nên mới nhờ vào sự giúp đỡ của bên ông đấy."

Người đàn ông kia như nghe truyện cười:"Haha, người bên tôi, không ngờ cậu lại đặc ý đến thế. Cậu nghĩ người bên tôi sẽ giúp đỡ cậu sao?"

- "Vậy à, vậy ông có biết tại sao lúc trước người của tôi có thể giết chết bốn mươi người bên ông không?"

Người đàn ông cau mày:"Muốn nói gì?"

- "Là trong bọn thuộc hạ của ông có gián điệp, kho hàng của tôi đã được an toàn đưa về vào tối qua rồi, ông thử kiểm tra lại xem bên trong đó là gì?" Hắc Bạch Lam gác chân lên bàn, ánh mắt thú vị nhìn về kho hàng phía sau.

Ông ta đứng dậy:"Mở ra xem."

- "Vâng..."

Tên thuộc hạ nói rồi đi đến lấy con dao rạch thùng hàng ra:"Ông chủ, bên trong chỉ toàn bột mì, không phải hàng trắng."

- "Mẹ kiếp, dám gài tao, gián điệp sao? Bắt hết bọn người kia lại."

Hắc Bạch Lam cười rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng:"Xem ra lần này ông phải tốn công tốn sức để bảo vệ số bột mì vô giá trị đó rồi, Hắc mỗ tôi xin cáo lui nhé!."

Anh đi ra khỏi tổ chức của bọn họ, nhìn đồng hồ trên tay rồi cười lạnh.

Miệng anh khẽ lẩm nhẩm:"Bốn...ba...hai..một..."

- "Bùm.."

"Đoàng." Phía sau trong phút chốc trở thành một mớ hỗn độn, phía dưới đã cài bom sẵn, lửa cháy dữ dội, khói bốc lên nghi ngút.

Một chiếc trực thăng bay giữa không trung...

Hắc Bạch Lam cau mày nhìn lên.

Chương 66: Lấy anh nhé!

Chiếc trực thăng bay sát lại mặt đất, tiếng cánh quạt quay "vù vù" nghe thật ồn ào. Cơn gió mạnh thổi làm mái tóc của anh rối lên, một chiếc dây đưa xuống. Hắc Bạch Lam cười rồi bám lấy sợi dây leo lên.

- "Không ngờ cậu lại ở đây." Hắc Bạch Lam nhìn Hàn Thiên Lãnh. Đáng lí ra giờ này đang ở nhà làm ông bố bím sữa.

Hàn Thiên Lãnh nói: "Tính là sang dọn xác cậu, không ngờ vẫn còn sống sờ sờ như vậy."

- "Hừ, ông đây còn chưa lấy vợ, sao có thể chết được." Hắc Bạch Lam nghiêm giọng nói.

Về đến nơi, Hắc Bạch Lam tắm rửa rồi thay quần áo, anh lái xe đến nhà Lâm gia. Lâm Mạn Ninh đang ngồi thất thần trong vườn thấy anh liền vui mừng hẳn lên, ánh nắng chói chang chiếu lên người anh, như một cái gì đó rất ấm áp chạm đến tim cô.

Ngày hôm qua không gặp, cũng không gọi điện, anh khiến cô lo lắng không thôi. Lâm Mạn Ninh đứng dậy đi về phía anh.

- "Sao anh không nghe điện thoại?" Giọng cô đầy trách cứ, anh nào biết đêm qua cô đã gặp ác mộng, chiếc ly vỡ đó như một điềm báo khiến cô lo lắng không yên.

Hắc Bạch Lam bất ngờ ôm lấy cô: "Xử lí chút công việc, bất cẩn làm mất điện thoại, không gọi cho em được."

- "Dù thế nào anh cũng phải nói cho em một tiếng, làm em lo quá."
Lâm Mạn Ninh nói.

Hắc Bạch Lam mỉm cười rồi nắm lấy tay cô:" Anh xin lỗi, đi với anh đến một nơi."

- "Đi đâu vậy?" Lâm Mạn Ninh hỏi.

Hắc Bạch Lam kéo tay cô đi:"Đến đó rồi em sẽ biết."

Anh lái xe đưa cô đến một cửa hàng trang sức đá quý, nhân viên đẩy cửa cho họ vào rồi cung kính nói.

- "Hắc tiên sinh, tiểu thư, mời hai người vào trong."

Hắc Bạch Lam nắm tay cô đi vào trong, một nhân viên mang chiếc hộp gấm màu đỏ đi đến:"Hắc tiên sinh, cặp nhẫn mà ngài đặt năm ngày trước đã xong rồi, ngài thử đi ạ. Đây là vị tiểu thư ngài muốn tặng đó sao?"

Hắc Bạch Lam nhìn cô rồi gật đầu:"ừ, là cô ấy."

- "Tiểu thư thật hạnh phúc, đây là cặp nhẫn Hắc tiên sinh đích thân dặn người làm, loại đá này được gửi bên Thụy Điển về."

Lâm Mạn Ninh khó hiểu nhìn nhân viên rồi nhìn anh, Hắc Bạch Lam cẩn thận lấy chiếc nhẫn trong hộp ra, chiếc nhẫn được làm bằng đá Emerald - một trong những loài đá quý. Chiếc nhẫn trông thật tinh xảo, từng đường nét đều cẩn thận, tỉ mỉ.

- "Em đeo thử xem nó có vừa không?". Hắc Bạch Lam nhẹ nhàng hỏi

Lâm Mạn Ninh ngỡ ngác nhìn anh, chiếc nhẫn này là anh đặt cho cô sao? Đây là ý gì? Anh muốn cầu hôn cô sao?

- "Anh....như vậy có tính là cầu hôn không?". Lâm Mạn Ninh cắn môi hỏi.

Hắc Bạch Lam mỉm cười:"Em nói xem?".

- "Em không biết". Lâm Mạn Ninh nói.

Hắc Bạch Lam nắm lấy tay cô:"Lấy anh nhé!".

- "Anh nói thật sao? Vậy là đang cầu hôn em sao?". Lâm Mạn Ninh vui mừng hỏi.

Hắc Bạch Lam nhướn mày:"Anh như vậy không giống cầu hôn sao?".

- "Người ta cầu hôn sẽ có hoa, trong khung cảnh lãng mạn, anh còn phải quỳ xuống nữa. Có ai như anh không?". Lâm Mạn Ninh hất cằm nói.

Hắc Bạch Lam gật đầu, anh quên mất, do anh nóng lòng quá nên anh không nhớ đến những điều này. Anh lấy điện thoại ra.

- "Anh làm gì thế?". Lâm Mạn Ninh hỏi.

Hắc Bạch Lam nói:"Để anh gọi điện cho thư kí Lê chuẩn bị, xin lỗi, anh quên mất".

- "Không cần đâu, em chỉ đùa thôi, em đồng ý, Hắc Bạch Lam, mình cưới nhau đi". Lâm Mạn Ninh cảm động nói.

Hắc Bạch Lam vẫn chưa hiểu ra, cô cau mày:"Sao hả? Anh đổi ý rồi à?".

- "Không, chỉ là anh vui quá thôi". Hắc Bạch Lam nói rồi đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của cô.

Nhân viên cảm thán:"Đẹp quá, tiểu thư, cô thật may mắn".

Lâm Mạn Ninh đỏ mặt, phải, cô rất may mắn khi gặp anh.

Hắc Bạch Lam lấy ra một chiếc nhẫn nữa đeo vào tay mình, bàn tay to lớn của anh nắm lấy tay cô.

- "Bảo bối, cả đời này em đừng hòng thoát khỏi anh".

Lâm Mạn Ninh cười tinh nghịch:"Từ giờ anh mà trắng hoa, anh sẽ chết với em".

- "Biết rồi, quản gia". Hắc Bạch Lam cưng chiều ngất mũi cô rồi nói tiếp:"Nói chuyện nghiêm túc nhé! Hai ngày nữa anh đến nói chuyện đàng hoàng với bố mẹ em, tháng sau chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ".

Lâm Mạn Ninh cau mày:"Sao nhanh vậy?".

Hắc Bạch Lam cười:"Lấy vợ là không thể chậm trễ được".

- "Nhưng còn bố anh...".

Hắc Bạch Lam trầm ngâm rồi nói:"Không cần quan tâm đến ông ấy, nếu ông ấy biết thì chỉ phản đối thôi. Chịu thiệt thòi cho em rồi..."

Lâm Mạn Ninh lắc đầu, anh vì cô mà bỏ qua sự ngăn cản của bố anh là cô đã cảm động lắm rồi.

- "Không cần, em không thiệt thòi gì cả". Lâm Mạn Ninh nói.

Hắc Bạch Lam ôm lấy cô:"Cảm ơn em".

Bên ngoài, một người đàn ông chụp lại những tấm hình mà khoảnh khắc hai người hạnh phúc bên nhau.

- "Lũ vô dụng, giữ chân nó cũng không giữ được". Ông Hắc sau khi biết tin anh đã quay về thì rất tức giận.

Lúc này, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên.

- "Bác Hắc, Tiểu Duệ đến thăm người đây".

Ông Hắc liên diu mặt xuống, tắt điện thoại:"Tiểu Duệ à?".

- "Bác, bác đang làm gì thế?".

Ông Hắc lắc đầu:"Không có gì".

- "Con nấu ít canh mang đến cho bác, là món cháu mới học cách nấu, một lát bác nếm xem có vừa không?".

Ông Hắc cười:"Chỉ có cháu là quan tâm đến bác, thật đảm đang và giỏi, bác thật quý đứa con dâu như cháu".

Lâm gia....

Bữa cơm tối, Lâm Mạn Ninh vừa ăn vừa ngắm nghía chiếc nhẫn trên tay. Mẹ Lâm nói.

- "Thôi đi cô nương, lo mà ăn cơm đi".

Chương 67: Em sao vậy?

- "Mẹ, lúc trước cha cầu hôn mẹ, mẹ có cảm giác như thế nào?".
Lâm Mạn Ninh hỏi.

Cha Lâm nhìn cô: "Lúc đó mẹ con lạnh lùng lắm, nhìn chiếc nhẫn còn làm như không thấy, lúc đó cha buồn gần chết".

- "Lúc đó tôi mà nhận thì quá dễ dãi rồi, nhưng ông xem, con gái giờ chẳng giống tôi tí nào".

Lâm Mạn Ninh cười: "Mẹ, mẹ không thể tưởng tượng được lúc đó con bất ngờ đến nhường nào".

Mẹ Lâm lắc đầu.

Nhà hàng, Hắc Bạch Lam mang theo tâm trạng vui vẻ đi vào trong, theo sau là thư kí Lê.

- "Hắc tổng, hôm nay anh có chuyện gì vui sao?".

Hắc Bạch Lam quay lại nhìn cô: "Tôi biểu hiện rõ vậy sao?".

- "Quá rõ". Thư kí Lê nói.

Hắc Bạch Lam mỉm cười rồi bước vào trong phòng, ánh mắt anh nhìn thư kí Lê: "Sao đi đâu cũng gặp tên Hoắc Thuyền kia thế?".

Anh vẫn còn nhớ rõ lúc trước hẳn có ý đồ với Mạn Ninh, tóm lại trước giờ anh toàn có thành kiến với hẳn.

- "Hắc tổng, sao thế?". Lê Tiểu Du cũng không khác gì anh, sao lần nào cũng gặp lại hắc vậy.

- "Hắc được tính là tình địch của tôi, tên Hoắc Thuyến này có ý đồ với Mạn Ninh".

Đầu cô như có cái gì đó giáng xuống, thì ra "Mạn Ninh" mà hắc gọi vào đêm đó là cô ấy. Cô mím môi rồi cùng anh đi vào trong.

- "Chào các vị." Hắc Bạch Lam nói rồi ngồi xuống một chiếc ghế.

Thư kí Lê cúi đầu chào:"Chào các vị." Nói rồi cô ngồi xuống bên cạnh anh, ánh mắt vô tình quét qua người Hoắc Thuyến, cô giật thót mình, vừa rồi bốn mắt chạm nhau khiến tim cô suýt rơi ra ngoài.

Hắc Bạch Lam cài lại cúc áo của áo khoác vest:"Chúng ta vào vấn đề chính luôn nhé! Tôi không có nhiều thời gian lắm, thư kí Lê, đưa bản báo cáo cho các vị Tổng tài ở đây."

Lê Tiểu Du gật đầu:"Vâng." Cô đưa từng bản đến cho từng người, càng đến gần Hoắc Thuyến, tim cô lại đập nhanh liên hồi.

- "Cảm ơn." Hoắc Thuyến gật đầu rồi đưa tay nhận lấy bản báo cáo, ngữ điệu, hành động xa cách hơn hôm qua gấp ngàn lần.

Thư kí Lê cười khổ, cô lắc đầu rồi về chỗ ngồi. Hắc Bạch Lam nói:"Những hạng mục sắp tới rất quan trọng, không chỉ đối với Hắc thị tôi, mà nó cũng là một bước đệm cho K7 của Hoắc tổng.."

Câu nói này như một cú tát vào mặt Hoắc Thuyến, Hắc Bạch Lam nói như vậy chẳng khác nào nói anh ta lợi dụng việc này để đưa công ty của mình đi lên. Mặt của anh ta thoáng chốc đen lại.

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Tuần sau, tôi xin tổ chức sự kiện này ở khách sạn Thiên Long, mọi chi phí Hắc thị tôi sẽ chi trả, chỉ mong các vị có mặt và đóng góp các hạng mục ngay sau đó."

- "Hắc tổng đã nói vậy chúng tôi cũng không còn gì để nói tiếp, vừa rồi đọc sơ qua, chúng tôi rất hài lòng."

Hắc Bạch Lam nâng ly rượu lên:"Vậy chúng ta cạn ly."

Mọi người nâng ly lên, Lê Tiểu Du cũng nâng theo, nhưng bị Hắc Bạch Lam giằng lấy, đi gặp đối tác với Hắc Bạch Lam, Lê Tiểu Du rất ít khi phải uống rượu. Hành động này rơi vào mắt Hoắc Thuyến lại rất khó chịu, hẳn rõ ràng yêu Mạn Ninh, nhưng lại làm như thế sau lưng cô. Còn cả Lê Tiểu Du nữa, không sợ người khác dị nghị chuyện tình ái giữa Tổng tài và thư kí sao?

Kết thúc bữa tối, Lê Tiểu Du xin phép mọi người rồi cùng ra về cùng Hắc Bạch Lam. Anh nhìn cô từ trên xuống dưới.

- "Cô quen Hoắc Thuyến?"

Lê tiểu Du tím mặt, cô cười gượng:"Không có..à mà có...Hắc tổng, tôi có thay anh đi gặp khách hàng mấy lần, đều gặp Hoắc tổng ở đó."

- "Chắc là do tôi nghĩ nhiều, ánh mắt hẳn nhìn cô rất khác." Hắc Bạch Lam như vô tình nói ra.

Tim cô đập mạnh lên:"Khác sao?"

- "Ừ, như thể hẳn muốn dờ trò đòi bại với cô vậy." Hắc Bạch Lam nheo mắt nói.

Lê Tiểu Du rùng mình, hai mắt chớp liên hồi, người giật lên, chết tiệt, cô lại bị nấc cụt tồi. Mỗi lần hồi hộp hay lo sợ điều gì đều bị nấc cụt.

- "Xem ra tôi nói đúng rồi." Hắc Bạch Lam đắc ý nói.

Lê Tiểu Du thật muốn cắn lưỡi, Hắc Bạch Lam cười:"Hai ngày nữa tôi sẽ đến nói chuyện với gia đình Mạn Ninh, cô xem nên chuẩn bị gì giúp tôi."

- "Vâng..." Lê Tiểu Du gật đầu. Nếu Hắc tổng lấy Mạn Ninh rồi thì tên Hoắc biến thái kia sẽ thế nào? Cô lắc đầu, xua đi ý nghĩ đó.

Ở một nhà hàng khác, Tiểu Á ngồi bên cạnh mẹ mình, đối diện là cha mẹ của vị hôn phu.

- "Chị Tần, ngại quá, thằng bé nhà tôi công việc bận rộn, đến muộn một chút." Người phụ nữ kia nói.

Mẹ Tần mỉm cười:"Không sao."

- "Xin lỗi mọi người, con đến muộn." Một người đàn ông đi vào, trên mình là bộ comple màu xanh nhạt, khuôn mặt cũng được tính là thanh tú, cử chỉ nho nhã. Hắc không phải là ai khác, mà là thư kí Hoàng - Hoàng Hoa Vỹ, là thư kí của Hàn Thiên Lãnh.

Lí do đến muộn cũng không đặc biệt lắm, Hàn tổng của anh vì muốn về sớm ăn cơm với vợ con nên đã chất lại đồng công việc cho anh, thành ra đến giờ này mới đến đây được.

- "Không sao, mau ngồi đi." Mẹ Tần nói.

Tần Á Á nhìn anh rồi quay mặt đi, cô chỉ mới mười bảy tuổi, lấy chồng làm gì chứ. Đã thế còn lấy người hơn mình tận tám tuổi.

Lâm Mạn Ninh áp mặt vào gối cười thầm, lúc này một bóng đen từ ngoài cửa lao vào: "Bảo bối, làm gì mà cười lớn thế?"

Lâm Mạn Ninh ngồi dậy, má khế phấn hồng, anh mà biết cô vì chuyện anh cầu hôn mình mà cười cả ngày chắc sẽ chọc cô mất.

- "Không có, không có gì cả."

Hắc Bạch Lam gật đầu: "Có thể chuẩn bị ít nước nóng cho anh được không? Anh muốn đi tắm."

- "Được, anh đợi em một lát nhé!" Lâm Mạn Ninh bước xuống giường, vui vẻ nói.

Khi đến gần cửa nhà tắm, chợt hàng lông mày của cô cau chặt lại, trong đầu cô như có gì đó đang gập cựa các dây thần kinh. Hai tay cô ôm lấy đầu mình.

Phía trước bắt đầu xoay vòng, cô không nhìn rõ được gì nữa, cả cơ thể ngã về phía sau.

- "Em sao vậy?" Hắc Bạch Lam lo lắng hỏi, cũng may anh đỡ kịp lấy cô.

Chương 68: Hấn ta là thụ

Lâm Mạn Ninh xoa xoa thái dương, cô lắc đầu vài cái, vừa rồi cô thấy đầu mình rất đau, nhưng giờ thì không còn cảm giác gì nữa rồi. Lâm Mạn Ninh đứng thẳng dậy, cô xua tay.

- "Em không sao. Vừa rồi có chút chóng mặt, giờ thì hết rồi."

Hắc Bạch Lam cau mày, anh đỡ cô về phía chiếc giường: "Thôi, ngồi nghỉ ngơi đi, để anh làm là được rồi."

Nói rồi anh đi về phía phòng tắm, vài phút sau, anh đi ra, trên người là áo choàng tắm màu trắng, sợi dây ở hông cột nhẹ nhàng, mái tóc vẫn còn ướt, trông anh thật quyến rũ.

Lâm Mạn Ninh mỉm cười nhìn bàn tay đang đeo chiếc nhẫn của anh, cô đứng dậy: "Ngồi xuống đây đi, em lau tóc cho anh, đừng để bị ốm."

- "Anh đâu yếu ớt như em nghĩ." Hắc Bạch Lam ngắt mũi cô.

Lâm Mạn Ninh cười khanh khách, gạt tay anh ra.

Ở nhà hàng, Hoàng Hoa Vỹ nhìn chăm chăm vào Tần Á Á, gương mặt nhỏ nhắn, trắng hồng, mái tóc ngắn đến vai, đôi môi được tô nhẹ một lớp son màu đỏ, trông cô thật xinh đẹp, tiếc là, chỉ mới mười bảy tuổi.

- "Tiểu Vỹ, dì Tần đang hỏi con đấy." Mẹ Hoàng khẽ đẩy vai anh.

Thư kí Hoàng giật mình: "Cháu xin lỗi, thất lễ rồi."

- "Không sao, ta chỉ muốn hỏi là công việc bận rộn như vậy, sau này lấy nhau chắc sẽ ít có thời gian lo cho gia đình nhỉ?"

Hoàng Hoa Vỹ bất giác khẽ cười, anh và cô bé này về chung một nhà sao? Thật ra cũng rất thú vị đấy chứ.

- "Dì yên tâm, nếu xác định có gia đình thì cháu sẽ giành thời gian cho gia đình, chẳng qua giờ còn độc thân nên mới tích cực làm việc thôi."

Tần Á Á bĩu môi, nghe thật ghê, biết đâu đến bận rộn vì mắc tình tứ với sếp tổng. Hai má cô đỏ bừng lên, bất giác nhớ lại những bộ phim đam mỹ mình từng xem, người đàn ông ngồi đối diện mình nằm dưới thân người đàn ông khác mà rên rỉ. Cảnh tượng đấy thật quá mất máu mà.

- "Tiểu Á, nghĩ gì vậy, nghe hai bác hỏi không thế?" Lần này đến lượt mẹ cô gọi cô, nét mặt có chút không vui.

Tiểu Á giật mình, nhìn thư kí Hoàng, cười gian tà rồi nói: "Hai bác hỏi gì ạ?"

Sáng hôm sau...

Lâm Mạn Ninh tỉnh dậy, chỗ bên cạnh đã trống, cô bước xuống giường đi vào nhà vệ sinh, đầu cô bất giác lại bị đau giống tối qua, không, đau hơn cả tối qua. Như đang có hàng ngàn con kiến bò trong não cô vậy.

- "Á..." Cô khẽ la lên một tiếng, chợt thấy mũi lạnh lạnh, một ít máu tươi ộc ra từ mũi cô.

Lâm Mạn Ninh hoảng hốt vội lấy nước rửa đi, khuôn mặt cô trong phút chốc trở nên trắng bệch. Cô bị bệnh gì sao? Tại sao gần đây cô thấy mình hay bị đau đầu, hôm nay lại còn chảy cả máu mũi. Cô lắc đầu rồi đánh răng.

"Tít..tít..tít.." Lúc này điện thoại của cô reo lên, Lâm Mạn Ninh chạy ra ngoài nghe máy.

- "Lâm tiểu thư, cô vẫn nhớ tôi chứ?" Bên kia giọng của bố Hắc truyền đến.

Lâm Mạn Ninh cảm thấy lạnh toát sống lưng, cô cau mày:"Bác muốn nói gì ạ?"

- "Gặp nhau ở quán cafe cũ." Nói rồi ông cúp máy ngay.

Lâm Mạn Ninh nắm chặt lấy chiếc điện thoại, cô cắn môi, quyết định đi thay quần áo. Lâm Mạn Ninh bước xuống nhà.

- "Bảo bối, tối qua con ngủ không ngon sao? Mặt trắng bệch vậy?" Cha Lâm nhìn cô, lo lắng hỏi.

Lâm Mạn Ninh sờ má mình:"Không ạ, có lẽ trời lạnh nên mặt hơi nhợt nhạt."

Mẹ Lâm cau mày:"Lạnh sao? Giờ đang là mùa hè mà. Con thấy trong người có ổn không?"

Lâm Mạn Ninh lắc đầu:"Con không sao. Mình ăn sáng thôi, không phải sáng nay ba mẹ phải đến công ty để họp sao?"

- "Ừ."

Sau bữa sáng, đợi cha mẹ cô đi rồi, Lâm Mạn Ninh cũng ra ngoài bắt taxi rời đi, đến nơi, cô ngồi vào chiếc bàn hôm trước, nhưng ông Hắc chưa đến. Lúc này Tiểu Á gọi điện đến cho cô, cô giật mình, cầm điện thoại lên xem rồi nghe máy.

- "Có chuyện gì thế?" Lâm Mạn Ninh hỏi.

Tiểu Á cau có trả lời:"Mẹ tớ giới thiệu cho tớ một tiểu thụ, nói xem lấy hấn về để làm gì?"

- "Thụ?" Lâm Mạn Ninh ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Á gật đầu:"Phải, tối qua lần đầu gặp mặt, hấn còn dám đến muộn, tớ nghĩ là hấn bận tình tứ với sếp tổng nên đến muộn đấy, lấy tớ về để che mắt thiên hạ sao? Tớ không muốn."

- "Nói gì thế, lỡ sao không đúng thì sao?" Lâm Mạn Ninh buồn cười hỏi.

Tiểu Á khổ sở nói:"Hấn chắc chắn là thụ, lời nói thì nhẹ nhàng, hành động thì cẩn thận, tỉ mỉ, da thì trắng, môi lại còn hồng, hức, tớ không muốn lấy một tiểu thụ đâu, nếu vậy thì tớ chỉ biết ngắm thôi, lấy về không làm được gì cả."

Lâm Mạn Ninh bật cười:"Nói vậy người đó nghe sẽ không vui đâu."

- "Kệ hấn, tớ thà lấy một lão công về nhà con hơn là một tiểu thụ, "thụ" chỉ để cho mình ngắm, công mới đụng được, tớ đi đầu thai đây."

Lâm Mạn Ninh nói:"Thôi đi bà cô, khi nào chụp hình gửi qua đây xem thử."

- "Biết." Tiểu Á nói rồi ủ rũ tắt máy.

Lúc này, ông Hắc đến:"Lâm tiểu thư, xin lỗi nhé! Có việc bận."

Lâm Mạn Ninh đứng dậy:"Bác ạ."

- "Không cần khách sáo, ngồi đi." Ông Hắc nói, mắt ông quan sát nét mặt của cô, nụ cười càng trở nên đậm hơn.

Lâm Mạn Ninh nhỏ giọng nói:"Bác có chuyện gì muốn nói với cháu ạ."

- "Ừm, về chuyện giữa cô và Tiểu Lam nhà ta." Ông Hắc nói, mắt dán chặt vào chiếc nhẫn đang đeo trên tay cô.

Chương 69: Xảy ra chuyện

Lâm Mạn Ninh hít thở sâu: "Nếu bác hẹn cháu ra đây để nói cháu rời xa anh ấy thêm lần nữa thì cháu xin phép thất lễ." Nói rồi cô cầm lấy túi xách của mình.

Ông Hắc thở dài: "Cô có biết, ngày trước mẹ của nó cũng cố chấp như cô không? Cũng vì tính này mới khiến cho mọi chuyện tồi tệ như vậy."

Lâm Mạn Ninh khựng người lại, cô nhìn ông Hắc, ánh mắt khó hiểu. Ông Hắc nói tiếp.

- "Lúc đó, mẹ thằng bé rất yêu ta, nhưng ta lại không có tình cảm gì với bà ấy..." Ánh mắt ông xa xăm nhìn ra ngoài.

Tâm trí quay về hai mươi bảy năm trước, lúc ấy ông là một người thanh niên yêu công việc đầy nhiệt huyết giống Hắc Bạch Lam bây giờ vậy. Tính ông cũng vốn trắng hoa, nhưng không giống anh, không thay phụ nữ như thay áo.

Ông ở bên ngoài làm việc hết mình, không quan tâm đến tình yêu đích thực, chỉ quan tâm đến người phụ nữ nào đẹp. Rồi đến một ngày, ông về đến nhà biết bố mẹ mình sắp xếp cho mình một cô gái.

Lúc đó, ông rất tức giận, mặc dù biết ông không hề yêu bà, nhưng mẹ anh vẫn cố chấp muốn lấy ông, đáng lí ra hôn lễ đã bị hủy nếu như không có cái đốm định mệnh ấy. Đêm đó, mẹ anh bỏ thuốc vào ly trà của ông, khiến ông đã làm ra chuyện có lỗi với bà.

Như thể có sắp đặt, sáng hôm sau, người nhà hai bên bắt gặp được, và bắt ông lấy mẹ anh. Không còn cách nào khác, ông dừng lại mọi mối quan hệ phong lưu bên ngoài, quay về kết hôn.

Sau khi kết hôn, ông không đụng đến người mẹ anh dù chỉ một lần, ba tháng sau, biết tin bà có thai, ông cũng không lấy làm lạ, sức khỏe ông vốn tốt, đêm đó dính thai là chuyện bình thường.

Tuy ông không có tình cảm với mẹ anh, nhưng lại bất giác yêu thương đứa trẻ trong bụng bà. Ngày anh sinh ra, ông ở bên cạnh chào đón anh, làm cho mẹ anh lầm tưởng càng nặng tình cảm này.

Trước mặt anh, bà là một người mẹ hiền, vợ tốt, nhưng trước mặt ông, bà lại quan tâm hóa, quản chặt ông, ghen tuông vô cớ làm ông rất chán cái cảnh này. Ông dần dần quay lại những mối quan hệ mập mờ kia.

Cuối cùng dẫn đến chuyện đáng tiếc xảy ra, ông rất thương anh và thấy có lỗi với anh, nhưng ông biết dù như thế nào anh cũng không tha lỗi cho ông, vì thế ngoài mặt ông luôn làm những chuyện khiến anh hận ông, nhưng thực chất lại không muốn như vậy.

- "Bác kể những chuyện này là có ý gì?" Lâm Mạn Ninh e dè hỏi.

Ông Hắc nghiêm mặt nói: "Tôi biết, bản thân mình đã trải qua, phải lấy đó làm gương để nó tự do theo hạnh phúc của mình, nhưng lần này là khác. Tô Duệ là một người phụ nữ tốt bụng, không chút giả tạo, về gia thế, ngang bằng Hắc gia ta nên ta thấy nó vẫn hợp với Tô Duệ hơn."

Lâm Mạn Ninh cau mày: "Nhưng quan trọng là anh ấy phải có tình cảm với Tô Duệ."

- "Nó có, chỉ là nhất thời bị cô che đi thôi. Lúc nhỏ, nó thương Tô Duệ như em gái mình, quan tâm bảo vệ từng chút một."

Hai tay cô khế nắm lại, dù biết rằng người anh yêu là mình, đó chỉ là chuyện lúc nhỏ, nhưng khi nghe thấy cô không khỏi ganh tị, dù sao cô cũng thuộc phái nữ, có yêu mới có ghen.

- "Thật ra hẹn cô đến đây cũng không có chuyện gì quan trọng lắm, nói vài lời vậ thôi. Cảnh cáo cũng đã cảnh cáo, mọi chuyện đều phụ thuộc vào cô. Tôi đi đây."

Lâm Mạn Ninh nhìn theo ông, thờ dài, nói chuyện cả buổi trời cô chẳng hiểu bố anh muốn ám chỉ điều gì nữa, đầu óc chột mông lung, một mớ hỗn độn.

Đến tối, nhà cô như mọi hôm ngồi cùng nhau ăn bữa tối, hôm nay Hắc Bạch Lam cũng đến. Anh gấp thịt vào trong bát cô, vỗ nhẹ vào vai cô.

- "Ăn đi, nghĩ gì thế?" Anh khó hiểu nhìn cô.

Lâm Mạn Ninh giật thót người, đôi đũa rớt xuống sàn nhà. Cha mẹ Lâm và Hắc Bạch Lam đều nhìn cô đầy lo lắng, từ sáng đến giờ cô đều trong bộ dạng mất hồn như vậy.

- "Tiểu Ninh, con không sao chứ?" Mẹ Lâm hỏi.

Lâm Mạn Ninh lắc đầu:"Con không...a".

Bất chợt một cơn đau đầu ập tới, các dây thần kinh của cô như chèn lên nhau, đau điếng.

Lâm Mạn Ninh ôm lấy đầu mình, lần này đau hơn cả những lần

trước.

- "A.."

Hắc Bạch Lam ngồi bên cạnh vội đỡ lấy cô:"Em sao vậy?"

- "Tiểu Ninh, sao thế?" Cha mẹ Lâm hỏi.

Lâm Mạn Ninh cau chặt lông mày lại, phía trước tất cả đều màu đỏ, chột mũi cô lạnh ngắt, máu tanh ộc ra đỏ chót.

- "Hà? Mạn Ninh, con sao vậy?" Mẹ Lâm đứng dậy khỏi ghế, chạy về phía cô.

Lâm Mạn Ninh thờ hồn hển:"Đau quá...đầu con đau quá....a"

Máu đã rơi xuống sàn nhà, cảnh tượng trông thật kinh hoàng. Hắc Bạch Lam vội vang bế ngang cô lên:"Cô chú, đến bệnh viện rồi nói tiếp."

Lâm Mạn Ninh lấy tay dấm lên đầu mình, đầu cô như bị bổ ra làm đôi, mỗi là đầu đều có cảm giác rất khác, hình như là càng ngày càng đau.

Bệnh viện...

Lâm Mạn Ninh đưa vào phòng kiểm tra, lông mày cô vẫn chau chặt lại, môi bị cắn đến nhướm máu, máu ở mũi vẫn ộc ra như nước.

- "Mạn Ninh, con đừng làm mẹ sợ mà, Mạn Ninh...huhu.." Mẹ Lâm ôm ngực khóc, xót xa nhìn con gái.

Cha Lâm cũng lo lắng nhưng vì đàn ông nên không biểu hiện nhiều,

ông đỡ lấy thân người lão đảo của bà.

Bốn mươi phút sau...

- "Cút. Một lũ người vô dụng, các người có thấy người bình thường nào lại như vậy không?" Hắc Bạch Lam dường như mất kiểm soát.

Các bác sĩ giỏi trong bệnh viện kiểm tra cho cô đều có một kết quả đó là tất cả đều bình thường, nhưng cô từ lúc vào bệnh viện luôn ôm lấy đầu mình như vậy. Chỉ có máu mũi là đã ngừng chảy.

- "A...đau quá...mẹ....." Lâm Mạn Ninh ôm lấy đầu mình, cô thà ngất đi còn hơn, đầu cô đau không thể chịu thêm nữa rồi.

Hắc Bạch Lam quay lại ôm lấy cô:"Bảo bối, ráng chịu một lát, anh sẽ gọi người khác đến kiểm tra cho em..."

- "Đầu em...đau quá...a..." Cô hoảng loạn nói.

Mẹ Lâm nắm lấy tay cô:"Mạn Ninh, con cố chịu một lát đi, đừng làm mẹ sợ..." Bà nghẹn ngào nói.

Cô lắc đầu, mắt chăm chăm nhìn về phía bức tường, không nghĩ ngợi gì mà lao về phía đó.

- "Mạn Ninh..." Mẹ cô thất thanh gọi tên cô.

Đầu cô chảy ít máu, cả thân người đổ nhào xuống nền đất, cô bất động nằm đó.

Hắc Bạch Lam quay lại thấy cảnh tượng này thì tim anh như bị ai đó móc mất, anh chạy đến đỡ lấy cô.

- "Mạn Ninh...Mạn Ninh..."

Cha Lâm đỡ lấy mẹ cô, xót xa nhìn con gái. Tại sao bác sĩ nào kiểm tra cho cô cũng đều nói cô bình thường, nhưng cô lại luôn la đầu đầu như vậy.

Hắc Bạch Lam bế cô lên đi xử lí vết thương. Xử lí xong cô được đưa về lại phòng bệnh.

- "Cô chú, hai người cứ về đi, ở đây có cháu là được rồi."

Mẹ Lâm nắm lấy tay cô:"Không được, tôi phải ở lại đây với nó."

Cha Lâm thở dài:"Dù sao phòng này cũng còn vài giường trống, tối nay nghỉ tạm là được rồi."

Hắc Bạch Lam thở dài nhìn Lâm mạn Ninh, anh đi đến cạnh cô, bàn tay nhẹ nhàng xoa má cô. Miệng lầm nhảm:"Bảo bối, em đừng làm anh sợ". Nói rồi anh hôn nhẹ lên tay cô, mỗii chạm vào chiếc ngấn, lạnh ngắt, lạnh đến nỗi khiến anh thất sợ hãi vô cùng.

Chương 70: Đi nhờ xe

Hắc Bạch Lam nhìn mẹ Lâm rồi nói: "Cô sang giường bên nghỉ một lát đi ạ, để cháu trông cô ấy là được rồi".

- "Không sao đâu, dù sao cũng là phái nữ, có chuyện gì để giúp hơn".
Mẹ Lâm sùt sùi nói.

Ông Lâm vỗ vai bà: "Nghe lời đi, lỡ bị ốm ra đấy thì sao đây?".

Mẹ Lâm cũng không nói gì nữa, bà sang giường bên cạnh nằm xuống, ông Lâm ngồi ở ghế sofa nghỉ ngơi một lát. Hắc Bạch Lam ngồi bên cạnh nắm lấy tay cô.

Sáng hôm sau...

Lâm Mạn Ninh tỉnh dậy, cô xoa xoa hai bên thái dương mình, đầu cô đã không còn đau nữa rồi, chỉ nhức do vết thương tối qua.

- "Mạn Ninh, con tỉnh rồi sao? Trong người thế nào rồi? Mẹ gọi bác sĩ cho con nhé!". Mẹ Lâm khẩn trương hỏi.

Lâm Mạn Ninh nhìn xung quanh, tối qua rõ ràng anh ở bên cạnh cô cả đêm, sao giờ tỉnh dậy lại không thấy anh?

- "Mẹ, anh ấy đâu rồi?". Cô hỏi.

Cha Lâm từ ngoài đi vào nói: "Sáng nay sau khi mua đồ ăn sáng cho chúng ta, nó có nói là đi tìm một người, nhờ ta chăm sóc con, tối sẽ quay lại".

- "Tối luôn sao?". Cô thất vọng hỏi.

Mẹ Lâm đặt tay lên vai cô:"Mạn Ninh, rốt cuộc con bị thế nào? Tối qua con làm mẹ sợ quá".

- "Con....tối qua chỉ thấy đầu rất đau mẹ ạ! Nhưng giờ thì không sao nữa rồi".

Cha Lâm nói:"Ta sẽ sắp xếp mời một vị bác sĩ nước ngoài về kiểm tra cho con, tối qua con còn bị chảy máu mũi rất nhiều".

Tiểu Á và Mộc Nhiên nghe tin cô nhập viện cũng đến thăm, Mộc Nhiên vừa gọt trái cây vừa nói.

- "Ngày mai anh Lam đến nói chuyện với bộ mẹ em rồi, hôm nay vẫn còn trong bệnh viện sao?".

Lâm Mạn Ninh cau mày, cô quên mất luôn chuyện đó.

- "Phu nhân, Hàn tổng gọi điện nói đưa người và thiếu gia về ạ!. Lúc này một tên vệ sĩ ngoài cửa đi vào nói với Mộc Nhiên.

Mộc Nhiên nhìn Tiểu Á đang bế Tiểu Minh, cô nói:"Tôi chỉ mới ra ngoài có hai tiếng, vẫn còn rất sớm".

- "Hàn tổng ra lệnh, phu nhân, mong người đừng làm khó tôi".

- "Baba....baba..." Tiểu Minh vẫy hai tay lên, Mộc Nhiên mỉm cười, cậu nhóc này cứ như thể thiếu hơi ba nó một giờ là không thể sống vậy.

Mộc Nhiên đi đến:"VẬY CHỊ VỀ NHÉ, HAI EM Ở LẠI, MAI XUẤT VIỆN CHỊ VỀ

thăm em".

- "Vâng". Lâm Mạn Ninh nói.

Mộc Nhiên đi rồi, Tiểu Á lúc này mới nói tiếp: "Tớ sắp bị bà ta bức chết rồi, tớ và hấn còn chưa kịp quen nhau thì ngày mai phải gặp tiếp để bàn chuyện kết hôn, bà ta nói nếu chậm thì tuần sau sẽ tổ chức".

- "Không phải chứ, mẹ cậu còn hơn cả mẹ tớ rồi đó". Lâm Mạn Ninh nói.

Tiểu Á khoanh tay: "Kết hôn thì kết hôn, tớ sợ hấn chắc".

- "Mạnh miệng thế cô nương?".

Tiểu Á nói: "Bà đây không sợ, tớ nghĩ lại rồi, lấy một tiểu thụ về cũng tốt, tớ sẽ tìm lão công cho hấn, cho hai người đó "vật lộn" trước mặt mình, đỡ phải tốn một đồng tiền đi mua tạp chí, đĩa phim".

Lâm Mạn Ninh cười, lắc đầu, bó tay với bạn mình.

- "Mạn Ninh, em sao vậy?". Hoắc Thuyến ôm một bộ hoa và xách theo túi socola đi vào, thấy trán cô quần băng gạc liền lo lắng hỏi.

Lâm Mạn Ninh thấy anh, cô mỉm cười: "Em không sao, tối qua đau đầu một chút".

- "Anh Tiểu Thuyến, thôi hai người nói chuyện đi, em đi về đây". Tiểu Á nói rồi cầm túi xách, vẫy tay chào cô.

Hoắc Thuyến ngồi xuống giường, bàn tay anh gạt nhẹ tóc cô, nhìn chăm chăm vào chỗ máu thấm qua lớp bông kia: "Có đau lắm không? Tại sao lại để bản thân mình bị thương cơ chứ".

- "Không sao mà, em vẫn rất bình thường". Cô tươi cười nói: "Socola này cho em sao?".

Hoắc Thuyến lúc này mới sực nhớ ra: "Ừm, loại em thích nhất".

- "Cảm ơn lão huynh".

"Cốc....cốc....cốc" Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Lê Tiểu Du xách theo vài chiếc túi đựng đồ đi vào. Trên trán lấm tấm mồ hôi, thấy Hoắc Thuyến đang ngồi cạnh Mạn Ninh, tim cô tự nhiên có chút nhói, nụ cười nhạt dần.

Cô hít thở sâu đi vào: "Mạn Ninh, em thấy đỡ hơn chưa?". Rồi cô nhìn sang Hoắc Thuyến khẽ cười: "Hoắc tổng".

Hoắc Thuyến cau mày, nhìn những giọt mồ hôi trên trán cô, mồ hôi chảy như vậy còn tiếp xúc với máy lạnh trong phòng, sẽ bị cảm mất.

- "Chị Tiểu Du, anh ấy đâu rồi?".

Thư kí Lê cười: "Hắc tổng sáng nay có việc bận, để lại cho chị cả đồng công việc, đã thế còn bắt chị mang những thứ này đến cho em".

"Tít....tít...tít...." Lúc này điện thoại cô reo lần nữa, là của đối tác. Thư kí Lê lắc lắc điện thoại trước mặt cô: "Đó, lại nữa rồi".

Cô không nghe mà tắt máy, rồi nói: "Thôi chị đi nhé! Giờ có cuộc họp rồi".

Hoắc Thuyến cũng nhớ ra cuộc họp đó cũng có mình, anh nhìn theo bóng thư kí Lê.

- "Khoan đã, chúng ta họp chung một chỗ nhỉ? Vừa rồi tôi đi taxi đến đây, sợ ra bắt sẽ muộn, cô không phiền nếu tôi đi nhờ một đoạn chứ?".

Lê Tiểu Du đờ người, cô quay lại cười gượng:"Được chứ, chỉ sợ Hoắc tổng không ngồi được xe của tôi thôi".

Hoắc Thuyến cười trừ:"Anh đi nhé! Tối sẽ vào thăm em".

Lâm Mạn Ninh nhìn theo hai người, hai người ấy mà thành một đôi thì tốt quá rồi.

Lê Tiểu Du im lặng bước lên xe, Hoắc Thuyến đi đến chỗ ghế lái, cô khó hiểu hạ kính xuống

Hoắc Thuyến chậm rãi nói:"Để tôi lái cho".

Lê Tiểu Du nhún vai, dù sao cô cũng hơi chóng mặt, cô bước xuống xe đi vòng sang ghế phụ.

- "Có vẻ cô rất ghét tôi?". Hoắc Thuyến vừa lái xe vừa hỏi.

Lê Tiểu Du nhắm mắt tựa ra sau:"Hoắc tổng suy nghĩ nhiều rồi, tôi làm sao lại ghét anh chứ?".

- "Ừm, chắc là do tôi suy nghĩ nhiều, mỗi lần thấy tôi cô đều cố lơ đi và bày ra bộ mặt đó".

Lê Tiểu Du xoa xoa đầu mình:"Tôi chưa từng làm vậy".

Hoắc Thuyến thờ dài, anh thật sự không hiểu nổi lòng mình nữa rồi, trái tim anh lại đi quyến luyến Lê Tiểu Du. Còn với Mạn Ninh, anh

thấy anh và cô ngày càng giống anh em hơn, tình cảm của anh giống như một người anh trai yêu thương em gái mình vậy.

Sau khi ăn tối, Lâm Mạn Ninh cầm lấy điện thoại gọi cho anh.

Nhưng...

Bỗng đầu cô bị đau dữ dội, Lâm Mạn Ninh bóp chặt lấy đầu mình.

- "A...."

Hàng lông mày cô cau chặt lại, mũi lại ọc ra một ít máu tươi.

Chiếc điện thoại rơi xuống sàn nhà, các dây thần kinh như bị ai đó kéo dẫn ra.

- "Mạn Ninh, em sao vậy? Lại đau nữa sao?". Hắc Bạch Lam đến thấy cô vậy liền lo lắng hỏi.

Lâm Mạn Ninh nhìn anh, khuôn mặt trắng bệch: "Lam, đầu em....đau quá....a".

- "Mạn Ninh, con bé lại đau đầu nữa sao?". Ông bà Lâm vừa đi gặp bác sĩ về, thấy cô vậy liền chạy đến.

Lâm Mạn Ninh đập mạnh tay vào đầu mình: "Đau quá...a....mẹ, đầu con đau quá".

Chương 71: Bài báo

Hắc Bạch Lam giữ lấy tay cô: "Bảo bối, ngoan, đừng làm em bị thương". Giọng anh hết sức ôn nhu nhưng trong lòng lại như dây sòng, nhìn cô đau như vậy, tim anh giống như bị khoét đi.

Mẹ Lâm khóc lóc: "Mạn Ninh, mẹ biết, con ráng chịu". Bệnh viện này thật ra không thể tìm ra bệnh của cô, kiểm tra mấy lần cũng là một kết quả, cô hoàn toàn bình thường.

Hắc Bạch Lam lấy điện thoại ra gọi cho ai đó rồi tắt máy, anh vuốt nhẹ lưng cô: "Ng ngoan, anh đã mời bác sĩ bên nước ngoài về để kiểm tra cho em rồi, đợi một lát".

Một lát sau, Lâm Mạn Ninh đã thiếp dần đi trong ngực anh, lúc này một vị bác sĩ trẻ tuổi đi vào.

- "Không ngờ cậu cũng có ngày nhờ đến tôi". Bác sĩ này là một người bạn cấp ba của anh, ngày trước trong lớp cũng có chút hiềm khích.

Hắc Bạch Lam cười lạnh, nếu có thể anh còn chẳng muốn nhìn thấy mặt hắn.

- "Kiểm tra cho cô ấy đi".

Vị bác sĩ đi đến cầm đèn pin rồi khẽ vạch mắt cô ra, rồi dùng hai ngón tay khẽ đặt lên mạch ở cổ tay cô.

Ba mươi phút sau....

- "Cô ấy vốn bình thường, tôi đã kiểm tra kĩ rồi". Hấn nói.

Hắc Bạch Lam cau mày:"Nhưng cô ấy bị đau đầu, còn chảy cả máu mũi".

- "Không thể nào, tôi đã kiểm tra rất kĩ rồi, vùng đầu không hề bị gì".

Hắc Bạch Lam thở dài:"Được rồi, cậu về đi".

- "Thế Mạn Ninh phải làm sao đây?". Mẹ Lâm lo lắng hỏi.

Hắc Bạch Lam nói:"Cô yên tâm, cháu sẽ có cách".

Anh sẽ không để cô chịu sự đau đớn mãi như vậy đâu, anh vượt nhẹ má.

Bảo bối, đáng lí ra ngày mai anh sẽ đến nói chuyện với bố mẹ em, mà em lại....

Anh thở dài....

Sáng hôm sau....

Hắc Bạch Lam đi mua đồ ăn sáng cho cả nhà, anh đứng trước cửa hàng bán đồ ăn cạnh bệnh viện, rất nhiều ánh mắt dán vào anh, thường ngày thì anh không lấy làm lạ. Nhưng ánh mắt của họ hôm nay...

- "Anh là Hắc Bạch Lam phải không? Nhìn đẹp trai quá, chúc anh hạnh phúc nhé!". Một người phụ nữ tay cầm tờ báo nhìn anh rồi nói.

Hắc Bạch Lam cau mày, hạnh phúc? Nói chuyện gì mà lạ vậy?

- "Vị hôn thê của anh thật đẹp, hai người đúng là một cặp trời sinh. Con gái tôi hâm mộ cậu lắm, giờ biết cậu sắp lấy vợ nó buồn gần chết, nhưng mà thấy vợ tương lai đẹp như vậy nó cũng đỡ buồn". Một bà dì nói.

Hắc Bạch Lam khó hiểu, chuyện anh và Mạn Ninh sắp kết hôn, sao họ lại biết được?

- "Ô tiểu thư thật quá có phúc mà". Một người nói tiếp.

Tô tiểu thư? Nhầm lẫn sao? Hắc Bạch Lam nói.

- "Các người nói chuyện gì vậy?".

Người phụ nữ đưa tờ báo: "Anh bận đến mức chưa đọc báo luôn sao? Nhìn đi, bài báo viết về anh đó, nhưng mà tấm hình này, anh ở ngoài đẹp trai hơn nhiều".

Hắc Bạch Lam cầm lấy, to đùng là tiêu đề: "Hắc Bạch Lam - Tổng tài tập đoàn Hắc thị kết duyên cùng tiểu thư Tô gia, công chúa có hay không thực sự được hạnh phúc?".

Lũ người ngu ngốc, những thứ hoang đường này cũng có thể viết được. Một người nói tiếp.

- "Nhưng mà cũng thật mất mặt phụ nữ, Lâm Mạn Ninh đó, thật sự muốn trèo cao mà".

Mặt anh sa sầm lại: "Tại sao cô lại biết cô ấy".

- "Anh lật ra sau đi, có nguyên một bài báo viết về cô ta đó".

Hắc Bạch Lam lật ra sau, hơi thở anh nặng dần, bài báo viết về cô.

Nào là Lâm Mạn Ninh mời chài Tổng tài Hắc thị, là vị tiểu thư của tập đoàn nhỏ mà suốt ngày ăn chơi lêu lổng, có ý muốn từ gà biến thành phượng hoàng.

Còn kèm theo vài bức ảnh cô nhảy nhót trong vũ trường, nhưng đó là lúc chưa gặp anh.

- "Các người tốt nhất đừng ăn nói xằng bậy, sẽ bị kiện đấy". Anh lạnh giọng nói, mặc cho bao người đang ngơ ngác, anh quay người bỏ đi.

Hắc Bạch Lam lấy điện thoại gọi cho thư kí Lê: "Điều tra xem là người nào cho đăng tải bài báo đó".

- "Bài báo?". Thư kí Lê đang bận, chưa kịp nhớ ra.

Hắc Bạch Lam cau mày, thư kí Lê nói: "Tôi nhớ rồi, là lão gia cho người đăng, báo đăng lên lợi nhuận rất cao, cổ phiếu của tập đoàn Hắc thị của anh và Phương Đông của lão gia đang tăng rất nhanh".

- "Chết tiệt, mau hủy hết số báo đó". Hắc Bạch Lam nói rồi tắt điện thoại, anh ra lấy xe.

Chiếc xe dừng trước cửa Hắc gia...

Hắc Bạch Lam đi vào, bố anh và Trịnh Tâm Như đang ngồi ăn sáng. Anh lạnh lùng nói.

- "Tôi đã nói sẽ không lấy cô ta, ông là đang thử thách độ kiên nhẫn của tôi?".

Ông Hắc điều đạm nói:"Lâu lắm mới về nhà, ăn bữa sáng đã".

- "Tôi không có thời gian, từ giờ ông đưng làm những trò vô bổ đó nữa, tôi và Tô Duệ không có kết quả đâu".

Anh quét qua người Trịnh Tâm Như:"Đưng để tôi từ mặt ông".

Nói rồi anh quay người bước ra khỏi nhà bếp, lúc này giọng của ông Hắc lạnh lùng lên tiếng.

- "Con bé Lâm Mạn Ninh đó dạo này vẫn ổn chứ?".

Hắc Bạch Lam cau mày, tại sao ông ta lại biết cô đàng gặp chuyện. Rốt cuộc là có ý gì?

- "Lên thư phòng đợi ta đi, lát nữa sẽ nói chuyện đàng hoàng với con". Ông Hắc từ tốn nói.

Hôm nay có ai đi chùa không nè??!

Chương 72: Đưa ra quyết định

Cha mẹ Lâm cầm tờ báo, đọc qua đọc lại. Cha Lâm tức giận nói: "Thật hoang đường, Tiểu Ninh nhà chúng ta lại để bọn người này bôi nhọ hay sao?".

- "Tiểu Lam sẽ lấy người khác thật sao? Nhưng nó không nói gì với Mạn Ninh nhà chúng ta". Mẹ Lâm hỏi.

Cha Lâm thờ dãi: "Chắc chắn đây là bịa đặt, tạm thời đừng để con bé thấy được bài báo này".

- "Tôi biết rồi". Mẹ Lâm ủ rũ nói.

Lúc này Lâm Mạn Ninh từ trong phòng đi ra, cô nhìn cha mẹ Lâm đầy khó hiểu: "Cha, mẹ, hai người đang nói chuyện gì thế?".

- "À, không có gì đâu. Con ra đây làm gì vậy? Mau vào trong đi". Mẹ Lâm cười nói.

Lâm Mạn Ninh nhìn họ: "Anh ấy nói đi mua đồ ăn sáng, sao giờ còn chưa quay lại?".

- "À, chắc phải xếp hàng chờ lâu, để mẹ đi tìm nó nhé!". Bà Lâm cầm chắc tờ báo đằng sau.

Lâm Mạn Ninh cau mày: "Mẹ, mẹ đang cầm gì mà mờ ám vậy? Mau cho con xem".

- "Có gì đâu, bảo bối, mau vào trong phòng nghỉ đi con". Cha Lâm

nói.

Lâm Mạn Ninh bước đến, nhanh tay lấy tờ báo phía sau mẹ Lâm: "Có gì mà mẹ cứ mờ ám....?".

Nói đến đó cô khựng người lại, cả thần trí đều bị bài báo cuốn đi.

- "Mạn Ninh, đây chắc chắn là giả đó, con đừng tin".

Lâm Mạn Ninh nắm chặt tờ báo: "Mẹ, đây không phải là giả đâu, không có lừa làm sao có khói". Giọng cô đầy run rẩy.

- "Mạn Ninh, con đừng kích động, Tiểu Lam bên cạnh con mấy ngày nay mà, làm sao có thể lấy người phụ nữ khác chứ, con đừng tin".
Mẹ Lâm trấn an cô.

Lâm Mạn Ninh nhìn chăm chăm vào tấm ảnh anh và Tô Duệ, phải, họ nói đúng, anh và cô ta rất xứng đôi.

Nhưng trái tim cô lại rất khó chịu, người đàn ông này ở bên cạnh cô cả đêm, không thể nào bỏ cô theo người phụ nữ đó được.

- "Mạn Ninh, con bị chảy máu mũi nữa rồi, Mạn Ninh..." Cha Lâm đỡ lấy cô.

Tờ báo nhẹ nhàng rớt trên sàn nhà, Lâm Mạn Ninh ôm lấy đầu mình, máu mũi rơi đầy xuống sàn nhà, đỏ chót.

- "Mạn Ninh, con đừng làm mẹ sợ, bác sĩ....bác sĩ". Mẹ Lâm gào lên, nước mắt lưng tròng.

Bà lấy điện thoại gọi cho Hắc Bạch Lam. Anh đang ngồi trong thư phòng, lúc này điện thoại reo lên.

- "Có chuyện gì vậy cô?". Hắc Bạch Lam hỏi.

- "..."

Hàng lông mày anh cau lại:"Cô đợi cháu một lát, cháu sẽ đến ngay..."

Nói rồi anh tắt máy, mở cửa đi ra, lúc này ông Hắc đi vào.

- "Nó lại bị đau đầu nữa sao?" Ông thản nhiên hỏi, như thể biết rất rõ tình trạng của cô.

Hai tay anh nắm chặt lại, gằn giọng nói:"Ông đã làm gì cô ấy?".

- "Đó là cái giá nó phải gánh, ngay từ đầu ta cũng đã cảnh cáo, là do nó không chịu nghe lời".

Hắc Bạch Lam nghiến răng nói:"Rốt cuộc cô ấy đã làm gì đắc tội với ông? Cô ấy chỉ mới mười bảy tuổi, ông bắt cô ấy phải chịu sự đau đớn đó".

- "Nói chuyện một lát với ông ta đi" Ông Hắc gọi điện cho bác sĩ Tho.

Bên kia hồi lâu mới nghe máy, Hắc Bạch Lam im lặng nghe ông nói chuyện.

- "Con bé dạo gần đây bị đau đầu rất nhiều". Ông Hắc nói.

- "Cũng đúng, đây là loại virus mạnh, nó sẽ tấn công sạch sẽ não bộ của con người, những người bị virus này xâm nhập mà không có thuốc giải sẽ bị đau đầu đến chết". Bác sĩ Tho nói chuyện thuần thục, lưu loát.

Hai tay anh nắm chặt lại, hơi thở dần nặng nề, chết sao? Anh còn đang mơ anh và cô sẽ về cùng một mái nhà, anh sẽ cho cô thành một người phụ nữ hạnh phúc nhất, không thể chết được.

- "Nếu không có thuốc giải thì cô ta còn sống được bao nhiêu ngày nữa?". Ông Hắc hỏi.

- "Dài nhất là ba ngày, theo tốc độ của virus trong người cô ta thì có lẽ tối mai sẽ chết".

Hắc Bạch Lam lao đến gạt đi chiếc máy tính bảng đang nói chuyện, một số sổ sách cũng rớt xuống theo.

- "Thuốc giải đâu? Đưa tôi thuốc giải".

Ông Hắc nhẹ giọng nói: "Nếu không muốn con bé chết, con phải lấy Tô Duệ, ta sẽ đưa thuốc giải cho nó".

- "Ông muốn bức chết tôi sao?". Hắc Bạch Lam nghiêng răng nói.

Ông Hắc lắc đầu: "Ta chỉ muốn tốt cho con".

- "Câm miệng, những việc ông làm chưa bao giờ tốt cho tôi cả". Hắc Bạch Lam căm hận nói.

Ông Hắc thở dài: "Nếu con không đồng ý vậy thì cứ để mặc con bé đó sống chết ra sao đi".

Hắc Bạch Lam thở nặng nề, anh còn quyền lựa chọn sao? Sáng chế ra virus thì chắc chắn chỉ có mình hắn giải được, sự sống của cô giờ giống như chiếc lá cuối cùng trên cành cây khô vào mùa đông, bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi.

- "Cô ấy bị nhiễm virus từ khi nào?". Anh lạnh lùng hỏi.

Ông Hắc nghĩ lại, chính là cái ngày cô và Tiểu Á đi mua quần áo ở shop mới mở.

Quả nhiên máu chốt nằm ở đây, ngày đó anh cũng đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng không thể tìm ra được chuyện gì.

Sau khi cô bị đánh ngất ở trong phòng vệ sinh, người kia đã đưa cô đến chỗ bác sĩ Tho. Ông ta đã tiêm virus vào người cô, sau khi xong, người đàn ông đó thuận lợi đưa cô vào phòng thay đồ.

Ai cũng nghĩ cô bị ngất trong đó nên mọi chuyện mới chót lọt như vậy.

- "Vô liêm sĩ, ông làm tôi vạn phần thêm khinh". Hắc Bạch Lâm nói.

- "Lúc giờ cũng suy nghĩ xong rồi chứ, nếu con không đồng ý lấy Tô Duệ thì hãy rời khỏi đây, chuẩn bị tang lễ cho nó". Ông Hắc chậm rãi nói.

Rồi ông lấy trong ngăn kéo ra một lọ thuốc:"Trong đây có một viên thuốc tạm thời khống chế virus trong người nó, nếu con lấy Tô Duệ thì cầm lọ thuốc này về, ta cho hai đứa một đêm, ngày mai dứt khoát buông tay".

- "Vào ngày hai đứa kết hôn, thuốc giải sẽ được tiêm vào người con bé đó".

Hắc Bạch Lam cầm lấy lọ thuốc:"Sẽ có ngày ông hối hận về những việc mình làm".

Chương 73: Em nói tôi là thụ sao?

Ông Hắc mỉm cười, ông biết anh sẽ chọn cái này. Hắc Bạch Lam quay người bước đi, anh nắm chặt lọ thuốc trong tay, anh không còn sự lựa chọn nào nữa rồi.

Tối đến...

Hắc Bạch Lam lái xe đến bệnh viện, anh đi vào trong, nhìn cô đang ngoan ngoãn ngủ say trên giường.

- "Cô chú, hai người vất vả rồi, hai người hãy về đi, tối nay cháu ở cạnh cô ấy là được rồi." Hắc Bạch Lam sờ nhẹ trán cô rồi nói.

Mẹ Lâm ấp úng hỏi:"Tiểu Lam à, sáng nay..bài báo đó...là thật à?"

Bàn tay anh khựng lại, rất muốn nói tất cả chỉ là giả, anh sẽ không lấy Tô Duệ, cô ta và anh không xứng đôi, còn cả việc Mạn Ninh đều không phải như những gì họ viết, nhưng cuối cùng vẫn nuốt lại.

Ngày mai, sau khi mặt trời lên, bài báo này sẽ là thật, vậy thì bây giờ anh giải thích có ích gì chứ?

- "Cô chú đừng suy nghĩ nhiều, hai người còn chưa hiểu cháu sao?" Anh điềm đạm hỏi.

Cha Lâm gật đầu:"Vậy được, ta yên tâm rồi, tối nay con ở cùng con bé, ta và mẹ ó về nhà một bữa."

- "Vâng, hai người cứ về đi." Anh nói, ánh mắt dán chặt vào gương mặt tiều tụy của cô.

Nhanh quá, chỉ mới hai ngày thôi cô đã gầy đi rất nhiều. Anh mím môi, hôn nhẹ lên trán cô.

- "Sau này phải sống thật tốt, coi như kiếp này duyên chúng ta tận ở đây." Giọng anh khàn khàn trong đêm tối nghe thật bay bổng, hốc mắt anh nóng dần lên.

Lòng ngực xiết chặt, một giọt nước mắt rơi xuống gương mặt cô. Anh khóc, lần đầu tiên sau khi mẹ anh mất, anh rơi nước mắt.

Giọt nước mắt này sẽ là sự đổ vỡ của họ sao?

Hàng lông mày cô khẽ cau lại, Hắc Bạch Lam quay mặt sang một bên, chỉnh lại cảm xúc của mình, Lâm Mạn Ninh nhìn anh, mỉm cười hỏi.

- "Anh đến lúc nào thế?"

Hắc Bạch Lam trả lời: "Từ lúc em vẫn đang ngủ. Nằm yên đi, đừng cử động."

- "Ồ, cả ngày nay anh đi đâu vậy? Sao giờ anh mới đến?" Hỏi xong cô khẽ mím môi, cảm thấy bản thân mình đã yêu cầu anh quá cao, như thể anh phải ở bên cạnh cô suốt vậy.

Hắc Bạch Lam xoa má cô: "Có chút việc công ty cần anh giải quyết."

Lâm Mạn Ninh gật đầu, cô xoa xoa bên thái dương, khẽ nhăn mày lại. Hắc Bạch Lam lo lắng hỏi.

- "Lại đau nữa sao?"

Lâm mạn Ninh gật đầu:"Vâng."

Anh bỏ tay vào túi áo khoác vest của mình, mở lọ thuốc ra, một bàn tay khác của anh che đi mắt cô, tay kia anh đưa viên thuốc vào miệng cô. Lâm Mạn Ninh cảm nhận được vị đắng đắng của nó liền nắm lấy cổ tay anh kéo ra.

Hắc Bạch Lam nhẹ nhàng phủ môi mình lên môi cô, lưỡi anh đi sâu vào bên trong miệng cô, Lâm Mạn Ninh khó chịu nuốt viên thuốc xuống rồi khẽ mở miệng ra.

- "Ừm.." Lưỡi anh cảm nhận vị đắng ngắt ở miệng cô, tim càng đau hơn. Hôn đến ngộp thở anh mới buông cô ra.

Lâm Mạn Ninh mơ màng nhìn anh:"Đó là gì vậy? Đắng quá."

- "Là kẹo tình yêu." Anh khẽ nói, mũi chạm vào mũi cô.

Lâm Mạn Ninh thích thú cười, anh đứng dậy cởi áo khoác rồi nằm xuống cạnh cô.

- "Anh ngủ ở đây sao? Giường này chật lắm."

Hắc bạch Lam cuộn cô vào lòng mình:"Ừm, anh muốn ôm em ngủ, yên lặng nào."

Lâm mạn Ninh áp mặt vào ngực anh, lắng nghe rõ mồn một tim anh đang đập. Lâm Mạn Ninh như nhớ ra điều gì đó, cô nhích người ra.

- "Đáng lí ra hôm nay là ngày anh đến nói chuyện với bố mẹ em, nhưng em lại nằm trong viện, đợi vài ngày nữa, khỏi bệnh, anh sẽ

đến sao?" Ánh mắt cô đầy mong chờ.

Anh cũng vậy, rất mong chờ ngày ấy, cái ngày anh và cô đứng trong lễ đường trao nhau chiếc nhẫn, nhưng có lẽ đó là một giấc mơ xa xỉ đối với anh.

Anh áp lại mặt cô vào ngực mình:"Ngủ đi, đợi em khỏe lại chúng ta sẽ nói tiếp."

Lâm Mạn Ninh thất vọng thở dài, bàn tay anh nắm lấy tay cô, hai chiếc nhẫn trong đêm tối phát sáng lên trông thật đẹp mắt, nhưng đối với anh, bóng tối này là vô định, chẳng có thứ gì làm sáng được cả.

Lâm Mạn Ninh thấy anh hôm nay có gì đó rất lạ, nhưng cô không biết, cô dụi dụi đầu vào ngực anh.

Đợi cô ngủ say rồi, anh mới từ từ mở mắt ra, ánh mắt sâu vô thẳm nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Anh đã từng ích kỉ nghĩ rằng, hay là anh và cô cùng chết đi, nhưng không thể, cô còn quá trẻ, còn thanh xuân, còn cả quãng đời tươi đẹp đang đợi cô, anh không thể ích kỉ như vậy.

"Tít...tít...tít" Lúc này điện thoại của anh reo lên, cô khẽ cựa mình, anh vội cầm lấy nghe máy.

- "..."

Anh thở dài:"Tôi biết rồi". Nói rồi anh tắt máy.

Thuộc hạ của anh vừa điều tra vị bác sĩ đó, hẳn sống một mình, không người thân thiết, anh chẳng thể bắt ai để uy hiếp ông ta.

Ông ta lại được người của bố anh bảo vệ 24/24, còn có chuyện, ông

ta làm việc không phải vì tiền, vì thế ang không thể làm được gì ông ta.

Anh thở dài, ôm chặt lấy cô hơn.

Nhà hàng KS, mẹ của Tần Á Á và bố dượng của cô ngồi một bên, đối diện là bố mẹ của Hoàng Hoa Vỹ, Tiểu Á ngồi cạnh thư kí Hoàng.

- "Tôi thấy hai đứa rất hợp, thằng bé nhà tôi về nhà cũng không có ý kiến gì? Tuần sau chúng ta tổ chức hôn lễ ngay đi, tôi thật sự mong chờ làm thông gia với nhà bà lắm rồi." Mẹ của Hoàng Hoa Vỹ nói.

Mẹ Tần cười:"Con bé nhà tôi cũng không ý kiến gì, được, tuần sau chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ."

Tiểu Á cau có, không ý kiến cái con khi, chỉ là cô không thích mẹ mình nên chẳng thèm nói gì thôi.

Hoàng Hoa Vỹ cười:"Cô ấy còn quá nhỏ, hai năm sau sinh con cũng được."

- "Được, miễn về chung một nhà là vui rồi." Hai bên gia đình đồng thanh nói.

Tiểu Á suýt nghẹn, sinh con sao? Cô nhìn anh từ trên xuống dưới, có nổi không vậy? Tiểu thụ mà...

Một lát sau, hai bên gia đình nói chuyện vui vẻ, Tiểu Á xin phép ra ngoài trước, cô đứng trước gương tức giận nói.

- "Mình cũng không đến nổi tệ, phải đi lấy một tiểu thụ về để giúp hấn che mắt thiên hạ sao?"

Cô khoanh tay:"Tên Hoàng Hoa Vỹ kia, ta nói người đó, bà đây sẽ không giúp người che mắt người đời đâu nhé! Lấy người về để người đi tìm đàn ông sao? Tên thụ đáng ghét kia."

- "Thụ sao?" Hoàng Hoa Vỹ khoanh tay, cả thân người dựa vào cửa, cau mày hỏi lại:"Em vừa mới nói tôi là thụ sao?"

Giờ này đang chắc không ai đọc đâu nhỉ? Máy người đang bận cày view cho anh nhà mà. Hihi

Các nàng cuối tuần vui vẻ nhé!?

Chương 74: Chúng ta kết thúc rồi!

Tiểu Á giật mình tròn tròn mắt nhìn hấn ta, cô lắp bắp:"Anh...biến thái đây là nhà vệ sinh nữ, đi ra ngoài."

Hoàng Hoa Vỹ như không nghe thấy, anh kéo cô ra ngoài, khi đi qua cha mẹ hai bên, anh nói:"Cô chú, đêm nay cháu muốn có không gian riêng với Tiểu Á, muốn làm quen một chút, còn nữa tối nay con không về nhà đâu."

- "Anh biến thái...Mau buông tôi ra.." Tiểu Á tức giận kéo tay anh ta ra.

Cha mẹ hai bên ngây ngốc, chưa kịp hiểu ra thì bóng hai người họ đã khuất dần. Hoàng Hoa Vỹ vác cô lên vai, lái xe đưa cô đến khu trung cư của mình. Anh kéo cô vào thang máy.

- "Anh muốn đưa tôi đi đâu? Tôi sẽ kiện anh, anh là giam giữ người bất hợp pháp.."

Anh ta vẫn im lặng, "Đình" Lúc này thang máy vang lên, anh ta kéo cô ra ngoài, nhập mật khẩu rồi đẩy cô vào trong nhà. Tiểu Á khó khăn đi theo anh vào phòng ngủ.

- "Tên biến thái này mau buông ra, tôi sẽ kiện anh.."

Hoàng Hoa Vỹ đẩy cô xuống giường, Tiểu Á tiếp tẩm nệm xong, hoảng sợ lùi ra sau:"Anh muốn làm gì hả tên biến thái kia?"

Hoàng Hoa Vỹ cởi chiếc cúc áo đầu tiên: "Vừa rồi em nói tôi là thụ?"

- "Này, anh làm gì thế? Mau mặc áo vào, tôi không hề nói."

Anh ta gian tà cười: "Nhưng tôi nghe em nói rất rõ, tôi trước giờ ghét nhất bị nói xấu, bôi nhọ, em nói tôi là thụ, tôi không ngại dùng lần đầu tiên của mình chứng minh cho em biết tôi là người đàn ông bình thường."

Tiểu Á chỉ tay vào anh: "Đồ biến thái, tôi không hề nói như vậy, tránh ra....anh mà đụng vào tôi, tôi sẽ kiện anh, tôi còn chưa mười tám tuổi.."

- "Vậy đợi tôi đụng xong rồi để cho em đi kiện." Nói đến đây chiếc áo trên người anh cũng đã rơi xuống sàn.

Rồi anh chồm lấy cô, hôn ngấu nghiến lên mặt cô, hành động có chút vụng về, vì lần đầu anh chạm vào phụ nữ.

- "Ừm...biến thái...thả..a"

Bàn tay anh luồn vào trong váy cô, sờ xoạng lung tung, thân người cô khẽ run lên.

- "Ừ...đừng chạm vào đó...a.."

Hoàng Hoa Vỹ cười nhạt, bảo bối của anh thật nhạy cảm. Tiểu Á khẽ run lên, bên dưới ngày càng ẩm ướt.

- "Đừng chạm...ừ...đau quá, anh ra ngoài đi..."

Hoàng Hoa Vỹ thờ dốc, chết tiệt thật, nơi đó ẩm ướt xiết chặt lấy vật nam tính của anh. Anh thờ nặng nề hơn, bên dưới khẽ nhấp vào.

- "Ừm...ừ...a....nhẹ chút, anh đừng dùng lực nữa..." Tiểu Á thật mê mọt với anh, không ngờ được anh lại khỏe như vậy, thật tuyệt.

Hoàng Hoa Vỹ khẽ vuốt tóc cô:"Bảo bối, giờ thì còn dám nói anh là thụ hay không?"

- "Ừm..."

Gần sáng, Tiểu Á khóc lóc van xin anh đừng lại, anh lại như không nghe thấy, điên cuồng bắt cô dung nạp mình.

- "Dừng lại..a"

- "Phạt em, từ giờ không được nói tôi là thụ nữa..."

- "Anh mau dừng lại đi, tôi mệt quá...a....cầu...anh..."

Sáng hôm sau...

Lâm Mạn Ninh tỉnh dậy, chỗ bên cạnh đã trống, y tá giúp cô vệ sinh cá nhân rồi ra ngoài.

Anh đâu rồi nhỉ? Cô nghĩ đi ra cầm điện thoại định gọi cho anh thì chợt phát hiện bên cạnh có mẫu giấy, còn có cả chiếc nhẫn của anh.

"Lâm Mạn Ninh, chúng ta kết thúc rồi, quên anh đi, khép lại những ngày tháng vô nghĩa ấy."

Tâm trí cô như rơi xuống mấy tầng đất, ánh mắt như không thể tin được, mọi chuyện chỉ là giấc mơ sao? Chắc chắn là anh đang muốn đùa giỡn với cô.

Tối qua, chỉ mới tối qua anh còn ôn nhu ôm lấy cô, thì thềm vào tai cô, thế nhưng sáng nay, sao mọi chuyện lại như vậy.

Bàn tay cô nắm chặt tờ giấy, khó khăn nhấc điện thoại, co hít thở sâu, người đàn ông này muốn đùa với cô đây mà.

- "Có chuyện gì thế?" Bên kia giọng của Tô Duệ vang lên, đầy khó chịu.

Lâm Mạn Ninh lắc đầu, tại sao cô ta lại cầm điện thoại của anh. Cô run rẩy hỏi: "Anh ấy đâu? Tôi muốn gặp anh ấy."

- "Cô đừng mơ, chúng tôi sắp kết hôn rồi, cô đừng làm phiền anh ấy nữa, cẩn thận tôi không tha cho cô đâu." Tô Duệ căm hận nói.

Lâm Mạn Ninh cười, hốc mắt nóng dần lên: "Mau đưa máy cho anh ấy, chỉ vài lời nói của cô, cô tưởng tôi sẽ tin sao?"

- "Sao lại cầm điện thoại của tôi?" Lúc này trong điện thoại vang lên tiếng của anh.

Tô Duệ khó chịu nói: "Anh đã chia tay với cô ta rồi thì xóa số đi, đừng để cô ta làm phiền chúng ta nữa."

- "Con bé nói đúng, xóa số, dứt khoát hẳn đi." Ông Hắc uy nghiêm nói.

Lâm Mạn Ninh ôm lấy ngực mình, anh đang ở cùng bố anh và Tô Duệ sao?

- "Lam, anh đang đùa em phải không? Tại sao lại trả chiếc nhẫn này cho em? Tại sao lại viết những lời này?"

Hắc Bạch Lam thở dài, lạnh giọng nói:"Lâm Mạn Ninh, tôi nghĩ cô đủ thông minh để hiểu chuyện này."

- "Không, em không hiểu, em không hề thông minh như anh nghĩ, anh nói đi, rốt cuộc là vì sao? Cho em một lí do, một lí do chính đáng." Cô cố chấp nói.

Hắc Bạch Lam nắm chặt điện thoại, đáng lí ra tối qua anh không nên đến, để bây giờ khiến cô lưu luyến như vậy:"Tùy cô, chúng ta kết thúc rồi, đừng làm phiền tôi nữa."

- "Hắc Bạch Lam, anh mà tắt máy anh sẽ phải hối hận cả cuộc đời, anh xem tôi là con cóc sao? Chơi đùa đã rồi đá đi, Lâm Mạn Ninh tôi nhất định sẽ không tha cho anh."

- "Anh mau tắt máy đi, chúng ta còn phải chọn đồ cưới nữa." Giọng của Tô Duệ truyền đến.

Đồ cưới? Họ chuẩn bị kết hôn sao? Lâm Mạn Ninh cười lạnh.

Ngày trước cô đã từng tin anh, anh nói anh sẽ không lấy Tô Duệ, anh và Tô Duệ không có kết quả.

Giả rồi, một sự giả rồi kinh khủng. Cô mỉm cười, tắt điện thoại. Nắm chặt chiếc nhẫn trong tay.

- "Mạn Ninh, em sao vậy? Mau đứng dậy đi, đừng ngồi bệt ở dưới sàn như vậy." Hoắc Thuyến lo lắng nói.

Lâm Mạn Ninh cười lớn:"Khốn nạn....Hắc Bạch Lam, tôi hận anh, anh xem tôi là con cóc sao?"

Hai tay cô phần uất nắm chặt lại, nước mắt rơi càng nhiều hơn, giọng

run rẩy, câu này cô nói rất nhỏ:"Nhưng tôi lại càng yêu anh..."

Hoặc Thuyền nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp.

Ngược sáu chap nữa thôi, sáu chap đếm ngược nào các nàng xinh đẹp!?

Chương 75: Thiệp mời

Hoắc Thuyến đỡ lấy cô: "Nào, ngồi lên đây đi, đừng ở dưới đất."

- "Mạn Ninh, con sao thế?" Mẹ Lâm lúc này đi vào lo lắng hỏi.

Lâm Mạn Ninh lau nước mắt, cô nhất định phải đi tìm anh nói chuyện trực tiếp. Không thể để như vậy. Cô bước xuống giường.

- "Mẹ, con muốn ra ngoài, anh ấy...con phải đi tìm anh ấy."

Mẹ Lâm cau mày: "Hai đứa có chuyện gì sao?"

Hoắc Thuyến nhặt tờ giấy dưới sàn nhà lên đưa cho mẹ Lâm, bà đọc xong hai mắt mở to ra, như không thể tin được. Lâm Mạn Ninh quay người bước đi.

- "Mạn Ninh, em đi đâu vậy? Sức khỏe của em..."

Lúc này ngoài cửa xuất hiện một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, ông ta đi vào, cung kính nói.

- "Xin lỗi đã làm phiền các vị, tôi là thư kí của Hắc lão gia, ngài ấy sai tôi đến đưa thiệp mời cho các vị."

Hoắc Thuyến đỡ lấy Lâm Mạn Ninh đang lảo đảo ra sau: "Thiệp mời?"

- "Phải, là thiệp đám cưới của Hắc thiếu gia và Tô tiểu thư, vì thiếu gia giục nên hôn lễ tổ chức sớm hơn, ngày mai mong mọi người có

mặt góp vui."

Anh giục để tổ chức sao?

Lâm Mạn Ninh cầm lấy tấm thiệp đỏ chót trên tay, hai mắt cô mờ dần, đây chắc chắn không phải sự thật.

- "Tôi muốn gặp anh ấy...đưa tôi đi gặp anh ấy.." Lâm Mạn Ninh yếu ớt cầu xin, nhưng đáp lại là sự lạnh lùng của người đó, ông ta quay người bỏ đi.

Lâm Mạn Ninh suy sụp xé nát tấm thiệp:"Không phải như vậy...chắc chắn không phải như vậy..."

- "Mạn Ninh, con bình tĩnh đã...Mạn Ninh, con đừng làm mẹ sợ.." Mẹ Lâm nức nở nói.

Hoắc Thuyển đỡ lấy cô:"Mạn Ninh, ngoan, lên giường ngồi đi, anh sẽ điều tra chuyện này cho em.."

- "Em muốn nói chuyện với anh ấy, anh Tiểu Thuyển, mau đưa điện thoại cho em..." Lâm Mạn Ninh cầm chắc lấy tay Hoắc Thuyển, giọng run rẩy.

Mẹ Lâm lần này không còn nghi ngờ chuyện gì nữa, lần trước là bài báo, bà nhớ tối qua hỏi anh chuyện đó, anh còn không trả lời, thì ra là thật, sáng nay là mảnh giấy này, bây giờ là tấm thiệp. Bà ôm ngực, bà đúng là đã quá mù quáng, mới tin tưởng anh như vậy, giờ đây khi con gái bà không rõ bệnh tình anh lại đi lấy một người phụ nữ khác.

Mẹ Lâm cầm lấy điện thoại:"Mạn Ninh, con đừng khóc nữa, mọi chuyện nếu đã kết thúc thì hãy để nó kết thúc đi..."

- "Không thể, mẹ...con yêu anh ấy, rất yếu. Anh ấy đã từng cầu hôn con..." Cô nắm chặt chiếc nhẫn hơn, giờ phút này cô trông thật yếu đuối.

Cũng phải, trong phút chốc trái tim bị móc mất, hỏi ai có thể trụ nổi.

Cô gọi cho anh, nhưng đáp lại là tiếng nói lạnh tanh của tổng đài, vậy có nghĩa là ngày mai anh sẽ kết hôn thật sao?

- "Mạn Ninh..." Hoắc Thuyên gọi tên cô, nhưng cô đã ngắt đi.

Mẹ Lâm hốt hoảng nói:"Mạn Ninh, con sao vậy? Bác sĩ...bác sĩ..."

- "Sao thế? Con bé làm sao vậy?" Cha Lâm đi vào, dạo gần đây vì lo cho con gái, ông cũng đã già đi nhiều, trên nét mặt không thể giấu nổi sự mệt mỏi, buồn phiền.

Ở một nơi khác, tại tiệm váy cưới, Tô Duệ đang thử váy trong phòng, Hắc Bạch Lam đứng trong nhà vệ sinh, trên tay là điều thuốc, dưới nền nhà còn vài tàn thuốc rơi vãi. Khói thuốc làm mờ đi gương mặt u ám của anh, đầu óc cũng trở nên mụ mị.

Không biết cô ấy giờ thế nào rồi?

Anh lấy điện thoại ra, mở nguồn lên, điện thoại rung một cái, là cuộc gọi của cô, giây phút này anh rất muốn gọi lại, gọi lại để hỏi cô thế nào rồi? Có nhớ anh không?

Nhưng anh đã cố kìm lại, điều này thật sự đã làm khổ cả hai, anh bỏ qua số của cô, gọi điện cho Hàn Thiên Lãnh.

- "Chuyện tôi nhờ cậu làm thế nào rồi?"

- "..."

- "Coi như lần này nợ cậu, cảm ơn." Hắc Bạch Lam nói rồi tắt máy.

Đến chiều, cả thành phố ngập tràn trong tin tức lễ kết hôn của hai người, đi đâu cặp đôi này cũng trở thành chủ đề cho họ buôn chuyện.

Lâm Mạn Ninh ngồi trên giường, gương mặt cô gầy đi, xanh xao hơn, ánh mắt đượm buồn nhìn bài báo. Người đàn ông này thay đổi còn nhanh hơn cả lật sách, anh đã từng nói chỉ cần cô, cô chỉ cần yêu lại anh, mọi chuyện để anh lo, bây giờ thì sao, khi cô đã qua yêu anh thì anh lại thế nào?

Anh lại đi kết hôn cùng người phụ nữ khác, cô cười khổ, Lâm Mạn Ninh, mà cũng có ngày hôm nay sao?

- "Mạn Ninh, cậu không sao chứ?" Tiểu Á đi vào, nhìn cô đầy lo lắng.

Lâm Mạn Ninh ngẩng đầu nhìn cô: "Kết thúc một mối tình, cảm giác đúng là rất tệ". Giọng cô nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại như có bão.

Tiểu Á ngồi xuống, xoa xoa vai cô: "Cậu đừng như vậy nữa, coi như đã rút ra bài học, không nên tin tưởng quá vào bọn người này."

Lâm Mạn Ninh mỉm cười: "Chọn cho tớ một bộ váy."

- "Cậu muốn làm gì?" Tiểu Á khó hiểu hỏi.

Lâm Mạn Ninh cười: "Anh ấy có đưa thiệp mời, mình muốn đến." Bây giờ chỉ còn cách này cô mới có thể gặp anh, có thể nhìn thấy anh thôi, mặc dù đi để chứng kiến thì quá đau khổ, nhưng không thấy anh, cô còn đau khổ gấp ngàn lần.

- "Mạn Ninh, cậu chắc chắn muốn đi chứ?"

Lâm Mạn Ninh gật đầu:"Ừ."

Lê Tiểu Du làm việc đến tối rồi đến thăm cô, lúc này cha mẹ Lâm và Hoắc Thuyến cũng đang ở đó.

- "Em vẫn ổn chứ?" Cô nhẹ giọng hỏi.

Lâm Mạn Ninh từ sáng đến giờ vẫn không chịu ăn gì, những món cô thích đều ở đó, nhưng cô chẳng thể ăn được. Cô cười khổ:"Em ổn, anh ấy...?"

- "Hắc tổng hôm nay...có việc, anh ấy...." Lê Tiểu Du ấp úng nói.

Lâm Mạn Ninh gật đầu, cũng phải, anh bận đi chọn đồ cưới, không có thời gian đến công ty.

- "Mọi người ra ngoài đi, con muốn yên tĩnh một mình." Lâm Mạn Ninh yếu ớt nói, rồi cô xoay người nằm xuống giường, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mẹ Lâm nắm lấy tay cô:"Mạn Ninh, con đừng như vậy..."

- "Đi thôi." Cha Lâm vỗ vai bà rồi kéo bà đi.

Lê Tiểu Du nhìn cô rồi ra ngoài, Hoắc Thuyến đi theo. Xuống đến công bệnh viện, cô quay lại nhìn anh.

- "Hoắc tổng, anh đi theo tôi có chuyện gì vậy?"

Hoắc Thuyến cau mày:"Tại sao Hắc Bạch Lam lại làm như vậy với cô

ấy, hẳn rất yêu cô ấy nhưng lại làm tổn thương cô ấy."

Tim cô như bị ai đó đâm vào, nhìn đi, người đàn ông đó là đang bảo vệ cho Mạn Ninh, cô lắc đầu.

- "Hoặc tổng, tuy tôi là thư kí, nhưng không phải chuyện gì của sếp cũng biết rõ được."

Hoắc Thuyến thờ dài:"Cô giận đối với ai vậy?"

- "Tôi nào dám, không phải như vậy anh sẽ có cơ hội sao? Nhân lúc Mạn Ninh đang yếu đuối, anh nhảy vào sẽ chiếm được tình cảm của cô ấy, anh không muốn sao?"

Hoắc Thuyến cau mày:"Cô là đang ghen sao?"

Lê Tiểu Du thờ hất ra, cô cười lạnh:"Tôi việc gì phải ghen với cô ấy, tôi xem cô ấy như em gái..."

Hoắc Thuyến bước lên trước một bước:"Đêm đó em không có cảm giác gì sao?"

Lê Tiểu Du nhanh chóng hiểu ra Hoắc Thuyến đang nói gì, cô như hóa đá, tự dưng lại hỏi một câu hỏi liên quan như thế.

Chương 76: Rối loạn trí nhớ

- "Hoặc tổng, tôi không hiểu anh đang nói gì, anh mau vào với cô ấy đi, tôi đi đây." Lê Tiểu Du nói đơ người nói.

Hoắc Thuyến kéo tay cô lại: "Tôi hỏi em, đêm đó em không có cảm giác gì với tôi sao?"

- "Anh thật buồn cười, tôi đã không thích nhắc lại tại sao anh vẫn còn thích bắt ép tôi, tôi nói cho anh biết, tôi quên rồi, quên cả rồi." Lê Tiểu Du tức giận nói.

Hoắc Thuyến nắm chặt lấy cổ tay cô: "Ngày trước tôi rất yêu Mạn Ninh..."

Lê Tiểu Du cười lạnh, cô tưởng bản thân mình không quan tâm nhưng cuối cùng khi nghe anh nói vậy, tim lại rất đau. Cô giằng ra.

- "Tôi không muốn nghe."

Hoắc Thuyến nói tiếp: "Nhưng từ sau đêm đó, em đã để lại cho tôi rất nhiều suy nghĩ, đến giờ khi thấy Mạn Ninh đau khổ, tôi đã hiểu ra, cô ấy thật sự chỉ xem tôi là anh trai, tôi trước nay cũng đã suy nghĩ quá tình cảm này lên, giờ tôi đã biết rằng mình yêu em."

"Đoàng" Tâm cô trấn động, anh ta đang nói chuyện gì thế kia? Nghe thật lạ, hẳn tưởng cô sẽ tin sao?

- "Hoặc tổng, anh xem thường phụ nữ quá rồi, anh nghĩ tôi sẽ ngu ngốc tin anh sao? Đêm hôm đó, anh đã nhìn tôi ra Mạn Ninh, giờ anh

lại nói như vậy, anh đừng hòng tôi tin anh."

Hoắc Thuyển cau mày, anh lấy hết can đảm để nói ra chuyện này, cô lại lạnh lùng trả lời như vậy, anh kéo cô lại vào lòng mình, môi áp lên môi cô.

- "Ừm..." Lê Tiểu Du bất ngờ bị anh hôn, tay liền quơ lên đập vào ngực anh.

Lưỡi anh thăm dò vào khoang miệng cô, vẫn là mùi vị đêm đó, phải, đây mới chính là người con gái anh dùng trái tim để yêu thực sự, chỉ tiếc hình như cô không hề yêu anh.

Ngày hôm sau...

Khi mặt trời vừa lên cũng là lúc Lâm Mạn Ninh thức dậy, cha mẹ Lâm đang ở bên cạnh cô, Lâm Mạn Ninh mỉm cười:"Cha mẹ nhìn con kì thế?"

- "Mạn Ninh, con...?"

Lâm Mạn Ninh khó hiểu nhìn xung quanh:"Cha mẹ, sao con lại ở trong viện thế này? Con bị gì sao?"

Mẹ Lâm là người phản ứng đầu tiên:"Mạn Ninh, con không nhớ gì sao? Con làm sao vậy?"

- "Ngày mai là ngày con thi học kì rồi, sao lại vào viện nằm thế này?" Lâm Mạn Ninh hỏi, mặt vẫn không hiểu gì.

Cha Lâm cau mày:"Mạn Ninh, con đã thi học kì từ một tháng trước rồi, cũng đã có kết quả, hôm nay là ngày..."

- "Đừng, đừng nói." Mẹ Lâm lắc đầu, nhỏ giọng nói với ông, tay bà vẫn đặt lên vai cô.

Lâm Mạn Ninh cau mày: "Một tháng trước, không phải chứ? Cha mẹ, hai người đùa con sao? Tiểu Á gọi điện nói là mai thi học kì mà."

lâm Mạn Ninh giải thích với ông bà Lâm, cô nhớ là mình bị Trịnh Kiều Ân bắt đi, sau đó hình như được Hắc Bạch Lam cứu, vậy bây giờ hẳn ở đâu?

- "Mau đi gọi bác sĩ đi ông." Mẹ Lâm nói.

Ông Lâm gật đầu rồi đi ra khỏi phòng, Lâm Mạn Ninh quay sang nhìn mẹ mình: "Mẹ, Hắc biến thái đâu rồi? Chú ấy không đến đây à?"

- "Mạn Ninh, con không nhớ gì sao?" Mẹ Lâm lo lắng hỏi, nếu cô quên đi cũng tốt, nhưng....

Lâm Mạn Ninh chau mày: "Con nhớ tất cả mà."

Lúc này ông Lâm và bác sĩ đi vào, Lâm Mạn Ninh khó hiểu nhìn họ, tại sao cô lại vào viện nằm nhỉ?

- "Bác sĩ, ông mau kiểm tra cho con bé, nó không còn nhớ những chuyện trong một tháng gần đây nữa rồi."

Bác sĩ đi đến kiểm tra cho cô, ông ta lắc đầu: "Thành thật xin lỗi hai vị, có lẽ trình độ tôi chưa đủ nên không thể tìm ra được tiểu thư đang mắc bệnh gì, chúng tôi đã kiểm tra nhiều lần nhưng vẫn có kết quả là bình thường.."

- "Những hiện tượng này chúng tôi chưa gặp qua lần nào. Ông bà hãy sắp xếp đưa cô ấy qua Mỹ một chuyến, y học bên đó có lẽ sẽ tốt

hơn."

Mẹ Lâm sụt sùi nói:"Vậy phải làm sao đây? Mạn Ninh, tại sao nó lại khổ vậy chứ?"

- "Đừng khóc nữa, vậy chúng ta đưa nó qua đó xem thế nào?"

Mẹ Lâm hỏi:"Vậy chuyện của nó và Tiểu Lam..."

- "Đừng nhắc nữa, nó đã khiến con bé đau khổ suốt ngày hôm qua còn chưa đủ sao? Nếu quên rồi càng tốt." Ông Lâm nghiêm mặt nói.

Lâm mạn Ninh cau mày:"Hai người đang nói chuyện gì thế?"

- "À, không có gì, con đói chưa, ta đi mua đồ ăn sáng cho con nhé!." Mẹ Lâm nói.

Lâm Mạn Ninh gật đầu:"Vâng, con cũng...a."

Nói đến đây đầu cô bất chợt bị đau dữ dội, các dây thần kinh giật đùng đùng, các tế bào như bị tàn phá.

- "A...đau quá...đầu con đau quá...cha mẹ...a" Lâm Mạn Ninh khó khăn nói, hai tay ôm chặt lấy đầu mình.

Mẹ Lâm lo lắng đỡ lấy cô:"Mạn Ninh, con sao thế? Lại bị đau đầu sao?"

Lâm Mạn Ninh cau mày, cơn đau có chút giảm đi, cô quay lại nhìn bà rồi nhìn ra cửa sổ:"Mẹ, hôm nay anh ấy lấy Tô Duệ rồi, anh ấy không cần con nữa."

- "Mạn Ninh, con nhớ ra rồi sao?" Ông Lâm hỏi.

Lâm Mạn Ninh yếu ớt nắm lấy tay ông:"Cha, anh ấy không cần con nữa, họ sẽ về chung một nhà...không được, con phải đến đó....đến đó để gặp anh ấy..."

- "Mạn Ninh, con đừng như vậy, mẹ xin con, hãy bình tĩnh lại đi..."
Mẹ Lâm khóc lóc.

Bên Hắc gia, cả căn nhà được trang trí lộng lẫy, cả ngàn nhân viên đang chuẩn bị cho buổi lễ kết hôn, chỉ còn ba tiếng đồng hồ nữa sẽ đến giờ lành.

Hắc Bạch Lam đứng trước mặt ông Hắc nói:"Chỉ còn ba tiếng, không thể thay đổi quyết định nữa rồi, ông mau đưa thuốc giải cho cô ấy."

- "Không cần phải vội, đợi tối nay sau khi hai đứa động phòng, thuốc giải sẽ có người đưa đến cho nó."

Hắc Bạch Lam nghiêng rằng:"Ông ta đã từng nói nếu hôm nay không có thuốc giải, cô ấy sẽ chết."

Chương 77: Thuốc giải

Ông Hắc nhìn anh, thật ra ông đã sắp xếp hết rồi, không cần anh phải nhắc. Ông từ tốn nói: "Cừ đợ đi, con bé chắc chắn sẽ không chết đâu."

- "Nếu cô ấy có mệnh hệ gì, ông tốt nhất coi như chưa có tôi, tôi cũng coi như không có người bố như ông." Hắc Bạch Lam nói rồi quay người bước đi.

Ông Hắc tức giận tím mặt, vì một người phụ nữ mà anh lại đi nói những lời đó với bố ruột của mình. Ông ho "khụ khụ" vài tiếng rồi lúi trong ngăn kéo ra một tấm hình, đây là tấm hình của anh lúc bốn tuổi.

Tấm hình này luôn được đặt trong đây bấy nhiêu năm, ông luôn âm thầm dõi theo anh, nhưng anh lại không biết, bây giờ điều ông hi vọng là anh có một gia đình hoàn chỉnh, ông tin Tô Duệ sẽ cho anh được sự ấm áp của gia đình.

Lâm Mạn Ninh vừa rồi bị ngất đi, cha mẹ Lâm lo lắng đi tìm bác sĩ, tâm trí của họ bây giờ rối như tơ vò, không còn đường nào lần được. Lúc này một vị bác sĩ đi vào, theo sau là y tá, cả hai đều bịt kín mặt bằng khẩu trang y tế, động tác thuần thục kiểm tra cho cô.

Vị bác sĩ đó chính là bác sĩ Tho, ông ta lấy kim tiêm ra cắm vào bình nước biển của cô rồi bơm chất lỏng kia vào, y tá bên cạnh mới vào nên cũng không nhận ra sự khác lạ của ông.

Cha mẹ Lâm thấy vị bác sĩ này có gì đó rất kì lạ nhưng vì đang lo cho cô nên cũng không nói gì, mẹ Lâm nắm chặt lấy tay cô.

Đây là thuốc giải, sau khi tình dậy người cô sẽ không còn bị viruss phá hủy nữa, đây là điều ông ta muốn, sở dĩ ông ta không làm việc gì tiền là vì ông ta đã giàu rồi, có rất nhiều tiền.

Ông ta chỉ thích cảm giác khiến người ta đau khổ đến mức sống không yên, chết không xong, rồi ông ta sẽ đi cứu, cảm giác đó thỏa mãn sự biến thái của ông ta. Sau khi xong việc, bác sĩ Tho vào phòng thay quần áo rồi đi ra ngoài như người bình thường.

Không một ai phát hiện ra, ông ta bắt một chiếc taxi rồi trở về phòng nghiên cứu của mình.

Hắc Bạch Lam ngồi trong phòng chờ, anh không biết mình đã hút bao nhiêu thuốc, chỉ thấy đầu óc càng ngày bị khói thuốc làm cho trống rỗng, không biết cô bây giờ thế nào rồi? Đã được tiêm thuốc giải chưa?

Một người khiêng một thùng giấy đi qua, anh cau mày đứng dậy: "Đợi đã."

- "Hắc thiếu gia." Người nhân viên cũng kính chào hỏi.

Anh dụi điếu thuốc rồi nói: "Trong thùng này là cái gì vậy?"

- "Dạ đây là những bức tranh mà Tô tiểu thư sai chúng tôi đem đến treo trong phòng tân hôn." Người nhân viên thật lòng trả lời.

Hắc Bạch Lam cau mày, mở ra, cầm một bức tranh lên, ánh mắt anh dán chặt vào những đốm sáng trên bức tranh. Vẫn là cảm giác khi ấy, anh cảm thấy cả người như đang bay lên.

Rồi bất giác cả bản thân rơi xuống chín tầng đại ngục, xung quanh tối

om, anh cau mày lại, cố ép mình thoát ra khỏi nơi này, đây là đâu, sao lại tối như vậy?

- "Hít thở sau một chút." Một giọng của phụ nữ vang lên, bà ta như có ma lực khiến anh bất giác nghe theo, cố hít thở đều và sâu.

- "Bình tĩnh lại, suy nghĩ lại..."

- "Bình tĩnh laiiliii.." Giọng bà ta văng vẳng bên tai anh, khiến anh bất giác bị nghe theo.

Người nhân viên khó hiểu:"Hắc thiếu gia, ngài sao vậy, những bức tranh này bị gì sao?"

Hắc Bạch Lam giật mình, anh trở về với thực tại, anh hỏi.

- "Vừa rồi có ai đến đây sao?"

Người nhân viên nhìn xung quanh:"Không có ạ, chỉ có ngài và tôi, Hắc thiếu gia, ngài làm sao thế?"

- "Không sao, được rồi, mang vào đi." Anh đặt lại bức tranh vào thùng giấy rồi cau mày suy nghĩ.

Tại sao Tô Duệ lại muốn đem theo những bức tranh này? Những bức tranh này có tác dụng gì?

Lâm Mạn Ninh tỉnh dậy, người cô đã khỏe hơn rất nhiều, cô với lấy chiếc điện thoại trên đầu giường, đã chín giờ ba mươi rồi, còn ba mươi phút nữa là đến giờ anh kết hôn, cô vội bước xuống giường.

- "Mạn Ninh, con định đi đâu vậy? Con vừa mới bị ngất đấy."

Lâm Mạn Ninh nức nở:"Mẹ..chỉ còn ba mươi phút, con phải đến đó, mẹ ạ....Con không thể để anh ấy lấy cô ta..." Vừa nói cô vừa nắm chặt lấy chiếc nhẫn trong tay mình.

Tim cô thật sự rất đau, có phải vì cô bị bệnh nên anh mới bỏ cô, lí do này khiến cô cảm thấy rất đau đớn.

Mẹ Lâm níu tay cô lại:"Mạn Ninh, mẹ cầu xin con...quên nó đi, trước đây là mẹ sai mới để con ở gần nó...giờ nó đã yêu người khác, lấy người khác làm vợ, con hãy quên nó đi..."

- "Mẹ, mẹ nói gì vậy? Anh ấy đã nói không hề yêu Tô Duệ, mẹ mau đi làm thủ tục đi, con phải xuất viện..." Nói rồi cô hất tay bà ra, mở cửa tủ lấy một bộ đồ của mình.

Cha Lâm mang đồ ăn vào:"Mạn Nnh, con hãy bình tĩnh lại, mẹ con đã nói như vậy...con hãy nghe bà ấy.."

- "Cha, mẹ, hai người hãy tin con, anh ấy thật sự không hề yêu cô ta, chắc chắn anh ấy bị bố anh ấy ép buộc, con phải đến đó, hai người không đi, con sẽ đi..." Lâm Mạn Ninh lúc này tỉnh táo đến mức đáng sợ, trên mặt cô là một sự bình tĩnh đến không ngờ được.

Cô gấp gọn bộ quần áo bệnh nhân của mình rồi cất vào tủ:"Hai người mau gọi taxi cho con, anh ấy...sắp đến giờ anh ấy...."

- "Mạn Ninh, con đừng dọa mẹ, con đừng như vậy..." Mẹ Lâm khóc thảm thiết.

Lâm Mạn Ninh mặc kệ mẹ cô, cô mở cửa chạy ra khỏi phòng bệnh, mẹ Lâm gọi theo cô.

- "Mạn Ninh..."

- "Bà, bà làm sao thế này?" Ông Lâm đỡ lấy bà, mẹ Lâm ngất đi, khóe mắt bà một giọt nước mắt chảy xuống.

Tại sao? Tại sao lại xảy ra chuyện tồi tệ như vậy cơ chứ?

Người ta cuối tuần rảnh rồi thành thói, mình cuối tuần thì bận sắp mặt, mà vẫn cố gắng rachap.

Yêu các nàng!?

Chương 78: Xảy ra tai nạn

- "Mạn Ninh, em đi đâu vậy? Em còn chưa hồi học hẳn." Hoắc Thuyến gặp cô ở đầu hành lang, thấy cô đang chạy đi anh liền kéo cô lại.

Lâm Mạn Ninh nhìn đồng hồ:"Anh Tiểu Thuyến, anh đưa em đến Hắc gia... mau lên, chỉ còn mười phút nữa thôi." Cô nức nở cầu xin.

Hoắc Thuyến cau mày rồi vội vàng gạt đầu, cùng cô đi xuống tầng hầm lấy xe. Thật ra đêm qua anh đã ở cùng Lê Tiểu Du, anh biết được tuy cô ấy không yêu anh nhưng có chút thích anh, anh rất vui, xem như cũng có chút thành công. Sáng nay, Lê Tiểu Du nói với anh là cô phải đến đó lo hôn lễ cho Hắc Bạch Lam, còn anh hãy vào bệnh viện thăm Lâm Mạn Ninh, xem cô thế nào.

Ai ngờ vào đến đây gặp cô đang hốt hải chạy ra ngoài, Lâm Mạn Ninh lo lắng nói.

- "Anh Tiểu Thuyến, anh chạy nhanh lên được không? Sắp muộn giờ rồi..."

Hoắc Thuyến cau mày, anh lúc giờ đã chạy nhanh nhất có thể, chỉ là thời gian dừng ở đèn đỏ tốn nhiều thôi. Lâm Mạn Ninh nắm chặt hai tay lại, trong lòng bàn tay cô là chiếc nhẫn của Hắc Bạch Lam.

Trước cổng biệt thự của Hắc gia đỗ rất nhiều xe, vì thế Hoắc Thuyến phải đậu xe tận bên đường một đoạn, Lâm Mạn Ninh mở cửa bước xuống xe, Hoắc Thuyến chậm rãi lên tiếng.

- "Lâm Mạn Ninh, chúc em may mắn.."

Cô khựng người lại, cô biết mình có lỗi với tấm lòng của anh, có lỗi với tình cảm của anh giành cho cô. Cô cắn môi nói.

- "Anh Tiểu Thuyền, coi như đời này em nợ anh..."

Hoắc Thuyền mỉm cười:"Anh biết người em yêu là ai, anh thật ra cũng nghĩ kĩ rồi, chúng ta sẽ mãi mãi là anh em tốt."

- "Cảm ơn anh, anh Tiểu Thuyền." Lâm Mạn Ninh cười nói, nhưng tâm hồn cô giờ đang lạc đến chỗ Hắc Bạch Lam.

Hoắc Thuyền thờ dài:"Được rồi, em xuống đi."

Lâm Mạn Ninh gật đầu, mở cửa xe bước xuống. Thân hình mảnh mai của cô bị ánh nắng vàng chói chiếu lên càng thêm phần nhỏ bé, mấy ngày nay bị cơn đau đầu quấy phá khiến cô gầy đi hơn hẳn.

Cách đó tầm 80 mét, một chiếc xe dừng lại, Tô Duệ một thân váy trắng xinh đẹp kiêu diễm đi vào, Hắc Bạch Lam một thân âu phục màu đen đi cùng cô, tim Lâm Mạn Ninh đập mạnh hơn.

Cô chưa từng thấy cặp phu thê nào đẹp như bọn họ, nụ cười của Tô Duệ làm tim cô thất lại. Nhưng gương mặt anh vẫn lạnh lùng như cũ.

Tô Duệ đảo qua bên đường, nhìn thấy Lâm Mạn Ninh, cô ta giật thót người, tại sao cô ta lại ở đây? Nếu giờ Lâm Mạn Ninh xuất hiện, hôn lễ này chắc chắn sẽ rối lên, Hắc Bạch Lam sẽ hủy hôn, cô sẽ trở thành tâm điểm của đám người kia, sẽ bị chê cười.

Tô Duệ cố lờ đi, hai bên gia đình đi vào theo, Hắc Bạch Lam thờ dài, Lâm Mạn Ninh, em phải sống thật tốt.

- "Lam..."

Lâm Mạn Ninh chạy theo anh, hốc mắt nóng dần lên, anh rõ ràng không hề có tình cảm với cô, nếu yêu cô anh đã không làm những chuyện này, cô đúng là một con ngốc mà.

- "Lam..anh đừng.." Cô chạy theo anh, băng qua đường lớn.

"Rầm"

- A.." Một chiếc xe tải chở hàng đâm thẳng vào cô, Lâm Mạn Ninh bất ngờ va vào, cả người cô bị nhấc lên đập vào đầu xe, sau đó cô như cánh hoa, yếu ớt đập người xuống đường.

Ánh mắt cô nhìn vào đôi yên ương đang sáng vai cùng nhau đi vào trong, tay cô nắm chặt chiếc nhẫn lại, một giọt nước mắt lấn xuống, môi khẽ mấp máy.

Tim cô đau quá, toàn thân chỗ nào cũng đau, tất cả rơi vào bóng tối dày đặc, cô sẽ được giải thoát chứ?

Cô mệt quá rồi, không muốn tình lại nữa, sau khi tỉnh lại anh sẽ là của Tô Duệ, tình yêu của họ sẽ phải kết thúc.

Tài xế hạ kính xe xuống nhìn cô, ánh mắt lạnh tanh rồi nâng kính lên, lái xe bỏ đi. Tiếng nhạc bên trong cùng với những tràng vỗ tay rôm rả lấn át đi sự chết chóc bên ngoài.

Tim anh bỗng nhói lên, cảm giác như vị vậ gì đó sắc nhọn đâm vào.

Hoắc Thuyến ngồi một lúc cảm thấy có chút lo lắng liền mở cửa xe đi xuống, khi tiến đến gần cô, lồng ngực anh lại càng khó thở, Lâm Man

Ninh yếu ớt nằm đó, mắt nhắm nghiền lại, một vũng máu chảy ra từ phần đầu của cô.

- "Mạn Ninh..."

Anh quỳ xuống đỡ cô lên, xung quanh vắng tanh, chỉ có trong kia là đông đúc, như thể chuyện này đã có người sắp đặt sẵn.

"Tít...tít...tít.." Lúc này điện thoại trong túi cô reo lên, Hoắc THuyền mở ra xem.

- "Chú, cô ấy xảy ra tai nạn rồi, cháu đưa cô ấy đến bệnh viện, chú cứ đợi ở đó."

Cha Lâm ôm ngực, khó khăn thở:"Con bé...con bé bị tai nạn rồi sao?"

Hoắc Thuyền tắt máy, anh bế phốc cô lên chạy qua đường rồi đặt cô vào ghế phụ, nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện.

- "Ông ơi, ông không sao chứ?" Một cậu bé nhìn thấy ông Lâm ôm ngực thở hắt thì ngây thơ hỏi.

Ông Lâm lắc đầu, dần dần mọi thứ chìm vào bóng tối.

- "Ông ơi...có ai không? Ông bị ngất rồi...ông ơi..." Đây là những gì ông nghe được trước khi hoàn toàn rơi vào hôn mê.

Hoắc Thuyền bế cô vào trong, một chiếc giường đẩy được di chuyển xuống, Lâm Mạn Ninh được đẩy vào trong phòng cấp cứu.

- "Xin lỗi, phiền anh đứng bên ngoài chờ." Y tá nói với anh rồi đóng chặt cánh cửa lại.

Tại Hắc gia, MC lên phát biểu vài lời, Hàn Thiên Lãnh và Mộc Nhiên đứng dưới, Mộc Nhiên khó hiểu hỏi.

- "Em thấy anh ấy rất yêu Mạn Ninh, tại sao lại cưới Tô Duệ, em vẫn thích Mạn Ninh hơn cô ấy."

Hàn Thiên Lãnh nhìn lên anh và Tô Duệ rồi nói:"Hắn có nỗi khổ riêng, chúng ta đứng ngoài không hiểu được đâu."

- "Không phải anh là bạn thân của anh ấy sao? Đáng lí ra phải biết chứ." Mộc Nhiên nói.

Hàn Thiên Lãnh lắc đầu:"Biết rồi cũng chẳng giải quyết được gì."

Mộc Nhiên bĩu môi, Tiểu Minh nhìn mẹ mình rồi cười:"Mama...mama..."

- "Bây giờ hai người hãy trao nhẫn cho nhau và uống ly rượu để gắn kết tình cảm vợ chồng."

Tô Duệ vui vẻ cầm lấy chiếc nhẫn đeo vào tay anh, Hắc Bạch Lam cầm chiếc nhẫn lên nhìn, anh vẫn còn nhớ như in gương mặt bất ngờ của Mạn Ninh lúc đó khi thấy chiếc nhẫn kia, chỉ tiếc bây giờ vật đã khác, người cũng đã khác.

Anh khẽ nói, một câu chắc nịch:"Lâm Mạn Ninh, anh yêu em, đời này kiếp này."

Tô Duệ run rẩy nhìn anh, anh vừa gọi tên cô ta, không thể được, hai tay cô ta nắm chặt lại.

Ngày đầu tiên đi học, mọi thứ vẫn thế!?

Chương 79: Đêm tân hôn

- "Hắc Bạch Lam, nếu giờ anh thay đổi ý kiến tại đây, anh nhất định sẽ hối hận, Lâm Mạn Ninh sẽ chết cho anh coi." Tô Duệ run rẩy uy hiếp anh.

Hắc Bạch Lam cười lạnh, đúng là người phụ nữ ngu ngốc. Đã đến bước đường này rồi anh còn lựa chọn nữa sao. Vì Mạn Ninh, mọi chuyện đối với anh khó bao nhiêu anh cũng sẽ chấp nhận.

Anh kéo tay cô ta lại rồi không cảm xúc đeo chiếc nhẫn vào, chưa kịp đợi Tô Duệ cầm ly rượu của mình anh đã một hơi uống cạn nó.

Tô Duệ trong phòng tắm vui vẻ xả nước ấm lên cơ thể mình, cô rất mong chờ đêm nay, tắm xong cô ta mặc một bộ váy ngủ trông thật kích thích, ướt át.

Cô ta đi ra ngoài, xịt một ít nước hoa lên người mình, rồi cười khế, cuối cùng Hắc Bạch Lam cũng là của cô.

Lê Tiểu Du thay anh tiếp một vài khách, cả buổi cô đều thấy anh buồn bã, uống nhiều rượu như vậy, cô luôn thắc mắc tại sao anh lại chọn cưới Tô Duệ?

Hắc Bạch Lam uống hết ly rượu, Hàn Thiên Lãnh bên này đưa Tiểu Minh cho Mộc Nhiên.

- "Em về trước đi, xe đang đợi bên ngoài, anh ở lại có chút việc".

Mộc Nhiên nghe xong vui vẻ gật đầu:"Được".

- "Đừng nghĩ đêm nay em sẽ thoát được" Hàn Thiên Lãnh biết cô đang nghĩ gì, liên nghiêm giọng nói.

Mộc Nhiên bĩu môi rồi đi khỏi. Đến khuya, cả biệt thự chìm vào yên tĩnh, sự ồn ào náo nhiệt lúc sáng đã chấm dứt, ông Hắc và Trịnh Tâm Như lên phòng nghỉ.

Các người làm trong Hắc gia đều đang dọn dẹp, Hắc Bạch Lam mở cánh cửa phòng ra, đập vào mắt anh là hình ảnh Tô Duệ mặc một bộ váy ngắn mỏng manh đang ngồi đợi anh.

- "Lam, em đã chuẩn bị nước tắm cho anh rồi, anh mau vào phòng tắm đi" Tô Duệ nói, chỉ cần nghĩ đến việc hai người chuẩn bị làm chuyện kia là cô lại thấy đỏ mặt.

Hắc Bạch Lam lạnh lùng nhìn cô, anh quay người đi vào trong phòng tắm. Rồi rút điện thoại ra gọi cho Hàn Thiên Lãnh.

- "Người đã đến chưa?" Anh vừa nói lỏng cravat vừa hỏi.

- "... "

- "Ừm" Anh nói rồi tắt máy, nhìn bồn nước nóng rồi cười lạnh, cuối cùng anh bật vòi nước lạnh lên, để những dòng nước lạnh leo ấy chảy lên người mình.

Những gì họ đã làm với anh và Mạn Ninh, anh sẽ trả từng người một.

Hắc Bạch Lam mặc một bộ đồ ngủ đi ra, chân anh bước nhẹ trên tấm thảm, anh đưa tay tắt đèn. Cả căn phòng bỗng chốc chìm vào bóng tối, năm đầu ngón tay cũng không thể nhìn rõ.

- "Lam, tối quá, sao anh phải tắt đèn vậy?" Tô Duệ cau mày hỏi.

Hắc Bạch Lam lạnh giọng hỏi:"Không phải chuẩn bị động phòng sao?".

- "Kì quá, em còn chưa kịp chuẩn bị..."

" Tô Duệ nói.

Hắc Bạch Lam thật chán ghét với bộ dạng hiện tại của cô ta. Anh nói.

- "Vào phòng tắm, tắm lại đi, người cô có mùi gì đó".

Tô Duệ ngửi tay mình:"Mùi sao? Anh đợi em một lát, em sẽ đi tắm ngay..."

Tô Duệ đi vào phòng tắm, Hắc Bạch Lam mở cánh cửa phòng ra, bên ngoài Hàn Thiên Lãnh đang đứng cùng một người đàn ông.

- "Tưởng cậu hi sinh thân mình rồi" Hàn Thiên Lãnh giễu cợt hỏi.

Hắc Bạch Lam nhìn phòng tắm đang sáng đèn, anh khó chịu nói:"Nhanh đi, cô ta sắp ra rồi".

- "Vào đi, đêm nay nhờ cậu, sáng mai tiền sẽ được chuyển đầy đủ vào tài khoản". Hàn Thiên Lãnh nói với người đàn ông bên cạnh.

Hắn gật đầu rồi đi vào trong, Hắc Bạch Lam nhẹ nhàng lấy một bức tranh treo trên tường của Tô Duệ mang tới rồi đi ra cùng Hàn Thiên Lãnh.

- "Hắn đáng tin chứ?" Hắc Bạch Lam hỏi.

Hàn Thiên Lãnh cười lạnh:"Cậu không tin tưởng tôi thì tự mình vào mà làm đi".

Hắc Bạch Lam nhún vai:"Bác sĩ tâm lí tôi nhờ cậu đưa tới đang ở đâu?".

- "Theo tôi" Hàn Thiên Lãnh nói rồi cả hai thân ảnh từ từ rời khỏi biệt thự.

Tô Duệ bước ra khỏi phòng tắm liền bị một người đàn ông đè vào tường, mùi nước hoa trên cơ thể hắc khiến cô nhắm sang Hắc Bạch Lam.

- "Anh làm gì thế? Chúng ta ra giường đi" Tô Duệ xấu hổ nói.

Người đàn ông vẫn im lặng, bế cô ra giường rồi xé bộ váy ngủ của cô ra, tiếp theo là một trận kích tình đầy ướt át.

Tô Duệ không ngờ anh ở trên giường lại cuồng nhiệt và hoang dã đến thế!

Bệnh viện, Hoắc Thuyến cả buổi tức trực trước cửa phòng cấp cứu, anh lo lắng đi qua đi lại.

- "Mạn Ninh, Mạn Ninh....Tiểu Thuyến, con bé thế nào rồi?" Mẹ Lâm được cha Lâm đỡ đến, khuôn mặt đầy nước mắt.

Hoắc Thuyến đỡ lấy bà:"Cô chú, vẫn chưa xong, đã từ trưa đến giờ..."

- "Trời ơi, tại sao lại khổ thế chứ? Giờ thì hay rồi, Hắc Bạch Lam thì vui vẻ bên người khác, để con bé như vậy..huhu".

Ông Lâm nghiêm mặt:"Bà đừng nhắc đến thằng đó nữa".

- "Cô chú, hai người ngồi xuống đây nghỉ đi, chắc cô ấy đã sắp ra rồi".

Hoặc Thuyến nói, ông bà Lâm ngồi xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng.

- "Để cháu đi mua ít sữa cho cô, trông cô có vẻ mệt rồi". Hoặc Thuyến nói rồi quay người bước đi.

Ông Lâm thờ dài, lúc này cánh cửa phòng mở ra, một vị bác sĩ bước ra, trên mặt không giấu nổi vẻ mệt mỏi.

- "Bác sĩ, Mạn Ninh thế nào rồi?".

- "Con bé vẫn ổn chứ?".

Vị bác sĩ lắc đầu:"Mất nhiều máu, phần đầu của cô ấy bị va đập mạnh, e là sau này...."

- "Sau này thế nào ạ?" Mẹ Lâm hỏi, kích động đến mức mặt mày trắng bệch.

Vị bác sĩ thờ dài:"Chỉ e sau này cô ấy phải sống đời sống thực vật mãi mãi".

- "Không....không thể như vậy...nó chỉ mới mười bảy tuổi" Mẹ Lâm lắc đầu, cô còn cả quãng đời tươi đẹp phía trước.

- "Bà, bà ơi...." Ông Lâm đỡ lấy bà đã ngất lịm đi.

Chương 80: Bắt tại trận

Ngoài xe của Hoắc Thuyến, chiếc điện thoại anh reo lên đã nhiều lần, là Lê Tiểu Du gọi điện cho anh để hỏi xem Mạn Ninh thế nào rồi? Ai ngờ anh để quên điện thoại ở đây nên không nghe máy.

Hoắc Thuyến mua ít sữa nóng về, phòng cấp cứu đã không còn ai. Anh định gọi cho ông Lâm hỏi thì nhớ ra điện thoại mình để ở xe, lúc này y tá đi đến.

- "Cô ơi, cho hỏi vừa rồi có một cô gái được đưa vào phòng cấp cứu giờ cô ấy ở đâu rồi?".

Y tá lịch sự nói: "Vị tiểu thư đã được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt rồi, tình hình không ổn lắm".

- "Cảm ơn cô" Hoắc Thuyến nói rồi quay người bước vào thang máy, anh đi đến lầu 3.

Hoắc Thuyến hỏi ông Lâm: "Chú, cô ấy thế nào rồi?".

- "Bác sĩ nói...nó có thể sẽ sống thực vật như vậy...cả đời" Giọng ông run run, hai ông bà chỉ có mỗi mình cô, xem cô như bài bối của mình, bây giờ cô bị như vậy, ông thật sự không cách nào chấp nhận được.

Hoắc Thuyến cau mày: "Tại sao lại như thế được, cô ấy...không thể".

Ông Lâm thở dài, nặng nề nói: "Hôm nay nó đã gặp được thằng đó rồi chứ?".

- "Cô ấy chưa kịp nói chuyện thì đã... Cháu xin lỗi, đáng lí ra cháu phải bảo vệ cô ấy tốt hơn". Hoắc Thuyển áy náy nói.

Ông Lâm lắc đầu:"Ta không trách cháu, lỗi là nằm ở chúng ta, đã quá tin tưởng vào thằng đó..." Ông ngừng lại rồi nói tiếp:"Cháu ở đây với nó một lát, ta đi qua xem mẹ nó thế nào rồi!".

- "Vâng" Hoắc Thuyển nói.

Ông Lâm đi vào thang máy rồi gọi điện cho môi giới nhà đất:"Cần biệt thự của tôi anh xem thế nào?".

- "..."

- "Phải, tôi muốn bán nó, có việc cần giải quyết".

- "..."

- "Được, tiền phiền anh chuyển vào tài khoản của tôi".

Ông Lâm tắt máy, rồi gọi cho một số khác:"Bán 40% cổ phiếu Lâm thị đang có trong tay tôi, càng nhanh càng tốt".

- "..."

- "Tôi có việc, tiền cứ chuyển vào tài khoản của tôi".

Đến trước cửa phòng bệnh cũng là lúc kết thúc cuộc nói chuyện, ông đã nghĩ rất kĩ rồi, ông sẽ đưa mọi người sang Mỹ định cư, nơi đây đã quá nhiều chuyện không vui.

Ông âm thầm đặt vé máy bay rồi sai người chuẩn bị hành lí.

Sáu giờ sáng, những ánh sáng của ngày đầu tiên chiếu xuống, ông Hắc vui vẻ đi xuống nhà cùng Trịnh Tâm Như.

- "Như vậy nó cũng đã thành gia lập thất, ông đã bớt lo lắng rồi chứ?"
Trịnh Tâm Như mỉm cười hỏi.

Ông Hắc cười:"Tôi đã yên tâm rồi...chỉ tiếc Tiểu Ân....con bé ra đi quá sớm".

- "Hức..." Trịnh Tâm Như giả vờ tủi thân, sụt sùi nước mắt.

Ông Hắc vỗ vai bà:"Bà còn có tôi, đừng khóc..."

- "Thiếu gia, sao ngài lại ngủ ngoài này thế?" Lúc này một người giúp việc mở cửa ra thấy anh ngủ gật ở cửa liền ngạc nhiên hỏi.

Ông Hắc và Trịnh Tâm Như nghe vậy liền đi đến, Hắc Bạch Lam giả vờ mệt mỏi đứng dậy, cả người anh đều mùi rượu, quần áo nhàu nhĩ.

- "Sao lại ở ngoài này, tối qua hai đứa...?" Ông Hắc cau mày hỏi.

Hắc Bạch Lam lạnh nhạt trả lời:"Tối qua tôi uống nhiều, nên ngủ quên ngoài đây..."

Ông Hắc có chút tức giận, Tô Duệ rất cuộc làm vợ kiêu gì mà tối qua cả đêm chồng không vào phòng cũng không đi tìm, còn nói tối qua là đêm tân hôn

- "Lên phòng gọi phu nhân xuống đây" Ông Hắc uy nghiêm nói.

Trịnh Tâm Như tỏ ra bất bình thay anh:"Làm vợ gì mà quá vô tâm, không cần lên gọi từ tế, chúng ta lên thẳng nói chuyện luôn đi".

- "Ừm..." Ông Hắc nói rồi cùng Trịnh Tâm Như đi lên.

Hắc Bạch Lam lần đầu tiên thầm cảm ơn Trịnh Tâm Như, lên như vậy thì kế hoạch của anh càng thành công rồi.

Tô Duệ hạnh phúc mở mắt ra, cô khẽ nhích ra khỏi người đàn ông bên cạnh, nhìn ngoài cửa rồi nói.

- "Lam...anh dậy đi, chúng ta còn phải dâng trà cho cha mẹ nữa...a". Tô Duệ nhìn người đàn ông nằm bên cạnh rồi la lên, cô hoảng sợ lùi ra sau.

Hắn ta...hắn ta là ai? Sao lại nằm bên cạnh cô? Hắn không phải Hắc Bạch Lam, vậy có nghĩa là tối qua cô và hắn đã làm chuyện kia?

Không, không thể nào, chưa làm dâu được ngày nào đã thất tiết, cô chắc chắn sẽ bị Hắc Bạch Lam bỏ.

"Cốc...cốc..cốc..." Lúc này Trịnh Tâm Như gõ cửa khiến cô giật thót người, người đàn ông bên cạnh đã có dấu hiệu tỉnh lại.

Không được, cô không thể để bị phát hiện được.

- "Làm gì mà lâu vậy hả? Có biết hôm nay là ngày....Hả? Cái gì?...thế này" Trịnh Tâm Như ngạc nhiên kêu lên.

Mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ.

- "Tô Duệ, cô..." Hắc Bạch Lam là người lên trước.

Tô Duệ lấy chiếc chăn quấn lấy người mình:"Không...không phải như mọi người nghĩ đâu".

- "Mặc quần áo vào, lập tức đi xuống nhà" Ông Hắc tức giận nói.

Mọi người quay người bước đi, Hắc Bạch Lam cười lạnh, đừng trách anh độc ác, là do cô cố chấp đòi cưới.

Lâm Mạn Ninh, đợi anh, xong việc anh sẽ đến tìm em.

Tại phòng khách, Tô Duệ khóc lóc thảm thiết, ông Hắc ngồi cùng Trịnh Tâm Như, bên ghế kia là Hắc Bạch Lam, người đàn ông kia đang đứng đó.

- "Anh....anh mau nói đi. Tại sao lại làm vậy với tôi?" Tô Duệ căm hận hỏi người đàn ông đó.

Người đàn ông tức giận:"Tối qua cô gọi điện gọi tôi tới, mẹ kiếp, giờ lại bày ra bộ dạng đó sao?".

- "Câm miệng, tôi còn chẳng biết anh là ai....bỉ ổi, vô liêm sỉ..."

Lúc này cha mẹ Tô đi vào:"Duệ nhi, có chuyện gì vậy?".

Chương 81: Quyết định ra đi

Tô Duệ thấy cha mẹ của mình thì khóc lóc càng thảm thương hơn. Cô nói:"Cha, mẹ...con bị oan..."

- "Ông Hắc, đã xảy ra chuyện gì mà ông gọi tôi đến đây sớm vậy? Con bé còn khóc như vậy?".

Ông Hắc nhìn Tô Duệ rồi nhìn Hắc Bạch Lam đang ngồi ở đó. Ông chậm rãi nói:"Tôi cũng thật sự không muốn nói lại chuyện này...nhưng nó ảnh hưởng đến Hắc gia tôi".

- "Tối qua đáng lí ra là đêm tân hôn của nó và Tiểu Lam, nhưng con bé lại làm ra chuyện....bại hoại với người kia".

Tô Duệ khóc:"Không, ba mẹ, hãy tin con...con còn không biết hẳn ta là ai nữa..."

Người đàn ông lên tiếng:"Cô khóc lóc cái gì, không phải đêm qua cô còn rất vui vẻ sao?".

- "Anh câm miệng lại....tôi nhất định sẽ không tha cho anh..."

Người đàn ông cười lạnh, ông Tô tức giận nói:"Cậu phải chịu quá báo, tôi sẽ kiện cậu..."

- "Kiện?" Người đàn ông thú vị hỏi:"Cô ta đã trên mười tám tuổi, có thể làm những việc này. Còn nói tối qua là cô ta tự nguyện, không phải tôi ép. Mấy người biết suy nghĩ một chút".

Nói rồi hắn ta nhìn Tô Duệ:"Cô cũng rất tuyệt, lần sau cứ gọi tôi tiếp nhé!". Hắn quay người bước ra khỏi cửa.

- "Đứng lại....vô liêm sỉ, tôi sẽ giết anh....a....đứng lại..."

Bà Tô lẳng nói:"Con đừng kích động, ta đưa con lên phòng suy nghĩ lại..."

- "Không cần lên để nhìn mấy bức tranh nhàm chán đó nữa đâu, tôi đã vứt cả rồi" Hắc Bạch Lam lúc này mới lên tiếng.

Ông Tô giật mình, hỏi:"Bức tranh? Tiểu Lam, con đang nói gì thế?".

Hắc Bạch Lam cười lạnh:"Cô chú không hiểu thật hay cố tình không hiểu?".

- "Tiểu Lam, con..." Bà Tô e dè nói.

Hắc Bạch Lam lấy trong túi áo ra một tờ giấy:"Đây là kết quả bệnh lí của cô ấy, mọi người cứ xem qua".

Ông Hắc cầm lấy mở ra xem, ông bà Tô lo lắng nhìn nhau.

Kết quả Tô Duệ có vấn đề về thần kinh do dùng nhiều thuốc ngủ, còn mắc phải chứng đa nhân cách.

- "Hoang đường" Ông Hắc nhìn ông Tô, ông không ngờ Tô Duệ lại bị như vậy.

Ông Tô thờ dài, ông Hắc quát:"Con dâu của Hắc gia sao có thể bị bệnh như vậy được chứ? Hai người cũng quá đáng, dám giấu tôi chuyện này..."

- "Ông bình tĩnh đã, con bé..."

Ông Hắc ném tờ giấy đi: "Ông bà giấu tôi chuyện tà trời như vậy, tối qua nó còn gian riu với người khác, tôi e duyên thông gia của chúng ta đến đây là cạn rồi".

- "Ông...ông bình tĩnh lại đi, kéo anh hưởng đến sức khỏe" Trịnh Tâm Như lo lắng nói.

Ông Tô ngỡ ngàng, Hắc Bạch Lam cười lạnh: "Tôi đã từng nói các người đừng ép tôi, đây là kết quả các người muốn sao?".

- "Tôi sẽ kí vào đơn li hôn rồi gửi cho cô, nếu cô không kí thì cứ nói chuyện với luật sư của tôi". Anh nói với Tô Duệ rồi đi ra ngoài.

Tô Duệ gào lên: "Hắc Bạch Lâm, anh đứng lại cho tôi..."

- "Anh tưởng Tô Duệ tôi sẽ bị anh ruồng bỏ như vậy sao?".

- "Anh muốn đi gặp Lâm Mạn Ninh? Tôi nói cho anh biết, đã muộn rồi..."

Bước chân của anh khựng lại, Tô Duệ cười lạnh: "Anh sẽ không bao giờ được gặp cô ta nữa đâu, ngày hôm qua cô ta đã bị xe tông chết rồi. Haha".

Lông mày anh cau lại, quay người nhìn cô ta, lạnh lùng nói: "Cô dám trù ẻo cô ấy?".

- "Haha....anh không tin sao? Hôm qua tôi đã thuê người đâm chết cô ta rồi....cô ta không còn sống nữa đâu..."

Cả bốn người lớn ngồi đó đều bất ngờ nhìn Tô Duệ, không ngờ cô ta

lại ác độc như vậy.

Hắc Bạch Lam nghiêng rãnh nói:"Tô Duệ, cô dám...nếu cô ấy có mệnh hệ gì, tôi sẽ giết cô..."

Hắc Bạch Lam lấy điện thoại ra gọi cho Mạn Ninh, nhưng đáp lại anh là tiếng nói lạnh tanh của tổng tài. Tâm anh càng rấy lên lo lắng, anh ra ngoài lấy xe rồi gọi lại cho cô lần nữa.

- "Mạn Ninh, em nhất định đừng xảy ra chuyện gì...xin em" Anh mấp máy môi.

Anh vội gọi tiếp cho ông Lâm, nhưng kết quả vẫn giống vậy.

Anh nhấn ga, chiếc xe điên cuồng lao đi, các khớp tay anh trắng bệch, cầu mong những lời Tô Duệ nói không phải sự thật.

Anh đã chuẩn bị kế hoạch trả thù này để có thể trở lại cùng cô, cô không thể xảy ra chuyện gì được.

Tiểu Á chạy vào bệnh viện, gặp Tiểu Thuyến đang đi mua cháo mang lên.

- "Anh Tiểu Thuyến, tại sao Mạn Ninh xảy ra chuyện anh không nói cho em biết....?" Tiểu Á nước mắt ngấn dài nói.

Hoắc Thuyến thờ dài:"Bạn nhiều việc quá....không kịp báo cho ai. Chúng ta lên thôi".

- "Anh Tiểu Thuyến, bác sĩ nói cậu ấy không sao chứ?" Tiểu Á vừa đi vừa hỏi.

Lên đến phòng bệnh, Hoắc Thuyến mở cửa đi vào, anh cau mày nhìn

phòng bệnh trống không, cô ấy còn đang hôn mê, sao lại đi đâu được cơ chứ?

Một y tá dọn phòng đi vào, Hoắc Thuyến hỏi:"Cho hỏi bệnh nhân ở đây đâu rồi?".

- "Vừa nãy khi anh rời khi họ đã đưa cô ấy đi rồi, có nhờ tôi đưa bức thư này cho anh".

Hoắc Thuyến nhận lấy rồi mở ra xem. Tiểu Á cũng đọc bức thư đó.

"Tiểu Thuyến, cô chú đưa Mạn Ninh rời khỏi đây. Cảm ơn cháu đã bên cạnh chúng ta mấy ngày nay, không cần tìm chúng ta đâu. Chúc con tìm được hạnh phúc của mình và sống thật tốt".

Tay anh khẽ run, họ đi rồi, không báo trước cho anh dù một tiếng, nhưng vậy cũng tốt, Mạn Ninh sẽ có cuộc sống ở nơi khác tốt hơn.

- "Huhu....vậy cậu ấy sẽ không về đây nữa sao? Tất cả là tại Hắc Bạch Lam, khiến cậu ấy....hức...." Tiểu Á khóc lóc nói.

Cô còn muốn Mạn Ninh sẽ làm phù dâu cho mình trong đám cưới của Tiểu Á vào tuần tới.

Hoắc Thuyến nắm chặt tay lại, phải, tất cả là do Hắc Bạch Lam, anh phải cho hắn ta một trận để đòi lại công bằng cho Mạn Ninh.

Chương 82: Biết chuyện

Hoắc Thuyền đi ra khỏi phòng, Tiểu Á khó hiểu chạy theo anh. Xuống đến chỗ đậu xe, cũng là lúc xe của Hắc Bạch Lam đỗ lại.

Anh đang lo lắng bước xuống xe, Hoắc Thuyền thấy anh liền điên cuồng lao đến.

- "Được lắm, tao cũng đang muốn tìm mày đây...đồ khốn nạn".

"Bụp" Hoắc Thuyền giơ tay đấm vào mặt anh. Hắc Bạch Lãm tuy chưa biết gì nhưng vẫn tức giận đáp trả lại.

- "Anh bị thần kinh sao?" Hắc Bạch Lam trả lại anh ta một cú đấm vào mặt.

Hoắc Thuyền cười lạnh, lau đi vết máu:"Mày còn đến đây làm gì? Đến để xem Mạn Ninh đau khổ thế nào sao?".

- "Cô ấy đang ở đâu?" Hắc Bạch Lam hỏi.

Hoắc Thuyền nắm lấy cổ áo anh:"Mày có tư cách hỏi sao? Mày đã làm cô ấy đau khổ như vậy, lại còn đi kết hôn cùng người khác...."

"Bụp" Lại thêm một cú đấm vào mặt anh:"Tao nói cho mày biết, ngày hôm qua, khi mày kết hôn thì cô ấy đã bị tạt nạn...."

- "Mày vui vẻ bên người phụ nữ khác, cô ấy thì phải chống trời với tử thần để giành lại sự sống. Mày còn đến đây làm gì nữa".

Hắc Bạch Lam như hóa đá, các tế bào như bị tê liệt, cô bị tai nạn thật sao?

- "Cô ấy đâu? Tôi phải đi gặp cô ấy".

Hoắc Thuyến quát:"Muộn rồi, cô ấy đã được cha mẹ đưa đi rồi, cả đời này mà đừng mong gặp lại cô ấy".

- "Các người nói dối..." Hắc Bạch Lam tức giận nói.

Không thể xảy ra chuyện như vậy được, anh vì cô đã đáp ứng lấy Tô Duệ để cô có được thuốc giải, vì cô mà chuẩn bị kế hoạch ruồng bỏ cô ta, nhưng giờ phút này....

Khi nghe thấy tin này, mọi thứ đều như đổ xuống biển. Mạn Ninh của anh, cô đang phải chịu đựng những gì?

Tại sao anh lại sơ suất như vậy, để cho cô gặp nguy hiểm.

"Bụp" Hoắc Thuyến không đợi anh nghĩ xong đã điên cuồng đánh anh:"Tôi nói cho anh biết, từ giờ đừng hòng làm tổn thương đến cô ấy..."

Hắc Bạch Lam để mặc những cú đấm đó vào mặt mình, anh đáng bị như vậy, bảo vệ không tốt cho người mình yêu, anh đúng thật quá vô dụng.

- "Anh Tiểu Thuyến, anh dừng lại đi....đừng đánh nữa sẽ xảy ra án mạng mất" Tiểu Á vội ngăn Hoắc Thuyến lại.

Hắc Bạch Lam lái xe về đến biệt thự của mình, cả người dính đầy máu, mặt mũi bị thâm tím. Anh bắt lực đi vào trong.

- "Thiếu gia, cậu..."

Anh đi thẳng vào phòng rồi đóng cửa lại, mặc kệ những lời hỏi thăm của người giúp việc.

- "Mau dùng mọi cách tìm ra chỗ của Mạn Ninh cho tôi, trong vòng hôm nay".

Anh gọi điện cho thuộc hạ rồi đi vào phòng tắm, để mặc dòng nước lạnh lẽo xối mạnh lên người mình. Anh mỉm cười chua xót, Mạn Ninh của anh, giờ này cô thế nào rồi?

Tắm xong anh đi về phía tủ lấy ra một chai rượu, một hơi uống hết nửa chai.

Nếu như anh bảo vệ cô tốt hơn thì hôm nay, khi kế hoạch thành công anh đã có thể ôm cô vào lòng, nói với cô những điều anh chưa kịp nói.

Lần này, chỉ lần này nữa thôi, anh sẽ không để cho bọn họ đụng vào cô nữa đâu. Như vậy là quá đủ rồi.

Lê Tiểu Du ngồi đối diện Hoắc Thuyến, cô cau mày, sáng nay cô đã hỏi rõ Hàn Thiên Lãnh ra mọi chuyện rồi, cô nói.

- "Mọi người đã hiểu lầm anh ấy rồi, Hắc tổng thật ra có nỗi khổ riêng của mình..."

Hoắc Thuyến nói: "Hắn rõ ràng làm tổn thương Mạn Ninh như vậy, đây không phải có nỗi khổ, hắn là cố ý..."

Lê Tiểu Du thở dài: "Chúng ta thực sự chưa biết một chuyện..."

Cô từ từ kể lại cho anh nghe. Sau khi nghe Lê Tiểu Du kể ra mọi chuyện anh vẫn tiếp tục im lặng.

Liệu chuyện này có đáng tin?

- "Em biết anh nhất thời sẽ không tin, anh cứ suy nghĩ kĩ đi, em về công ty làm việc đây".

Hoắc Thuyến đứng dậy: "Để anh đưa em về".

Trong căn phòng kín bưng nồng nặc mùi rượu, Hắc Bạch Làm vẫn điên cuồng uống thêm số rượu kia.

"Tít...tít...tít" Lúc này điện thoại anh reo lên, là thì kí Lê gọi.

- "Có chuyện gì?" Giọng anh yếu đuối, trầm thấp.

Thư lí Lê cau mày: "Hắc tổng, anh uống rượu sao?".

- "Ừm" Hắc Bạch Làm nhìn những vỏ chai rượu dưới sàn rồi nói tiếp: "Một chút".

Thư kí Lê biết vì sao anh lại uống rượu! Cô từ từ nói.

- "Hoắc tổng, bên phía tập đoàn của lão gia đang chuẩn bị gặp rắc rối, số cổ phiếu đều được mua hết rồi...."

- "Tôi điều tra ra được, là do Trịnh Tâm Như và người tình của bà ta làm".

- "Sắp tới là buổi lễ kỉ niệm 30 năm thành lập tập đoàn Phương Đông, bà ta đã sắp xếp người trà trộn vào".

Hắc Bạch Lam cười lạnh, chính ông ta là người hại anh và Mạn Ninh, là người đầu xỏ gậy nên mọi chuyện, bây giờ lại bị vợ kể sau lưng hãm hại, đúng là ác giả ác báo.

Nhưng anh lại không thể để mặc như vậy được, lí do cũng bởi vì ông là bố anh, nếu muốn hại ông chỉ có thể là anh, không thể để một người ngoài như bà ta đụng đến.

- "Đón Trịnh Kiều Ân về đi, đến lúc cần dùng đến rồi!" Anh nói rồi cúp máy.

Tiếp theo anh uống hết một ly rượu, hình ảnh Mạn Ninh thấp thoáng trong chất lỏng màu đỏ đỏ thật xinh đẹp.

Chương 83: Bước đầu kế hoạch

"Tít...tít...tít" Lúc này điện thoại anh reo lên lần nữa, là thuộc hạ của anh gọi lại.

- "Lão nhị, chúng tôi vẫn chưa tìm ra được, nhưng chúng tôi tìm ra được một tin, ông Lâm đã bán hết số cổ phần trong tay, căn biệt thự cũng đã bán đi rồi".

Hắc Bạch Lam cau mày, bán rồi? Tại sao lại bán đi, họ định đưa cô đi luôn thật sao?

Không thể nào, họ không thể cứ thế đưa cô khỏi cuộc đời anh được.

- "Tôi không cần biết bằng cách nào, các người phải tìm mọi cách tìm ra cô ấy cho tôi". Anh lạnh lùng nói rồi tắt điện thoại, từng ngón tay chạm trên màn hình điện thoại cứng đờ.

Tim anh trống rỗng, trống hơn cả căn phòng này, giờ anh đã biết Mạn Ninh đối với anh quan trọng hơn cả mạng sống mình, thật không ngờ cô nhỏ bé như vậy nhưng lại có thể lấp đầy tim anh.

Cô đi rồi, để lại cho anh một bầu trời xám xịt, một lồng ngực trống rỗng.

Anh ngủ thiếp đi trong men rượu, ngủ một giấc thật ngắn nhưng đều có cô trong đó.

Sáng hôm sau....

"Cốc...cốc...cốc" Ngoài cửa vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng, Hắc Bạch Lam xoa xoa hai bên thái dương rồi đứng dậy.

Người giúp việc bước vào không tránh khỏi việc cau mày lại, bên trong nồng nặc mùi rượu.

- "Thiếu gia, Trịnh tiểu thư đang ở dưới lầu đợi cậu..."

Hắc Bạch Lam nhìn cô ta rồi đóng cửa lại, đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân. Hắc Bạch Lam nhìn những vết bầm tím trên mặt rồi thở dài, anh lấy điện thoại ra gọi cho thuộc hạ.

- "Đã tìm được chưa?"

Bên kia thuộc hạ lo sợ nói:"Lão nhị, thuộc hạ vô dụng...."

Hắc Bạch Lam tức giận nói:"Tôi cho các người thêm một ngày, không, nửa ngày, trong vòng nửa ngày các người phải tìm ra".

Anh đi xuống lầu, ánh mắt quét qua người Trịnh Kiều Ân. Cô ta dạo gần đây lên cân vì đang mang bầu, nhưng tâm trạng lại bất ổn, cô ta mang bầu của hai kẻ kinh tởm kia, Trịnh Kiều Ân không chút cảm nhận được tình cảm mẫu tử của cái thai này.

Đây chính là cơn ác mộng của cô ta, nói cách khác đây là quả báo cô ta nhận được.

- "Lam....em nhớ anh nhiều lắm. Sao anh không đến thăm em". Giọng cô ta chứa đầy ủy khuất.

Trịnh Kiều Ân nài rồi nhìn anh:"Lam, mặt anh sao vậy?"

- "Gọi tôi anh Hắc". Anh lạnh lùng nhắc cô, cái tên này Mạn Ninh rất ít khi gọi anh, nhưng anh chỉ muốn một mình cô gọi.

Anh ngồi xuống ghế sofa: "Ngồi xuống đi".

Trịnh Kiều Ân ngồi xuống gần anh, tay cô ta đặt lên bụng mình: "Em biết anh vẫn còn lo cho em, nếu không ngày hôm đó... Anh xem, cái thai này..."

Giọng của cô ta run rẩy, nhớ lại đêm đó vẫn còn thấy kinh hoàng và căm hận Lâm Mạn Ninh.

- "Mạn Ninh đâu rồi?" Trịnh Kiều Ân nhìn xung quanh tìm cô.

Hắc Bạch Lam nói: "Không cần quan tâm nhiều vậy đâu. Cô biết chuyện của Trịnh Tâm Như rồi chứ?".

Nghe đến tên cô ta, Trịnh Kiều Ân nắm chặt hai tay mình lại, móng tay ghim vào lòng bàn tay. Tại cô ta - chị ruột của cô thật độc ác, lợi dụng cô rồi muốn thủ tiêu cô.

- "Đừng kích động, cái thai của cô vốn không tốt" Anh nhắc nhở.

Bên Mỹ, tại bệnh viện lớn, ông bà Lâm lo lắng nói chuyện cùng bác sĩ. Họ nói cô sẽ sống đời sống thực vật, nhưng tại sao đến giờ cô còn chưa tỉnh dậy, vẫn hôn mê như vậy.

- "Mạn Ninh phải làm sao đây? Huhu, tại sao lại bắt con bé gánh chuyện đáng sợ này chứ?". Bà Lâm khóc lóc thảm thiết.

Ông Lâm thở dài, vỗ vai bà ý an ủi, người của Hắc Bạch Lam thế lực thật sự quá lớn. Họ đã sắp tìm ra chỗ của họ rồi, ngày một ngày hai chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Tập đoàn Phương Đông, ông Hắc ngồi day day thái dương của mình, từ sáng đến giờ ông đã nhận được cả chục cuộc điện thoại để hủy hợp đồng, nguyên nhân hủy là gì ông cũng không thể biết.

- "Hắc tổng, giá cổ phiếu chúng ta lại rớt rồi, tôi điều tra ra được tất cả cổ phiếu của họ đều đã bán đi từ trước rồi".

Ông Hắc cau mày:"Bán từ trước, là người nào mua?".

- "Tôi....tôi là không điều tra ra được". Thư kí lo sợ trả lời.

Ông Hắc mệt mỏi phẩy tay ý bảo ra ngoài, chỉ còn hai ngày nữa sẽ đến lễ kỉ niệm bỗng nhiên hôm nay gặp chuyện như thế này.

Hắc thị...

Hắc Bạch Lam nói với thư kí Lê:"Dùng tên khác bằng mọi cách mua lại cổ phiếu trong tay Trịnh Tâm Như, chiều nay kết thúc mọi chuyện luôn đi".

- "Vâng, tôi hiểu rồi". Lê Tiểu Du nói rồi đặt một lọ thuốc lên bàn.

Cô e dè nói:"Hắc tổng, cái này trị sưng tím rất hiệu quả, anh nhớ bôi".

- "Còn nữa, chuyện của Mạn Ninh...tôi cũng đã biết rồi, tôi tin khi cô ấy biết chuyện sẽ không trách anh".

Hắc Bạch Lam thở dài:"Chỉ cần tìm được cô ấy, cô ấy muốn trách tôi cái gì tôi cũng chấp nhận".

Lê Tiểu Du gật đầu, không còn gì để nghi ngờ tình cảm anh giành cho Mạn Ninh nữa rồi. Cô đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Trịnh Tâm Như đang nằm trên giường cùng Lôi Quang Triệu, cả hai đều trần như nhộng, đây là người tình của bà ta, cả hai cùng nhau thông đồng chiến tập đoàn Phương Đông.

- "Em nói xem ông già đó có tìm ra chúng ta là người đứng sau không?". Hấn ta vừa vuốt ve bờ vai của bà ta vừa nói.

Trịnh Tâm Như cau mày: "Sợ sao?".

- "Không có, không có, anh mà sợ gì chứ?".

Trịnh Tâm Như ngồi dậy: "Được rồi, mặc quần áo rồi chúng ta giải quyết nốt thôi".

- "Tâm Như, anh thấy Hắc Bạch Lam...." Người đàn ông e dè nói.

Trịnh Tâm Như cười lạnh: "Yên tâm, hấn sẽ không quản việc của ông ta đâu, hấn còn hận ông ta không hết, quản làm quái gì".

Cô ta nói như chắc chắn kế hoạch của mình sẽ thành công.

Show giáo viên dạy Hóa của các nàng chút đi nào! Môn Hóa không đáng sợ bằng giáo viên dạy Hóa????

Chương 84: Rắc rối

Tập đoàn Phương Đông, mọi người đang ngồi đợi chỉ thị của ông Hắc, cả công ty từ sáng nay đều rơi vào sự im lặng đến đáng sợ.

Lúc này, một nhân viên chuyển phát nhanh đi đến, xin cho gặp ông Hắc. Tất nhiên là sẽ không được gặp, nếu ai muốn gặp ông mà cũng được thì công ty không khác nào cái chợ. Nhưng anh ta vẫn kiên quyết muốn gặp.

- "Xin lỗi, nhưng người đó yêu cầu phải chuyển trực tiếp, tận tay đưa đến Hắc tổng". Nhân viên nói.

Lễ tân ái ngại nhìn nhau rồi gọi điện cho thư kí của ông. Anh ta được dẫn lên phòng cao nhất.

- "Hắc tổng, có người chuyển cho ngài bưu phẩm này, mong ngài kí nhận".

Ông Hắc nhìn một hộp nhỏ được bao bọc cẩn thận rồi kí lên tờ giấy đó. Anh ta làm xong liền vui vẻ rời đi, thư kí của ông nói.

- "Hắc tổng, cẩn thận nguy hiểm, để tôi đi gọi bảo vệ lên mở".

Ông Hắc lắc đầu: "Không cần, bom cũng không nhỏ đến mức đựng vừa cái hộp này đâu".

Nói rồi ông từ từ mở ra, mắt ông đột nhiên mở to ra, các khớp tay trắng bệch, cả người run lên.

Bên trong là rất nhiều bức hình, nội dung chính là Trịnh Tâm Như - người phụ nữ đầu ấp tay kề với ông mấy năm nay lại đi tìm hạnh phúc bên ngoài, bà ta và hẳn vui vẻ đi ăn, trao nhau những nụ hôn nóng bỏng như giữa chốn không người.

- "Hắc tổng, ngài không sao chứ?".

Ông Hắc ôm lấy ngực mình, bà ta dám phản bội ông, đồ đàn bà lẳng loài.

Một thư kí khác hốt hải chạy vào: "Hắc tổng, đã điều tra ra được kẻ đứng sau mua số cổ phần tập đoàn Phương Đông trong tay các vị cổ đông rồi".

- "Là ai?". Ông Hắc khó khăn nói, cố áp chế lại sự tức giận và thất vọng của mình.

Thư kí nhìn ông rồi ái ngại nói: "Là Hắc phu nhân và Lôi tổng thông đồng mua lại, sáng nay các công ty đòi hủy hợp đồng là vì..."

- "Vì cái gì?".

Người đó nói tiếp: "Là vì Hắc phu nhân tung tin đồn về bệnh của ngài và đưa tin thực phẩm chúng ta cung cấp chứa các chất gây nghiện".

Trịnh Tâm Như, cô dám làm như vậy. Ông Hắc tức giận.

- "Tại sao lại có những tin tức này sớm như vậy?". Người thư kí kia khó hiểu hỏi.

Hắn nói: "Là do Hắc thiếu gia cung cấp".

Lần này ông Hắc thật sự quá ngạc nhiên, tại sao anh lại quan tâm

đến tập đoàn này như vậy?

Không đúng, anh là đang quan tâm đến ông, ông mím môi, sau bao nhiêu lỗi lầm ông gây ra, anh vẫn luôn quan tâm đến ông.

Ông cảm thấy có vạ phần hối hận, ông đối xử tồi tệ với mẹ anh, ép anh cưới một người phụ nữ bị bệnh thần kinh còn độc ác, ra tay hại người anh yêu.

Vậy mà....

Lúc này cánh cửa phòng mở ra, Trịnh Tâm Như cùng người đàn ông kia đi vào, nhìn gương mặt của ông cô ta hả hê nói.

- "Hắc Bạch Lãm, bao nhiêu năm sống cùng ông, chịu đựng làm mẹ kế là quá đủ rồi, hôm nay tôi sẽ lấy lại hết tất cả". Trịnh Tâm Như nói.

Ông Hắc nhìn bà ta bằng ánh mắt tóe lửa, rốt cuộc cũng đã lộ đuôi. Ông nói.

- "Bao nhiêu năm qua, tôi đã để cô thiếu điều gì chưa? Tại sao lại làm như vậy với tôi?".

Trịnh Tâm Như cười: "Nấy đối với tôi vẫn chưa đủ, tôi muốn cả cái tập đoàn này, tôi đã nắm hết số cổ phần mà cổ đông có, ông bây giờ hãy nhường lại vị trí này cho tôi".

- "Cô....độc ác". Ông Hắc tức giận.

Lúc này vang lên một tiếng nói lãnh khốc, uy nghiêm.

- "Giờ nói chuyện này có phải là quá sớm không, mẹ kế?". Hắc Bạch Lam một thân âu phục màu đen đi vào, trên mặt đã bớt sừng.

Theo sau còn có hai người phụ nữ, Trịnh Tâm Như và ông Hắc ngạc nhiên há hốc mồm.

- "Tiểu Ân?".

Trịnh Kiều Ân tức giận nói:"Chị câm miệng, chị không có quyền gọi tên tôi, chị nghĩ tôi chết rồi sao? Trịnh Tâm Như, hôm nay tôi sẽ cho mọi người biết bộ mặt thật của chị".

- "Chị?" Ông Hắc khó hiểu nói.

Trịnh Kiều Ân cười lạnh:"Chị tiếp cận ông ta rồi bắt tôi tiếp cận Hắc Bạch Lam để chiếm cái gia sản này, khi tôi đã hết giá trị lợi dụng chị liền âm thầm cho người thủ tiêu tôi".

Ông Hắc nhìn Trịnh Tâm Như đầy căm hận, hay cho màn "mẹ con" trước mặt ông bao nhiêu năm nay.

Hắc Bạch Lam liếc mắt nhìn thư kí Lê, cô hiểu ra liền đi lên trước.

- "Trịnh tiểu thư, không biết cô có bị nhầm lẫn ở đâu không nhưng số cổ phần đó đều nằm trong tay của Hắc tổng, giấy tờ đều là hợp pháp".

Trịnh Tâm Như lắc đầu:"Các người đừng hòng lừa được tôi, các người nghĩ tôi sẽ tin sao?"

- "Không tin? Trịnh Tâm Như cô thử hỏi người đàn ông bên cạnh mình xem số giấy tờ đó đứng tên ai?" Hắc Bạch Lam hỏi.

Trịnh Tâm Như quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh:"Anh mau nói cho họ nghe số giấy tờ đó đâu rồi?"

Thư kí Lê bật cười:"Trịnh tiểu thư không cần hỏi đâu tôi có kết quả cho cô rồi. Lôi tổng thật ra cũng lời dụng cô thôi, số giấy tờ đó vốn dĩ đứng tên của anh ta không phải của cô."

- "Không thể nào anh mau nói đi...nói cho họ biết.."

Người đàn ông đó hất tay cô ra:"Mẹ kiếp, tưởng vớ được mồi ngon, coi như tôi có mắt như mù."

Trịnh Tâm Như vò tóc, không thể nào, kế hoạch của cô ta dựng lên trong phút chốc tàn thành mây khói, cô ta biến thành kẻ bị lợi dụng.

- "Tên khốn này tôi sẽ giết anh..."

Người đàn ông hất tay ra:"Tránh ra..." Rồi hắn quay sang nhìn Hắc Bạch Lam:"Hắc tổng, mong anh bỏ qua cho tôi, Lôi mỗ tôi có mắt như mù."

- "Bắt hắn lại." Hắc Bạch Lam ra lệnh cho thuộc hạ.

Hai người đàn ông mặc quần áo đen đi vào không chế hắn, hắn la lên:"Hắc tổng xin anh...tôi không biết chuyện gì cả..."

Hắn nghe danh Hắc Bạch Lam đã lâu, anh vốn rất độc ác và tàn nhẫn, chỉ e lần này hắn không còn chỗ sống.

Cảm xúc hiện tại có chút tiếc nuối, nhưng không sao, tự hào lắm.
Yêu anh Vương!?

Chương 85: Xử lí

Trịnh Tâm Như đổ số giấy tờ trong túi xách của mình ra, cô ta lật xem đi xem lại, không thể nào, số giấy tờ này không thể là giả được.

- "Không cần kiểm tra nữa đâu, chỉ cần nhìn con dấu là cô biết được thôi." Hắc Bạch Lam tốt bụng nhắc nhở.

Trịnh Tâm Như điên cuồng xé số giấy tờ đó: "Không thể, đây là công sức của tôi.."

- "Công sức? Trịnh Tâm Như, chị khiến tôi thấy khinh bỉ." Trịnh Kiều Ân nói.

Trịnh Tâm Như nhìn cô ta, hai mắt long lên sòng sọc, tại Trịnh Kiều Ân, cô ta làm phá hỏng kế hoạch của cô, cô phải giết chết cô ta, lần trước để cô ta sống sót thật quá sơ xuất.

- "Câm miệng, mày có quyền nói vậy với tao sao?" Cô ta đi đến nắm lấy tóc Trịnh Kiều Ân: "Bao nhiêu năm nay mày ăn mặc sung sướng là nhờ ai? Mày dám nói những lời như vậy với tao sao?"

- "A...thả ra...chị bị điên sao? Lam, anh mau cứu em..."

Thư kí Lê nhìn Hắc Bạch Lam, anh lạnh lùng lên tiếng: "Số cổ phần này tôi đều đã làm việc với luật sư, từ giờ nó sẽ đứng tên ông, muốn giải quyết làm sao thì tùy."

Ông Hắc nhìn anh, anh vẫn lạnh lùng hướng đi chỗ khác.

Lê Tiểu Du cầm lấy văn kiện đó đưa cho ông Hắc rồi lui ra sau.

Ông Hắc lật ra xem, đôi tay run run, sau bao nhiêu chuyện như thế, người giúp đỡ ông lại là anh.

Ông đúng là một người bố vô dụng:"Tiểu Lam, ta xin lỗi..."

Ông lên tiếng, những việc ông làm trong hai mươi bảy năm qua chỉ đổi lại được một lời xin lỗi, nghĩ anh sẽ dễ dàng bỏ qua như vậy sao? Bỏ qua như vậy anh sẽ có lỗi với người mẹ dưới tuổi vàng của anh, có lỗi với Mạn Ninh không rõ sống chết đang ở đâu của anh.

- "Không cần lời xin lỗi đó của ông, mọi chuyện đến đây coi như kết thúc rồi, những chuyện ông làm với mẹ tôi, làm với Mạn Ninh, cả đời này ông cũng không rửa hết đâu. Hôm nay tôi cũng muốn nói với ông một chuyện luôn, từ giờ ông cứ coi như không có đứa con trai này, tôi cũng coi như không có người bố như ông." Anh lạnh giọng nói.

Ông Hắc run rẩy, nhưng lời anh vừa nói như một nhát dao cứa vào lòng ông, chính con trai lại đi từ mặt bố mình, ông thất bại rồi, thật sự thất bại rồi.

- "A..." Lúc này Trịnh Kiều Ân hét lên, cô ta ngã sõng xoài dưới sàn nhà, tay ôm lấy bụng mình.

Trịnh Tâm Như bất ngờ nhìn cô ta, phía dưới chảy một ít máu, cô ta mang thai sao?

- "Lam...đau quá, anh mau cứu em...đau quá..." Trịnh Kiều Ân lên tiếng cầu xin Hắc Bạch Lam.

Anh nhìn tên vệ sĩ bên ngoài:"Đưa Trịnh tiểu thư đến bệnh viện."

- "Vâng."

Tại tổ chức, trong một căn phòng tối, Trịnh Tâm Như đang bị trói trên một chiếc ghế cùng với người đàn ông kia. Đáng lí ra anh sẽ không nhúng tay vào nữa, nhưng trị cỏ phải trị tận gốc, họ còn sống thì anh sẽ không yên tâm.

"Tít...tít...tít..." Lúc này điện thoại của anh reo lên, Hắc Bạch Lam nghe máy.

- "Lão nhị, Trịnh tiểu thư sức khỏe vốn không tốt, bị mất nhiều máu nên đã qua đời cùng đứa bé luôn rồi."

Không khí như ngưng trệ lại, mối tình đầu của anh ra đi như thế, nếu cô không cố chấp thì giờ đã có cuộc sống tốt hơn.

- "Mai táng đàng hoàng cho cô ấy." Anh thở dài, nói rồi cúp máy.

Hắc Bạch Lam nhìn Trịnh Tâm Như:"Trịnh Kiều Ân chết rồi."

Cô ta ngạc nhiên mở to mắt ra, không thể nào, cô chỉ mới đẩy nhẹ thôi. Hắc Bạch Lam nói tiếp.

- "Đâm đơn kiện vụ Trịnh Kiều Ân đi, giao cô ta cho pháp luật xử lí."

Tên thuộc hạ cúi đầu:"Vâng."

- "Không thể nào, Hắc Bạch Lam, cậu không thể làm như vậy, muốn giết hay chém thì tùy cậu, tôi không muốn vào tù ngồi, thả tôi ra...buông ra..."

Bà ta quay đầu lại nhìn anh:"Đồ độc ác, cậu nhất định sẽ bị quả báo, Lâm Mạn Ninh sẽ không bao giờ quay lại với cậu đâu, cậu đừng mơ

tưởng, haha."

Ánh mắt anh hẹp lại, môi khẽ mím, hơi thở ngày càng nặng nề, hai tay nắm chặt, bà ta dám nhắc đến Mạn Ninh. Bà ta nói sai rồi, cô sẽ quay về, anh sẽ dùng cả cuộc đời này để tìm cô, cô đừng hòng chạy thoát khỏi anh.

- "Đi." Tên thuộc hạ thấy vậy liền lo lắng kéo bà ta đi.

Người đàn ông kia được bỏ bịt miệng ra, hắn ta liền nói.

- "Hắc tổng, tôi cầu xin ngài, ngài bỏ qua cho tôi đi...tôi không cố ý làm vậy đâu...tôi xin ngài..."

Hắc Bạch Lam cười lạnh, anh gọi điện cho thư kí Lê:"Lôi thị đã được thu mua lại rồi chứ?"

- "..."

- "San bằng Lôi thị, mảnh đất đó sẽ dùng để xây một cô nhi viện, nhân viên trong đó sẽ được thanh toán lương tháng này đầy đủ."

- "..."

Hắc Bạch Lam cúp máy, anh nhìn người đàn ông, rồi đứng dậy đi đến gần:"Những chuyện ông làm trời biết, đất biết, tôi biết, bao nhiêu năm qua tham nhũng, con số thật không hề nhỏ, chỉ với vài con số đó cũng đã khiến ông đi tù không có ngày ra."

- "Hắc tổng, tôi xin ngài, bây giờ tôi chẳng còn gì nữa...ngài tha cho tôi đi.."

Hắc Bạch Lam lạnh lùng quay người bước đi, anh bỏ lại một

câu:"Tổng hấn vào tù nốt luôn đi."

- "Vâng".

Hấn lắc đầu:"Hắc tổng...xin ngài..."

Ra đến cửa, anh nhận được điện thoại của thuộc hạ. Hắc Bạch Lam cau mày, anh nghe máy.

- "Hắc tổng, chúng tôi đã tìm ra được chỗ của Lâm tiểu thư rồi, là một bệnh viện tại Mỹ, địa chỉ cụ thể tôi sẽ gửi ngay qua cho anh."

Chương 86: Tình trạng của Mạn Ninh

Hắc Bạch Lam tưởng bản thân mình đã nghe lầm, anh kích động hỏi lại: "Thật vậy sao? Thế tình hình cô ấy thế nào rồi?"

- "..."

Anh cau mày, không ổn lắm sao? Không ổn là như thế nào? Không được, anh phải gặp cô ngay lập tức, anh nói: "Mau đặt vé máy bay cho tôi, trong hôm nay."

- "..."

Hắc Bạch Lam cúp máy, anh bước ra xe, lái xe rời khỏi chỗ này, từ đây ra đến sân bay mất đến ba mươi phút, cũng may giao thông ở đây rất tốt, nếu không, tắc đường sẽ mất cả tiếng đồng hồ. Hắc Bạch Lam gọi điện cho Lê Tiểu Du.

Nhà hàng, Lê Tiểu Du đang ăn trưa cùng Hoắc Thuyến, thấy điện thoại của anh cô liền nghe máy, Hoắc Thuyến đã kịp nhìn ra là ai gọi, gương mặt phút chốc liền có màu đen.

- "Alô, Hắc tổng, anh có chuyện gì thế?"

Hắc Bạch Lam nói: "Sắp tới tôi phải qua Mỹ hai hoặc ba ngày, nhanh nhất là một ngày, mọi việc ở công ty giao cho cô, có gì liên lạc với Hàn Thiên Lãnh."

Lê Tiểu Du kêu khổ, thường ngày thời gian cô và Hoắc Thuyến bên

nhau đã ít, bây giờ còn giúp anh, thời gian đâu mà ở cùng Hoắc Thuyến cơ chứ. Lại nói, liên lạc với Hàn Thiên Lãnh sao?

Thà tự mình làm còn hơn, Hàn Thiên Lãnh thì ăn rồi quán bên vợ con của anh ấy, dạo này thư kí cũng cả gan không chịu tặng ca, bởi vì thư kí Hoàng của Hàn Thiên Lãnh cũng đã có Tiểu Á.

- "Tôi biết rồi. Nhưng sao anh đi đột xuất thế? Ở công ty vẫn còn vài văn kiện cần anh kí." Lê Tiểu Du nói.

Hắc Bạch Lam cau mày: "Vậy sao? Cứ để đó đi, khi nào về tôi xem qua."

- "Hắc tổng, anh đi có việc gì thế?" Lê Tiểu Du hỏi.

Hắc Bạch Lam nghĩ đến mình sắp được gặp Mạn Ninh, tâm tình không tốt mấy ngày nay đều tan biến đi, anh nói: "Đã tìm được Mạn Ninh rồi, tôi đi đón cô ấy về."

- "Thật sao? Cô ấy đang ở đâu? Bây giờ thế nào rồi?"

Hắc Bạch Lam cười: "Tôi không có thời gian trả lời đâu, tôi cúp máy đây, làm việc đàng hoàng, tôi không ngại trừ lương của cô đâu."

Nói rồi anh cúp máy, Lê Tiểu Du bĩu môi rồi cắt điện thoại, cô lúc này mới để ý đến gương mặt khó coi của Hoắc Thuyến.

- "Anh sao thế?"

Hoắc Thuyến trả lời: "Em và hắn nói chuyện cứ như tình nhân ấy nhỉ?"

- "Nói gì thế? Anh ấy đã có Mạn Ninh rồi, làm sao em với anh ấy có

thể trở thành tình nhân được, lại nói, mấy năm nay làm việc cạnh Hắc tổng, em và anh ấy vẫn luôn vậy mà."

Hoắc Thuyến gãi gãi đôi lông mày:"Em nói thiếu rồi?"

- "Có sao? Em nói thiếu cái gì?" Lê Tiểu Du tinh nghịch chống cằm hỏi anh.

Hoắc Thuyến ngất mũi cô:"Hắn có Mạn Ninh, còn em có anh, hai người không thể trở thành tình nhân được."

Lê Tiểu Du bật cười, cô gật đầu:"Phải, anh nói đúng."

Hắc Bạch Lam xuống xe, anh đi vào trong, đáng lí ra đặt vé máy bay sẽ không nhanh có như vậy, nhưng thế lực của anh cũng không nhỏ, việc này thật ra cũng chẳng khó khăn gì.

Sau khi kiểm tra qua máy an ninh, anh bước vào cánh cửa bên kia rồi đi vào trong, sau ba mươi phút mọi thủ tục đã hoàn tất, anh mới bước lên máy bay, nhanh chóng tìm ghế ở khoang hạng nhất của mình rồi ngồi xuống.

Anh gọi điện cho Mạn Ninh một lần nữa, nhưng vẫn là tiếng nói lạnh tanh của tổng đài, nếu là trước đây anh sẽ rất thất vọng, nhưng bây giờ anh đã biết cô ở đâu rồi, không còn lo sợ gì nữa, anh nắm chắc chiếc điện thoại.

Mạn Ninh, em đợi anh, lần này anh sẽ không để em gặp phải chuyện gì nữa đâu. Mọi chuyện đã qua rồi.

- "Đến giờ máy bay cất cánh, mong quý khách vui lòng tắt điện thoại và cài dây an toàn.." Tiếng của tiếp viên hành không phát ra từ bộ đàm.

Anh tắt nguồn rồi bỏ vào trong túi áo. Mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ...

Sân bay Quốc tế tại Mỹ, Hắc Bạch Lam đi từ trong sân bay đi ra, bầu trời nước Mỹ về đêm thật đẹp, chỉ là anh đi vội quá không kịp mang theo áo ấm nên có chút lạnh, một chiếc xe taxi đỗ lại.

- "Ngài có muốn đi đâu không?" Chủ taxi nói chuyện với anh thành thạo bằng tiếng Trung.

Hắc Bạch Lam mở cửa ngòi vào phía sau, anh nói: "Làm ơn cho tôi đến bệnh viện Mayo clinic."

Chiếc xe dừng lại trước cổng bệnh viện, Hắc Bạch Lam trả tiền rồi đi vào bên trong. Bây giờ là hai giờ sáng nên bệnh viện rất vắng vẻ, y tá trực cũng ít, hành lang sáng trưng thấp thoáng dáng người cao lớn của anh.

Hắc Bạch Lam đi đến phòng đặc biệt giành cho bệnh nhân, cách một ô kính nhỏ ở cánh cửa, anh nhìn vào bên trong. Giờ phút này nhìn thấy cô anh tưởng như mình đang mơ vậy.

Lâm Mạn Ninh - người con gái anh yêu thương nhất cuộc đời đang nằm bên trong, im lìm nằm trên giường bệnh, cô gầy đi nhiều quá, khuôn mặt hốc hác, xanh xao.

Đây là lỗi của anh, đã không bảo vệ cô thật tốt. Anh và cô cách nhau chỉ có cánh cửa, nhưng tại sao anh vẫn thấy mình và cô xa nhau đến thế, như ngăn cách bởi cả nhiều con người.

Bên trong phòng bệnh, cha mẹ Lâm đã mệt mỏi ngủ thếp đi, trên giường, Lâm Mạn Ninh vẫn bất động nằm đó, nhưng đôi mắt cô khẽ đảo qua, dường như cảm nhận được sự tồn tại của anh.

Một giọt nước mắt lăn xuống, cô cảm thấy mình đang lạc ở nơi nào đó rất nhiều khói, bóng đen dày đặc, và cô thấy anh đang vui vẻ cùng Tô Duệ, điều này khiến tim cô đau lắm, muốn tỉnh nhưng lại không tỉnh được, nhưng nếu tỉnh được cô cũng không muốn tỉnh.

Tỉnh lại để thấy anh ôm ấp Tô Duệ sao? Cô không thể, hãy để cô ích kỉ với bản thân mình đi, giữ mãi kỉ niệm anh và cô vui vẻ bên nhau.

Bàn tay anh nhẹ nhàng đặt lên tấm kính, như muốn chạm vào gương mặt đó của cô. Nhưng anh lại rút tay lại, anh quay người đi tìm bác sĩ, anh muốn tìm hiểu rõ tình hình của cô rồi sẽ đón cô về chữa trị.

Hắc Bạch Lam đi vào thang máy, anh liên lạc với vị bác sĩ đã hẹn khi đang ngồi trên máy bay, vị bác sĩ này là người theo dõi bệnh tình của cô trong mấy ngày nay.

- "Tình hình của cô ấy không ổn lắm, lúc trước mới chuyển đến đây điều trị cũng với tình trạng này. Đây là phần máu bầm trong não của cô ấy, vì cô ấy chưa tỉnh lại nên tôi không dám mạo hiểm làm phẫu thuật lần hai." Bác sĩ vừa nói vừa chỉ lên kết quả chụp phim của cô.

Hắc Bạch Lam cau mày: "Vậy bây giờ phải làm thế nào?"

- "Có lẽ cô ấy không hợp với môi trường trong bệnh viện, anh thử đưa cô ấy về nhà một thời gian rồi mời bác sĩ về nhà chữa bệnh xem sao?" Chúng tôi cũng gặp một vài trường hợp như thế, nhưng mười người cũng chỉ có hai người thành công."

Chương 87: Đưa Mạn Ninh về nước

Hắc Bạch Lam mím môi, thật sự không đỡ hơn tí nào sao? Nếu đã vậy thì anh sẽ đưa cô về nhà mình, mỗi ngày bên cạnh cô, mời bác sĩ về chữa bệnh cho cô, biết đâu cô sẽ là hai người đó trong mười người mà vị bác sĩ kể.

Năm giờ sáng, thuốc hạ của Hắc Bạch Lam cũng đã có mặt tại bệnh viện, anh và thuốc hạ đi vào phòng bệnh của cô.

- "Sao cậu lại ở đây? Cậu muốn làm gì Mạn Ninh?" Mẹ Lâm thấy anh đến liền kích động nói.

Cha Lâm không ngạc nhiên lắm, vì ông đã biết sớm muộn gì anh cũng sẽ tìm được đến nơi.

- "Cậu còn đến đây làm gì hả? Con bé như vậy cậu chưa vừa lòng sao? Cậu mau đi đi cho tôi." Mẹ Lâm đẩy anh ra.

Hắc Bạch Lam vẫn đứng im, mẹ Lâm khóc lóc: "Cậu lấy con nhỏ kia về để nó ra nóng nổi này, cậu đến đây để xem nó đã chết chưa hay sao?"

Anh hiện tại chẳng còn tâm trí nào để giải thích, anh nói: "Cô chú, tình hình của cô ấy không tốt lắm, cháu sẽ đưa cô ấy về, sẽ tìm cách điều trị khác."

- "Không được, cậu không được đụng vào nó, nó bây giờ đã ra nông nổi này rồi, cậu còn muốn nó thảm hại hơn sao? Ông ơi, ông mau

đuổi cậu ta đi." Mẹ Lâm nghe anh nói vậy liền sợ hãi.

Hắc Bạch Lam bất đắc dĩ nhìn thuộc hạ của mình, hai tên đó hiểu chuyện liền tiến về phía trước ngăn cản ông bà Lâm.

- "Hắc Bạch Lam, cậu muốn làm gì? Mau thả bà ấy ra." Ông Lâm lúc này mới tức giận nói lớn.

Hắc Bạch Lam đi đến cạnh giường cô: "Cô chú, hai người đừng kích động, cháu chỉ muốn đưa cô ấy về nước để chữa trị, cháu đã đặt vé máy bay cho hai người rồi, hai người hãy nghỉ ngơi một lát rồi đi."

Nói rồi anh cúi người xuống, vén chăn rồi bế ngang cô lên, Lâm Mạn Ninh an yên nằm trong ngực anh, mỗi hơi thở đều đặn, anh mỉm cười ôn nhu, cuối cùng cô cũng đã trở về bên anh.

- "Không được làm hại nó, Hắc Bạch Lam...tôi xin cậu..."

Ngồi máy bay hết mười ba tiếng đồng hồ với trở lại được Trung Quốc.

Thành phố S, chiếc xe đỗ lại trước sảnh sân bay, thuộc hạ xuống mở cửa cho anh, Hắc Bạch Lam đặt cô ngồi vào trong rồi anh bước lên xe.

- "Về biệt thự nhanh đi." Anh nói, ngồi máy bay lâu vậy chắc cô cũng đã mệt rồi.

Căn phòng trước đây anh và cô từng ở vẫn vậy, không thay đổi gì, cũng may người cũng không thay đổi. Hôn nhẹ lên trán cô rồi anh đi vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong anh liên hệ với các bác sĩ bên nước ngoài và trong

nước, anh muốn họ hợp tác lại, tìm ra cách điều trị hiệu quả nhất cho cô.

Đến tối, Lê Tiểu Du giúp anh mua một số đồ dùng cần thiết cho Mạn Ninh, Hoắc Thuyến đến sân bay đón cha mẹ Lâm rồi đến biệt thự của anh. Khi nghe Lê Tiểu Du nói Hắc Bạch Lam đã tìm được Mạn Ninh, anh rất vui và thầm chúc Hắc Bạch Lam may mắn.

- "Hắc Bạch Lam, mau trả con bé lại cho tôi, cậu muốn làm gì nó?"
Mẹ Lâm đi vào nhà, khóc lóc hỏi.

Người giúp việc cúi đầu chào bọn họ rồi nói: "Mời các vị đi theo tôi, Lâm tiểu thư đang ở trên lầu cùng thiếu gia."

Họ được người giúp việc đưa lên phòng ngủ, cánh cửa mở ra, Hắc Bạch Lam đang ngồi vuốt ve ngắm nhìn gương mặt của cô.

- "Cậu đừng đụng vào nó, mau tránh ra ngoài." Mẹ Lâm đi đến kéo anh ra, lo lắng nhìn Mạn Ninh.

Hắc Bạch Lam thờ dài, anh biết nhất thời họ sẽ trách anh, anh nhìn Hoắc Thuyến rồi nói.

- "Mọi người cứ nói chuyện với cô ấy đi, tôi ra ngoài một chút." Nói rồi anh nhìn cô lần nữa, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Hoắc Thuyến nhìn theo anh rồi thờ dài, anh ta nói: "Thật ra hẳn ta rất yêu Mạn Ninh."

Ông Lâm và bà Lâm đều nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu, Hoắc Thuyến nói tiếp.

- "Hắc Bạch Lam đồng ý cưới Tô Duệ là vì một yêu cầu của bố anh

ta, thật ra cô chú vẫn chưa biết một chuyện."

Hoắc Thuyến nói tiếp:"Bố của anh ta đã sắp xếp cho anh ta một vị hôn thê, nhưng Hắc Bạch Lam lại yêu Mạn Ninh nên đã có ý từ chối hôn sự này, bố của anh đã bày kế hại Mạn Ninh để ép buộc anh ta."

Hoắc Thuyến kể lại mọi chuyện cho ông bà Lâm nghe, ông Lâm thờ dãi, nghĩ lại những việc trước đây, là một người đàn ông nên ông cũng hiểu được Hắc Bạch Lam, ông rõ ràng thấy được Hắc Bạch Lam rất yêu con gái ông, giờ thì ông đã biết rõ mọi chuyện rồi.

Bà Lâm nhìn con gái, mọi chuyện thì ra là như vậy. Vậy mà hai ông bà mấy ngày nay luôn trách lầm anh.

- "Bây giờ mọi người đã biết rồi thì đừng làm khó Hắc Bạch Lam nữa, để anh ta được ở cạnh chăm sóc và bảo vệ Mạn Ninh." Hoắc Thuyến nói.

Không ai chú ý đến giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt cô, cô nghe được cả rồi, thì ra là vậy. Anh rất yêu cô, anh đã hủy hôn với Tô Duệ rồi, cô không còn là kẻ bị bỏ rơi nữa rồi.

Cô sẽ tỉnh lại để ở cạnh anh, nhưng không thể được, vì cô không cách nào mở mắt ra được.

Dưới nhà, Lê Tiểu Du mang quần áo mới đến cho Mạn Ninh, cô đi vào thấy anh đang ngồi ở sofa một mình liền hỏi.

- "Hắc tổng, anh không ở trong cùng Mạn Ninh sao?"

Hắc Bạch Lam nhẹ nhàng trả lời:"Có bố mẹ và Hoắc Thuyến ở bên trong rồi, việc tôi sai cô làm đã xong chưa?"

Lê Tiểu Du gật đầu:"Xong cả rồi, biệt thự của Lâm lão gia đã mua lại, số cổ phần ông ấy bán đi tôi cũng đã mua lại."

- "Được rồi." Hắc Bạch Lam gật đầu nói.

Ông bà Lâm và Hoắc Thuyến đi xuống nhà, anh đứng dậy nói:"Cô chú hãy nghỉ lại đây một đêm, mai rồi hãy về nhà, về phần Mạn Ninh, mong hai người cho cô ấy ở lại đây."

- "Nhà? Thật ra.." Ông Lâm nói.

Hắc Bạch Lam cầm lấy giấy tờ từ phía thư kí Lê:"Mọi người không cần lo nữa, giấy tờ nhà và cổ phần này vẫn là của cô chú."

- "Không cần đâu, số tiền bán hai thứ này vẫn còn, ta đi tìm nhà khác là được rồi."

Hắc Bạch Lam nói:"Mong hai người nhận lại số tài sản này, cảm ơn hai người đã để cô ấy về lại cạnh cháu."

Ông bà Lâm gật đầu, cảm kích cầm lấy số giấy tờ đó, trong lòng áy náy vì ngày trước đã trách anh.

Hắc Bạch Lam mỉm cười, mọi chuyện đã giải quyết xong rồi, Tô Duệ bị vào viện tâm thần, Trịnh Tâm Như vào tù, không thể đụng đến bố anh được nữa.

Bố anh và anh cũng coi như xong, bây giờ anh chỉ muốn hạnh phúc sống cùng Mạn Ninh dưới ngòi nhà này thôi.

Nhưng cô...

Giờ đây vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Chương 88: Đơn li hôn

Ba năm sau...

Trong căn biệt thự của Hắc Bạch Lam, người giúp việc vẫn như mọi ngày âm thầm làm việc, cố gắng không tạo ra tiếng ồn.

Những tia nắng ấm áp chiếu qua cánh cửa kính xuyên vào phòng ngủ.

Lâm Mạn Ninh vẫn đang nằm bất động trên giường, ba năm rồi cô vẫn ngoan ngoãn nằm im như vậy, Hắc Bạch Lam gấp lại cuốn sách đặt lên đầu giường.

Trải qua ba năm anh cũng đã khác hơn, không còn sự bông bột của lúc trước, giờ đây con người anh điềm tĩnh đến lạ, anh hôn nhẹ lên trán cô.

- "Bảo bối, anh đi làm nhé! Ở nhà đợi anh." Anh nói rồi đứng dậy mặc chiếc áo khoác vest của mình rồi bước ra khỏi phòng.

Anh đi rồi, bên trong vẫn còn phảng phất mùi hương của anh, mùi nam tính đầy mạnh mẽ.

Anh lái xe đến Hắc thị như mọi ngày, trong ba năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Như Lê Tiểu Du và Hoắc Thuyên đã kết hôn được hai năm, bây giờ cô đã mang thai, chỉ còn một tháng nữa sẽ đến ngày sinh, vì vậy cô đã nghỉ việc ở chỗ anh, thành ra anh phải tuyển thư kí khác, thời gian

đầu làm việc có chút không quen và thân thiết nhưng giờ cũng đã đỡ.

Rồi chuyện Hoàng Hoa Vỹ đã kết hôn cùng Tiểu Á được ba năm, nhưng vẫn chưa có tin tức gì.

Anh bước vào bên trong công ty, đi vào bàn làm việc, thư kí Trần đi đến:"Hắc tổng, ba mươi phút nữa bắt đầu cuộc họp rồi."

- "Tôi biết rồi, cậu đi chuẩn bị đi."

Biệt thự, bà Lâm đi đến thăm cô, bà ngồi xuống lau tay cho Lâm Mạn Ninh. Ba năm nay Hắc Bạch Lam vẫn luôn chờ đợi cô tỉnh dậy, bà đã chắc chắn tình cảm của anh rồi, điều này làm bà rất cảm động.

- "Mạn Ninh, ngủ ba năm là được rồi, dậy thôi con, Tiểu Lam chờ con lâu lắm rồi, cả ta và cha con nữa..." Bà Lâm nghẹn ngào nói.

Lâm Mạn Ninh vẫn im lặng nằm đó, bà thở dài:"Ba năm trải qua nhiều chuyện thú vị lắm, con đã bỏ lỡ thanh xuân của mình để nằm đây rồi, con hãy tỉnh lại đi."

Mỗi lần đến thăm cô bà đều khóc đến sưng mắt.

Khu trung cư F10, tại một căn nhà, Hoàng Hoa Vỹ ngồi trong thư phòng viết đơn li hôn, từng chữ đều rất nặng nề.

Ba năm kết hôn cùng Tiểu Á, anh cảm thấy mình yêu cô nhiều hơn, nhưng anh lại nhận ra cô lại chẳng hề yêu anh, tuy họ vẫn sống cùng nhau, vẫn làm mọi việc như các cặp vợ chồng khác, nhưng anh thấy cô chỉ làm do trách nhiệm, không hề có tình cảm.

Cũng đã ba năm, cô không chịu sinh lấy một đứa bé, anh biết trước đây ép cô kết hôn là sai, vì vậy anh quyết định trả lại sự tự do cho cô.

Nhưng có một điều anh không biết được đó chính là cô cũng yêu anh, chỉ là cô không cách nào thể hiện ra được.

Anh nặng nề kí rồi xách vali rời khỏi nhà, trong vali là những tấm hình cưới của anh và cô, là những gì thuộc về cô.

Bệnh viện, Tiểu Á đi ra ngoài, trên tay là kết quả xét nghiệm, cô đã mang thai được ba tháng, Tiểu Á đặt tay lên bụng mình, đưa bé này đến liệu có quá sớm? Anh và cô hình như vẫn chưa có tình cảm sâu đậm.

Tiểu Á mang theo tâm trạng hồi hộp về nhà, cô mở cửa đi vào trong, bỗng nhiên cảm nhận được sự trống rỗng đến lạ thường. Tấm hình cưới đặt ở bàn đâu rồi? Con gấu bông cô hay ôm cũng đã biến mất.

Ở bàn đặt một tờ giấy, bên trên là cây bút, cô cúi người cầm tờ giấy lên, cả thân người run lên bần bặt. Là đơn li hôn, anh cứ nhiên dám viết đơn li hôn, con của cô cứ vậy mà không có cha sao?

Tiểu Á lấy điện thoại ra gọi cho anh, cô còn chưa kịp nói yêu anh mà anh đã tuyệt tình như vậy sao?

- "Thuê bao quý khách vừa gọi..." Đáp lại cô là giọng nói lạnh tanh của tổng đài.

Cô lắc đầu, mắt nóng dần lên, tim như thắt lại, ba năm chung sống kết thúc bằng tờ giấy li hôn này, cô không muốn.

Tiểu Á chạy ra khỏi nhà bắt taxi về đến nhà bố mẹ Hoàng Hoa Vỹ, suốt dọc đường cô cứ khóc không ngừng, bàn tay đặt lên bụng mình, cô thật ngu ngốc, nếu biết anh không yêu mình thì lần đó cô đã uống thuốc tránh thai.

Tập đoàn Thịnh Hồng...

Hàn Thiên Lãnh nhìn thư kí Hoàng:"Tối nay cho cậu về sớm với vợ".

- "Không cần đâu, có bao nhiêu việc cứ để tôi làm là được rồi." Thư kí Hoàng buồn bã nói.

Hàn Thiên Lãnh khá bất ngờ trước lời nói của thư kí Hoàng, trước đây anh ta ngày nào cũng về rất sớm, có khi anh bắt ở lại tăng ca nhưng anh ta vẫn cả gan bỏ về, mặc kệ trừ lương hay đuổi việc.

- "Lão ba, người đã xong chưa? Hôm nay người nói sẽ về sớm để đưa con đến trường đua mà." Tiểu Minh đi vào hỏi anh, cậu đã bốn tuổi, bề ngoài rất giống Hàn Thiên Lãnh lúc nhỏ, tính tình khá trầm so, đặc biệt ở cạnh ba rất nhiều.

Cậu thích những trò mạo hiểm nhưng đều có sự giám sát của Hàn Thiên Lãnh.

- "Ra xe đợi trước đi. ta sắp xong rồi." Hàn Thiên Lãnh mỉm cười nói, thật ra đến trường đua là thỉnh cầu của Tiểu Minh, Mộc Nhiên rất lo cho cậu, nếu biết anh cho cậu chơi mấy trò nguy hiểm này chắc sẽ nhảy dựng lên mà la hét mất.

"Tít...tít...tít.." Lúc này điện thoại của Hoàng Hoa Vỹ reo lên, là mẹ của anh gọi.

- "Có chuyện gì thế ạ?"

Mẹ anh hét lên:"Mau về nhà ngay cho ta, kì này con không còn đường sống rồi."

Hoàng Hoa Vỹ thờ dài tắt máy, lại chuyện gì nữa vậy? Anh muốn yên tĩnh cũng không thể mà.

Anh đứng dậy bỏ đi ra khỏi phòng rồi lái xe về nhà, anh đi vào phòng khách, bên trong ba mẹ anh đang ngồi cùng một vị bác sĩ gia đình.

Mẹ anh thấy anh về liền nói:"Cái thằng bất tài này, con xem con đã làm gì Tiểu Á, con bé đang mang thai mà con lại đi viết đơn li hôn với nó, con xem có đáng mặt đàn ông không? Có biết phụ nữ đang mang thai khóc nhiều sẽ bị gì không hả?"

Mang thai? Cô mang thai thật sao? Hoàng Hoa Vỹ giật mình, anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đáng lí anh trả lại tự do cho cô, cô phải vui mừng mới đúng, tạ sao lại khóc lóc chạy đến đây.

- "Mẹ, cô ấy đâu rồi? Tình hình thế nào rồi?" Anh lo lắng hỏi.

Mẹ anh nói:"Giờ mới hỏi đến sao? Con bé đang trên phòng nghỉ, có biết nó khóc đến mức ngất đi, vậy ta mới biết được nó đang mang thai, ta nói cho con biết, con dám bỏ nó ta sẽ từ mặt con."

Hoàng Hoa Vỹ mặc kệ lời nói của mẹ mình, anh chạy lên phòng. Bên trong Tiểu Á vẫn đang ôm mặt khóc nức lên.

Anh nhẹ nhàng đi vào, ngồi xuống cạnh giường, bàn tay muốn chạm vào lưng cô để an ủi rồi lại thôi, ngượng ngùng dừng lại ở không trung rồi thu về.

Tiểu Á quay người lại nhìn anh, nước mắt rơi càng nhiều hơn, cô ngồi bật dậy ôm trùm lấy anh.

- "Cái tên xấu xa nhà anh, dám viết đơn li hôn với em."

Hoàng Hoa Vỹ trong phút chốc bỏ qua mọi suy nghĩ, anh ôm chặt lấy cô: "Xin lỗi, anh nghĩ trả lại tự do cho em thì em sẽ vui."

- "Anh có thấy phụ nữ nào bị chồng bỏ mà vui không?" Tiểu Á nheo mắt hỏi.

Hoàng Hoa Vỹ thở dài: "Nhưng em không yêu anh... chúng ta sống cùng nhau..."

- "Không yêu? Hức... tên khốn nạn nhà anh, anh dựa vào đâu mà nói tôi không yêu anh... anh đáng chết... tôi không cần anh nữa..."

Anh ôm lấy cô: "Tiểu Á, ngoan đừng khóc nữa... anh yêu em, anh cũng mong em đáp lại tình cảm này, nhưng ba năm qua em luôn lạnh nhạt với anh như vậy..."

- "Đồ khốn, chẳng nhẽ anh bắt tôi phải nói ra câu tôi yêu anh sao? Hức.... tôi là phụ nữ đấy, anh biết không hả?"

Anh bất ngờ: "Thật sao? Em yêu anh sao?"

- "Tôi lừa anh đấy." Tiểu Á nói rồi quay người đi.

Cảm tạ trời đất, tình cảm này cũng được đáp đền rồi, cô cũng yêu anh, thật sự quá hạnh phúc. Nhưng rồi anh hỏi.

- "Có phải em chỉ nói dối, đây là vì đứa con trong bụng?"

Tiểu Á tức giận đẩy anh ra: "Vô liêm sỉ, anh cút đi, tôi không cần anh, con cũng không cần anh, nói những lời đó thật quá vô nghĩa..."

- "Anh xin lỗi, được rồi, anh xin lỗi, lần này anh sai rồi, thật sự sai rồi, cảm ơn em vì đã yêu anh." Anh nhẹ nhàng nói rồi ôm lấy cô, hạnh

phúc vì nghĩ đến mình sắp được làm cha.

Môi anh khẽ áp lên môi cô, dần dà nụ hôn càng trở nên nóng bỏng, bàn tay anh đi vào bên trong áo cô, trực tiếp chạm vào bên ngực cô.

- "A...đừng...đây là nhà bố mẹ..."

Anh giờ phút này đã hoàn toàn bị dục vọng lấn át, anh khàn giọng nói:"Ở đây cách âm rất tốt."

Cô nắm lấy tay anh, thở hổn hển:"Nhưng con của chúng ta..."

- "Yên tâm, anh sẽ nhẹ nhàng..." Nói rồi anh cởi phăng chiếc áo của cô ra, đè cô dưới thân mình.

Biệt thự của Hắc Bạch Lam, sau khi tắm rửa anh đi ra ngoài ngồi xuống cạnh cô.

- "Hôm nay ở nhà thế nào? Vật nhỏ, em mau tỉnh lại đi, anh có rất nhiều nơi muốn đưa em đi."

Nghĩ sẽ có H+ chứ gì? Chỉ đùa các nàng thôi. Chịu khó ăn chay thêm nha!?

Chap sau có biến nặng lắm đấy nhé?! Chuẩn bị thuốc trợ tim nha!
Biến cuối cùng trong truyện.

Chương 89: Hắc Bạch Lam xảy ra tai nạn

Sáng hôm sau...

Hắc Bạch Lam sau khi ăn sáng xong liền lên phòng, anh lau mặt cho cô rồi đi làm, chiếc xe của anh vừa rời khỏi nhà cùng lúc đó một chiếc xe khác đi theo sau.

Người đàn ông ngồi trên chiếc xe phía sau nhìn anh đầy căm hận, cố gắng bám đuôi anh sát nhất.

Đến một ngã tư, chiếc xe đột nhiên rẽ lái, Hắc Bạch Lam cau mày nhìn lên chiếc gương, thật ra vừa rời khỏi nhà anh đã biết chiếc xe đó đi theo mình, chỉ là hắn tự nhiên bỏ ý định bám đuôi làm anh thấy khó hiểu, nhưng rồi lại thở ra một hơi, chắc là do anh nghĩ nhiều quá thôi.

Đến một đèn đỏ, chiếc xe của anh dừng lại, lúc này bất ngờ chiếc xe vừa rời đi với tốc độ nhanh về phía anh. Bàn chân định nhấn ga để rời đi thì...

"Rầm" Một tiếng động lớn vang lên, cảnh tượng khiến mọi người vô cùng hoảng loạn, hai chiếc xe lao vào nhau vỡ tan tành, chiếc xe của Hắc Bạch Lam văng ra xa thêm một chút rồi đứng lại.

- "Trời ơi, có tai nạn rồi, mau giúp người bên trong xe đi." Những người đi bộ trên vỉa hè xì xầm lên tiếng.

- "Mau gọi cho cảnh sát đi anh, có vẻ nghiêm trọng quá, người đàn

ông kia bất tỉnh rồi."

Hắc Bạch Lam cố gắng mở mắt ra nhìn xung quanh, phần đầu anh chảy một chút máu, bàn tay buông thõng xuống.

Gương mặt của Lâm Mạn Ninh hiện lên trong tâm trí anh, cô đang bước đến gần anh, anh cũng rất gần cô rồi.

Hai mắt từ từ nhắm lại, cứ thế anh rơi vào hố sâu vạn trượng, không chút ánh sáng nào.

Cảnh sát vội vàng có mặt tại hiện trường, Hàn Thiên Lãnh cũng vội đến.

Tại biệt thự của anh, mẹ Lâm đang ngồi cùng cô thì nhận được điện thoại, là ông Lâm gọi đến.

- "Có chuyện gì thế?"

- "..."

Bà Lâm nhảy dựng lên: "Tiểu Lam bị tai nạn sao? Nó thế nào rồi? Ông đang ở đâu?"

- "..."

- "Được, tôi sẽ đến ngay, trời ạ, tại sao lại xảy ra chuyện cơ chứ? ông nhớ xem tình hình thế nào nhé!" Bà Lâm tắt máy rồi nhìn Mạn Ninh.

Khóe mắt bà ươn ướt: "Mạn Ninh, con hãy tỉnh lại đi, Tiểu Lam có lẽ không chờ con được nữa đâu."

Bà đứng dậy rời khỏi phòng, bắt xe đến bệnh viện, trên giường, ngón tay cô khẽ cử động, hai ba giọt nước mắt rơi lả chả.

Bệnh viện, Hắc Bạch Lam được đưa vào phòng cấp cứu, Hàn Thiên Lãnh đang đứng nói chuyện cùng cảnh sát.

- "Theo camera ghi lại, chúng tôi biết được chiếc xe kia là cố ý gây thương tích cho Hắc tiên sinh." Cảnh sát nói.

Hàn Thiên Lãnh cau mày:"Chủ chiếc xe đó là ai?"

- "Là Tô Vương." Cảnh sát nói.

Tô Vương? Lòng mày anh nhú càng chặt hơn, theo anh biết thì từ khi Hắc Bạch Lam li hôn cùng Tô Duệ, cô ta liền trở nên khùng khùng điên điên, không lâu sau đó đã tự tử, mẹ Tô vì quá đau buồn mà lâm bệnh nặng rồi qua đời, nhà họ Tô chỉ còn ông ta, lẽ nào ông ta muốn trả thù Hắc Bạch Lam?

- "Tình hình ông ta thế nào rồi?" Hàn Thiên Lãnh hỏi.

Cảnh sát trả lời:"Tuy ông ta cố ý gây tai nạn nhưng cũng đã phải trả giá, ông ta đã tử vong tại chỗ."

Hàn Thiên Lãnh thở dài, chỉ vì trả thù mới như vậy.

- "Thiên Lãnh." Ông Hắc đi vào, trên mặt là muôn vàn tia lo lắng, ba năm ông cũng đã già đi nhiều hơn, những nếp nhăn trên mặt xuất hiện càng nhiều.

Ba năm nay Hắc Bạch Lam thực sự coi như không có ông, ba năm ông phải sống trong dần vật đau khổ, sống cô quạnh một mình, thực sự quá khổ. Hôm nay nghe thấy anh bị tai nạn, ông đã lo lắng đi đến

đây.

- "Nó thế nào rồi?".

- "Chú, cậu ta vẫn còn đang trong phòng cấp cứu, tình hình vẫn chưa rõ."

Ông bà Lâm đi vào, Hàn Thiên Lãnh nhận ra họ liền lịch sự cúi đầu chào hỏi. Ông Lâm hỏi lại.

- "Tiểu Lam thế nào rồi?"

Hàn Thiên Lãnh nhìn phòng cấp cứu rồi thở dài: "Vẫn chưa có kết quả."

Ông Hắc liền nhận ra hai ông bà là cha mẹ của Lâm Mạn Ninh, ông chợt thấy có chút xấu hổ và ân hận.

Một y tá đi ra ngoài, mẹ Lâm thấy vậy liền chạy đến lo lắng hỏi: "Cô ơi, người bên trong thế nào rồi?"

- "Mất nhiều máu, tình hình không ổn lắm." Cô ta trả lời qua loa rồi vội vàng rời đi.

Tại biệt thự, Lâm Mạn Ninh cảm thấy mình đang lạc ở một nơi rất đẹp, có rất nhiều hoa, còn có anh. Anh đứng đó giơ tay về phía cô.

- "Tiểu Lam, sao anh lại ở đây?" Cô đứng cách anh một dòng sông, cố gắng hét lên để hỏi anh.

Hắc Bạch Lam mỉm cười: "Đi cùng anh!."

- "Chúng ta sẽ đi đâu?" Lâm Mạn Ninh muốn tiến về phía anh nhưng

phía dưới dòng nước chảy xiết, cô không tìm được cách tiến về phía anh.

Hắc Bạch Lam cười ôn nhu: "Đi đến nơi chỉ có hai chúng ta, em có đi không?"

- "Anh đợi em." Lâm Mạn Ninh nói rồi định bước về phía trước thì thấy anh quay lưng rời đi.

- "Lam, anh đợi em...anh đi đâu vậy?" Cô hít hãì mặc kệ dòng nước chảy xiết mà bước xuống.

- "A.." Cả người cô bị rơi xuống dòng sông, nước chảy mạnh xiết lấy cô.

Bất chợt hai mắt cô mở ra, rồi khó khăn nhắm mắt lại. Thứ ánh sáng đó quá mạnh mẽ khiến cô không tiếp nhận nổi.

Cả căn phòng máu tím, từ vật dụng đến cách bày trí đều rất ấm áp. Ba năm không nhìn thấy ánh sáng nên giờ rất khó để tiếp nhận.

Phải mất đến tận ba mươi phút cô mới mở hãì mắt ra, cả người đau nhức không chút thoải mái nào. Cô nhìn xung quanh, rồi gượng người dậy.

Cô đã thực sự tỉnh lại rồi, nhưng anh đâu? Anh đang ở đâu?

Vừa rồi cô nghe mẹ nói anh bị tai nạn, giờ đã thế nào rồi. Cô phải đi tìm anh, nghĩ vậy Lâm Mạn Ninh liền bước xuống giường, mặc kệ người mình đang không chút sức lực.

- "A...tiểu thư...người...người đã tỉnh rồi.." Người giúp việc ngạc nhiên nhìn cô, nhưng cô đang ngồi bệt dưới sàn nhà.

Hai mắt nóng ran, cô mấp máy môi:"Bệnh viện...đưa tôi đến chỗ Tiểu Lam..."

- "Tiểu thư, cô đợi tôi, tôi sẽ gọi người..."

Lâm Mạn Ninh giơ tay:"Đừng....đưa tôi đi, nhanh lên, xin cô..."

Quản gia lúc này đi vào, bà xúc động nói:"Trời ạ, cảm tạ trời đất, rốt cuộc cô cũng tỉnh rồi, thiếu gia...thiếu gia bây giờ đang..."

- "Xin bà đưa tôi đến chỗ anh ấy..." Lâm Mạn Ninh nuốt nước mắt rồi nói.

Tại bệnh viện, mọi người đều lo lắng đứng bên ngoài chờ đợi, một vị bác sĩ đi ra, mệt mỏi bỏ khẩu trang ra.

- "Bác sĩ, tình hình thế nào rồi?"

Bác sĩ lắc đầu:"Người nhà hãy chuẩn bị tâm lí, cậu ấy mất rất nhiều máu, lại nói nghị lực sống của cậu ấy rất thấp..."

- "Không thể nào, không thể như vậy.." Sau lưng giọng nói yếu ớt của Mạn Ninh phát ra, mọi người ngạc nhiên quay ra sau nhìn cô.

Mẹ Lâm rơi nước mắt:"Mạn Ninh, Mạn Ninh của ta...con đã tỉnh rồi..."

Mạn Ninh đang được quản gia và người giúp việc đỡ lấy, ông Lâm xúc động suýt rơi nước mắt.

- "Tôi phải vào với anh ấy." Cô mặc kệ mọi người đang ngạc nhiên mà đi về phía bác sĩ, từng bước chập choạng suýt té xuống sàn.

Nước mắt cô rơi lả chả:"Ông đừng nói bậy, anh ấy không sao hết, mau đưa tôi vào trong cùng anh ấy...tôi phải gặp anh ấy..."

- "Không được, bây giờ cô vào chỉ làm tình hình thêm rối." Bác sĩ thấy cô kích động như vậy liền ngăn cản.

Lâm Mạn Ninh lắc đầu, Hàn Thiên Lãnh thở dài:"Đây là người quan trọng nhất của cậu ấy, hãy để cô ấy vào đi, biết đâu sẽ xảy ra kì tích."

Chương 90: Tỉnh lại

Bác sĩ suy nghĩ vài giây rồi đồng ý: "Được, cô hãy vào nói với cậu ấy vài câu, biết đâu người bệnh sẽ nghe thấy mà có nghị lực vượt qua."

Lâm Mạn Ninh đi cùng bác sĩ vào trong, cô như suy sụp khi nhìn thấy anh, mặt mày anh trắng bệch đang nằm trên chiếc giường với ga màu trắng tinh lạnh lẽo kia, phần đầu bị quấn rất nhiều băng gạc.

- "Lam..anh làm sao thế này? Anh đừng làm em sợ.." Cô ôm lấy anh, khóc nức lên, những giọt nước mắt làm ướt cả một khoảng áo của anh.

- "Không phải anh từng nói nếu em tỉnh lại anh sẽ đưa em đi xem nhiều chỗ thú vị hay sao? Em đã tỉnh lại rồi, anh muốn lừa em sao? Đồ xấu xa nhà anh."

Hai mắt cô mờ đi: "Anh nói gì đi, xin anh đừng im lặng như vậy, em xin lỗi...đáng lí em phải tỉnh dậy sớm hơn...hức..."

- "Anh đã từng hứa là sẽ mãi mãi chờ em..anh chờ như thế này sao? Anh nói đi....nếu anh không tỉnh lại em sẽ yêu người khác cho anh xem..."

Bả vai cô run lên, càng nói giọng càng nghẹn đi, cuối cùng không chịu nổi nữa mà ngắt đi. Y tá bên cạnh lo lắng đỡ lấy cô.

- "Mau đưa về phòng bệnh." Bác sĩ nói rồi nhìn lên máy đo nhịp tim và huyết áp của anh: "Nhìn xem, có thay đổi rồi..."

Một bác sĩ gật đầu: "Rốt cuộc cũng đã có nghị lực sống, xem ra tình hình khá hơn rồi."

Sau khi đưa ra từ phòng cấp cứu, bác sĩ vui mừng báo tin anh đã qua cơn nguy kịch, muộn nhất là trưa mai sẽ tỉnh lại. Mọi người thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Ông Hắc cười, hai mắt nóng lên, tâm trạng đã bớt căng thẳng, ông biết chắc chắn anh sẽ không muốn gặp anh nên đã lẳng lặng rời đi, Hàn Thiên Lãnh nhìn theo ông, thờ dài.

Thật ra Hắc Bạch Lam rất may mắn, có một người bố yêu thương mình, chỉ là do bố anh ta không biết cách quan tâm nên mới khiến chuyện xảy ra đến mức này.

Ngày hôm sau...

Hắc Bạch Lam và Lâm Mạn Ninh được sắp xếp chung một phòng bệnh. Tiểu Á, Mộc Nhiên và Lê Tiểu Du biết tin liền đến thăm hai người họ, trong phút chốc phòng bệnh liền trở nên đông người.

- "Không phải mọi người nói Mạn Ninh tỉnh lại rồi sao? Sao cậu ấy vẫn ngủ thế?" Tiểu Á xoa xoa bàn tay của Mạn Ninh, đau lòng hỏi, ba năm nay cô không được ở cạnh bạn thân của mình, có rất nhiều điều muốn nói nhưng Mạn Ninh chẳng nghe được.

Bà Lâm cười gượng: "Bác sĩ nói con bé mới tỉnh dậy tình hình hơi yếu nên phải ngủ thêm một giấc."

Lê Tiểu Du xoa xoa cái bụng đã nhô lên của mình, Hoắc Thuyến lúc này đi vào: "Cô chú, chào mọi người, hai người họ thế nào rồi?"

- "Lát nữa chắc sẽ tỉnh lại thôi." Lê Tiểu Du nói.

Hoắc Thuyển lo cho Tiểu Du, cô đang mang thai chắc sẽ không tiện ở lại lâu nên anh đành đưa cô về trước, mặc dù Lê Tiểu Du rất bất mãn.

Hoàng Hoa Vỹ bỏ việc tại công ty để đi đến đón Tiểu Á, Mộc Nhiên lắc đầu, phụ nữ có chồng là mất hết tự do. Cũng may cô vẫn còn ít tự do, nghĩ xong liền cười thỏa mãn.

- "Phu nhân, Hàn tổng sai tôi đến đón phu nhân về, ngài ấy muốn ăn trưa cùng phu nhân."

Nụ cười trên môi Mộc Nhiên cứng đờ, thôi rồi, cô cũng bị mất tự do, ăn trưa cái con khỉ, đến công ty anh ăn chẳng bao nhiêu còn bị anh ăn sạch sẽ lại, cô không muốn.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ, cô chào ông bà Lâm rồi ra về. Ông Lâm vỗ vai bà.

- "Mọi chuyện cũng đã ổn rồi, chúng ta xuống dưới lầu ăn chút gì đó đi."

Bà Lâm nhìn anh rồi nhìn cô, gật đầu: "Được, chúng ta đi thôi."

Đôi mắt của Hắc Bạch Lam từ từ mở ra, anh khẽ nhú mày lại, nhất thời không thích nghi nổi với ánh sáng. Xung quanh căn phòng là màu trắng tinh, anh cảm thấy đầu mình đau nhức.

Anh nhớ khi mình còn đang hôn mê bên tai là tiếng khóc lóc thảm thiết của Mạn Ninh, điều này làm anh càng cố gắng vượt qua hơn, nhìn sang bên cạnh là cô đang im lặng nằm đó.

Anh xoa xoa đầu mình rồi bước xuống giường, đi sang cạnh giường

cô, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Bàn tay anh sờ nhẹ lên má cô, cô thật sự tỉnh rồi sao? Ngày hôm qua khi bị tai nạn, anh đã rất sợ, sợ không bao giờ được nhìn thấy cô nữa, sợ khi cô tỉnh lại biết chuyện anh bị tai nạn sẽ đau lòng.

Lâm Mạn Ninh nhíu mày, mắt từ từ mở ra, hình ảnh gương mặt ôn nhu của anh hiện lên một cách mờ ảo, như một giấc mơ, anh đang mặc quần áo bệnh nhân, trên đầu còn quấn băng gạc màu trắng.

- "Lam?" Giọng cô nhẹ như lông hồng, như thể không tin được những gì trước mắt mình.

Anh bật cười, hạnh phúc nhìn cô: "Ừ, em tỉnh rồi."

Lâm Mạn Ninh ngồi dậy ôm lấy anh: "May quá, anh không sao rồi. Hôm qua em rất lo cho anh."

Anh ôm lấy cô, xoa xoa đầu cô: "May quá, em cũng đã tỉnh rồi, anh cứ tưởng mình sẽ phải chờ em lâu hơn...anh thực sự rất sợ cảm giác chờ đợi này."

- "Em xin lỗi, đáng lí ra em phải tỉnh dậy sớm hơn..." Giọng cô nghẹn ngào.

Hắc Bạch Lam hôn nhẹ lên trán cô: "Không cần xin lỗi, em tỉnh dậy đối với anh quá tốt rồi."

- "Xin lỗi anh, em biết hết mọi chuyện rồi, trước đây.."

Hắc Bạch Lam đặt nhẹ ngón tay lên môi cô: "Đừng nói những chuyện quá khứ không vui đó nữa, chúng ta sống vì tương lai, hãy nhìn về phía trước, anh có em, em cần anh vậy là đủ rồi."

- "Vâng." Lâm Mạn Ninh gục vào ngực anh.

Mọi chuyện như một giấc mơ, một giấc mơ dài dằng dẳng, họ chỉ biết cảm ơn đối phương vì đã chờ đợi nhau để không bỏ lỡ nhau.

Ông bà Lâm đi vào, ngạc nhiên nhìn họ: "Hai đứa tỉnh lại rồi sao? May quá.."

Ông Lâm mỉm cười, ấn chiếc chuông ở đầu giường để gọi bác sĩ vào kiểm tra qua cho anh và cô.

Đầu tháng cho các nàng ăn thịt có sao không nhỉ?!

Chương 91: Cuồng dã(18+)

Hai tuần sau...

Sức khỏe của cả hai đều đã ổn định, Mạn Ninh được xuất viện sớm hơn nhưng anh nhất quyết bắt cô ở lại cùng mình, cả hai nhàm chán ăn rồi xem tivi, xem tivi rồi đi dạo, đi dạo rồi đi ngủ cho hết ngày.

Lâm Mạn Ninh từ trong phòng tắm đi ra, nhìn anh đang nằm trên giường, mắt khẽ nhắm lại, cô đi về phía anh, kéo chiếc chăn đắp lại lên người anh.

Mùi sữa tắm lượn lờ trong không trung khiến anh thấy thật kích thích, bất ngờ kéo cô nằm xuống chỗ mình.

- "A" Lâm Mạn Ninh la lên một tiếng, cả người nằm đè lên cơ thể anh.

Hắc Bạch Lam khàn giọng:"Muốn quyến rũ anh sao?"

- "Gì chứ? Em..em chỉ là...đắp chăn giúp anh thôi, sợ anh bị lạnh..."
Lâm Mạn Ninh lấp bắp nói, trong lòng liền có dự cảm không lành.

Bàn tay anh từ lúc nào đã đi vào áo cô, bầu ngực cô phập phồng mềm mại lại vừa lòng bàn tay anh, cảm giác thật thoải mái.

- "Em nửa đêm không ngủ chạy sang giường anh, lại còn không chịu mặc đồ lót, người thơm như vậy, đây rõ ràng là muốn anh làm gì em." Anh mặt dày nói, bên trong thật ấm áp.

Lâm Mạn Ninh thở gấp, ba năm chưa đụng chạm thân mật, giờ đây bị anh trêu đùa nhẹ thế này cũng khiến cô thấy khó chịu.

- "A...anh đừng nói càn...anh mau tránh ra..."

Hắc Bạch Lam cười gian tà, xoay người đặt cô dưới thân mình, Lâm Mạn Ninh bất ngờ nhìn anh.

- "Anh muốn làm gì? Mau thả em ra, chúng ta bây giờ đều là bệnh nhân đấy." Cô nhắc nhở anh.

Hắc Bạch Lam nhìn đôi môi mấp máy của cô không kìm lòng được mà cúi xuống hôn ngẫu nhiên, hương vị vẫn ngọt như ba năm trước, anh thở hắt rồi đi vào trong khoang miệng quẩn lấy lưỡi cô.

Lâm Mạn Ninh đờ người, bàn tay thừa thãi trong phút chốc ôm lấy cổ anh, cô cũng rất nhớ hương vị của anh, vẫn là mùi bạc hà thanh mát lúc trước.

Anh cởi chiếc cúc áo đầu tiên của cô, Lâm Mạn Ninh vội nhận ra đây là bệnh viện, cô nắm lấy cổ tay anh: "Lam...đừng...chúng ta đang ở bệnh viện.."

Bất kì lúc nào cũng có y tá và người qua lại, cách âm ở đây lại không tốt, cô không muốn bị phát hiện làm chuyện này ở bệnh viện một chút nào.

Anh thở hỗn hển, ánh mắt tràn ngập dục vọng, anh thẳng thừng nói ra: "Nhưng anh rất muốn em...cực kì muốn.."

Lâm Mạn Ninh giật thót người, ánh mắt đỏ như muốn nuốt sạch sẽ cô, nhìn anh khổ sở kiềm chế như vậy cô thấy rất thương, nhưng rồi vội vàng từ chối.

- "Vết thương của anh...đợi khỏi hẳn, chúng ta về nhà rồi anh muốn làm gì cũng được, có được không?" Cô đỡ dành anh.

Hắc Bạch Lam thở hắt, mọi câu nói giờ đều thừa thãi, bên dưới đã căng cứng đến khó chịu, vết thương trên trán anh cũng đã đỡ nhiều rồi, anh mặc kệ lời cô nói, đưa tay tắt đèn, cả căn phòng bỗng chốc tối om.

Rồi anh giật phăng chiếc áo của cô ra, Lâm Mạn Ninh la lên một tiếng liền bị anh dùng miệng chặn lại.

Bàn tay trượt khắp cơ thể ấm nóng của cô, lửa hai người truyền sang nhau, trong phòng bỗng chốc nhiệt độ như tăng cao.

- "Ừm...ừ..." Bị anh hôn tới tấp cô chỉ biết ngoan ngoãn chịu trận, những tiếng ân a đều bị anh nuốt gọn.

Anh hôn dần xuống cổ của cô, cố tình để lại những vết xanh tím đầy ấm muội, bầu ngực bị hôn đến đỏ ửng, trong đêm tối anh cũng có thể cảm nhận được sự nảy nở của hai đóa hoa anh đào này.

- "A...Lam..ừm.." Cô vội bịt miệng mình lại, những tiếng rên rỉ này như lạc đi, không còn là giọng của cô nữa, nhưng nó rơi vào tai anh lại như một đòn chí mạng, anh ngấu nghiến hôn lên môi cô lần nữa.

Anh cởi đi chiếc quần dài của cô, trên người cô chỉ còn lại chiếc quần nhỏ màu đen, bàn tay anh thẳng thắn đi xuống bên dưới, sự ẩm ướt bên dưới khiến anh vô cùng ngạc nhiên, cô vẫn rất nhạy cảm như thế.

- "Nhìn xem, em ướt hết cả rồi..." Anh vừa nói ngón tay vừa chạm vào hạt ngọc của cô.

Cả người cô run rẩy: "A...Lam...đừng..."

Anh cởi đi chiếc quần vương vীu ra rồi tách hai bên mép hồng hào của cô, ngón tay nhẹ nhàng đi vào trong. Lâm Mạn Ninh nắm lấy tay anh, mím môi, lắc đầu.

- "Ư....ưm.." Thật sự quá ẩm ướt, cô không thể chịu được nữa.

Hắc Bạch Lam nhanh chóng cởi quần áo của mình ra, anh tách chân cô ra rồi đưa tiểu đệ của mình vào bên trong.

- "A.."

- "Hự"

Cả hai cùng sung sướng rên lên, bên trong cô chật hẹp ẩm ướt, co bóp lấy cơn thít cương cứng của cô.

- "Lam...anh nhẹ một chút...a.." Lâm Mạn Ninh khẽ nói rồi vội vàng bịt miệng ngăn lại những tiếng rên rỉ câu hồn của mình.

Chiếc giường vang lên những tiếng động khiến người nghe phải đỏ mặt, Lâm Mạn Ninh thật muốn cắn lưỡi, chỉ cần nghe thấy tiếng của chiếc giường cũng đủ biết họ đang làm gì rồi.

- "Anh đừng nhanh quá...a....đừng.."

Sau bốn mươi phút cô đã mệt mỏi không thể trụ được nữa, anh lo cho cô nên cũng không ép cô thêm nữa, nhanh chóng phóng chất lỏng màu trắng đục vào sâu bên trong cơ thể cô.

Anh gục xuống người cô, mồ hôi cả hai nhễ nhại như vừa tắm, Mạn

Ninh mệt mỏi ngủ thiếp đi, Hắc Bạch Lam hài lòng ôm cô vào lòng, rồi cùng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau...

Lâm Mạn Ninh thức dậy, cả người ê ẩm, tối qua đã cự tuyệt anh như vậy mà anh vẫn còn mặt dày không tha, hại cô đến giờ cử động cũng thấy khó khăn.

- "Hắc Bạch Lam..tên biến thái nhà anh.." Cô khẽ mắng rồi ngồi dậy, thấy mình đã được mặc quần áo chỉnh tề, cô liền đỡ tức giận.

Hắc Bạch Lam từ ngoài đi vào:"Mới sáng sớm đã nhớ đến nỗi gọi tên anh rồi sao?"

- "Tên biến thái...có biết em đang rất đau lưng không hả?" Lâm Mạn Ninh cau có nói.

Hắc Bạch Lam mỉm cười, cũng chả hiểu tại sao cô chỉ việc nằm dưới mà lại mệt mỏi như vậy, ngược lại người mất sức là anh những sau mỗi lần ân ái anh lại cảm thấy mình như khỏe hơn rất nhiều. Anh đi đến bế cô vào phòng vệ sinh cá nhân.

Một lát sau...

- "Anh vừa đi đâu thế?" Cô hỏi.

Hắc Bạch Lam vừa đeo đôi giày cao gót cho cô vừa trả lời:"Ừm...ra ngoài đi gặp bác sĩ, vừa rồi thuộc hạ của anh đã làm thủ tục xuất viện rồi, chúng ta về nhà thôi, ở trong đây nhàm chán mấy ngày như vậy là được rồi."

- "Nhưng vết thương của anh? Anh đã đỡ hơn chưa?" Lâm Mạn Ninh

lo lắng hỏi.

Hắc Bạch Lam cúi người, nhìn cô:"Tối qua em còn chưa rõ hay sao?
Vậy chúng ta thử lại nhé!."

- "Không cần, em còn lâu mới thử lại...anh tránh xa em ra một chút..."

Chương 92: Nói chuyện cùng với bố của anh

Hắc Bạch Lam bật cười, anh gật đầu, nghiêm túc đỡ cô đứng dậy: "Được rồi, chúng ta về nhà thôi."

Lâm Mạn Ninh bấu môi cùng anh đi ra ngoài phòng bệnh, cô vô tình thấy một bóng người khuất sau hành lang, nhìn dáng người này rất quen thuộc, hình như cô đã gặp qua rồi. Cô suy nghĩ vài giây rồi chợt nhớ ra.

Đó chính là bố anh, những sao bố anh phải trốn đi. Cô kéo anh lại: "Anh cứ xuống lấy xe trước đi, em đi vào nhà vệ sinh một chút."

Hắc Bạch Lam không nghĩ ngợi gì liền gật đầu: "Vâng được, nhanh lên nhé, kẻo muộn giờ ăn sáng."

- "Vâng." Lâm Mạn Ninh đi về phía trước, khi đến cuối hành lang cô từ từ bước vào ngã rẽ.

Ông Hắc đang đứng thất thần ở đó, thấy cô tiến đến gần liền giật mình, định quay người bước đi. Lâm Mạn Ninh thấy vậy liền vội chào hỏi.

- "Bác." Giọng cô đầy kính trọng, lễ phép.

Ông Hắc khựng người lại, nhìn cô, Lâm Mạn Ninh cau mày: "Bác đến gặp Bạch Lam sao? Tại sao bác không vào?"

Ông Hắc nhớ lại những việc mình làm liền thấy rất có lỗi, ông áy náy

nói:"Nó không muốn gặp ta đâu..."

- "Bác đừng nghĩ như vậy, anh ấy chỉ còn mỗi mình bác là người thân." Cô nói, thật ra cô cũng hiểu bố anh vì thương anh nên mới làm vậy, vì vậy cô không hề hận ông vì chuyện năm xưa mà chỉ thấy cảm kích.

Nhờ vậy cô mới biết được anh yêu cô và cần cô đến nhường nào.

Ông Hắc thở dài:"Chuyện trước đây ta xin lỗi con, lúc đó là ta hồ đồ..."

- "Không sao, bác không cần nhắc lại đâu, cháu và anh ấy bây giờ đã không sao nữa rồi. Nếu bác muốn gặp anh ấy thì cháu sẽ sắp xếp cho hai người." Mạn Ninh nói.

Ông Hắc lắc đầu:"Thật ra nó đã từ mặt ta rồi, vô ích thôi."

- "Bác đừng nói như vậy, tạm thời bác cứ về đi, cháu sẽ thuyết phục anh ấy." Mạn Ninh mỉm cười nói.

Ông Hắc gật đầu, cảm kích vì cô không hận ông, nhìn bóng lưng ông khuất dần mà Lâm Mạn Ninh không tránh khỏi thở dài.

Lâm Mạn Ninh đi xuống xe, Hắc Bạch Lam nhìn cô:"Sao lâu vậy?"

- "Sao hả? Đợi em mới có vài phút đã nói vậy rồi sao?" Lâm Mạn Ninh vừa thắt dây an toàn vừa hỏi.

Hắc Bạch Lam lắc đầu:"Anh chỉ lo em bị gì thôi."

Lâm Mạn Ninh cười, lúc này một chiếc xe dừng cạnh họ, Hoắc Thuyền vội vã xuống mở cửa xe đỡ lấy Lê Tiểu Du đang ôm bụng,

lông mày cau chặt lại.

- "Nhìn xem, là anh gia đình Tiểu Thuyến, hình như chị Tiểu Du sắp sinh rồi." Lâm Mạn Ninh nói.

Hai người cùng bước xuống xe, lúc này chiếc giường của bệnh viện cũng đã đẩy ra, mọi người đỡ lấy Tiểu Du nằm lên giường rồi đẩy vào trong.

- "A...đau quá...huhu...." Lê Tiểu Du ôm bụng mình, đầu ngẩng lên, bàn tay nắm chặt lấy tay Hoắc Thuyến.

Hoắc Thuyến an ủi cô:"Không sao, có anh ở đây rồi, bà xã, em chịu khó một chút..."

Lê Tiểu Du được đẩy vào phòng sinh, ba người đứng bên ngoài đợi. Lâm Mạn Ninh đi đến cạnh Hoắc Thuyến:"Anh đừng lo quá..chị ấy chắc chắn sẽ mẹ tròn con vuông thôi..."

- "Anh cũng mong như thế. Mà em và hấn ta đã khỏe chưa mà xuất viện thế?" Hoắc Thuyến hỏi.

Lâm Mạn Ninh gật đầu rồi nhìn Hắc Bạch Lam, cô trả lời:"Bọn em đều ổn cả rồi."

Đến trưa, Lê Tiểu Du mới hạ sinh xong, là một bé trai vô cùng dễ thương, khi bé cất tiếng khóc chào đời cũng là lúc cánh cửa phòng mở ra. Mọi người đi vào trong, bé được lau sơ qua bằng khăn sạch rồi quấn một lớp khăn.

- "Chúc mừng tiên sinh, là một tiểu thiếu gia." Y tá đưa đứa bé cho Hoắc Thuyến.

Một lúc sau...

Lê Tiểu Du được đẩy về phòng bệnh, mọi người vào thăm cô, sức khỏe cô vẫn chưa ổn định lại, chỉ có thể nằm im nhìn Hoắc Thuyến bế con.

- "Chị Tiểu Du, bé con dễ thương quá, chị định đặt tên cho nó là gì vậy?" Lâm Mạn Ninh xoa xoa bàn tay nhỏ chút xíu của bé.

Lê Tiểu Du nhìn Hoắc Thuyến: "Anh ấy nói anh ấy đã đặt tên cho đứa nhỏ rồi."

- "Hoắc Mẫn." Hoắc Thuyến lên tiếng, bàn tay xoa xoa má bé.

Đến giờ bé uống sữa, Lâm Mạn Ninh biết ý liền xin phép ra về cùng Hắc Bạch Lam. Hoắc Thuyến đưa bé cho cô, bé ngoan ngoãn cảm nhận những dòng sữa đầu đời của mình, Hoắc Thuyến cảm động ôm lấy cả hai.

- "Lê Tiểu Du, cảm ơn em... cảm ơn đã cho anh cảm nhận được trên đời này có em thật hạnh phúc."

Lê Tiểu Du mỉm cười, cô thật may mắn, có một người chồng yêu thương mình, có một cu cậu dễ thương, đây là những mơ ước giản dị của phụ nữ.

Hắc Bạch Lam cài dây an toàn cho Lâm Mạn Ninh: "Em đói chưa? Chúng ta đi ăn rồi về nhà nhé!".

- "Sao cũng được, nhưng anh lái xe được không thế?" Lâm Mạn Ninh hỏi.

Hắc Bạch Lam gõ nhẹ lên trán cô: "Đừng nghi ngờ sức khỏe của anh,

em sẽ phải hối hận đấy."

Lâm Mạn Ninh xoa xoa trán mình, cô bĩu môi. Anh đưa cô đi ăn rồi đưa cô về Lâm gia, sau đó đến Hắc thị giải quyết vài việc. Đạo này ở trong viện anh đã bỏ bê công việc quá rồi.

Lâm Mạn Ninh đi vào nhà, cha mẹ Lâm đang ăn trưa thấy cô về liền ngạc nhiên hỏi:"Về rồi sao? Tiểu Lam đâu?"

Lâm Mạn Ninh cau mày, từ khi anh đỡ hẳn thì họ chẳng thèm vào thăm cô, đến giờ cô xuất viện về cũng chẳng hỏi cô thế nào rồi, chỉ hỏi đến anh.

- "Hai người không cần con nữa sao?"

Cha mẹ Lâm nói:"Sao lại không cần chứ."

Hai ông bà không vào là vì không muốn ảnh hưởng đến không gian riêng tư của hai người. Lâm Mạn Ninh ngồi xuống.

- "Con ăn gì không? Ta sai người làm."

Lâm Mạn Ninh lắc đầu:"Không ạ."

Cô gõ gõ ngón tay xuống bàn, nên dùng cách gì để Hắc Bạch Lam và bố anh trở nên thân thiết đây.

Có rồi, cô đã nghĩ ra cách rồi, ngày mai cô sẽ hẹn anh ra ăn cơm rồi hẹn bố anh đến. Hai người sẽ cùng nói chuyện lại với nhau.

Đến tối, Lâm Mạn Ninh đang nằm trên giường đọc vài quyển sách, cô sẽ đi học lớp bổ túc, dù sao trước đây cô cũng chưa học xong.

- "Em đang làm gì mà chăm chú thế? Gọi mà em không nghe." Hắc Bạch Lam leo tường rồi nhảy qua cửa sổ đi vào, anh phúi phúi quần áo rồi hỏi cô.

Lâm Mạn Ninh giật mình:"Anh vào khi nào thế? Ai cho anh vào vậy? Đi ra ngoài."

- "Thật không ngờ mới nửa ngày không được nhìn thấy em đã nhớ đến mức ăn không ngon, nhưng nhìn em có vẻ rất bình thản nhỉ?"

Lâm Mạn Ninh nhìn vào quyển sách:"Không phải hôm qua chúng ta ở cạnh nhau cả ngày sao? Sáng nay cũng ở cùng nhau rồi."

Hắc Bạch Lam leo lên giường ôm lấy cô, gấp lại cuốn sách cô đang đọc đặt lên đầu giường rồi bất ngờ hôn lên môi cô.

Anh ôm chặt cô vào lòng, hai cơ thể cọ sát nhau, cô liền nhận ra anh đang muốn gì.

- "Anh...đừng, cha mẹ em đang ở dưới nhà..." Cô thở hổn hển nói.

Hắc Bạch Lam cười gian tà:"Không phải cha mẹ em đã vào bệnh viện thăm con của Hoắc Thuyến rồi sao?"

- "Nghĩa là..?" Cô mơ hồ hỏi.

Anh khàn giọng:"Nghĩa là bây giờ không gian này là của hai chúng ta."

Chương 93: Bất ngờ

Nói rồi anh cúi đầu xuống vờn nhẹ cánh môi của cô, bàn tay đã phạm thượng mò mẫm vào bên trong áo ngủ, nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể cô. Lâm Mạn Ninh thật bó tay với anh, Hắc biến thái vẫn mãi mãi là Hắc biến thái.

- "Ừm...anh đừng cần..." Lâm Mạn Ninh vội ngăn anh lại, những vết tím xanh tối qua anh để lại vẫn chưa hết, giờ còn thêm nữa thì ngày mai làm sao cô ra ngoài cơ chứ.

Hắc Bạch Lam đối với cô có một sự chiếm hữu rất đặc biệt, anh chỉ muốn cô là của một mình anh, và muốn lưu ấn kí của mình trên người cô. Làm như vậy anh thấy rất thỏa mãn.

Hôn dần xuống bụng cô, anh càng mãnh liệt hơn, anh muốn có một đứa nhỏ, nó sẽ chảy chung dòng máu của anh và cô, là kết tinh của họ, điều này thật kì diệu.

Anh cởi đi chiếc váy còn lại che đi phía dưới trên người cô, cơ thể đầy đặn hiện ra trước mắt anh, Lâm Mạn Ninh có chút xấu hổ, cố che đi phía dưới.

- "Hắc biến thái...anh đừng nhìn nữa...." Lâm Mạn Ninh nói.

Hắc Bạch Lam mỉm cười, tháo chiếc cravat của mình ra rồi che mắt cô lại.

- "Như vậy đã được chưa?" Anh khàn giọng hỏi.

Lâm Mạn Ninh ức đến máu chảy ngược, cô nói là anh đừng nhìn nữa, anh che mắt cô làm gì chứ? Hắc Bạch Lam chăm chú nhìn hoa huyết hồng hào của cô.

Bên trong một ít mật dịch đã tiết ra, anh đưa lưỡi khẽ liếm nhẹ lên hoa huyết.

- "A...đừng...anh đừng làm vậy..."

Sau khi màn dạo đầu kĩ càng, anh nhanh chóng cởi quần áo của mình ra, rồi đưa vật nam tính của mình vào bên trong.

- "Ư...ư...ư...anh đừng lớn thêm nữa...a...em không chịu được...a..."
Cô rên rỉ, phía dưới của anh cô cảm nhận được nó đang càng ngày càng phình to ra, hoa huyết thật sự không thể dung nạp nổi.

Anh thúc mạnh một lần nữa, chạm vào nơi sâu thẳm nhất của cô. Lâm Mạn Ninh sung sướng uốn cong người lên, cravat trượt khỏi mắt cô, gương mặt nhuộm đầy dục vọng của anh hiện ra.

- "Bảo bối, có ngày anh chết vì em mất..." Anh nói rồi ra vào mạnh hơn.

Sau ba tiếng đồng hồ, cô đã không chịu được nữa, rên rỉ cầu xin anh.

- "A....dừng lại.....không được nữa..."

- "Lam...em thật sự rất mệt..."

Cuối cùng anh cũng không ép cô thêm nữa, ra vào nhanh hơn rồi phóng thẳng chất lỏng màu trắng vào sâu trong cơ thể cô. anh thỏa mãn ôm cô vào lòng rồi đi ngủ.

Sáng hôm sau...

Những tia nắng của ngày đầu tiên chiếu qua cửa sổ, rọi vào trong phòng ngủ, trong phòng vẫn còn mùi vị ám muội, Lâm Mạn Ninh cựa mình thức dậy.

Chỗ bên cạnh đã trống từ lúc nào, chỉ còn lại mẩu giấy.

"Sáu giờ tối nay anh sẽ đến đón em, chúng ta cùng đi ăn tối. Chúc em một ngày mới vui vẻ, bà xã".

Tim cô đập lên "thình thịch", hai từ "bà xã" này nghe thật kì lạ. Cô mỉm cười bước xuống giường đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân.

Ăn sáng xong cô gọi điện cho ông Hắc rồi thay quần áo đến bệnh viện thăm Lê Tiểu Du.

Đến tối...

- "Em đang ở đâu vậy? Làm anh lo quá, cha mẹ em nói em không có nhà". Anh vừa lái xe vừa hỏi.

Lâm Mạn Ninh đứng trước cổng bệnh viện: "Em đang ở bệnh viện, quên mất tối nay có hẹn".

Anh có vẻ bất mãn, cô dám quên hẹn luôn sao?

- "Được rồi, đừng đó đợi anh, anh đến đón em".

Lâm Mạn Ninh vuốt lại mái tóc bị gió thổi làm cho rối của mình, cô cười: "Vâng".

Một lát sau, anh lái xe đến đón cô, họ dừng lại một nhà hàng sang trọng.

- "Vào thôi". Anh mở cửa rồi khoác eo cô đi vào trong.

Anh đã đặt sẵn một căn phòng ở đây, khi bước đến gần cửa, anh bất ngờ bịt mắt cô lại rồi đẩy cửa vào.

"Bụp". Một tiếng động vang lên rồi những sợi dây nhiều màu sắc phun ra, trông thật đẹp.

Lâm Mạn Ninh ngơ ngác nhìn.

Mọi người mỉm cười nhìn cô, bên trong phòng có cha mẹ cô, gia đình Hàn Thiên Lãnh.

Cả căn phòng được trang trí rất lãng mạn, chiếc đèn chùm màu rượu vang cùng với cả ngàn ngọn nến lung linh đang sáng.

Một bàn tiệc lãng mạn, còn có rất nhiều hoa hồng.

Lâm Mạn Ninh hai mắt sáng lên, cô nhìn anh. Hắc Bạch Lam dẫn cô vào.

- "Em có thấy thích không?".

Lâm Mạn Ninh gật đầu, nhìn xung quanh. Cô tò mò.

- "Nhiều hoa hồng quá?".

Hắc Bạch Lam mỉm cười: "Chúng mang một ý nghĩa rất lớn".

Hoa hồng được xếp theo từng đám một, không cùng một nơi. Anh

nhìn vào một số hoa hồng đang đặt trên bàn.

- "Mạn Ninh, em có biết ý nghĩa của 365 bông hồng này là gì không?". Anh nhẹ nhàng hỏi.

Lâm Mạn Ninh nhìn anh chờ đợi câu trả lời, anh mỉm cười:"Chính là ngày nào anh cũng nghĩ đến em".

Lâm Mạn Ninh cảm động, mắt cô ươn ướt. Hắc Bạch Lam nhìn sang chỗ khác:"101 bông hồng này chính là điều anh muốn nói với em. Anh yêu em...yêu em vô cùng".

Lâm Mạn Ninh lau nước mắt, cô chỉ muốn ôm lấy anh, anh làm cô bất ngờ quá.

Hắc Bạch Lam xoa xoa bả vai cô:"20 bông hồng này, chính là anh yêu em bằng cả trái tim".

- "Anh đừng lừa em". Cô mỉm cười nói.

Hắc Bạch Lam ngất mũi cô:"Không tin tình cảm của anh luôn sao?".

Chương 94: Cầu hôn

Lâm Mạn Ninh mỉm cười, cô tin chứ? Thời gian qua đã chứng minh tất cả rồi.

Hắc Bạch Lam xoay người cô sang bên kia: "Nếu em không tin thì hãy nghe ý nghĩa của 18 bông hồng anh đã chuẩn bị này".

- "Chính là tình cảm chân thành và trong sáng". Anh ôn nhu nói.

Lâm Mạn Ninh cười, hai mắt mọng nước. Hắc Bạch Lam nói tiếp.

- "Số hoa hồng ở đây đều có ý nghĩa mà anh muốn nói với em. Mạn Ninh, em có thấy một bức tường hoa hồng phía bên kia".

Lâm Mạn Ninh gật đầu: "Em thấy".

- "Ở đó có 10001 bông hồng, anh muốn chúng ta sẽ như ý nghĩa của nó, mãi mãi bên nhau không chia lìa". Anh nói, giọng nói đầy ấm áp.

Lâm Mạn Ninh nhìn bức tường toàn hoa hồng, cô lẩm bẩm lại lời anh: "Mãi mãi bên nhau không chia lìa".

Phải, đây cũng là điều cô muốn. Lâm Mạn Ninh quay người lại nhìn anh.

Cô bất ngờ khi thấy anh đang ôm một bó hoa hồng nữa rất lớn. Hắc Bạch Lam cười.

- "Tặng em".

Lâm Mạn Ninh cầm lấy, bó hoa che đi cả người cô. Hắc Bạch Lam nắm lấy bàn tay cô.

- "Cuối cùng là điều anh muốn nói với em. Đây là 109 bông hồng, nó...mang ý nghĩa...."

Nói đến đây anh bất chợt quỳ gối xuống trước mặt cô:"109 bông hồng này có ý nghĩa là cầu hôn. Lâm Mạn Ninh, em đồng ý làm vợ anh nhé! Lần này sẽ là lần cuối anh cầu hôn em, chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội một lần, anh sẽ không để chuyện không vui xảy ra nữa".

- "Hãy để anh được làm một người chồng danh chính ngôn thuận của em, anh sẽ dùng cả cuộc đời này để bảo vệ em. Lấy anh nhé!".

Mọi người đứng bên cạnh chứng kiến đều cảm động, họ đồng thanh nói:"Mạn Ninh, hãy đồng ý đi".

Lâm Mạn Ninh định thần lại, hóa ra anh đang cầu hôn cô. Cô nhìn chiếc nhẫn, đây là chiếc nhẫn lần trước anh đã đeo cho cô.

Cô rút một bông hồng trong bó bông đang cầm đưa cho anh:"Em sẽ trả lời anh sau khi anh nhận bông hồng này. Hắc Bạch Lam, anh có biết ý nghĩa của 1 bông hồng này là gì không?".

Hắc Bạch Lam lắc đầu, anh chưa tìm hiểu cái này.

- "Nghĩa là trong trái tim em chỉ có mình anh". Lâm Mạn Ninh từ tốn nói.

Hắc Bạch Lam mỉm cười, trong lòng như có ánh nắng chiếu vào. Anh nghi hoặc hỏi.

- "Nghĩa là...?".

Lâm Mạn Ninh cười:"Nghĩa là em đồng ý lấy anh. Hắc Bạch Lam, em sẽ giao cuộc đời em cho anh, anh phải chân trọng em. Em chỉ có thể cho anh một cơ hội cuối cùng để đeo chiếc nhẫn này vào tay em".

Hắc Bạch Lam vui mừng tới nổi khản trương, anh đeo chiếc nhẫn vào tay cô, rồi hôn nhẹ bàn tay của cô.

"Bốp...bốp...bốp" Mọi người vui mừng vỗ tay chúc mừng anh.

- "Lâm Mạn Ninh, cảm ơn em".

Lâm Mạn Ninh rút tay lại:"Được rồi, anh đứng lên đi".

Hắc Bạch Lam đứng lên, Lâm Mạn Ninh nhìn vào dưới sàn nhà có hình trái tim được xếp bằng hoa hồng.

Anh thấy vậy liền giải thích:"Đó là hình trái tim nhỏ được xếp từ 11 bông hồng, ý nghĩa là thế gian này chỉ có mình em".

Lâm Mạn Ninh cười, véo nhẹ vào hông anh:"Đồ dẻo miệng".

- "Được rồi, mọi người hãy cùng ngồi xuống ăn tối thôi. Đói cả rồi".
Hắc Bạch Lam nắm lấy tay cô, thỏa mãn nói.

"Cạch" Lúc này cánh cửa mở ra, ông Hắc xuất hiện sau cánh cửa, ông không ngờ bên trong lại đông người đến vậy, chỉ nghĩ có anh và cô thôi.

Mạn Ninh nhất thời cũng quên mất chuyện hẹn với ông, cô vội chào hỏi.

- "Bác, bác vào đây đi ạ".

Ông Hắc cười gượng, cảm thấy bản thân mình thật thừa thãi. Hắc Bạch Lam thấy ông liền cảm thấy không vui.

Ông và cô thân thiết như vậy từ khi nào? Chẳng nhẽ bố anh định làm hại đến cô nữa.

- "Ta..." Ông Hắc ngập ngừng nhìn anh.

Hắc Bạch Lam nhìn cô, anh nghĩ là do cô gọi đến. Cô muốn làm gì?

- "Lam...anh đi đâu vậy? Đợi em". Anh quay người bước đi, Lâm Mạn Ninh đuổi theo anh.

Hàn Thiên Lãnh nhìn ông Hắc, anh mắt có chút gì đó an ủi. Ông Hắc cười khổ rồi bước ra ngoài.

Ông bà Lâm đứng nhìn từ đầu tới cuối không nói một lời nào, thật ra hai người họ vẫn còn rất giận chuyện ông đã làm với Mạn Ninh.

- "Lam..." Cô kéo tay anh lại, mặt bất mãn:"Anh sao thế? Đó là bố anh, anh thái độ gì vậy?".

Hắc Bạch Lam lạnh lùng nói:"Anh không có một người bố như vậy".

- "Anh..." Lâm Mạn Ninh cau mày:"Anh đừng ăn nói linh tinh, em sẽ giận anh đấy".

Cô thở dài:"Dù sao chuyện cũng đã qua bao nhiêu năm rồi, anh hãy buông bỏ tất cả đi được không?".

- "Anh cũng từng bị ông ấy ép hôn nên anh hiểu cảm giác thế nào

mà. Anh đừng như vậy nữa".

Anh đau lòng nói:"Nếu qua chuyện mẹ anh rồi thì thế nào? Còn em, ông ấy hại em phải chịu sự đau đớn, khiến chúng ta sống trong chờ đợi đối phương ba năm trời, khiến tất cả mọi chuyện trở nên rối rắm..."

- "Em không so đo chuyện đó nữa, không phải bây giờ chúng ta đã về với nhau rồi sao? Lam, em biết anh cũng mong có một gia đình hoàn chỉnh mà. Anh hãy nghe em, có được không?". Cô đỡ dành.

Hắc Bạch Lam cau mày:"Mạn Ninh, em bỏ qua tất cả sao?".

- "Vâng, em muốn chúng ta cùng sống vui vẻ bên nhau, con của chúng ta sẽ có ba mẹ, có ông bà ngoại, có ông nội. Vì em, vì anh, vì con của chúng ta, anh làm hòa với bác ấy được không?".

Hắc Bạch Lam ôm lấy cô, thật ra anh cũng muốn tình cảm của họ có thể tốt đẹp hơn, anh cắt đứt quan hệ với ông ta không phải là vì anh không muốn nhận ông ấy mà là vì anh không muốn ông ta can thiệp vào chuyện của anh.

- "Mạn Ninh, như vậy em sẽ rất thiệt thòi".

Lâm Mạn Ninh lắc đầu:"Không thiệt, bởi vì em có anh rồi".

Chương 95: Đại kết cục(18+)

1 tháng sau...

Tại lễ đường, Hắc Bạch Lam đang đứng cạnh cha xứ, trên người anh là bộ vest đen của chú rể, một cành hoa hồng nhỏ được cài ở bên ngực.

Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ánh mắt đầy khấn trương đứng đợi Lâm Mạn Ninh - vợ tương lai của anh.

Cánh cửa nhà thờ mở ra, bài ca hôn lễ vang lên khắp nhà thờ, Lâm Mạn Ninh được cha Lâm dắt tay tiến về phía anh.

Trên người cô là bộ váy cô dâu màu trắng, bộ váy trái dài hai mét, trên đầu là tấm voan mỏng, trên gương mặt xinh đẹp không giấu khỏi hạnh phúc.

Anh và cô đã dùng một tháng để chuẩn bị cho hôn lễ như quần áo, váy cưới, địa điểm, khách mời,...

Và cũng dùng một tháng này để kéo gần quan hệ của hai bên thông gia hơn.

- "Ta giao Mạn Ninh cho con, con bé nhìn vậy nhưng vẫn còn rất trẻ con, con đừng so đo chấp nhặt nó". Cha Lâm rơm rớm nước mắt nói.

Ngày trước thì mong cô nhanh tìm được bến bờ hạnh phúc của mình, giờ đây khi gả cô đi rồi thì lại không đành lòng.

Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, dù sao về nhà người khác cũng chỉ là con dâu.

- "Cha yên tâm, con nhất định sẽ cho cô ấy trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất". Những lời anh nói ra chắc như đinh đóng cột.

Ông Hắc đứng bên cạnh:"Chúc hai con hạnh phúc".

Hắc Bạch Lam nhìn ông, ánh mắt đã có phần tình cảm, anh cười.

- "Nhất định sẽ hạnh phúc". Anh lặp lại như một lời hứa.

Cha xúr bắt đầu nhiệm vụ của mình, đứng để đọc lời tuyên thề.

- "Anh Hắc Bạch Lam, anh có đồng ý lấy Lâm Mạn Ninh làm vợ, đời này kiếp này yêu thương, bảo vệ cô ấy, dù nghèo sang, khỏe mạnh hay ốm đau đều ở cạnh cô ấy?".

Hắc Bạch Lam nhìn cô, kiên quyết trả lời:"Tôi đồng ý".

- "Chị Lâm Mạn Ninh, chị có đồng ý lấy Hắc Bạch Lam làm chồng, nguyện hi sinh hết mình vì anh ấy, dù sau này có khó khăn hay giàu sang chị vẫn mãi ở cạnh anh ấy".

Lâm Mạn Ninh cười:"Tôi đồng ý".

Hắc Bạch Lam khẩn trương nắm lấy tay cô, đã là lần thứ hai làm hôn lễ, nhưng lần này cảm xúc thật khó tả.

- "Vậy hai người hãy trao nhẫn cưới cho nhau. Chiếc nhẫn có ý nghĩa chính là nhẫn nhịn, nếu đã là vợ chồng thì phải có kiên nhẫn và nhường nhịn đối phương". Cha xúr nói.

Hắc Bạch Lam cầm lấy chiếc nhẫn được nhân viên mang lên, đeo vào tay cô.

Nghĩ cũng thật lạ, cùng là một chiếc nhẫn nhưng mỗi lần đeo cảm xúc lại khác nhau. Lần trước cầu hôn cô thì rất vui mừng và mong đợi, còn lần này thì thật hạnh phúc.

- "Ta tuyên bố hai con chính là vợ chồng". Cha xúr nói.

Anh mỉm cười, nâng tấm voan mỏng trên đầu cô ra rồi cúi đầu xuống hôn cô.

- "Ưm...ọe" Cô cảm thấy bao tử mình bị đảo lộn, một mùi chua xộc lên, khó chịu vô cùng. Cô vội bịt miệng mình lại.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, cô dâu không muốn hôn chú rể sao?

Mẹ Lâm ở dưới cau mày, bà lẩm bẩm tính cũng đã một tháng, lẽ nào?

Hai mắt bà sáng lên:"A...hình như con bé mang thai rồi?".

Hắc Bạch Lam nghe được, anh vui mừng hỏi:"Thật sao?".

- "Em....ọe". Lâm Mạn Ninh ôm lấy bụng mình.

Anh vui mừng bế cô lên:"Chúng ta đến bệnh viện kiểm tra".

Mặc kệ cho mọi người ngơ ngác, mặc kệ cô phản kháng, anh vác cô lên vai rồi đi ra xe. Thế là trong ngày cưới, hai người mặc lễ phục đi đến bệnh viện phụ sản.

Những khách khứa đều do Hàn Thiên Lãnh, ông Hắc, bố mẹ Lâm và

cả thư kí của anh tiếp đón.

Tối đến, tại Hắc gia, sau khi khách khứa ra về, chỉ còn những người thân quen ở lại ăn bữa cơm gia đình. Lúc này Hắc Bạch Lam đang cẩn thận bế Lâm Mạn Ninh đi vào, cả hai đã thay quần áo.

- "Kết quả thế nào rồi?".

- "Con bé mang thai phải không?".

Mọi người lần lượt hỏi anh. Hắc Bạch Lam không giấu khỏi niềm vui và sự tự hào.

- "Hạt giống đã nảy mầm rồi, cô ấy đã mang thai được một tháng". Anh hãnh diện nói, Lâm Mạn Ninh đứng bên cạnh mặt đỏ bừng.

- "Tốt quá rồi. Tốt quá rồi".

Mọi người vui vẻ ăn cơm cùng nhau, sau bữa ăn lần lượt ra về. Cha mẹ Lâm nói chuyện với cô một lát cũng về theo.

Ông Hắc nhìn Lâm Mạn Ninh đầy cảm kích, bởi vì cô đã khuyên anh về đây ở, để ông cảm thấy căn nhà này không còn trống trải nữa, và bây giờ cô đang mang dòng máu của Hắc gia mà ông ngày đêm mong chờ.

- "Em đi lên phòng, anh cứ nói chuyện với bố nhé!". Cô nói.

Hắc Bạch Lam lo lắng: "Để anh đưa em lên".

- "Không cần đâu, em lên được mà".

Hắc Bạch Lam có chút không yên tâm nên đưa cô lên phòng rồi mới

xuống nói chuyện tiếp với ông Hắc, Lâm Mạn Ninh thật bó tay với anh.

- "Con bé thật sự là một người tốt". Ông Hắc chân thành nói.

Hắc Bạch Lam cười hạnh phúc, mọi chuyện thật cảm ơn cô.

- "Giờ con bé đang mang thai, con hãy giành thời gian nhiều hơn cho nó, phụ nữ mang thai tính tình sẽ thay đổi, con là đàn ông phải biết nhường nhịn nó". Ông Hắc căn dặn.

Hắc Bạch Lam đáp:"Con biết rồi, bố".

Một tiếng "bố" khiến ông Hắc như hóa đá, ông rơm rớm nước mắt, gật đầu, vỗ nhẹ vào vai anh rồi đi lên lầu.

Ông thỏa mãn cười, tuổi già này ông không còn sợ cô độc nữa rồi.

Hắc Bạch Lam đi lên lầu, mở cửa phòng thấy cô đang ngồi chải đầu trông thật quyến rũ. Cả căn phòng tân hôn màu đỏ, trên người cô là bộ váy màu hồng phấn ngắn mỏng manh, đèn chùm màu pha lê, cảnh tượng này khiến máu anh như chảy ngược.

Anh đi đến ôn lấy cô từ phía sau:"Bảo bối, cảm ơn em".

- "Vì?" Cô đặt chiếc lược xuống bàn, tò mò hỏi.

Hắc Bạch Lam vùi đầu vào cổ cô, thì thầm:"Vì tất cả".

Lâm Mạn Ninh cười, lúc này bàn tay anh đã đi vào trong áo cô mà xoa nắn nơi đầy đà kia.

Cô nắm lấy cổ tay anh:"Lam...đừng, con của chúng ta".

- "Nhưng đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta". Anh không muốn chỉ đơn giản ôm cô ngủ đến sáng như vậy.

Chưa đợi cô nghĩ xong, anh đã bế cô đặt lên giường: "Anh sẽ nhẹ nhàng, không làm em và con đau đâu".

Nói rồi anh hôn xuống môi cô, hai chiếc lưỡi quyện chặt vào nhau.

- "A...um" Anh đã nói vậy cô chỉ có thể tin anh, hai tay quàng lên cổ anh.

Bàn tay anh trượt xuống cơ thể cô, từng đường nét anh đã nắm rõ trong lòng bàn tay.

- "A...um...ừ....Lam".

Anh hôn khắp ngực cô, để lại đầy vết đỏ chót, rồi hôn xuống phần bụng.

Nơi đây có con của bọn họ, thật là một điều kì diệu.

Đến khi cả hai thân thể trần như nhộng, bên dưới cô ướt đẫm thì anh mới nhẹ nhàng tách chân cô ra.

- "Ừ...a....nhẹ lại...a" Cô nắm lấy drap giường.

Anh thở hổn hển, bên dưới cổ giảm lực đạo. Sau ba mươi phút, vì lo cho hai mẹ con nên anh đành ra sớm hơn, mặc dù bản thân chưa thỏa mãn lắm.

Sau cuộc ân ái, cả hai ôm chặt lấy nhau. Bàn tay anh vuốt ve bờ vai cô.

- "Vậy là chúng ta đã trở thành một gia đình, thật sự như một giấc mơ".

Lâm Mạn Ninh ngẩng đầu lên nhìn anh: "Mơ sao?".

- "A....đau quá...em làm gì vậy? Thả anh....a" Lâm Mạn Ninh véo mạnh vào ngực anh, Hắc Bạch Lam đau đớn hét lên.

- "Ai bảo anh nói như một giấc mơ, em chỉ làm cho anh tỉnh thôi".

Hắc Bạch Lam vồ lấy cô: "Định là đêm nay cho em nghỉ ở đây, nhưng là do em không ngoan....Phạt".

- "A...em sai rồi".

- "Nhột quá...đừng hôn chỗ đó....ừ....nhột".

Bên ngoài trăng tròn chiếu sáng vào căn phòng của họ, như thế chứng kiến sự hạnh phúc của đôi uyên ương. Sau bao nhiêu sóng gió cuối cùng họ đã trở về bên nhau.

Sống hạnh phúc dưới một mái nhà, mãi không chia lìa.

THE END.

Chương 96: Ngoại truyện: Thời gian mang thai

Đã gần bảy tháng trôi qua, cái thai trong bụng cô dần lớn hơn, mọi hoạt động di chuyển gặp nhiều khó khăn, đặc biệt nhìn cô còn mũm mĩm hơn trước rất nhiều. Điều này làm Hắc Bạch Lam rất thích thú, bởi vì nhìn cô như cục mỡ, trắng trắng và mềm mại, anh rất thích ôm cô vào lòng ngủ mỗi tối.

Buổi sáng, tại biệt thự của Hắc gia, Lâm Mạn Ninh cựa mình rồi tỉnh dậy, lúc mang thai cô ngủ rất nhiều, thậm chí ngủ cả một ngày không cần ăn uống gì. Vừa mở mắt ra, cô chống tay ngồi dậy, anh lúc này mở cửa đi vào.

Mỗi ngày anh đều đợi cô thức dậy, giúp cô vệ sinh cá nhân rồi ăn sáng thì anh mới đi làm. Anh đi đến đỡ lấy cô bước vào phòng tắm, sàn nhà đều được trải thảm bằng lông quý, đi rất êm, không lo sẽ bị trượt chân ngã.

Anh rót nước rồi lấy kem đánh răng cho cô.

Vệ sinh cá nhân xong xuôi, anh đưa cô đi xuống nhà ăn sáng. Cha Hắc đang đọc báo, thấy anh và cô xuống liền tươi cười nói.

- "Xong rồi sao? Ăn sáng thôi."

Lâm Mạn Ninh mỉm cười, cúi đầu: "Bố."

- "Ừm." Ông Hắc cười.

Anh gấp cho cô thịt sườn, bây giờ cô ăn cũng nhiều hơn trước, nhớ lại thời kì cô bị ốm nghén khiến anh lo lắng không thôi, mặc dù biết đây là chuyện phụ nữ mang thai nào cũng gặp phải.

Lúc đó cô ăn cái gì cũng nôn hết ra, khiến người xanh xao gầy guộc, anh đành phải đưa cô đi tiêm vài liều thuốc dinh dưỡng, qua thời kì đó cô bắt đầu ăn được.

Anh chăm cho cô từng li từng tí, lúc nào cũng như gà mẹ bên cạnh con của mình, nhưng chăm vậy thì chăm còn việc "ăn" cô anh vẫn làm rất đều đặn, chỉ là ra nhanh hơn và cẩn thận hơn.

Về khoản này cô rất đau khổ, mỗi lúc nỉ non bảo anh đừng lại thì anh như ngựa đực thừa thắng xông lên.

- "Bảo bối, uống sữa đi." Anh đưa ly sữa nóng cho cô.

Lâm Mạn Ninh nhìn lại mình, cô bây giờ nhìn như trái bóng vậy. Cô lắc đầu:"Em no rồi, không ăn nữa đâu."

Thời kì mang thai của cô trôi qua như thế, sống trong sự che chở, chăm lo của chồng, sống trong sự vui vẻ của cha mẹ mình, cô thật sự thấy mình là người hạnh phúc nhất.

Một thời gian sau đó...

Mỗi ngày cô đều đến bệnh viện kiểm tra thai nhi và sức khỏe của cô, nhưng anh nhất quyết không cho bác sĩ tiết lộ giới tính của thai nhi, anh nói dù là gái hay trai anh cũng sẽ yêu thương chúng nên không cho bản thân mình biết trước.

Một buổi sáng đẹp trời...

Lâm Mạn Ninh dậy sớm hơn thường lệ nên tự mình vào vệ sinh cá nhân, vào đến phòng tắm, bên dưới sàn vẫn còn hơi ướt, cô khẽ bước thì không may trượt chân ngã.

- "A.." Cô thất thanh kêu lên, ôm lấy bụng mình, sự đau đớn khiến cô cau mày.

Mạn Ninh hoảng sợ vuốt ve bụng mình, cô rất lo cho đứa nhỏ trong bụng. Trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi, ngồi được một lúc, cô thấy mình đã đỡ đau hơn nên đứng dậy vệ sinh cá nhân.

Tất nhiên cô đã giấu nhẹm chuyện này, nếu Hắc Bạch Lam mà biết, không biết anh sẽ làm quá đến cỡ nào, cô thật sự đã thấy bó tay với anh rồi.

- "Em dậy rồi? Tại sao lại tự ý đi vào phòng tắm, ít nhất phải đợi anh qua đưa em đi."

Lâm Mạn Ninh cười:"Em có thể tự mình làm được mà."

Anh nhìn cô một lượt rồi gật đầu:"Chúng ta xuống nhà ăn sáng thôi."

Lâm Mạn Ninh thở phào, cũng may anh không phát hiện ra. Cô cùng anh đi xuống lầu ăn sáng, ông Hắc gấp lại tờ báo, cả nhà này vì cô mà đảo lộn hết thời gian sinh hoạt, mỗi sáng đợi cô dậy mới cùng ăn sáng rồi đi làm, đến trưa phải về nhà đúng giờ dù có việc bận đi chăng nữa, còn đến tối, Lâm Mạn Ninh ăn rất khuây nên hai người đều đợi cô ăn cùng.

- "Dậy rồi sao? Chúng ta ăn sáng thôi."

Hắc Bạch Lam kéo ghế cho cô, Lâm Mạn Ninh chào hỏi ông rồi ngồi xuống, khi anh vừa ngồi xuống thì thấy cô cau nhẹ mày, tay ôm lấy

bụng mình.

- "Mạn Ninh, em sao vậy?"

Lâm Mạn Ninh mấp máy môi:"Em...bụng em đau quá...a"

- "Sao vậy? Sắp sinh rồi sao? Nhưng không phải bác sĩ nói hai tuần nữa mới có dấu hiệu sinh sao?" Ông Hắc lo lắng nói, ông rất mong đợi đứa cháu nội này.

Hắc Bạch Lam nghe vậy liền đỡ lấy cô:"Đau lắm sao? Anh đưa em đến bệnh viện."

- "A...vâng...rất đau...a..." Cô nghẹn ngào nói, trong lòng bắt đầu lo sợ, có khi nào sáng nay vì bị ngã nên cô mới bị đau bụng, vậy con của cô...?

Nghĩ đến đây nước mắt cô rơi lả chả, không ngăn lại được. Hắc Bạch Lam bế cô lên:"Gọi tài xế đến lái xe."

- "Vâng, thiếu gia." Quán gia nói rồi vội nhắc máy lên.

Anh bế cô ra khỏi biệt thự, đặt cô vào ghế sau rồi ngồi vào cùng cô, chiếc xe nhanh chóng lao đến bệnh viện. Ông Hắc gọi điện cho ông bà Lâm rồi cũng đến ngay sau đó.

- "A...đau quá...Lam, liệu con của chúng ta có bị gì không?" Cô run rẩy hỏi.

Trong lòng anh nóng như lửa đốt, thật ra tim đã muốn rơi ra ngoài chỉ là không dám biểu hiện ra khiến cô càng thêm sợ, anh trấn an.

- "Không sao đâu, em đừng lo."

Lâm Mạn Ninh được đẩy vào phòng sinh, một vị bác sĩ là phụ nữ tầm 35 tuổi đi vào, theo sau là y tá, bà ta đeo bao tay rồi vạch quần lót của cô ra.

- "Chưa vỡ ối mà, tại sao lại đau bụng dữ dội như vậy. Mau siêu âm xem." Vị bác sĩ nói với y tá phía sau.

Bên ngoài, mọi người đã có mặt đầy đủ, ai cũng lo lắng và hồi hộp.

"Cạch" Cánh cửa mở ra, vị bác sĩ đi ra ngoài, bà ta bỏ khẩu trang ra nói.

- "Cô ấy bị động thai, không phải sắp sinh, cô ấy có nói là sáng nay bị trượt ngã trong phòng tắm, tại sao người nhà lại bất cẩn như vậy, để cô ấy bị ngã."

Mọi người nhìn anh, Hắc Bạch Lam cau mày, bị ngã? Có lẽ là sáng nay lúc anh chưa kịp vào cô đã tự ý đi vào phòng tắm.. đợi đấy, anh sẽ hảo hảo dạy cô một bài học, toàn làm việc theo ý mình.

- "Thế bây giờ cô ấy như thế nào rồi?" Hắc Bạch Lam hỏi.

Vị bác sĩ lắc đầu:"Vì sắp sinh còn bị động thai nên có lẽ phải tiến hành mổ cho cô ấy, nếu không sẽ rất nguy hiểm."

- "Hả? Sao lại như vậy được, hai tuần nữa mới đúng ngày sinh." Mẹ Lâm lo lắng nói, trẻ con đẻ thiếu ngày thường khó nuôi hơn những đứa trẻ khác.

Vị bác sĩ nói:"Người nhà nhanh chóng làm thủ tục đi, ba mươi phút nữa vào phòng mổ."

Tất nhiên cô đã giấu nhẹm chuyện này, nếu Hắc Bạch Lam mà biết, không biết anh sẽ làm quá đến cỡ nào, cô thật sự đã thấy bó tay với anh rồi.

- "Em dậy rồi? Tại sao lại tự ý đi vào phòng tắm, ít nhất phải đợi anh qua đưa em đi."

Lâm Mạn Ninh cười:"Em có thể tự mình làm được mà."

Anh nhìn cô một lượt rồi gật đầu:"Chúng ta xuống nhà ăn sáng thôi."

Lâm Mạn Ninh thở phào, cũng may anh không phát hiện ra. Cô cùng anh đi xuống lầu ăn sáng, ông Hắc gấp lại tờ báo, cả nhà này vì cô mà đảo lộn hết thời gian sinh hoạt, mỗi sáng đợi cô dậy mới cùng ăn sáng rồi đi làm, đến trưa phải về nhà đúng giờ dù có việc bận đi chăng nữa, còn đến tối, Lâm Mạn Ninh ăn rất khuây nên hai người đều đợi cô ăn cùng.

- "Dậy rồi sao? Chúng ta ăn sáng thôi."

Hắc Bạch Lam kéo ghế cho cô, Lâm Mạn Ninh chào hỏi ông rồi ngồi xuống, khi anh vừa ngồi xuống thì thấy cô cau nhẹ mày, tay ôm lấy bụng mình.

- "Mạn Ninh, em sao vậy?"

Lâm Mạn Ninh mấp máy môi:"Em...bụng em đau quá...a"

- "Sao vậy? Sắp sinh rồi sao? Nhưng không phải bác sĩ nói hai tuần nữa mới có dấu hiệu sinh sao?" Ông Hắc lo lắng nói, ông rất mong đợi đứa cháu nội này.

Hắc Bạch Lam nghe vậy liền đỡ lấy cô:"Đau lắm sao? Anh đưa em

đến bệnh viện."

- "A...vâng...rất đau...a..." Cô nghẹn ngào nói, trong lòng bắt đầu lo sợ, có khi nào sáng nay vì bị ngã nên cô mới bị đau bụng, vậy con của cô...?

Nghĩ đến đây nước mắt cô rơi là chả, không ngăn lại được. Hắc Bạch Lam bế cô lên:"Gọi tài xế đến lái xe."

- "Vâng, thiếu gia." Quán gia nói rồi vội nhắc máy lên.

Anh bế cô ra khỏi biệt thự, đặt cô vào ghế sau rồi ngồi vào cùng cô, chiếc xe nhanh chóng lao đến bệnh viện. Ông Hắc gọi điện cho ông bà Lâm rồi cũng đến ngay sau đó.

- "A...đau quá...Lam, liệu con của chúng ta có bị gì không?" Cô run rẩy hỏi.

Trong lòng anh nóng như lửa đốt, thật ra tim đã muốn rơi ra ngoài chỉ là không dám biểu hiện ra khiến cô càng thêm sợ, anh trấn an.

- "Không sao đâu, em đừng lo."

Lâm Mạn Ninh được đẩy vào phòng sinh, một vị bác sĩ là phụ nữ tầm 35 tuổi đi vào, theo sau là y tá, bà ta đeo bao tay rồi vạch quần lót của cô ra.

- "Chưa vỡ ối mà, tại sao lại đau bụng dữ dội như vậy. Mau siêu âm xem." Vị bác sĩ nói với y tá phía sau.

Bên ngoài, mọi người đã có mặt đầy đủ, ai cũng lo lắng và hỏi hớp.

"Cạch" Cánh cửa mở ra, vị bác sĩ đi ra ngoài, bà ta bỏ khẩu trang ra

nói.

- "Cô ấy bị động thai, không phải sắp sinh, cô ấy có nói là sáng nay bị trượt ngã trong phòng tắm, tại sao người nhà lại bất cẩn như vậy, để cô ấy bị ngã."

Mọi người nhìn anh, Hắc Bạch Lam cau mày, bị ngã? Có lẽ là sáng nay lúc anh chưa kịp vào cô đã tự ý đi vào phòng tắm.. Ợi đấy, anh sẽ hảo hảo dạy cô một bài học, toàn làm việc theo ý mình.

- "Thế bây giờ cô ấy như thế nào rồi?" Hắc Bạch Lam hỏi.

Vị bác sĩ lắc đầu:"Vì sắp sinh còn bị động thai nên có lẽ phải tiến hành mổ cho cô ấy, nếu không sẽ rất nguy hiểm."

- "Hả? Sao lại như vậy được, hai tuần nữa mới đúng ngày sinh." Mẹ Lâm lo lắng nói, trẻ con đẻ thiếu ngày thường khó nuôi hơn những đứa trẻ khác.

Vị bác sĩ nói:"Người nhà nhanh chóng làm thủ tục đi, ba mươi phút nữa vào phòng mổ."

Hắc Bạch Lam đi vào thay quần áo cho cô, anh bất mãn nói:"Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, Lâm Mạn Ninh, em muốn anh phạt em thế nào đây."

- "Em..hức...đau quá...em xin lỗi....huhu..." Vừa đau bụng vừa bị anh trách mắng, cô thấy rất tội thân, không kìm được mà bật khóc nức nở.

Anh thương xót vỗ vai cô:"Được rồi, không phải là anh khi dễ em...đừng khóc nữa..."

Ba mươi phsut sau...

Lâm Mạn Ninh được đẩy vào phòng mổ, tất cả tiếp tục rơi vào sự lo lắng, Hắc Bạch Lam ngồi vò tóc mình, đã gần năm tiếng đồng hồ trôi qua cô vẫn chưa ra, còn có con của họ.

Anh lấy một liều thuốc ra châm lửa lên, từ khi cô mang thai anh chẳng còn đụng đến thuốc lá, bây giờ vì quá sợ hãi và lo lắng nên anh mới đụng đến nó.

- "Tiên sinh, trong bệnh viện không được hút thuốc, ngài vui lòng.." Một y tá đi qua nhắc nhở.

Hắc Bạch Lam lạnh lùng nhìn cô ta, y tá rùng mình, cái nhìn đó thật lạnh lẽo, cô ta vội đi chỗ khác.

- "Tại sao lại lâu như vậy?" Anh hỏi.

Mẹ Lâm trả lời:"Kiên nhẫn một chút, con đầu lòng sẽ rất khó khăn, lại nói con bé phải đẻ mổ, phải đợi ổn định tinh thần mới tiến hành được."

Lòng bàn tay anh đỏ đầy mồ hôi, một y tá đi ra ngoài, trên mặt toàn nét lo lắng.

- "Không xong rồi, sản phụ mất nhiều máu quá, tình hình không ổn...người thân hãy nhanh chóng kí vào tờ giấy này, chỉ có thể chọn một trong hai."

Anh lao đảo lùi về sau, mọi người đều lo lắng, bà Lâm khóc nức nở. Hắc Bạch Lam cầm tờ giấy, đôi tay run run, không thể nào, không thể xảy ra chuyện này được.

- "Tiểu Lam, con còn trẻ, sẽ còn nhiều cơ hội...con bé chỉ có một."
Ông Hắc nói, mặc dù rất thương đứa cháu của mình.

Hắc Bạch Lam hít thở sâu, hai mắt nóng dần lên, phải, Mạn Ninh của anh chỉ có một, anh còn trẻ, còn nhiều cơ hội.

Nhưng đây là đứa con anh và mọi người đều mong đợi, anh run run đặt bút xuống, nặng nề kị như một lời chào tạm biệt với đứa con của mình.

Y tá cầm lấy tờ giấy, da mặt dãn ra, khúm núm nói:"Tiên sinh, thật ra....phu nhân của ngài không sao, chỉ...chỉ là....cô ấy nói...nói tôi làm như vậy để anh bớt căng thẳng thôi."

Cái quái gì đang xảy ra? Anh cau mày, đùa sao? Cô còn có thời gian đùa sao, nhưng anh lại vui mừng, không hề nổi giận với y tá, ít nhất cô vẫn không sao. Con của họ vẫn không sao.

- "Con bé này, nó chán sống rồi sao?" Mẹ Lâm tức giận nói, nước mắt của bà đã ngừng rơi từ lúc nào.

"Oe...oe...oe...." Lúc này trong phòng vang lên tiếng khóc của trẻ sơ sinh, mọi người mặc kệ tất cả ùa vào theo.

Trên giường, Lâm Mạn Ninh đang hôn mê, bác sĩ đang tiến hành khâu lại vết mổ cho cô, hai cô y tá đi đến.

- "Chúc mừng tiên sinh, là một đôi long phụng, tiểu thiếu gia và tiểu thư thật dễ thương.."

"Oe...oe...oe..."

Ông Hắc bế lấy bé trai, bé con đang nhắm tịt mắt, da dẻ hơi tím tái

do mới sinh. Hắc Bạch Lam ôm lấy đứa bé gái, một giọt nước mắt hạnh phúc lăn xuống gương mặt non nớt của bé, anh khóc, khóc vì quá hạnh phúc.

Thế là anh đã thực sự được làm cha, anh đi đến gần cô:"Bác sĩ, cô ấy?"

- "Cô ấy không sao rồi, giờ chúng tôi xử lí vết mổ rồi đưa cô ấy về phòng bệnh nghỉ ngơi là được."

Hắc Bạch Lam gật đầu, xoa đầu cô:"Bà xã, em thật giỏi, chúng ta đã có hai bảo bối."

Anh cười, hai bảo bối này đối với anh thật quý giá, chúng là những sự mong đợi, sự cố gắng, sự đau đớn của cô và anh, anh sẽ bảo vệ và yêu thương chúng như bảo vệ và yêu thương cô.

Một lần thôi, một lần khiến cô đau đớn là quá đủ, một lần khiến anh thấp thỏm lo sợ quá đủ rồi.

- "Cảm ơn hai con, đã đến với cuộc đời của ta. Chào mừng hai con đến với đại gia đình." Hắc Bạch Lam nhỏ giọng nói rồi hôn nhẹ lên trán chúng.

Những nàng thích ngoại truyện kiểu gì cứ bình luận phía dưới, ta chiều tất.

Chương 97: Ngoại truyện: Bốc thăm trúng thưởng

Bốn tháng sau...

Mạn Ninh đã qua được thời gian ở cữ, thường thì phụ nữ sau khi sinh sẽ ở cữ ba tháng mười ngày, nhưng Hắc Bạch Lam lo cho cô nên bắt cô ở đúng bốn tháng.

Bây giờ cô đã lấy lại được vóc dáng của mình, cơ thể lại càng mạnh mẽ hơn, đặc biệt sau khi sinh, cô đẹp hơn trước rất nhiều, chỉ là rất bất mãn với việc ở bụng có vết sẹo. Đã nhiều lần cô muốn đi xóa sẹo nhưng đều bị anh ngăn lại, anh sợ say này sẽ để lại chuyện gì ảnh hưởng đến cô.

- "Bà xã đến giờ uống sữa rồi." Hắc Bạch Lam mở cửa đi vào, nhanh nhẩu nói, anh mắt đầy mong đợi.

Lâm Mạn Ninh mím môi, uống cái con khi, từ ngày cô sinh đến nay, hai đứa nhỏ chưa được uống sữa của mẹ chúng lần nào, mà sữa đều là do anh uống hết. Thương con là thế nhưng lại không cho chúng bám sát cô quá.

Sau khi xem chúng đã ngủ, anh liền chạy về phòng, như thường lệ gọi cô. Lâm Mạn Ninh đứng dậy: "Không được, Hắc biến thái, tối nay anh còn đụng đến em, em sẽ phanh thây anh ra."

Hắc Bạch Lam thất vọng: "Nhưng anh muốn uống sữa."

- "Đi xuống nhà, em lấy sữa cho anh uống."

Hắc Bạch Lam đi về phía cô, vác cô lên vai rồi quăng cô lên giường:"Không phải ở đây cũng có sữa rồi sao? Cần gì phải đi đâu nữa."

- "A..biến thái, không được đụng vào em...tránh ra..." Lâm Mạn Ninh la hét.

Hắc Bạch Lam cởi chiếc áo ngủ của cô ra, từ khi sinh đến nay cô không mang áo ngực nên chỉ cần cởi áo anh đã có thể trực tiếp cảm nhận nó. Sữa cô không nhiều lắm vì thế anh đã thuê hai vú nuôi cho hai tiểu bảo bối.

Anh vùi đầu vào ngực cô như một đứa trẻ, hai cánh môi mút chặt lấy đầu ngực cô, Lâm Mạn Ninh xấu hổ đỏ bừng mặt.

Hắc Bạch Lam cười gian tà, cũng đã bốn tháng, cộng thêm ba tháng cuối là anh đã phải ăn chay bảy tháng, chắc cũng sắp hỏng rồi, không thể đợi thêm được nữa. Anh ngẩng đầu lên rồi nhắm trúnng môi cô mà hôn, lưỡi tách hai cánh môi cô ra rồi đưa ít sữa vào miệng cô.

- "Ưm...ừ..." Lâm Mạn Ninh cau mày, anh đây rõ ràng là đang khiêu khích. Giờ mới cảm nhận lại được sữa mẹ, nhạt quá, vậy mà anh lúc nào cũng thích uống.

Hắc Bạch Lam buông cô ra, cả hai đều thở hổn hển, Lâm Mạn Ninh có vẻ nhìn ra ý đồ của anh, cô lấy áo che đi người mình:"Anh..xong rồi chứ? Em muốn đi ngủ."

Hắc Bạch Lam luồn tay xuống bóp nhẹ mông cô:"Bảy tháng rồi chúng ta chưa gần gũi."

- "Đấy là chuyện của em...em muốn ngủ...tránh ra..." Lâm Mạn Ninh không thương tiếc đạp anh ra.

Hắc Bạch Lam giữ lấy tay cô ép chặt xuống giường, anh cúi đầu xuống hôn lên ngực cô, được một lúc lại cặm cùi uống sữa. Lâm Mạn Ninh tức đến hộc máu.

Anh vuốt ve khắp cơ thể cô, đến khi quần áo cả hai đều lần lượt rơi xuống sàn nhà anh mới thực sự thỏa mãn. Khẽ tách chân cô ra, bên dưới vẫn hồng hào và nhạy cảm như vậy.

- "A..đừng..." Trước sinh bằng phương pháp mổ nên nơi này vẫn rất chật hẹp, lại thêm việc cả gần năm trời họ chưa từng thân mật nên giờ có chút khó khăn.

Hắc Bạch Lam thở mạnh, bên dưới cô bóp chặt lấy vật nam tính của anh, khiến anh sượng đến phát điên. Ra vào nhanh hơn, rồi anh cúi đầu xuống ngậm một bên ngực cô.

- "A..ừ...anh nhẹ lại...."

Lâm Mạn Ninh bấu chặt vào vai anh:"A...đừng...nhanh quá rồi..."

- "A...ừ...a...a...a..."

Cuối cùng gần đến sáng anh mới buông tha cho cô, mỗi lần anh đều cẩn thận đưa chất lỏng ra ngoài, anh không muốn cô phải mang thai một lần nào nữa, một lần sợ hãi đối với anh là quá đủ rồi.

Ngày hôm sau...

Gia đình Hàn Thiên Lãnh đến thăm cô, Hàn Thiên Lãnh bế bé trai, bế bé gái một chút rồi xuống nhà nói chuyện cùng Hắc Bạch Lam và ông

Hắc, kể từ ngày có thêm con nít, ông Hắc cười nhiều hơn, cả ngày bế hết đứa này đến đứa khác, đứa nào ông cũng cưng đến tận trời. Tiểu Minh và Mộc Nhiên trong phòng cùng cô.

Mộc Nhiên bế bé trai: "Chúng đáng yêu quá, em đặt tên cho nó là gì vậy?"

Lâm Mạn Ninh cười, thật ra cô vẫn chưa nghĩ ra tên gì hay cho hai đứa nhỏ này cả, mỗi ngày đều lên mạng tìm nhưng không thấy kết quả phù hợp lắm.

Tiểu Minh nhìn bé gái đang nằm ở giường, hai bé đều được thừa hưởng vẻ đẹp của bố mẹ chúng, bé nào cũng trắng trẻo mập mập, bé gái thấy Tiểu Minh nhìn mình liền cười tít mắt lên, bàn chân khướu lên không trung, chiếc lắc chân tạo tiếng động thật vui tai.

Tiểu Minh đưa tay xoa nhẹ má bé, bé cười càng giòn hơn, cậu nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của bé, bé gái cười rồi bám chặt lấy ngón tay của cậu đưa vào miệng mình.

- "Ánh Dương, dì hãy đặt tên cho em ấy là Ánh Dương, bé là tia nắng ấm áp, nụ cười thật dễ thương." Cậu bất giác nói lên.

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn cậu, không ngờ cậu lại nghĩ ra cái tên này.

- "Tiểu Minh, con có thích em không?" Mộc Nhiên dò hỏi, thực sự rất mong hai nhà có thể thành thông gia.

Tiểu Minh ngây ngô hỏi: "Rất thích, mẹ, chúng ta có thể mang em ấy về nhà nuôi không?"

- "Không được, bây giờ bé còn nhỏ, phải có sự chăm sóc của bố mẹ,

nếu con thích hãy đợi em ấy lớn lên rồi con đưa em ấy về làm vợ mình có được không?"

Tiểu Minh hỏi:"Thật sao?".

- "Ừ, nếu con thích." Mộc Nhiên nói.

Tiểu Minh vui mừng bế bé trên tay, mọi động tác đều cẩn thận. Lúc này cánh cửa mở ra.

- "Không được."

- "Tôi phản đối." Hai người đàn ông lên tiếng.

Mạn Ninh và Mộc Nhiên nhìn hai người họ, ánh mắt có phần cảnh cáo:"Hừm?".

- "Ý anh nói là không được đó, bà xã, em phải biết là chuyện này không thể. Lỡ như nếu sau này Tiểu Minh không có tình cảm với con bé, chỉ xem con bé là em gái rồi chúng ta bắt nó làm hôn lễ thì không được. Mọi chuyện hãy để sau này nói được không?" Hắc Bạch Lam đi đến bóp nhẹ vào vai cô, nhẹ giọng nói.

Lâm Mạn Ninh lườm anh rồi nói:"Tiểu Minh, con có thật sự thích em ấy không? Dì không muốn sau này con lấy em ấy chỉ vì hôn ước đặt ra lúc nhỏ đâu."

Tiểu Minh véo nhẹ má bé:"Con muốn lấy em ấy và sống chung như bố mẹ, dì Ninh, dì cho em ấy về ở với con đi, con muốn ngủ cùng em ấy."

Bốn người lớn nhìn cậu đầy ngạc nhiên, cuối cùng không nói gì thêm, vì bọn chúng vẫn còn quá nhỏ, không thể nói trước được điều gì.

Bốn năm sau...

Một ngày đẹp trời ở Hắc gia, Hắc Bạch Lam như thường lệ đi làm về, tiểu công chúa chạy xà ngay vào lòng anh.

- "Phụ hoàng, người về rồi, con nhớ người quá." Bé gái tên là Ánh Dương, tính tình hoạt bát, nhanh nhẹn, và đặc biệt cực kì xinh đẹp và kháu khỉnh, Hắc Bạch Lam rất yêu đứa con gái này, cưng bé như trứng mỏng, khó ai đụng vào được.

Hắc Bạch Lam thơm nhẹ lên má bé:"Bảo bối, hôm nay đi học có ngoan không?"

- "Rất ngoan ạ, phụ hoàng, hôm nay đi học anh hai cho kẹo bạn gái kia nhưng lại không cho con." Bé mách lẻo.

Hắc Bạch Lam nhướn mày:"Bạn gái?"

- "Phải, anh ấy có rất nhiều bạn gái..."

Bé trai đi từ trong phòng ra, bé tên là Hắc Đường Ưng, tính tình có chút nghịch ngợm nhưng đôi lúc lại lạnh lùng, đặc biệt lại rất trắng hoa, con nhà tông không giống lông cũng giống cánh.

- "Lão ba, con có chuyện muốn nói, người hãy ngồi xuống đây đi."

Bé nghiêm túc nói.

Hắc Bạch Lam đã quá quen với hình ảnh thất thường của cậu, chỉ đặt Ánh Dương xuống ghế rồi ngồi xuống theo.

Tiểu Ưng nhìn em gái mình:"Bé con, sang bên đây ngồi, chúng ta

cùng một chiến tuyến."

- "Hứ, em muốn ngồi với phụ hoàng của em." Tiểu Dương ôm lấy cổ anh.

Tiểu Uông lạnh giọng nói:"Nếu em không sang đây ngồi cùng anh thì anh sẽ không bao giờ đuổi mấy bạn nam hay quần lấy em cho em nữa."

Từ khi đi học Tiểu Dương bị mấy bạn nam lớp khác làm phiền miết, ngày nào cũng mang kẹo bánh sang cho bé. Nhưng bé từ nhỏ đã được mẹ dặn là không được nhận bánh kẹo hay đồ gì khác ngoài của ba mẹ và anh Tiểu Minh.

Tiểu Dương bĩu môi rồi đi về phía anh, Tiểu Uông nhìn anh.

- "Lão ba người nói gì về chuyện lúc bọn con còn nhỏ người giành sữa của bọn con." Bé sáng nay được quản gia vô tình kể lại cho nghe.

Hắc Bạch Lam cau mày:"Sữa là của ta."

- "Nhưng lúc đó bọn con còn nhỏ, phải được uống sữa mẹ mới lớn được."

Hắc Bạch Lam nhướn mày:"Vậy giờ con còn đang con nít sao?"

- "Không được, tội con đã thiệt thòi quá rồi, bây giờ người hãy trả mẹ về cho bọn con, mấy bạn ở lớp con buổi tối đều được ngủ với mẹ."
Tiểu Uông nói.

Hắc Bạch Lam sa sầm mặt, dám giành Mạn Ninh của anh:"Vậy bây giờ bốc thăm đi, nếu bốc cái nào phải chọn cái đó."

Hắc Bạch Lam lấy hai tờ giấy, một tờ ghi "nhường mẹ cho ba" và một tờ ghi "nhường Mạn Ninh cho ba". Hắc Bạch Lam cười khoái trá, gấp hai mảnh giấy lại.

Hai bé hồi hộp bốc tờ giấy, Tiểu Dương cầm lấy một tờ:"Em bốc cái này."

Tiểu Ưông đành nghe theo bé, kết quả lá thăm đó là:"Nhường mẹ cho ba."

Hai bé thở dài, cuối cùng vẫn không giành được mẹ. Hắc Bạch Lam cười lớn, đúng là trẻ con, bị dụ thật dễ, hai tờ này bốc kiểu gì thì Mạn Ninh cũng là của anh.

- Đây là lần cuối chúng ta bàn về chuyện này nhé! Mẹ mãi mãi là của ba." Hắc bạch Lam nói rồi đứng dậy đi lên phòng.

Tiểu Ưông tức tối nhìn theo anh, Tiểu Dương gọi theo:"Phụ hoàng, người bế con...phụ hoàng.."

- "Dương nhi, con cấu kết với anh hai phần ta...không nhìn mặt con nửa ngày.."

Tiểu Dương cắn môi:"Phụ hoàng, đừng mà...phụ hoàng.."

- "Tiểu Dương, cho em kẹo." Tiểu Minh lúc này đi vào, trên tay xách rất nhiều kẹo.

Tiểu Dương thấy Hàn Thiên Minh đến liền bước xuống ghế chạy về phía cậu. Hàn Thiên Minh tuy mới chín tuổi nhưng đi đâu cũng bị thu hút bởi vẻ đẹp của cậu, cậu đã cao 1m50, tính tình lạnh lùng và khó gần.

Các bạn nữ trong lớp đều mang lòng mến mộ cậu, nhưng cậu không quan tâm. Từ trước đến nay cậu chỉ để ý đến tiểu bảo bối này của mình.

- "Anh Tiểu Minh". Bé nói, rồi được cậu nhắc bổng lên.

Tiểu Minh nhìn Tiểu Uông:"Nhóc con, sao thế?".

- "Em muốn ngủ với mẹ, muốn được ôm mẹ, không được, phải nhanh chóng nghỉ cách cướp lại mẹ". Cậu nói rồi chạy mất hút vào phòng.

Tiểu Dương bĩu môi:"Anh ấy suốt ngày như vậy. A, kẹo...anh cho em kẹo".

Tiểu Minh cười nhẹ rồi đưa túi kẹo cho bé:"Bây giờ lấy kẹo nuôi em. Sau này anh nhất định sẽ lấy lại cả vốn lẫn lời".

Tiểu Dương bóc viên kẹo, ngây ngô nói:"Sao không lấy bây giờ hả anh?".

- "Vì em còn nhỏ, anh cũng chưa được". Tiểu Minh ngất mũi bé rồi nói.

Tiểu Dương cười:"Vậy sẽ lấy như thế nào?".

- "Sau này em sẽ biết".

Tiểu Dương nói:"Vậy em sẽ rất mong đợi".

Tiểu Minh bật cười, thật sự quá đáng yêu.

- "Ba mẹ em đâu?". Cậu hỏi.

Tiểu Dương nghĩ một lát rồi nói:"Chắc mẹ đang xem mắt bộ phim cấm kia rồi, chết rồi, phụ hoàng biết mẹ xem phim đó sẽ phạt mẹ mất".

Phim cấm? Tiểu Minh cau mày, thầm nghĩ "Dì Ninh, đi nhất định không được vậy bản tâm hồn trong sáng này của tiểu bạch thỏ của con".

Chương 98: Ngoại truyện: Buổi giã ngoại

Một ngày đẹp trời cuối tuần, tất cả gia đình quyết định đi picnic ngoài trời, địa điểm là một vùng ngoại ô mát mẻ.

Từ sáng gia đình của Hàn Thiên Lãnh đã chuẩn bị xong xuôi và lái xe đến đó, tiếp theo là gia đình nhà Hắc Bạch Lam, gia đình nhà Hoắc Thuyến, gia đình nhà Hoàng Hoa Vỹ.

Bốn người đàn ông cùng nhau làm lều để nghỉ ngơi, bốn người phụ nữ thì cùng nhau nướng đồ ăn.

Bên kia, đám trẻ con cùng nhau chơi đùa, con của Tiểu Á là một bé gái cũng dễ thương, tên là Hoàng Hoa Linh, Tiểu Linh và Tiểu Dương chơi rất thân, Tiểu Dương nghịch ngợm chạy xung quanh nhưng đều bị Tiểu Minh giám sát.

Hoắc Mẫn và Tiểu Uông thì lượn lờ bắt châu chấu. Nhìn từ xa, Tiểu Minh cao lớn đi cùng một đám trẻ như một gà mẹ dẫn dắt đàn con của mình.

- "Đồ ăn được rồi, mau ăn thôi." Lâm Mạn Ninh hô lên, tay cầm xiên thịt lắc qua lắc lại.

Bốn người đàn ông phúi tay tiến về phía họ, kéo ghế ngồi xuống.

Tiểu Linh leo lên ngồi vào lòng Hoàng Hoa Vỹ, Tiểu Á ngồi bên cạnh: "Sang đây với mẹ."

- "Mẹ muốn giành ba với con chứ gì? Không phải tối nào mẹ cũng được ngủ với ba rồi sao?" Tiểu Linh nói rồi ôm khư khư lấy cổ ba bé.

Tiểu Á tức đến đỏ bừng mặt, giành cái gì chứ? Nếu được cô còn muốn đạp anh ra xa kia kìa, tối nào cũng vờn lấy cô không tha.

Hoắc Thuyển ngồi cạnh Lê Tiểu Du, với lấy một xiên thịt đưa cô: "Bà xã."

- "Không ăn, em đang giảm béo." Lê Tiểu Du giận hờn nói, lí do cũng chỉ vì tối qua anh bám lấy cô cả đêm, khiến cô giờ đây cả người bị đau nhức.

Tiểu Mẫn cau mày: "Mẹ, mẹ đâu có béo đâu, mẹ ăn đi, tối qua không phải bị ba bắt nạt cả đêm sao?"

Mọi người đều nhìn sang Tiểu Mẫn, Lê Tiểu Du thật muốn độn thổ. Tiểu Mẫn nói tiếp.

- "Dù ba có bắt nạt mẹ thế nào mẹ gọi con đến bảo vệ là được rồi, đừng gọi ba là ngựa đực nữa, nghe thật buồn cười."

Hoắc Thuyển đặt ngang xiên thịt vào mồm cậu: "Ăn đi ông tướng, vợ tôi, tôi lo được."

Tiểu Mẫn bất mãn đưa xiên thịt ra: "Ba nói rồi đấy nhé! Từ giờ đừng bắt nạt mẹ nữa."

Tất cả người lớn đều phải bật cười, Hàn Thiên Lãnh ngồi bên cạnh Mộc Nhiên, rót cho cô ít nước ép trái cây.

- "Bảo bối, thịt này do em nướng sao?" Hàn Thiên Lãnh hỏi.

Mộc Nhiên hất cằm:"Sao hả?".

- "Không sao, chỉ là nó bị khét hết cả rồi." Hàn Thiên Lãnh xoay xoay xiên thịt nói.

Mộc Nhiên mím môi, chê sao? Cô nấu ăn ngon lắm đấy nhé, đây là do để quên nên nó thành màu đen thôi.

Tiểu Minh rót nước ép trái cây cho Tiểu Dương, Hắc Bạch Lam đưa tay:"Dương nhi, ra đây ta bế.."

- "A..phụ hoàng, bế, nhanh." Tiểu Dương vớ tay.

Tiểu Minh không thương tiếc kéo cô lại:"Ngoan một chút, không phải em muốn ống nước ép trái cây sao?"

Tiểu Dương nhìn thấy nước ép liền vui vẻ cầm lấy:"Em uống...ca ca cho em.."

Tiểu Ưông đưa tay ra:"Mẫu thân, bế con...."

- "Bế cái con khi, con nhìn xem, đã là đàn ông ai lại cần mẹ bế chứ?" Hắc Bạch Lam lạnh lùng nói.

Tiểu Ưông bất mãn:"Lão ba, người đợi đó đi, tối nay nhất định sẽ không được ôm mẹ ngủ nữa đâu."

Sau khi ăn xong, mọi người cùng nhau tổ chức trò chơi rồi đi câu cá. Ở nơi đây, xung quanh là đồng cỏ xanh ngát, không lấy một tòa nhà cao tầng, nào, thế nhưng lại thật yên bình.

Ở đây ngay cả ánh nắng cũng đẹp, bởi vì họ đều được ở cạnh người mà họ yêu thương và muốn chăm sóc.

Tối đến, sương xuống hơi lạnh nên mọi người chui vào trong lều đã dựng sẵn. Ông Hắc gọi điện cho Hắc Bạch Lam, mới một ngày không gặp hai tiểu quý đã nhớ.

- "Ông nội, người có nhớ Tiểu Dương không?" Giọng nói lạnh lót trong trẻo của bé khiến ông Hắc cười giòn tan.

Ông nói:"Nhớ...rất nhớ con, đi chơi có vui không?"

Tiểu Dương gật đầu:"Vui lắm ạ."

- "Ông nội, chều mai bọn con về rồi, ông không cần nhớ quá đâu."

Ông Hắc gật đầu:"Ừ ừ.."

Bên lều kia, Tiểu Linh đã ngủ từ sớm, Tiểu Á mừng thầm vì nghĩ đêm nay sẽ thoát được, cô ôm lấy Tiểu Linh, nhắm mắt giả vờ ngủ. Một bàn tay men theo cơ thể cô trượt xuống dưới.

Cô rùng mình, chết rồi, không phải chứ, ở đây mà anh cũng muốn? Còn con đang nằm bên cạnh, cô quay người lại.

- "Anh đừng có mà giờ trò biến thái, đây là..."

"Suyt" Hoàng Hoa Vỹ ra hiệu ý bảo cô nhỏ tiếng, anh nói khẽ:"Tiểu Linh đã ngủ say rồi, không sao đâu."

- "Không được, anh tránh xa em ra, em sẽ..."

Hoàng Hoa Vỹ nhanh chóng áp môi mình lên môi cô, hôn ngấu nghiến đôi môi cô, bàn tay đi vào trong áo ngủ của cô mà mò mẫm. Tiểu Á chỉ biết im lặng để tránh làm Tiểu Linh thức giấc. Hoàng Hoa

Vỹ đưa tay tắt chiếc đèn, căn liềm chìm vào bóng tối.

- "Ừ.." Anh nhào nặn hai bên ngực phập phồng của cô, trời ạ, cô chết mất với cái tên ngựa đực này.

Anh đưa tay cởi chiếc cúc áo của mình, tiếp theo là tiếng thắt lưng vang lên, anh thật sự rất ghét làm việc này trong bóng tối, nhưng vẫn đỡ hơn là không được làm. Vật nam tính của anh được giải phóng liền chạm vào đùi cô.

- "A.." Sự căng cứng khiến Tiểu Á khẽ rên lên, rồi bên dưới nhanh chóng được anh lấp đầy.

Bên cạnh Tiểu Linh vẫn say sưa ngủ, cô bé khẽ cựa mình, Tiểu Á lo sợ rụt người lại, thế nhưng người đàn ông phía trên giường như chẳng bị lay động, anh vẫn ra vào rất nhịp nhàng. Tiểu Á lần đầu tiên ân ái trong tình cảnh này, đứa nhỏ nằm bên cạnh khiến cô lo sợ muốn trốn tim, nhưng đối với anh đó là một sự kích thích đến cực điểm.

Bên kia...

Hoắc Thuyển ôm lấy Tiểu Du thì bị Tiểu Mẫn tách ra:"Con nằm giữa, tối nay con muốn nằm giữa, âyza, mấy năm rồi nhỉ con chưa được ngủ với mẹ."

Hoắc Thuyển cau mày, đứa nhỏ không giỏi việc gì bằng việc giành vợ với anh. Anh nói:"Sang bên cạnh."

- "Thôi, sao cũng được, mau ngủ đi..em muốn đi ngủ." Lê Tiểu Du giả vờ chấp nhận nói, nhưng gương mặt là nụ cười tươi, đứa con này cũng cứu cô giỏi quá.

Hoắc Thuyền nét mặt đầy đau khổ, anh nói: "Vậy mẹ sẽ nằm giữa, ba vừa được ôm vợ ba, con cũng vừa được ôm." Anh chẳng qua chỉ là khuấy phục một đêm thôi, chứ đêm nào anh cũng tống cổ thằng nhóc này sang phòng khác ngủ.

- "Không được, con cũng muốn ôm cả ba nữa, nên con nằm giữa..nào, mẹ tắt đèn đi, chúng ta đi ngủ..." Nhóc nói rồi nằm xuống, Lê Tiểu Du vội tắt đèn rồi nằm xuống theo.

Hoắc Thuyền cau có nằm xuống, thật sự muốn quay sang vút đứa nhỏ này ra ngoài: "Lê Tiểu Du, cho em nghỉ ngơi một đêm thôi."

Lê Tiểu Du khẽ rùng mình rồi chìm vào giấc ngủ, thế là hai người ngủ say còn anh bên cạnh xoay người liên tục nhưng vẫn không ngủ được.

Tiểu Minh một mình một lều, cậu là muốn ngủ cùng Tiểu Dương nhưng bị Hắc Bạch Lam đẩy Tiểu Uông sang đây.

- "Anh ơi, ngủ thôi, đêm nay em vẫn không được ngủ cùng mẹ rồi."

Tiểu Minh xoa đầu: "Bốn tuổi đã đủ trưởng thành rồi, ai còn ngủ với mẹ nữa."

- "Nhưng mấy bạn ở lớp em ai cũng được ôm mẹ ngủ, em thì tối nào cũng phải ôm gấu bông."

Tiểu Minh nói: "Được rồi, từ xưa đến nay có một khái niệm em phải rõ, chính là mẹ là của ba, không ai được giành. Ngủ thôi."

Nói rồi cậu đưa tay tắt đèn, định sang chúc Tiểu Dương ngủ ngon nhưng chắc bé đã ngủ từ sớm rồi.

Tiểu Dương ôm lấy cổ Hắc Bạch Lam:"Phụ hoàng, người làm ngựa cho con cưỡi đi...vui quá, đêm nay con được ngủ cùng phụ hoàng rồi."

- "Vừa rồi ta đã làm máy bay cho con lái rồi, ngủ đi, khuya rồi." Hắc Bạch Lam nói, ánh mắt dán chặt vào người Lâm Mạn Ninh, chẳng nhẽ đêm nay anh sẽ không được đụng vào cô sao?

Tiểu Dương rơm rớm nước mắt:"Phụ hoàng, người không còn thương con nữa sao?"

Hắc Bạch Lam thấy bé sắp khóc liền thở dài, lắc đầu làm ngựa cho bé cưỡi, cũng may chuyện này chỉ có hai người biết, nếu không để người khác biết thật là mất mặt.

Đến nửa đêm, Hắc Bạch Lam đã không thể chịu được nữa, anh nghiêng răng la lên.

- "Hắc Ánh Dương, con có thôi đi không? Ta sẽ ném con về lại thành phố."

Cùng lúc này các lều đồng thời sáng lên, Hoắc Thuyến xách Tiểu Mẫn đi ra ngoài, anh không thể chịu đựng được nữa rồi. Hoàng Hoa Vỹ tức tối bế Tiểu Linh đi ra, hai người chỉ mới làm được một lần thì bé liền tỉnh dậy và bám lấy anh.

Tiểu Minh lôi Tiểu Uông ra ngoài, cậu nhóc này nửa đêm không ngủ cũng không chịu để người khác ngủ, nằm bên cạnh nói nhảm về việc Hắc Bạch Lam giành Mạn Ninh của cậu.

- "Mau lái xe đến vùng ngoại ô, ngay lập tức." Hắc Bạch Lam gọi điện cho thuộc hạ của mình.

Mấy đứa nhóc la hét om sòm, một lúc sau, chiếc xe đi đến. Ba người đàn ông vút ba đứa nhỏ vào trong xe: "Đưa chúng về nhà."

Tiểu Minh thấy Tiểu Dương liền nói: "Để con về cùng, các em ấy đều còn nhỏ."

- "Được, vậy con chăm sóc chúng hộ ta." Mọi người đều tin tưởng cậu.

Chiếc xe rời đi, ba người phụ nữ bị lôi lại vào trong lều, cứ tưởng đêm nay được tha, thật không ngờ...

Từ đầu đến cuối còn một chiếc lều vẫn tối om bởi vì bên trong đang diễn ra một trận đấu kịch tình đầy nóng bỏng của Hàn Thiên Lãnh và Mộc Nhiên.

Buổi già ngoại trôi qua như thế, hôm sau họ lại trở về với thành phố, tiếp tục đi làm, và vui vẻ sống cùng nhau trong ngôi nhà hạnh phúc của họ.

Hơi nhạt nhẽo?

Chương 99: Lời của tác giả

Bộ truyện [18+]Tiểu bạch thỏ, em chạy đâu cho thoát đã khép lại với 98 chương dài dằng dẳng, xin chân thành cảm ơn các nàng đã ủng hộ mình trong thời gian qua.

Truyện gồm 95 chương và 3 phiên ngoại đã kết thúc tốt đẹp dưới sự siêng năng, nỗ lực của mình và sự nhiệt tình của các bạn.

Có một số bình luận tích cực đã là động lực cho mình viết bộ truyện này, tuy nhiên vẫn còn gặp nhiều lỗi khiếm khuyết, vì vậy tại đây xin ý kiến nhận xét thật lòng nhất của các nàng.

Xin chân thành cảm ơn!